

Lương Tiên Khó Cầu

Contents

Lương Tiên Khó Cầu	2
1. Chương 001	3
2. Chương 002	4
3. Chương 003	5
4. Chương 004	6
5. Chương 005	7
6. Chương 006	9
7. Chương 007	12
8. Chương 008	14
9. Chương 009	16
10. Chương 010	17
11. Chương 011	20
12. Chương 012	22
13. Chương 013	25
14. Chương 014	28
15. Chương 015	30
16. Chương 016	32
17. Chương 017	35
18. Chương 018	38
19. Chương 019	39
20. Chương 020	43
21. Chương 021	44
22. Chương 022	48
23. Chương 023	50
24. Chương 024	51
25. Chương 025	53
26. Chương 026	55
27. Chương 027	58
28. Chương 028	60
29. Chương 029	62
30. Chương 030	63
31. Chương 031	64
32. Chương 032	66
33. Chương 033	67
34. Chương 034	69
35. Chương 035	71
36. Chương 036	72
37. Chương 037	74
38. Chương 038	76
39. Chương 039	78
40. Chương 040	79
41. Chương 041	82

42. Chương 042	84
43. Chương 043	86
44. Chương 044	88
45. Chương 045	89
46. Chương 046	91
47. Chương 047	92
48. Chương 048	92
49. Chương 049	95
50. Chương 050	96
51. Chương 051	97
52. Chương 052	99
53. Chương 053	100
54. Chương 054	101
55. Chương 055	104
56. Chương 057	108
57. Chương 058	109
58. Chương 059	111
59. Chương 060	113
60. Chương 061	115
61. Chương 062	116
62. Chương 063	118
63. Chương 064	119
64. Chương 065	121
65. Chương 066	122
66. Chương 067	124
67. Chương 068	125
68. Chương 069	126
69. Chương 070	128
70. Chương 071	129
71. Chương 072	131
72. Chương 073	133
73. Chương 074	134
74. Chương 075	135
75. Chương 076	136
76. Chương 077	138
77. Chương 078	139
78. Chương 079	140
79. Chương 080	141
80. Chương 081	142
81. Chương 082	143
82. Chương 083	144
83. Chương 084	145
84. Chương 085	147
85. Chương 086	148
86. Chương 087	149
87. Chương 088	151
88. Ngoại Truyện 1	153
89. Ngoại Truyện 2	157
90. Ngoại Truyện 3 – Hoàn	158

Lương Tiên Khó Cầu

Giới thiệu

Nàng đường đường là công chúa Thiên giới, thích y cũng xem như phúc phận lắm rồi, y không vui th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luong-tien-kho-cau>

1. Chương 001

001

Lúc Tư Mệnh tìm đến, Thiên Âm đang cúi rửa lại đồ gốm vừa mới rửa, kiếp này nàng xuất thân trong một gia đình sống bằng nghề tu sửa đồ gốm hỏng, đời này qua đời khác, cuộc sống cứ nghèo khổ ăn bữa nay lo bữa mai như thế. Cũng bởi vì nhiều năm chiến loạn liên tục, qua những ngày đói không có gì để ăn, việc kiếm được tiền càng không dễ, vô cùng khó khăn. Sửa chữa tí mĩ gần ba tháng nay, phụ thân mới tu sửa được một bình duy nhất.

Lau đi lau lại hơn mười lần mới đứng dậy, nàng chợt thấy một đám mây trên không trung dần hạ xuống, ánh sáng chói lòa thẳng góc chiếu về phía mình, không lâu sau, giữa khoảng không xuất hiện một nam tử mặc huyền y lơ lửng, bay cách mặt sông chừng mười trượng, chân đạp trên đám mây bảy màu, vẻ mặt trầm tĩnh.

Nếu không phải hấn toàn thân tiên khí, lại vì tiên nhân không thường mặc áo bào huyền y, Thiên Âm suýt nữa đã không nhận ra, đây chẳng phải là vị thần chủ quản vận mạng nhân gian – Ti Mệnh Tiên Quân sao?

Hắn cau mày, vốn là một bộ mặt không tùy tiện nói cười lại càng lộ ra vẻ nghiêm trọng, đánh giá nàng từ trên xuống dưới một lượt, trong mắt không giấu vẻ chán ghét. Như kiểu người phải chịu cuộc sống thảm cảnh do hấn hạ bút này, không phải nàng mà là hấn vậy.

Trong chốc lát, Tư Mệnh cuối cùng cũng tìm được lời mở miệng, thản nhiên nói:

“Duyên Đức Thiên Quân, thế liễu*”

*thế liễu: đã chết.

Tay Thiên Âm run run, món đồ duy nhất trong ba tháng qua rơi vỡ tan tành. Mảnh vỡ văng tung tóe, ghim vào người nàng, máu chảy ròng ròng. Đường như không cảm thấy, nàng cứ đứng sững sờ, mặc cho không biết bao nhiêu vết thương rỉ máu, nhìn đến ghê người.

Đầu mày Ti Mệnh càng cau chặt, sự chán ghét trong mắt càng đậm hơn, không phải vì thương tích của nàng, mà vì chính con người ấy. Nàng tay theo thói quen che mũi, hấn nói : “ Thiên Quân có lệnh, người nhanh theo ta về thượng giới đi”.

Thiên Âm vẫn ngơ ngẩn đứng im một chỗ, không động dậy. Bên tai quanh đi quẩn lại lời hấn vừa mới nói : “Duyên Đức Thiên Quân, đã mất.... Duyên Đức Thiên Quân, đã mất... Duyên Đức Thiên Quân, đã mất... Duyên Đức Thiên Quân.....sư phụ...”

Ngoại truyện 3 – Hoàn Ngoại truyện 2 Ngoại truyện 1 Chương 088 Chương 087 Chương 086 Chương 085 Chương 084 Chương 083 Chương 082 Chương 081 Chương 080 Chương 079 Chương 078 Chương 077 Chương

076 Chương 075 Chương 074 Chương 073 Chương 072 Chương 071 Chương 070 Chương 069 Chương 068
Chương 067 Chương 066 Chương 065 Chương 064 Chương 063 Chương 062 Chương 061 Chương 060 Chương
059 Chương 058 Chương 057 Chương 055 Chương 056 Chương 054 Chương 053 Chương 052 Chương 051
Chương 050 Chương 049 Chương 048 Chương 047 Chương 046 Chương 045 Chương 044 Chương 043 Chương
042 Chương 041 Chương 040 Chương 039 Chương 038 Chương 037 Chương 036 Chương 035 Chương 034
Chương 033 Chương 032 Chương 031 Chương 030 Chương 029 Chương 028 Chương 027 Chương 026 Chương
025 Chương 024 Chương 023 Chương 022 Chương 021 Chương 020 Chương 019 Chương 018 Chương 017
Chương 016 Chương 015 Chương 014 Chương 013 Chương 012 Chương 011 Chương 010 Chương 009 Chương
008 Chương 007 Chương 006 Chương 005 Chương 004 Chương 003 Chương 002 Chương 001

2. Chương 002

002

Thiên cung nguy nga tráng lệ như ngày cũ.

Nhưng nàng lại ấn tượng nhất với thần chi lục hoa trước điện, ngày ngày hoa nở không tàn, hương khí thanh tân đậm nhả này, có thể khiến tâm tình lo lắng của nàng bình yên. Loài hoa này chỉ có nàng và phụ quân mới có khả năng hái được, không phải vì hiếm có, mà vì loài hoa này trừ người trong thân tộc ra, những người khác chỉ cần chạm vào hoa sẽ tan ra.

Vậy mà hôm nay, toàn bộ đã không còn tung tích, thay vào đó là từng đóa từng đóa mẫu đơn cực lớn, mùi hương ngào ngạt bao trùm lấy người ta, không còn chút hơi thở nào ngày trước.

Nàng chợt hiểu ra, thế nào là cảnh còn người mất.

Vài cung nga từ trước điện đi qua, kinh ngạc nhìn nàng vài lần đầy nghi hoặc, thiên cung sao lại xuất hiện phạm nhân. Nàng nhìn các nàng cười nhẹ, cung nga lại vội vàng tránh đi, rồi hành lễ với Ti Mệnh tinh quân phía sau nàng một cái, tiếng bàn luận nhỏ dần.

Bọn họ đứng ở ngoài Lăng Tiêu điện, Ti Mệnh dặn dò mấy tiên cung ngoài cửa điện vài câu, rồi bắt chợt nhìn theo hướng các cung tiên, liếc nàng một cái, quét mắt từ trên xuống dưới một lượt, đôi mắt hơi nheo, trong nghi hoặc lại mang ý khinh thường, lạnh giọng : “Chờ”.

Thiên Âm chỉ yên lặng cúi thấp đầu, nhân thế trăm vẻ, nàng ở phạm gian đã từng này tuổi, vẻ mặt gì chưa từng thấy qua. Huống chi hôm nay tại thiên giới này, nàng chỉ là một phạm nhân.

“Đế quân đang nghị sự, lát nữa sẽ truyền người...”. Hắn còn muốn nói thêm gì đó, đột nhiên có tiếng động phát ra từ trong điện, vẻ mặt hắn biến đổi, khẽ nói : “Chú ý một chút, đừng làm loạn!” Nói xong lập tức quay đầu lại khom mình hành lễ.

Thiên Âm nghe không hiểu, hắn nói lời này là có ý gì? Đột nhiên một cảm giác áp bức dồn tới, đoàn tiên nhân từ phía đại điện bước ra, tiên khí dồn dập ép lên cơ thể phạm tặc khiến nàng không thở nổi.

Đi đầu là một thanh niên đầu đội quan ngọc bạch y, cảnh đập vào mắt, nàng mới hiểu ra, vì sao vị tiên cung kia bảo mình đừng làm loạn.

Bàn tay bắt giác nắm chặt hơn, cảm giác áp bức vì tiên khí như mất dạng, thay vào đó là chua xót tràn ngập trong lòng, khiến nàng khó chịu đến buồn nôn.

Nàng cứ nghĩ, người khiến nàng đời đời kiếp kiếp ngóng trông này, lần sau gặp lại chắc chắn tâm bình như nước, nhưng không ngờ vẫn là chưa đủ.

Bóng dáng mơ hồ đó từ lâu đã không còn xuất hiện trong lòng, nhưng chỉ cần nhìn qua nàng vẫn nhận ra là y đến, thần thái không hề thay đổi, mày kiếm đậm dày, hai mắt như sao, môi mỏng khẽ nhếch lên, rất ít khi mở miệng, nói với nàng nhiều nhất có lẽ là hai từ: “Câm miệng!”.

Y lững thững bước tới, mỗi một bước như chạm vào trăng sao, lu mờ toàn bộ người bên cạnh, khiến cho người khác chỉ nhìn thấy một mình y. Như nàng ngày trước, trong lòng, trong mắt chỉ mình y chiếm giữ.

Tiên Viên Chức Tử càn cúi người thấp hơn, lúc y đi qua thì cung kính hô to: “Thái tử”.

Y quay đầu nhìn về phía bên này. Tay Thiên Âm nháy mắt găm vào xương thịt, không thể không sợ hãi, đây lần đầu gặp lại trong suốt mấy trăm năm qua, không biết phải đối đáp thế nào.

Y thản nhiên đảo mắt liếc qua, không hề ngừng lại, lướt qua người nàng, gọi tường mây rồi biến mất phía chân trời. Thậm chí không hề vì nàng mà dừng lại dù chỉ là một khắc.

Thiên Âm lúc này mới từ từ buông lỏng tay ra, khẽ tự giễu chính mình, nàng chờ đợi cái gì chứ? Y có thể nhận ra nàng sao? Đã mấy trăm lần chuyển kiếp, đáng vẻ từ lâu đã thay đổi bao nhiêu rồi. Sợ là Ti Mệnh tinh quân, nếu không cầm sách ti mệnh, có khi cũng không nhận ra nàng chính là tiểu công chúa ương ngạnh tùy hứng năm đó.

Nhìn theo hướng y đã đi xa, giờ chỉ còn bầu trời trống rỗng, chấp niệm trong lòng nàng cũng đã sớm nhạt phai, Thiên Âm lúc này đã thực sự cảm nhận được, nàng và người đó, quả thật không còn chút gì dính dứ.

Nàng của năm đó, không biết nông sâu, ý vào có phụ quân, thế gian này không có gì bản thân muốn lại không có được, ngay cả tình cảm cũng nghĩ sẽ cưỡng cầu, ai có thể biết, thì ra bầu trời này cũng có thể thay đổi, hôm nay nghĩ lại, đúng thật buồn cười.

3. Chương 003

003

Tiên cung tiến vào điện một hồi lâu mới đi ra ngoài, ý bảo nàng vào đi. Động đậy đôi chân đã tê dại, lúc sau mới bước vào nội điện. Linh khí cũng bức người như thế, từng đợt đau đớn đâm vào da thịt, nàng kéo kéo lấy tấm xiêm y đơn bạc, muốn giảm bớt những đau đớn như kim châm kia, nhưng lại sợ kéo quá sức mà rách mất. Kiếp này của nàng, đồ dùng không nhiều lắm, hỏng mất thì không thể có lại, chỉ có thể cắn răng chịu đựng mà thôi.

Nàng tiến tới giữa đại điện thì dừng lại, chăm chú nhìn về phía hai vị đang tọa phía trên, rõ ràng đều là những khuôn mặt quen thuộc, nhưng giờ lại cảm thấy xa lạ. Đặc biệt là nữ tử giả hiền hòa ngồi bên phải, dường như còn có thể nghe thấy ngữ điệu dịu dàng của bà lúc gọi nàng: “Âm nhi, nếu như con là con gái của ta có phải tốt biết bao”.

Nhưng chung quy vẫn là không phải, cho nên nàng mới bị quên lãng trong vạn tượng hồng trần, đời đời kiếp kiếp.

Có lẽ thấy nàng đứng lâu không nhúc nhích, nam tử ngồi giữa khí thế uy nghiêm, trầm mặt, mi tâm nhíu chặt, vẻ mặt càng nghiêm túc đến bức người.

Thiên Âm lúc này mới tìm về giọng nói, rạp người quỳ xuống, vốn tiếng “đi”, “dừng” sắp buột ra khỏi miệng lại biến thành: “Khấu kiến Thiên quân, Thiên hậu”.

“Miễn!” Thiên quân phất tay một cái, ý bảo nàng đứng lên. Nàng từ từ đứng dậy, nếu như trước kia lễ tiết này đều là họ làm với nàng, ngược lại giờ cũng không hề khó.

Liếc qua Thiên hậu ngồi một bên, viền mắt bà trong chốc lát đã đỏ lên, giọng nói cũng trở nên ghen ngào: “Âm Nhi...”

Đây là đứa cháu gái vô pháp vô thiên của bà đó sao? Bộ dạng lễ nghĩa chu toàn, nhu thuận khiến người khác yêu thương, nàng vẫy vẫy tay: “Đến đây, để dì nhìn cháu kĩ một chút”.

“Vâng!” Nàng đứng dậy, bước tới. Càng tiến về phía trước, tiên khí càng xuyên đến thấu xương, chân nàng lại không dừng lại, vẫn thẳng lưng đứng trước mặt Thiên hậu.

“Đứa trẻ này... Con chịu khổ rồi”. Cuối cùng bà không kìm được vui mừng mà chảy nước mắt, khoe mắt tuôn ra từng giọt nước.

Thiên Âm lại khom người lần nữa : “Tạ Thiên Hậu thương nhớ”.

“Đứa trẻ này, đi nhân gian một chuyến, trở lại thay đổi không ít”. Bà kéo tay Thiên Âm không buông, kéo nàng đến bên ghế mình đang ngồi.

Nhớ đến nàng năm đó, Thiên Hậu lại không kìm được cảm giác xót xa, không ngờ tới nhân gian rèn luyện, có thể khiến một tiểu công chúa tùy hứng, ương bướng trở thành một cô nương dịu dàng như nước đến vậy.

“Chuyện năm đó... con phải hạ giới cũng là vì không còn cách nào khác, con có oán giận không?”

Thiên Âm lắc đầu : “Không oán, là Thiên Âm gây ra đại họa ngập trời, liên lụy tới thiên đình, có bị nghiêm trị cũng là gieo gió gặt bão thôi”.

“Người nghĩ được vậy là tốt”. Thiên Quân lạnh lùng mở miệng .“ Nếu đã nghĩ được thế, những chuyện trước đây cho qua, ta sẽ không truy cứu nữa”.

Thiên Âm sững người một lát, cúi rạp người xuống: “Tạ Thiên Quân”.

Truy cứu? Lúc đầu đến hạ giới là nàng tự nguyện, nhưng cũng là thiên lệnh của phụ quân, đã chịu cực khổ bao đời rồi, vậy ông ta muốn truy cứu cái gì?

“Lần này người có thể quay lại thiên giới, cũng là di mệnh của Duyên Đức Thiên quân.”

Sư phụ...

Bàn tay bỗng nhiên nắm chặt, lòng tưởng như chết lặng, vậy mà cũng nhúc nhích hơn.

Duyên Đức Thiên quân trước lúc lâm chung, đã dùng Thiên nhân để truyền lời tới chúng tiên thiên giới, Thanh Vân Sơn của y do người thừa kế, từ nay trở đi người ở lại Thanh Vân đi”.

Thiên Âm nghẹn ngào một lúc lâu, cố gắng giữ lại giọt nước mắt sắp tràn mi, rồi mới thốt lên một tiếng : “Thiên Âm lĩnh mệnh”.

“Được rồi, đi xuống đi”.Thiên quân xoa xoa mi tâm, giống như chỉ nói mấy lời này với nàng thôi, bản thân cũng đã tiêu hao hết tâm lực.

Lại hành lễ một lần nữa, tạ ân. Lúc này nàng mới xoay người ra điện, sương mù mờ mịt, lúc đầu nàng đi từng bước một, sau đó thì càng ngày càng nhanh, cuối cùng là liều mạng chạy, mãi đến khi hai chân vấp vào nhau, té ngã, nàng mới từ dưới đất bò dậy, Giờ mới biết, hóa ra hai chân của nàng run đến vậy, như không phải của chính nàng.

Lòng đau như cắt, lần này nàng không kìm nén nữa, nhưng nước mắt lại không thể chảy ra. Chỉ là đau, đau tới mức không còn thấy đau.

Trong lòng lặp đi lặp lại hai chữ như khắc vào tâm khảm, sư phụ.... sư phụ.... sư phụ.....

4. Chương 004

004

Hành lang của thiên cung dài mà cũng thâm sâu, chân nàng không ngừng nghỉ, chỉ sợ khi dừng lại sẽ không còn sức lực mà đứng lên nữa.

Không quan tâm đến cảnh sắc hai bên, vừa quen thuộc vừa xa lạ, một đường đi thẳng ra khỏi Nam Thiên Môn. Đứng trước mây trời cuộn cuộn ngập tràn trong mắt, nàng mới nhớ tới, bản thân mình chỉ là một người phàm, sao có thể đến Thanh Vân xa ngàn dặm.

“Tôn chủ...” .Phía sau truyền đến thanh âm chần chừ, nàng xoay người sững sốt.

Thanh Sơn đứng không xa Nam Thiên môn. Nếu không phải thần sắc hần vĩnh viễn không lộ ra hỉ nộ ái ố, suýt nữa nàng đã không nhận ra hần. Hần cao lên không ít, giữa hai lông mày, khí độ trầm ổn, sớm không còn là thiếu niên chỉ biết mặt lạnh như sương năm nào.

“Tôn chủ... trở về thôi” .Hai tay hần nắm chặt, hơi rung động, khóe miệng nhếch vài lần, dường như muốn nói thêm gì nữa, nhưng rốt cuộc vẫn không mở miệng, quay đầu nhìn về một phía.

Thiên Âm giờ mới phát hiện, đứng bên cạnh hần là một bé gái, chỉ cao tầm thắt lưng nàng. Xiêm y tươi đỏ, vô cùng thu hút ánh nhìn người khác, trên khuôn mặt vẫn còn mang nét trẻ con, đôi mắt đỏ nhìn nàng chăm chăm không chớp mắt, long lanh như chỉ cần một khắc sau là có thể khóc lên.

“Viêm Hoàng!” Thanh Sơn gọi đơn giản, phá tan nghi ngờ của Thiên Âm.

Thiên Âm giật mình, Viêm Hoàng? Tiểu phượng hoàng mới sinh không bao lâu, còn chưa thể tùy ý biến thân đó. Lâu như vậy không gặp, không nghĩ tới bé con đã có thể tu thành hình người, hơn nữa đáng vẻ lại nhu thuận đáng yêu như vậy.

“Viêm Hoàng...” .Nàng vươn tay ra định xoa chiếc đầu nhỏ của bé con, nhưng lại sợ quá mức đường đột, đôi tay cứng ngắc dừng lại giữa không trung, không biết thu về hay vươn ra tiếp.

Nhưng bé con lại oa lên một tiếng, khóc ầm lên, bắt chước bên cạnh vẫn còn người khác, giống như viên cầu lửa lao tới, nhào vào lòng Thiên Âm, khóc lớn : “Âm Âm.. Âm Âm... Âm Âm.”

Vừa khóc, vừa gọi tên nàng, tiếng khóc kia không rõ là mừng rỡ nhiều hơn hay bị thương không ít.

Thiên Âm suýt chút nữa bị bé con làm ngã, bàn tay đưa lên cứng ngắc hồi lâu, mới đặt lên đỉnh đầu của bé, lúc này nàng mới tin nổi, quả thật đây chính là tiểu phượng hoàng nàng nhặt được năm nào.

Đắn đo một lát mới tìm được lời an ủi : “Viêm Hoàng, muội... đã trưởng thành rồi”.

Không nghĩ được bé con càng khóc càng thương tâm, đôi tay ôm nàng đến đau, cuối cùng vẫn là Thanh Sơn bế nàng lên.

“Đừng quên, chúng ta đến là để đón người”. Tuy là nghiêm mặt trách cứ, nhưng giọng nói đã nhu hòa đi rất nhiều.

Viêm Hoàng mới ngừng khóc, vừa lau nước mắt vừa gọi mây : “Không khóc, Hoàng Nhi không khóc, Âm Âm chúng ta trở về đi... Về nhà đi”.

Nhà?

Nàng bất giác quay đầu lại lần nữa nhìn về cung điện nguy nga bằng bạc phía sau, ẩn hiện giữa mây trời, đáy lòng càng đau nhức, cố gắng kìm nén cũng không dè ép được sự lạnh lẽo thê lương, nghìn buồn qua đi cảnh còn người mất. Không ngờ tới lúc có thể quay trở lại, nơi đã từng thân thuộc nhất, lại không còn được gọi là nhà nữa.

“Đi thôi, đi thôi, mọi người chờ người lâu lắm rồi”. Viêm Hoàng kéo nàng đạp lên đám mây, tay nắm thật chặt, rốt cục trẻ con vẫn là trẻ con, dọc đường đi cứ lải nhải kể lể chuyện xảy ra trong mấy năm nàng không có ở đây. Nhiều lần vừa nói xong lại muốn khóc, nhưng sợ nàng thương tâm, bé đành cắn môi nhịn xuống.

5. Chương 005

005

Thanh Vân mặc dù nằm ở gần Đông Hải, nhưng cười mây cũng chỉ mất một canh giờ là tới. Tiên sơn vẫn lơ lửng trên mặt biển như trước kia. Phía trước tiên sơn vẫn là lục hoa do sư phụ trồng.

“Chủ thượng không cho phép người khác động vào cái này, nói rằng nếu có một ngày người quay về, không thấy sẽ giận, cho nên phải tỉ mỉ chăm sóc”. Thanh Sơn giải thích.

Thiên Âm không nhin nổi cảm giác chua xót trào lên trong lòng, nhớ ngày nàng còn bé mới vừa ra nhập sư môn, hàng đêm cầu kinh, sống chết không chịu theo sư phụ học tiên pháp, sư phụ không có cách nào, biết nàng thích hoa này, liền mang từ thiên cung về, trồng ở Thanh Vân, dỗ nàng vui vẻ.

“Âm Âm...” .Thấy nàng đứng bất động trước hoa lúc lâu, Viêm Hoàng kéo tay nàng.

Đưa tay xoa đầu Viêm Hoàng, nàng khẽ cười nói : “Không có việc gì, tỷ chỉ hơi mệt thôi”.

“Ồ ồ, vậy chúng ta về phòng thôi”. Bé con đã bình tâm, sôi nổi chạy nhảy phía trước, vừa đi vừa vẫy tay, muốn nàng theo kịp.

Lục Thủy đứng trong viện nàng ở trước đây, trên áo vẫn còn dính chút sương mai, giống như đã đợi từ rất lâu rồi. Thấy nàng về tất nhiên là mừng như điên, mở miệng muốn gọi nàng ngay, lại nghẹn ngào, cắn môi đổi thành : Tôn chủ.

Lục Thủy từng là tiên tỳ phụ quân giao cho nàng, nàng đương nhiên biết nàng ấy muốn tìm xuống xưng hô gì? Chỉ gạt đầu cười khẽ, nàng của ngày hôm nay, đã không còn là công chúa nữa rồi.

Lục Thủy xoay người, thay nàng mở cửa phòng, nhẹ nhàng lau đi giọt lệ nơi khóe mắt.

Trong phòng vẫn bài trí như ngày trước, một chút bụi cũng không có, dường như chủ nhân của nơi này chưa bao giờ rời đi.

Vuốt ve cái bàn quen thuộc, từ khi lên thiên giới tới nay tinh thần luôn phải chịu đựng căng thẳng, lúc này mới có thể thả lỏng đi một chút.

Cuối cùng nàng cũng trở về rồi, ngày tháng ở nhân gian, phẳng phai như một cơn ác mộng, nàng vẫn luôn không thể phân biệt rõ ràng, bản thân có còn sống hay không.

“Nơi này chưa từng bị chạm qua, người nhìn xem có thiếu gì không, ngày mai, ta...”. Lục Thủy vừa nói vừa mang ra một bộ y phục tắm rửa hàng ngày, giúp nàng thay y phục. Nói được một nửa, đột nhiên nàng hét lên kinh hãi, hít một hơi, nhìn nàng khiếp sợ. Bàn tay đang định giúp nàng thay y phục, run lên như lá rung trong gió.

Thiên Âm nhìn lên mới nhận ra, tới Thiên cung chỉ vẩn vơ một canh giờ, thân thể đã bị tiên khí dã thương, tạo nên những vết thương nhỏ, dày đặc khắp toàn thân, nhìn đến kinh người. Nàng là phạm nhân thực sự, cho nên không nhận nổi tiên khí nồng đậm của thiên cung.

Kéo xuống ống tay áo hoa râm, nhận lấy quần áo trong tay nàng ta, rồi đặt xuống đầu giường. Nàng hạ phạm lịch kiếp, chắc chắn đời đời cô khổ, một đạo đoạn tuyệt với tình thân, tình duyên, cùng những kiếp đã gặp trong dĩ vãng này so ra nổi khổ càng nhiều hơn, một chút vết xây xát này không coi là gì.

“Ta tự làm được, cảm ơn”.

“Tôn chủ?” Lục Thủy sững lại. Dường như bị câu trả lời của Thiên Âm làm cho kinh ngạc, trong nháy mắt vành mắt phủ tầng sương mù : “Người... thực sự không giống, thảo nào chủ thượng muốn...”

Nàng mặc dù ngừng lại đúng lúc, nhưng trong lòng Thiên Âm vẫn không ngừng quặn thắt, cứng ngắc nửa ngày mới từ từ ngồi xuống giường, chạm nhẹ vài vóc mềm mại của y phục, lấy hết dũng khí mới mở lời hỏi : “Sư phụ, người... có dặn dò gì không?”

“Đây...” Lục Thủy ngáp ngừng, thấy nàng thần sắc không bình thường, lại tiếp tục nói : “Chủ thượng ở “Lâm Hành” truyền âm tới chúng tiên Thiên giới, nói Thanh Vân tu truyền lại cho người”. Ba ngày sau thiên linh, nhập vào đỉnh của Thanh Vân, nhận lễ của thiên mệnh.

“Ừ...” Nàng chậm rãi gạt đầu, lại trầm mặc một lúc lâu : “Ta hơi mệt”.

“...Được, vậy người nghỉ ngơi trước đã”. Lục Thủy liếc nhìn mấy lần, lúc này mới xoay người đi ra khỏi cửa, phút cuối cũng không quên kéo Viêm Hoàng chỉ một lòng muốn ở lại trong phòng ra ngoài.

Trong phòng phút chốc trở nên yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở nhẹ nhàng của Thiên Âm. Đệm bên dưới rất mềm, nàng nằm xuống, chôn vào bên trong, còn có thể ngửi thấy mùi sáp thơm dịu nhẹ, không ẩm ướt, cũng không có mùi mốc meo khó chịu nào.

Nàng lưu luyến hít vài hơi, bọc lấy bản thân qua từng lớp.

Trong lòng bỗng nhiên trống rỗng.

Ngày đó, tiên cốt của nàng bị hủy hết, lại lấy tiên thân hạ thế, không phải uống nước Vong xuyên nơi âm phủ, cho nên dù luân hồi chuyển kiếp bao lần, nàng vẫn lưu giữ hồi ức những kiếp qua, phải ghi nhớ đời đời kiếp kiếp.

Ngày ở nhân gian, nàng vất vả vật lộn, dù thế nào cũng cố gắng mưu sinh, nhưng kết cục vẫn luôn bi thảm. Lúc đầu nàng nghĩ còn có thể phản kháng, nhưng dần dần nàng mới phát hiện ra, số mạng của phàm nhân, bất kể ra sao đều chỉ là thoại bản* của Tư Mệnh mà thôi, câu chữ ít ỏi. Vì vậy nàng chỉ có thể mong chờ thoại bản của người khác, kéo nàng ra.

*thoại bản: thoại bản (một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này)

Rồi sau đó nữa, ngay cả tư cách đợi chờ nàng cũng không còn. Chỉ có thể chịu đựng hết cam khổ này đến khổ ải tiếp theo, đến khi không thể chịu nổi nữa, sẽ quay về sông Vong Xuyên của mình giở, tiếp tục kiếp sau.

Bây giờ, nàng sẽ đi đến đâu.

Nếu như...

Tất cả chuyện này đều là thật, nàng chỉ mong muốn được sống tốt, dù cho không thể quay lại làm công chúa của thiên giới, cũng không còn sự phụ đệ nhất chiến thần, chỉ cần trên Thanh Vân Sơn này, an an tĩnh tĩnh hết một kiếp, thoát khỏi những khổ khổ vô cùng vô tận trên thoại bản kia thôi.

Nếu như có thể có chút lòng tham, nàng hy vọng kiếp sau, không mang ký ức của kiếp trước, làm một phàm nhân chuyển kiếp đầu thai, tìm một người có thể quý trọng nàng, lãng lãng làm một người phàm.

Nàng nhất định sẽ quý trọng kiếp này, quý trọng người bên cạnh, không truy cầu những chuyện xa vời không bao giờ thành sự thật nữa, nàng chỉ muốn sống thật tốt, không bị tra tấn đời đời kiếp kiếp nữa mà thôi.

6. Chương 006

006

Lúc Thiên quan tới truyền tin, Thiên Âm đang ngồi ngơ ngẩn, một lúc lâu mới phản ứng lại. Dao Trì tiên hội, Thiên giới trăm năm mới tổ chức một lần, lại mời nàng tham gia, không phải nàng chỉ là một phàm nhân thôi sao.

Lục Thủy thế mà lại vui đến loạn rồi, hoan hỉ lẫn nhải bên tai, nói Thiên hậu nương nương đúng là dì ruột của nàng, huyết thống tương thông, thiên hội như thế mời nàng tham gia đương nhiên là đúng đắn.

Thiên Âm không tiếp lời, chỉ nhẹ cười rồi mở bái thiếp ra: “Thanh vân sơn chủ” bốn chữ này đúng là hơi nhức mắt, nàng hạ phàm quá lâu rồi, thiên giới đã mở không dưới năm lần Dao trì tiên hội, lại không biết nàng bị giáng phạt chịu tội, chặt đứt huyết thống tương liên sao, hôm nay vậy mà cũng có thể nổi lại ngay được.

Vuốt ve bái thiếp, hồi tưởng những lần tham gia Dao trì tiên hội trước đây. Ngày này, thần tiên bất kể bạn đến đâu, đều đến tham gia Dao trì hội. Ngay cả những Tán tiên bình thường khó gặp, cũng sẽ tề tựu đông đủ, rượu vào thành tri kỉ, vô thức vô câu. Bởi vậy mà càng phát sinh nhiều giai thoại thần tiên quyến rũ.

Nàng... tất nhiên không phải ngoại lệ.

Khi đó, toàn bộ tâm tư của nàng, chỉ gửi gắm mỗi mình y. Một năm trước khi tiên hội bắt đầu, nàng sẽ chuẩn bị y phục cần mặc, phối sức cần mang. Thậm chí không tiếc cầu xin sự phụ, đưa nàng tới nơi hoang vu hẻo lánh, đoạt lấy dị thú bảo vệ Huyền Chu, chỉ vì muốn đổi lấy một lần y ngoạn đầu nhìn lại.

Tiếc là, cho tới bây giờ nàng chưa từng thành công.

Mà đoạn tình từng chiếm lấy toàn bộ trái tim nàng suốt năm trăm năm kia, cũng đã tiêu tan bên bờ Vong xuyên qua từng đời từng kiếp.

Có lúc nàng đã nghĩ, nàng thật sự yêu Diễm Kỳ sao? Yêu y vì cái gì? Yêu vẻ lãnh ngạo không giống tiên nhân bình thường kia? Hay là vì sự cố chấp của y với Phượng Minh tiên tử? Hoặc đó chỉ là sự chìm đắm trong giấc mộng đẹp thời non trẻ?

Nếu đó là chân tình thật đi, có nhất thiết phải mất năm trăm năm đằng đẳng của nàng, không giữ lại chút nào cho bản thân, chỉ biết nỗ lực chứng minh.

Nàng phí hoài năm trăm năm mình chứng tình yêu giành cho y, đáng tiếc cho tới bây giờ y chưa một lần ngoảnh lại, cho nên nàng phải dùng năm trăm năm qua để tan biến nó.

Cầm bái thiếp ngồi trong phòng một lúc lâu, Thiên Âm bị Lục Thủy kéo thần trí trở về. Nàng ta cầm một khối cầu ngọc tiến vào phòng, hoa chân múa tay nơi thất lưng nàng nửa buổi, mới chịu buông ra.

“Đây là vật ngày đó chủ thượng giao cho, bảo chúng ta trước khi ngài nhận lấy thiên mệnh thì giao cho ngài”.

Nàng ta vừa buông tay, ngọc liền phát ra u quang mờ ảo, một dòng khí tức ấm áp lập tức bao phủ lấy Thiên Âm.

“Thì ra là vậy”. Lục Thủy nhìn cầu ngọc, vui mừng nói : “Ta vẫn nghĩ không hiểu, ngọc nhiều như vậy, chủ thượng sao lại tự mình chọn khối cầu ngọc nhỏ thế này. Thì ra ngọc này có thể ngăn trở tiên khí, như vậy ngài sẽ không bị tiên khí tổn thương nữa rồi”.

Thiên Âm cảm nhận, quả nhiên cả người đã dễ chịu không ít. Nàng cúi đầu, cẩn thận đặt khối cầu ngọc trong tay, ấm áp từ từ len lõi, đến tận đáy lòng.

Sự phụ... quả nhiên người vẫn luôn mềm lòng.

“Có ngọc này, lúc tới Dao trì tiên hội, ta cũng có thể an tâm rồi”. Lục Thủy thở phào nhẹ nhõm, xoay người tìm kiếm rồi vội nói : “Ta phải chọn cho Tôn chủ bộ y phục đẹp nhất mới được”.

Khóe miệng Thiên Âm giật giật, đang định ngăn cản nhưng khi nhìn thấy tâm tình nàng ấy vui vẻ như vậy, lời đến miệng đành phải thu về. Nàng hôm nay như vậy, cho dù ăn mặc nổi bật, thì cũng không ngồi được bàn trên.

Trong lúc do dự, Thanh Sơn đã tiến vào bẩm báo, có người của Thiên cung tới, hẳn không nói tử mỉ, nhưng thần sắc lại nghiêm nghị hiếm thấy, đến hẳn cũng phải thận trọng như vậy, Thiên Âm không thể không dự tính, thân phận của người ta vốn là chuyện hết sức quan trọng mà.

Ấy thế khi nhìn thấy thân ảnh đứng giữa phòng khách kia, nàng vẫn ngẩn ngơ.

Ngọc dải huyền phát, dáng đứng như từng bách, đi như gió thoảng. Hơi nghiêng người một chút, đôi đồng tử đen láy trong trẻo lạnh lùng, môi mỏng khẽ nhếch lên, mơ hồ lộ ra hàn ý đầy xa cách.

Vẫn là trường sam bạch y như ngày trước, y đứng giữa phòng khách càng trở nên nổi bật.

Trong dĩ vãng, nàng luôn cảm thấy, y mặc áo bào trắng nhất định có điều kì lạ, vì sao y lại ăn mặc như ảo như mộng thế, khiến cho người ta nhìn rồi sẽ khó thu tầm mắt lại. Vậy mà hôm nay , nàng lại thấy nó và áo bào trắng của các tiên nhân khác cũng không hề khác biệt. Thì ra điều kì lạ không phải là ở áo bào trắng của y, mà là trái tim đã gắn lên tấm bạch y ngày đó.

Diễm Kỳ không khỏi nhăn mày, đánh giá người đang đứng ngẩn ngơ ngoài cửa.

“Chính là người”. Khẩu khí lạnh lùng, so với trước đây thì càng thêm lạnh.

Như là đang hỏi, nhưng lại như khẳng định. Tuy rằng nàng đã thay hình đổi dạng, nhưng trong Thanh Vân này, có một người toàn thân không tiên khí, trừ nàng ra còn có thể là ai?

Nhìn thấy thần sắc chán ghét bộc phát từ giữa hai lông mày của y, Thiên Âm cũng chỉ có thể thần nhiên cười khổ. Nhiều năm như vậy, thay đổi rất nhiều, thứ duy nhất không biến đổi, sợ rằng chính là sự chán ghét của y dành cho nàng mà thôi.

Lúc trước, nàng lúc nào cũng ngang tàng tùy hứng, khiến ột người cao ngạo như y, dĩ mệnh tương bức, cuối cùng thiếu một chút nữa tiên cốt cũng bị hủy luôn, hồn phi phách tán.

Buồn cười thay, nàng còn từng ngây ngốc chất vấn y : “ Ta thích chàng nhiều như vậy, chàng thích ta một chút, sẽ chết sao?”

Sau này Thiên Âm mới biết được, y thực sự sẽ chết, hơn nữa lại chết trước mắt nàng.

Nàng lấy đời đời kiếp kiếp phải chịu khổ nạn, đổi ột lần trọng sinh của Phượng Minh tiên tử, chỉ mong có thể lưu lại trong lòng y, một chút ràng buộc với nàng.

Hôm nay xem ra, nàng đã thua triệt để.

Khóe miệng chua xót, nàng dần tĩnh tâm, từ từ vái chào, lễ nghi quy củ.

“Thanh Vân Thiên Âm, khấu kiến Diễn Kỳ thái tử”.

Một lễ tiết đơn giản, vạn phần chu toàn, không hề thiếu sót.

Diễn Kỳ sững sốt, vốn nghe nói nàng đã trở về, y liền phân tâm phiền não, sợ nàng lại làm ra chuyện gì, hay như ngày xưa, lấy cái chết để quần quýt lấy mình, nhiều lần tính kế mưu toan bịp bợm.

Đủ điều của năm trăm năm trước, khiến y có thói quen phòng bị với nàng. Cho nên mới nghe thấy nàng về Thanh Vân, liền vội vàng chạy tới, chỉ vì muốn cảnh báo nàng, lúc này không còn như xưa nữa, nếu vẫn tùy hứng làm bậy thì năm trăm năm luân hồi kia cũng có thể bỏ đi.

Hôm nay thấy nàng cấp bậc lễ nghĩa chu toàn như vậy, lời trong miệng lại không thể nói ra.

“Đứng lên đi!” Y phát phát tay, trong lòng không khỏi có chút phiền muộn.

“Nghe nói, Duyên Đức Thiên Quân muốn đem Thanh Vân truyền cho người?”

“Đúng!” Nàng nhẹ gật đầu, đầy cung kính.

Đôi mày của Diễn Kỳ càng thêm nhíu chặt, nhất thời không biết nói gì tiếp theo, phát phát tay dặn dò: “Vây hãy chuẩn bị thật tốt lễ nhận mệnh hai ngày sau đi!” Nói xong lại sợ nàng sinh ra ảo tưởng không cần thiết, thêm một câu: “Để tránh mất thể diện của thiên giới chiến thần.”

Thiên Âm lại cúi chào thật mạnh: “Thiên Âm hiểu được.”

Y càng thêm buồn bực, cũng không muốn ở lâu, xoay người ra sảnh.

Vừa muốn giá khởi đụn mây, lại nghe tiếng nàng đột nhiên gọi lại.

“Diễn Kỳ ca ca.”

Y không khỏi cười lạnh một tiếng, sắc mặt càng thêm lạnh lùng. Quả nhiên giang sơn dễ đổi, đánh chết cái nết không thừa. Vừa mới thấy nàng đã không còn như xưa, giờ thật đúng là buồn cười. Loại xiếc này, nàng đúng là quen dùng thật.

Nàng bước vội vài bước đuổi theo, do dự một lúc, mới khẽ cười cười nói: “Diễn..... Thái tử, ta muốn hỏi một chút..... Phượng Minh tiên tử nàng.....”

“Người muốn làm gì?” Y ngắt lời, sắc mặt thay đổi.

“Ta.....”. Chỉ muốn hỏi một chút, xem nàng có khỏe không, dù không phải do nàng gây ra, nhưng lại vì nàng mà thiếu chút nữa tiên thân cũng mất, có mạnh khỏe hay không.

“Người không phải còn muốn.....” Như nghĩ đến gì đó, sắc mặt Diễm Kỳ thoáng chốc thay đổi, hai mắt trợn trừng, bình tĩnh mất đi, thay vào đó là tức giận bộc phát ngập trời, quanh thân nổi cuồng phong.

Thiên Âm ngậy người một chút, bị tiên khí của y làm cho lùi bước. Thân hình trước mắt chợt lóe lên, cổ trở nên lạnh cong, bị một tay y bóp chặt, sát ý nhập trời, đầy nguy hiểm.

“Ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi còn dám có ý định đánh Phượng Minh, ta chắc chắn sẽ tự tay lột da rút gân ngươi, nghiền phách đập hồn!” Y gần từng tiếng, mỗi một câu giống như nguyên rửa. Đôi mắt như lửa, dường như chỉ muốn một khắc thiêu nung thành tro bụi. “Đừng tưởng lần này, còn ai có thể bảo hộ được ngươi!”

Tay bóp lấy cần cổ ngày càng chặt, không hề có ý buông tay. Thiên Âm chỉ cảm thấy trước mắt mờ hẳn đi, một màu đen càng ngày càng đậm từng chút cần nuốt lấy nòng, chỉ còn vẻ mặt ngoan lệ của y, sát ý khắc trong đáy mắt.

Y sẽ giết nòng, không nghi ngờ gì cả.

“Tôn chủ!” Phía xa vang tới tiếng thét kinh hãi, như có ai vội vàng lao tới.

Cổ được buông lỏng, nòng ngã ngồi trên đất. không khí tràn vào trong miệng, nòng hít từng chút từng chút, dùng hết khí lực toàn thân.

“Điện hạ, tôn chủ của ta, là phạm thân!” Thanh Sơn kìm nén tức giận, muốn nâng người dậy, lại phát hiện nòng không cách nào đứng thẳng.

Diễm Kỳ nhăn mày, nhìn về phía người đang thở dốc không ngừng, dấu tay đỏ hồng in trên cần cổ trong đến ghê người, giờ y mới nhớ, nòng đã không còn là nòng công chúa cao cao tại thượng kia nữa rồi, y nhất thời quên mất, giờ người trước mắt, đã không còn chút pháp lực nào.

Nhưng mà, vì Phượng Minh.....

Nếu nòng còn dám có một chút tâm tư với Phượng Minh, cho dù chỉ là phạm nhân, y cũng không quan tâm mà cắt đứt cổ nòng.

Nghĩ tới điều này, lời giải thích cuối cùng cũng không thể nói ra.

Cười lạnh một tiếng, y không nhìn qua người thở dốc không ngừng kia, xoay người phẩy tay áo bỏ đi.

Trên mặt đất, chỉ còn lại người mới dạo một vòng từ quỷ môn quan trở về, liều mạng hô hấp, hay tay xuôi bên người.

Nàng..... Thiếu chút nữa lại chết thêm một lần.

7. Chương 007

007

Dao Trì tiên hội, có đông đảo các tiên gia tề tựu. Các tiên gia xưa nay vốn nhàn hạ, ngoại trừ các vị thượng tiên trọng thần trên thiên cung còn lại đại đa số các vị khác đều rảnh rỗi đi đi lại lại khắp nơi hoặc không biết phải làm gì đành ngồi yên một chỗ.

Thiên Âm nhanh chóng tìm một góc tối ngồi xuống, bên cạnh là vườn đào rất đẹp, hoa nở liên tục, những mảng màu hồng phấn bay lả tả khắp nơi. Trong vườn, những tốp nam nữ thần tiên tụm ba tụm năm trò chuyện, có những tiên nữ má ửng hồng, không giấu được vẻ thẹn thùng trong đáy mắt.

Nàng trước kia cũng là một trong số đó, nhưng lúc này.....nàng thu lại tầm mắt, cúi thấp đầu, chỉ mong sao tiên hội càng tan nhanh càng tốt.

“ Thiên Âm, đã tới rồi sao!” .Thiên Hậu không biết thế nào lại phát hiện ra nàng vẫy tay lên tiếng: “ Lại đây, đi đến ngồi bên cạnh dì nào”.

Một tiếng gọi không lớn nhưng cũng đủ làm cho cả yến hội trở nên yên tĩnh. Nhất thời nàng cảm giác như có ngàn vạn ánh mắt hướng về phía mình, như hàng nghìn mũi kim đâm vào da thịt.

“ Nàng ta chính là vị công chúa bị giáng làm phàm nhân đó sao?”

“ Đã trở lại từ khi nào vậy, dù sao vẫn chỉ là một phàm nhân thôi!”

“ Nghe nói Duyên Đức Thiên Quân đã truyền vị lại cho nàng rồi, để xem nàng không có chút tiên cốt sẽ tu thành tiên kiểu gì, cho dù là đệ tử của thiên quân thì cũng vẫn chỉ là một phàm nhân có thể làm được cái gì chứ?”

“Danh tiếng chiến thần, e là sẽ bị nàng hủy hoại mất.”

Tiếng lầm rầm bên tai, không chút ý tứ như cổ tình để nàng nghe được. Nàng nắm chặt cánh tay bên người, khóe miệng nở một nụ cười vừa phải, chậm rãi đứng lên, những lời qua tiếng lại đồn thổi đó đối với nàng giờ đây cũng xem như thứ ít khổ cực nhất rồi.

“ Thiên Âm, tham kiến Thiên Quân, Thiên Hậu”.

Thiên Quân mặt không đổi sắc, phát phát tay, ánh mắt vẫn hiện ra vẻ không kiên nhẫn như thường.

“Tiểu Thiên Âm, đến đây lúc nào thế? Mau tới đây ngồi đi”.Thiên hậu đưa tay ra, đôi mắt đầy vẻ yêu thương, cả người toát ra thần thái thản nhiên quý phái.

Nàng tất nhiên không dám trái lời, ánh mắt lơ đãng nhìn về phía Diễm Kỳ ngồi ngay cạnh Thiên Quân, bất ngờ chạm vào ánh mắt y nhìn qua, ánh mắt vốn nhẹ nhàng lập tức trở nên lạnh giá.

Cổ họng đau âm ỉ, nàng xoay người đi đến nơi xa nhất, nơi Thiên Hậu thượng vị, ngoan ngoãn ngồi phía sau bà.

“ Đến đây lâu rồi, sao không qua hỏi thăm dì một tiếng?” Thiên Hậu kéo lấy tay nàng, vỗ vỗ hai cái dịu dàng hỏi. Sau đó lại hỏi tiếp, những ngày ở cùng Thanh Sơn có ổn không?, có thấy phù hợp không?, đã thấy quen chưa? Nàng trả lời từng câu một, lễ nghi phải phép.

“ Đứa nhỏ này.....”. Bà thở dài một tiếng, không biết nên hỏi tiếp hay thôi, bao nhiêu lời nói, tình cảm đều dồn lại trong một tiếng thở dài.

Năm trăm năm qua, quả thật đã có nhiều thay đổi, vị tiểu công chúa điều ngoa bốc đồng ngày nào, hôm nay gặp lại đã không còn như trước nữa.

Thực ra Thiên Âm hiểu được, Thiên hậu thật lòng thương xót nàng, bà tuy là dì của nàng nhưng với vị trí hiện tại bây giờ, bà ấy cũng chỉ có thể giúp nàng đến vậy mà thôi.

Xa xa giữa khoảng không vang lên tiếng phượng kêu, bỗng chốc trăm điều cùng nhau đua hát, vô cùng náo nhiệt. Đàn phi điều tụ tập theo hàng bay về hướng này, phía trên con chim đầu đàn thấp thoáng bóng người đứng yên.

Diễm Kỳ vốn đang ngồi một mình uống rượu, thì đột ngột đứng lên. Nhìn phía đàn chim xa xa, khuôn mặt lạnh băng lại hiện lên vẻ vui mừng.

Thiên Âm nhất thời hiểu được là Phượng Minh tiên tử tới rồi.

“ Kỳ Sơn Phượng Minh, tham kiến Thiên Quân Thiên Hậu”. Áo phượng rực rỡ được khoác lên người giai nhân tiên tử, nhẹ nhàng cúi người, thanh âm mềm mại hiếm có.

Thiên Quân còn chưa trả lời, Diễm Kỳ đã nhanh chóng chạy tới nghênh đón, tự nhiên giữa chốn đông người:

“ Minh nhi, sao nàng lại tới đây? Không phải là không thoải mái sao?”

“ Tiên hội Dao Trì, Phượng tộc tất nhiên là không thể vắng mặt được.” Nàng cười khẽ, vừa đoan trang nhã nhặn.

Diễn Kỳ thở dài một tiếng: “ Nàng đấy!” Như vẻ trách móc nhưng thật ra lại đầy chiều chuộng.

Thiên Âm không khỏi sửng sờ, thì ra, y cũng sẽ có lúc nhu tình như thế, nhưng chỉ thể hiện với Phượng Minh mà thôi, còn với nàng luôn là vô tình ác liệt.

Nhìn hai người kia từ từ ngồi xuống, tình chàng ý thiếp, như trời đất tạo nên. Nàng dường như thông suốt ít nhiều, cho tới bây giờ họ vẫn luôn là của nhau, duy nhất, mà nàng....nhiều nhất cũng chỉ là một chương ngại mà thôi.

Cổ họng vẫn còn đau âm ỉ, không kìm được mà ho khan thành tiếng. Ngay lập tức Diễn Kỳ xoay người lại nhìn về phía nàng, ánh mắt nhu tình lại trở nên lạnh như băng, cảnh cáo đầy sát ý. Y chán ghét nàng, từ đó đến giờ cũng không hề che giấu.

“ Khụ khụ khụ....” Nàng nhịn không được ho khan liên tục.

“ Tiểu Thiên Âm, con làm sao vậy?” . Thiên Hậu xoay người lại quan tâm.

Nàng khẽ cười, lắc đầu: “ Chắc là tối hôm qua bị nhiễm phong hàn, không có việc gì.”

“ Phong hàn?” Thiên Hậu hơi sửng sốt.

Thiên Âm lúc này mới nhớ tới, các nàng đều là thần, tất nhiên sẽ không biết phong hàn là sao, Thiên Âm liền giải thích: “ Ngày mai sẽ khỏi liền thôi.”

“ À, không có việc gì là tốt rồi”. Thiên Hậu gật gật đầu, thuận mắt nhìn về phía hai người đối diện tình nùng ý mật, sắc mặt hơi xấu hổ: “ Thiên Âm, con đối với Kỳ nhi có còn....”

Hiểu được ý Thiên Hậu định nói gì, nàng cười khẽ lắc đầu: “ Lúc Thiên Âm còn trẻ không hiểu chuyện, khiến cho dì phải lo lắng, bây giờ....Thiên Âm đã trưởng thành rồi.”

Thiên Hậu nhú mày, nhìn chằm chằm nàng hồi lâu, thấy nàng nói chân thành như vậy, lúc này bà mới nhẹ lòng, kéo tay nàng, cảm thán: “ Thiên Âm đúng là đã trưởng thành rồi.”

8. Chương 008

008

“ Nói ai trưởng thành?” Tiếng nói trong trẻo phát ra giữa khoảng không.

Một cơn gió mát lành thổi tới, một thân ảnh áo lam bất ngờ xuất hiện giữa yến hội, trên người tỏa ra ánh sáng rực rỡ, tuấn tú không thốt lên lời, một tay y cầm quạt giấy, động tác đơn giản phong nhã nhưng với y lại không chút tầm thường.

Tướng mạo xuất chúng này có vài phần quen mắt, nàng nhất thời nhớ không ra đây là vị thần tiên nào.

“ Là nói ta sao? Cuối cùng người cũng nhìn ra pháp thuật tinh thông của ta rồi sao?” Người tới cười hì hì nhìn về phía Thiên Hậu, hai mắt như thủy tinh sáng lên, làm như chờ thưởng.

“ Náo loạn!” Thiên quân lớn tiếng quát, giọng nói vừa trách cứ vừa dung túng: “ Càng ngày càng không biết quy củ gì cả.”

“ Vâng vâng vâng!” Nghe vậy y trả lời có lệ, rồi quay sang hành lễ: “ Tham kiến Thiên Quân Thiên Hậu, một ngày không gặp, không biết Thiên Hậu nương nương có nhớ tới con không?” . Chưa nói xong y đã hướng mặt lên trời chớp chớp mắt.

Lời nói có phần càn rỡ khiến cho chúng tiên được một trận cười vui vẻ, lúc này Thiên Quân cũng chỉ biết lắc đầu cho qua, không để ý nữa.

“ Nhị hoàng tử, ngài tới trễ, không biết nên phạt mấy chén đây?” Có vị tiên nhân nhanh chóng tới tiếp đón.

Lúc này Thiên Âm mới biết được thân phận người mới tới, hơi chút giật mình. Trước kia lúc còn ở trên thiên giới nàng đã từng nghe qua Diễn Kỳ còn một đệ đệ nữa, nhưng vì thể chất từ khi sinh ra đã kém nên ấp trứng ba trăm năm vẫn không chịu nở ra.

Đi lo lắng y cứ vậy mà chết non nên nhờ cây Duyên Đức Thiên Quân người có pháp lực cao nhất, cũng chính là sư phụ của nàng, lấy linh lực thâm hậu chăm sóc, dần dần qua một trăm năm, nhớ tới trước khi nàng hạ giới y vẫn còn là một cái trứng mà thôi. Không ngờ bây giờ lại thay đổi nhiều như vậy.

“Linh Nhạc, thằng bé này, suốt ngày cứ phá phách như thế.” Vất vả lắm mới có được đứa con này nên Thiên Hậu đối với y cũng có vài phần chiều chuộng.

“Ngài nói thế làm con đau lòng lắm đó”. Y vừa rồi còn cười hì hì, thái độ lại đột ngột chuyển thành ủ rũ, đáng thương nói: “Con bất chấp mạo hiểm đi tới Đông Hải chi uyên để tìm khối minh châu ngàn năm ấu hậu mà”.

Y lấy ra một viên minh châu, lấp lánh bảy màu, chói lòa rực rỡ, đích xác là minh châu ngàn năm của Đông hải chi uyên.

“Một mình đệ chạy tới Đông hải chi uyên thật sao?” Diễn Kỳ nhú mày, nhìn không được trách cứ: “Nơi đó hung hiểm, hơn nữa lại có ma thú thường lui tới? Sao đệ lại một mình đi tới đó chứ?”

Linh Nhạc xem xét vẻ mặt lãnh đạm của Diễn Kỳ, sau đó lại nhanh chóng lướt qua Phượng Minh tiên tử bên cạnh, vẻ mặt uất ức nói: “Đại ca huynh có Phượng Minh tiên tử, tất nhiên đi đâu cũng có hai người rồi, đâu có cô đơn như đệ, đương nhiên là phải tới đó một mình rồi.”

Diễn Kỳ bị Linh Nhạc trêu ghẹo, khiến cho chúng thần tiên nghe thấy đều bật cười vui vẻ, Diễn Kỳ có chút mất tự nhiên, vốn định trách cứ Linh Nhạc mấy câu nhưng mà không biết phải nói thế nào đành im lặng, ngay cả Phượng Minh tiên tử ngồi cạnh cũng xấu hổ đỏ mặt.

Thiên Hậu cười cười nhìn đứa con mới tới càng thêm phần yêu quý.

“A, vị tỷ tỷ này là ai?” Y đột nhiên nghiêng đầu lại sang đánh giá Thiên Âm, ánh mắt đầy vẻ tò mò. “Trước nay chưa từng thấy qua, sao mẫu hậu lại gặt con, giấu kỹ một mỹ nhân ở bên cạnh như thế?”

Trong nháy mắt, bốn phía yên tĩnh, ai nấy đều lúng túng.

Thiên Âm cười ngượng, như không để ý tới bốn bề yên tĩnh, nhẹ nhàng đứng lên hơi cúi người thi lễ: “Thiên Âm tham kiến Nhị hoàng tử.”

“Thiên Âm....Thiên Âm!” Y kinh ngạc, khuôn mặt vui vẻ liền đổi sắc, cánh tay run run làm rơi cây quạt xuống đất, hoảng sợ nhìn nàng: “Người....Người chính là....”

Vẻ mặt Linh Nhạc như gặp phải chuyện gì đó vô cùng đáng sợ, sững sờ cả buổi. Tuy rằng trong lòng Thiên Âm đã dự tính rồi, thanh danh nàng trên thiên giới trước kia vốn đâu có tốt, thế mà da đầu vẫn tê tê, cổ găng cúi đầu thấp hơn.

“Mẫu...mẫu hậu.” Linh Nhạc cuối cùng cũng hồi thần nhìn về phía Thiên Hậu mong chờ nói: “Đúng là nàng sao?”

Biết được đáp án, sắc mặt y biến hóa càng nhanh hơn, đỏ lên không biết có phải do quá kinh hãi không nữa, y ngẩng đầu nhìn về phía Thiên Âm đang đứng, cười cười xấu hổ.

“Ha ha ha ha.....Cuối cùng người cũng đã tới rồi.” Lúc này y mới nhặt cây quạt dưới đất lên, làm như chuyện vừa rồi chưa hề xảy ra, cầm cây quạt trong tay xoay xoay có hơi căng thẳng.

Lúc lâu sau y mới tìm ra tiếng nói, thanh âm còn hơi rung động: “Đại...Đại sư tỷ, không cần đa lễ, tỷ cứ gọi ta là Linh Nhạc hay là sư đệ cũng được.”

Lúc này lại tới phiên Thiên Âm sững sờ, sư đệ?

“Chắc đại sư tỷ không biết, ta cũng là đệ tử ở Thanh Vân, cũng là đệ tử của Duyên Đức Thiên Quân, là sư đệ của người.”

Nàng bắt giác ngẩn người, một lúc mới hiểu ra vấn đề, thì ra sư phụ thu nhận y làm đồ đệ. Cảm xúc trầm xuống, không nói lên lời. Sư phụ năm đó dốc lòng dạy bảo nàng, không làm được gì cho sư phụ đã đành, thế mà nàng lại luôn nghịch ngợm bất hiếu, khiến người đau lòng không thôi.

“Đại sư tỷ, tỷ trở về lúc nào vậy? Có khỏe không? Có quay lại Thanh Vân nữa không? Sư phụ có từng nhắc tới đệ không?” Ánh mắt của y lóe sáng, chớp chớp nhìn về phía nàng, vẻ mặt mừng rỡ như điên, hỏi han đủ thứ.

Thiên Âm hơi sững sờ, nhất thời không biết phải trả lời ra sao.

Giọng của y trầm xuống, tiếc nuối lắm lắm: “Thật ra đệ định tự mình đi đón sư tỷ nhưng không ngờ cái nơi Đông hải chi uyên kia không thấy trời trăng đầu cả, thành ra bỏ lỡ. Đại sư tỷ không giận đệ chứ?”

Từng câu rõ ràng, sắc thái trong mắt khiến cho người ta không dám nhìn thẳng.

“Tạ ơn Nhị hoàng tử quan tâm, Thiên Âm thật sự cảm thấy rất tốt.”

Linh Nhạc uốn lưỡi cười hắc hắc, thấy nàng vẫn một mực đa lễ như thế thành ra không biết phải hỏi cái gì, tiến tới ngồi xuống bên cạnh nàng, tiện tay với lấy một chén rượu lơ đãng uống. Ánh mắt thi thoảng liếc qua người bên cạnh một cái, có lúc chạm phải ánh mắt của Thiên Âm thì ngượng ngùng cười, giống như do dự, cũng giống như tò mò.

Bốn phía lại vang lên tiếng nhạc, qua một hồi bị gián đoạn yển hội lại tiếp diễn bình thường. Có một vài tiên nhân rời vị trí đi về phía vườn đào ngắm hoa, phía đối diện Diễn Kỳ và Phượng Minh tiên tử thì thăm với nhau một lúc rồi cũng cùng đứng dậy rời đi.

Tới khi bóng hai người xa khuất, Thiên Âm mới nhẹ nhàng thở ra một cái, bàn tay bắt giác xoa xoa cổ họng, khổ tâm, mối tình ngang trái đó nàng tuy đã muốn quên đi nhưng thật ra vẫn không thể xóa nhòa hoàn toàn không dấu vết.

Ngày đó y vội vàng ra tay với nàng mà chẳng hỏi nguyên do, cũng bởi vì trước nay y luôn hiểu sai tâm ý của nàng.

Giữa ngực hơi khó chịu, nàng cố gắng đè nén nhưng cuối cùng vẫn ho thành tiếng.

Tìm lý do nói với Thiên Hậu xin phép lui ra ngoài, tiên hội người tới người lui nói cười giao thiệp, nàng trước kia không hiểu chuyện, nay lại sợ bước sai đường ngược lối.

9. Chương 009

009

Đi vào con đường vòng phía sau Dao Trì, đối diện với vườn đào.

Nhìn qua là một khoảng xanh mướt um tùm cây cỏ, đây là nơi trước kia nàng vô tình phát hiện ra, một không gian yên ắng, kí ức mơ hồ, lâu đến mức chính nàng cũng không rõ có phải là đó hay không.

Tiên hội trước kia, lúc bị Diễn Kỳ mắng, nàng liền một mình chạy tới đây ngồi khóc. Từ đó về sau mỗi khi có chuyện buồn nàng lại tới nơi này.

Ngồi xuống đất, tâm tình phức tạp cũng trở nên thanh tĩnh. Nàng hít sâu một hơi, thoang thoang mùi hương cây cỏ, tự nhiên lại thấy vô cùng thỏa mãn. Trước kia đêm nào nàng cũng mơ được trở lại chốn này, hôm nay mới có thể cảm nhận rõ ràng sự yên tĩnh, bình lặng nơi đây, giống như vĩnh viễn không bao giờ thay đổi.

Nàng vẫn còn sống.

“Là một người sao bộ dạng lại thay đổi nhiều như thế.” Xa xa truyền đến tiếng nói chuyện, vô tình khiến nàng nghe được.

“ Ai biết là có phải nàng ta giả bộ hay không? Năm đó nàng ép bức thái tử, thủ đoạn còn ít hay sao? Tiếc là bây giờ thời thế thay đổi rồi, cho dù nàng ta có sử dụng thủ đoạn nào cũng không đạt được kết quả”

“ Còn phải nói nữa”. Giọng nam tử hừ lạnh một tiếng: “ Năm đó nàng suýt chút nữa hại thái tử tiên cốt tẫn hủy, nhưng giờ nàng ta chỉ là người phạm, so ra còn kém Phượng Kỳ sơn chủ Phượng Minh tiên tử trăm ngàn lần.”

“ Aiz, cũng không hiểu Duyên Đức Thiên Quân lúc trước nghĩ gì mà lại thu nhận một đứa nghiệt đồ như thế làm đệ tử”. Nam tử thở dài một tiếng: “ Xem năm đó Thiên Quân phạt tội nàng có năm trăm năm quả thực là quá nhẹ rồi, trước kia còn có tiên Thiên Quân che chở, bây giờ.....ta xem ai có thể giúp nàng trở lại thành tiên đây, tiên giới qua giai đoạn đó cũng thanh tịnh hẳn.”

“ Tiếc cho Duyên Đức Thiên Quân, ngàn vạn năm uy danh chiến thần sợ sẽ bị phá hủy trong tay đồ đệ này thôi.”

Tiếng nói càng lúc càng xa tới mức không thể nghe rõ. Lồng ngực lại khó chịu thêm lần nữa, lần này không đè nén nổi nữa, nàng khom người ho khan một hồi mới hết.

Thiên Âm khẽ chớp mắt, gió hiu hiu thổi, cảnh liễu bên cạnh nhẹ nhàng phất phơ, giống như tà áo sư phụ bay bay, nàng vươn tay nắm lấy một nhánh liễu nhưng rồi lại bị trượt ra ngoài, chỉ còn lòng bàn tay trống rỗng.

Nàng cứ thế ngơ ngẩn đứng nhìn ngọn cây phía xa hồi lâu như đứa ngốc.

Mọi người đều nói nàng suýt chút nữa hại Diễm Kỳ tiên cốt tẫn hủy, nhưng có ai còn nhớ, cuối cùng người bị hủy tiên cốt, rơi vào luân hồi chính là Thiên Âm nàng mà.

10. Chương 010

010

Xa xa, Thanh Sơn đang đứng bên bờ Dao Trì, nắm lấy tay Viêm Hoàng, bên cạnh còn có một nam tử, đang bàn luận gì đó.

Cô bé Viêm Hoàng từ xa thấy nàng đi tới liền nhảy nhót vui vẻ chạy qua. Ôm chằm lấy cổ Thiên Âm ồn ào kêu: “ Âm Âm, Âm Âm.... Hoàng Nhi rất nhớ người.”

Giọng nói mềm mại kéo dài khiến cho lòng người ấm áp.

Nàng bất ngờ bị ôm, tránh không được, đành vuốt ve mái đầu đang vùi vào lòng mình:

“ Ngoan! Âm Âm cũng rất nhớ Hoàng Nhi”.

“ Hoàng Nhi thật vô tình đó, mới vừa rồi còn nói nhớ ta, giờ lại quay qua người khác rồi.” Nam tử bên cạnh Thanh Sơn nhìn Hoàng nhi trên nghẹo, sau đó quay người về phía nàng cười cười, nói: “ Đại sư tỷ”.

Nàng lúc này mới nhìn rõ, hóa ra là Nhị hoàng tử Linh Nhạc.

Hoàng Nhi dường như rất thân quen với y, ngẩng đầu chăm chú nhìn Linh Nhạc, sau đó lại quay qua nhìn Thiên Âm, lo lắng suy nghĩ một hồi lâu rồi nói: “ Hoàng Nhi rất nhớ Âm Âm, cũng rất nhớ Nhạc Nhạc, nhớ cả hai người luôn.”

“ Như thế khó lắm.” Linh Nhạc giả vờ nghiêm túc: “ Mỗi người chỉ được phép nhớ một người thôi, nếu không thì thế này đi, Hoàng Nhi nhớ ta còn ta nhớ Âm Âm Đại sư tỷ vậy được không?”

Nói xong về mặt y liền biến đổi, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Thiên Âm, tròn xoe như có chút hơi nước, học bộ dáng của Viêm Hoàng nói: “ Âm Âm Đại sư tỷ ta rất nhớ người.”

“ Không được Âm Âm là của Hoàng Nhi.” Bé con nóng nảy, càng ôm chặt Thiên Âm hơn.

Thiên Âm nhin không được, bật cười thành tiếng, đúng là hai đứa trẻ ngốc nghếch này. Vừa định nói với hai người một câu, đột nhiên lại thấy xung quanh im ắng.

Ngẩng đầu nhìn thấy ba người trước mặt đang ngạc nhiên nhìn mình, ngay cả Hoàng Nhi cũng tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc. Thiên Âm sững sốt, không lẽ nàng nói sai cái gì rồi sao?

“ Âm Âm....Âm Âm.... Cười rồi, cười rồi!” Viêm Hoàng ôm lấy thắt lưng nàng lắc lư.

Linh Nhạc không được tự nhiên ho khan một tiếng, cúi đầu phụ họa: “ Đại sư tỷ, tỷ cười như thế...rất đẹp.” Khuôn mặt tuấn lãng hiện lên vài tia ửng đỏ.

Thiên Âm lúc này mới phục hồi tinh thần, nhớ lại đúng là từ sau khi trở về, đây là lần đầu tiên nàng cười vui vẻ như thế. Trước kia nàng cũng rất hay cười, chỉ là qua bao nhiêu năm vọng tưởng, bao nhiêu năm theo đuổi... rồi cũng quên mất cách cười vô tư thoải mái.

“ Âm Âm.... Phải luôn cười, phải cười....” Thấy nàng đột nhiên trầm mặc, bé con như nhận ra điều gì không ổn, càng thêm dùng sức lắc thật mạnh, Thiên Âm nhất thời không phòng bị, thân hình lảo đảo ngã ra sau, Linh Nhạc có ý đỡ nàng nhưng trượt tay lại bị hai người xô vào.

Cuối cùng, ba người ngã thành một đống.

“ Viêm Hoàng!” Nàng định trách cứ vài câu, lại bị một thanh âm lạnh băng cắt lời.

“ Các người đang làm cái gì thế hả?”

Diễn Kỳ mặt mày khó chịu đứng phía sau, bên cạnh vẫn là Phượng Minh tiên tử đoan trang dịu dàng, thấy thế, sắc mặt Thiên Âm hơi cứng đờ lại vội vàng khôi phục như thường.

Y quét mắt nhìn qua ba người đang nằm dưới đất, mày nhíu chặt, ánh mắt nhìn Thiên Âm càng tỏ vẻ khinh thường: “ Còn ra cái thể thống gì nữa.”

Thiên Âm lúc này mới từ dưới đất đứng dậy, Viêm Hoàng bị tiếng quát đó dọa sợ trốn ra sau lưng nàng, chỉ dám lộ đầu ra xem xét nam tử lãnh đạm trước mặt.

“ Đại ca.” Linh Nhạc sửa sang lại quần áo: “ Các người sao lại tới đây?”

“ Không tới đây, làm sao thấy được người ở đây nghịch ngợm hả?” Diễn Kỳ lạnh giọng trách mắng: “ Linh Nhạc đệ dù gì cũng là thiên cung Nhị hoàng tử, tuổi cũng không còn nhỏ nữa, sao có thể nghịch ngợm như vậy, đã thế lại còn.... thật không biết nặng nhẹ.”

Ánh mắt y như vô tình lướt qua Thiên Âm, hiển nhiên nửa câu đầu là phần Linh Nhạc, còn “không biết nặng nhẹ” là dành cho nàng.

Y vẫn như thế, nhận xét dành cho nàng luôn là, không biết nặng nhẹ, cố tình gây sự, và tùy hứng mà thôi.

“ Đệ chỉ là không cẩn thận té ngã một cái.” Linh Nhạc bĩu môi, chuyển đề tài nói: “ Đại ca cùng đại tẩu đi chơi à?”

Phượng Minh mặt mày ửng đỏ, nhìn Diễn Kỳ bên cạnh rồi thẹn thùng cúi đầu.

“ Đại tẩu, ta giới thiệu với tẩu, nàng chính là Đại sư tỷ của ta.” Linh Nhạc tuổi nhỏ không biết ba người trước mặt vốn có bất hòa, cứ nhiệt tình giới thiệu Thiên Âm.

Phượng Minh sắc mặt như thường, nhìn qua Thiên Âm rồi thần nhiên gật đầu một cái, ngoại trừ giây phút đó, nàng ta đều không biểu hiện chút cảm xúc bất thường nào. Có lẽ cũng như Thiên Âm, nàng ta cũng hiểu, bây giờ đã vật đổi sao dời.

“ Vị tiểu cô nương này là?”

Nàng đột nhiên nhìn về phía Viêm Hoàng đang núp sau Thiên Âm, tỏ vẻ hứng thú.

Viêm Hoàng lại sợ người lạ, trốn thật kín sau lưng Thiên Âm, không chịu đi ra.

“ Nàng là Viêm Hoàng”. Thiên Âm trả lời, cầm tay Viêm Hoàng kéo ra. Trước kia nàng hận Phượng Minh tranh giành trái tim Diễm Kỳ với mình, cho nên mỗi khi gặp mặt cứ châm chọc nhau âm ỹ, không ngờ hiện tại lại có thể nói chuyện với nàng ta bình thường như thế.

“ Viêm Hoàng? Nàng là thuộc Vũ tộc?” Phượng Minh sững sốt, như nhớ tới điều gì, ánh mắt nhìn Viêm Hoàng càng thêm chăm chú.

Thiên Âm gật gật đầu, Phượng Minh càng nghi hoặc.

“ Đại ca không phải trở lại thiên cung sao?” Linh Nhạc nhảy vào nói, nhìn hai người trên đũa: “ Cùng đại tẩu trở về có phải không?”

Phượng Minh lúc này mới thu hồi ánh mắt, sắc mặt lại càng thêm đỏ.

Diễm Kỳ trừng mắt liếc y một cái, lạnh lùng nói: “ Minh Nhi có việc muốn tìm phụ vương thương nghị, đang định trở về cùng ta, cũng không còn sớm nữa đệ cũng cùng bọn ta trở về đi”.

“ A?” Linh Nhạc sững sốt quay đầu lại nhìn Thiên Âm: “ Nhưng mà...”

Diễm Kỳ lạnh lùng: “ Đệ ở Đông Hải chơi đùa lâu như vậy, chẳng lẽ không muốn trở về cùng mẫu hậu nói chuyện sao?”

Y gãi gãi đầu, có chút không tình nguyện, quay lại nhìn Thiên Âm đầy xin lỗi: “ Đại sư tỷ, một thời gian nữa đệ sẽ tới Thanh Vân tìm tỷ.”

Thiên Âm khẽ gật đầu, Diễm Kỳ hừ lạnh một tiếng: “ Đi thôi!”

Không chậm trễ, ba người đứng trên đụn mây lướt qua người Thiên Âm mà đi, dần dần biến mất ở phía chân trời.

Bên tai Thiên Âm lại truyền đến tiếng nói rõ ràng, lạnh lẽo: “ Tự giải quyết cho tốt!”

Ngẩn người, không hiểu câu cảnh cáo này có ý gì ‘ Tự giải quyết cho tốt, tự giải quyết cho tốt’..... Nàng cố gắng như vậy cuối cùng vẫn là chọc tới vị thái tử này.

“ Âm Âm.....” Viêm Hoàng ở phía sau lúc này mới đi ra, thanh âm mềm mềm còn có vẻ uất ức: “ Người kia thật đáng sợ.”

Thiên Âm ngồi xuống, vuốt ve đầu Viêm Hoàng trấn an: “ Đừng sợ, chúng ta về sau sẽ không gặp vị ca ca đó nữa, không phải lo lắng.”

“ Không đúng, không đúng.” Nàng lắc lắc đầu nói: “ Không phải ca ca, là cái tỷ tỷ kia cơ”.

Tỷ tỷ? Phượng Minh? Hoàng nhi là sợ Phượng Minh? Chẳng lẽ là vì các hai người đều thuộc Vũ tộc, mà Phượng Minh hiện giờ là Phượng kì sơn chủ, cho nên Hoàng Nhi mới sợ?

Thiên Âm không biết phải trấn an như thế nào bèn vỗ về đầu Viêm Hoàng nói : “ Đừng sợ, chúng ta về nhà”.

Gọi Thanh Sơn, đạp lên một đám mây, ba người bay về Thanh Vân.

Viêm Hoàng cứ vùi đầu vào lòng Thiên Âm không chịu ngẩng lên, bàn tay nắm chặt lấy áo của nàng tìm an ủi.

Ngày trước, Viêm Hoàng được Thiên Âm tìm thấy ở Diễm Sơn, tận mắt nhìn bé ra đời, suýt chút nữa bị ma thú ăn thịt. Nàng động lòng trắc ẩn, mang theo về Thanh Sơn, dùng linh khí tắm bổ. Không ngờ đứa bé cũng không chịu khuất phục, chưa đầy năm trăm năm đã tách vỏ chui ra. Lúc này nàng mới biết được mình mang về là một con phượng hoàng. Chim non ở Vũ tộc thường khi mở mắt nhìn thấy ai đầu tiên liền coi đó là người thân, vì thế Viêm Hoàng luôn coi nàng là người thân của nó.

Vỗ về đứa nhỏ trong lòng, lòng Thiên Âm mềm mại, trước kia nàng cũng như thế, được sư phụ ôm ấp trong lòng. Những lúc mệt mỏi, có thể buông bỏ quá khứ, quên hết khổ đau. Đáng tiếc..... con người thường chỉ biết quý trọng khi đã mất đi rồi

11. Chương 011

011

“ Tôn chủ ” .Đang cười mây bay, Thanh Sơn bất ngờ ngừng lại, nàng tưởng tới nơi rồi. Nhưng hóa ra là bị người ngăn lại, ngẩng đầu bất ngờ khi nhìn người ở phía đụn mây đối diện.

Người đó là Phượng Minh, áo dài xanh biếc, mềm mại mà lả lướt. Nàng ấy tuy không được xem là tiên tử xinh đẹp nhất nhưng lại là tiên tử dịu dàng nhất, giống như gió mát, cũng giống như mưa phùn, gặp qua nhất định sẽ bị nàng hấp dẫn, khiến cho người ta có cảm giác thương tiếc, nguyện lòng che chở. Nếu là trước kia nhất định nàng sẽ không thừa nhận điều này, nhưng giờ nghĩ lại, khi đó Diễm Kỳ chọn nàng ấy cũng là chuyện tất nhiên.

“ Không biết Phượng Minh tiên tử cản đường ta là có chuyện gì?” Thiên Âm bình thần tiếp đón, ngày trước hận nàng ta tới tận xương tủy, bây giờ lại có thể thần nhiên đối mặt như vậy, nội tâm không chút gợn sóng, rốt cuộc cũng có thay đổi rồi.

Sắc mặt Phượng Minh hơi phức tạp, thoáng kinh ngạc vì biểu hiện lãnh đạm của Thiên Âm. Sau một hồi do dự, nàng ta khẽ nói: “ Ta....là tới tìm đứa nhỏ này”.

Nàng chỉ về phía Viêm Hoàng trong lòng Thiên Âm.

“ Viêm Hoàng?” Thiên Âm nghi ngờ cúi đầu nhìn xuống trong lòng mình, Viêm Hoàng như cảm giác được sự bất ổn, nhanh chóng ôm Thiên Âm càng chặt hơn, ra sức vùi đầu thật sâu trong ngực nàng.

“ Đứa nhỏ có phải thuộc Phượng tộc?”

Phượng Minh hỏi, giọng nói có chút vội vàng.

Thiên Âm càng thêm nghi hoặc: “ Đúng là một con phượng hoàng.”

Phượng Minh vô cùng mừng rỡ, vội vàng nhìn chằm chằm Viêm Hoàng nói: “ Là hỏa phượng hoàng sao? Dục hỏa phượng hoàng? Ta....có thể xem chân thân của nó một chút được không?”

Trong lòng đột nhiên run lên, cánh tay nhỏ bé ôm nàng đang run rẩy. Bé con đang sợ hãi, nghĩ qua cũng hiểu được, hầu hết loài chim này khi tu thành hình người, ngoại trừ khi gặp chuyện quan trọng liên quan tới tính mạng, nếu không thì nhất định sẽ không hiện chân thân, hiện chân thân đối với nó như một loại sỉ nhục. Yêu cầu này của Phượng Minh đúng là hơi quá mức.

“ Điều này....chỉ sợ không được.” Thiên Âm có chút khó xử.

Phượng Minh lại càng tỏ vẻ nóng nảy: “ Có thể người không tin nhưng ta không có ý gì khác, ta chỉ muốn xác minh xem nó có phải hỏa phượng hay không thôi, việc này đối với ta vô cùng quan trọng.”

Không đợi Thiên Âm đáp lại, Phượng Minh đã điều khiển đụn mây lui xuống tiếp tục nói: “ Ta chỉ muốn xem một chút, chỉ cần xác minh xong là được.” Sau đó nửa người nghiêng về phía đứa nhỏ trong lòng Thiên Âm nói: “ Bé con tên là Viêm Hoàng phải không, có thể cho tỳ tỳ nhìn chân thân của muội được không?”

Viêm Hoàng run lấy bầy, sợ hãi ngược nhìn Thiên Âm, không biết từ bao giờ hai mắt đã ngập nước như sắp khóc.

Thiên Âm càng bối rối, đang muốn khuyên Phượng Minh cứ bình tĩnh nói chuyện với đứa bé đã.

Nhưng chưa kịp nói thì nàng ta đã sốt ruột động thủ, đưa tay kéo Viêm Hoàng trong lòng Thiên Âm ra, trong tay phát sáng, dùng pháp thuật buộc Viêm Hoàng phải hiện nguyên hình.

Viêm Hoàng bị dọa đến cuống lên, đột nhiên buông Thiên Âm ra, nhanh chóng phản kích nắm lấy tay của Phượng Minh, sau đó cắn một phát, rồi dùng hết sức lực đẩy nàng ta ra.

Vũ tộc có cái miệng rất lợi hại, Phượng Minh bị cắn một miếng đã tạo thành một lỗ trên tay, hơn nữa còn bị bất ngờ bước lùi mấy trượng, may có Thanh Sơn ở phía sau đỡ lại mới không bị ngã khỏi đụn mây.

Hành động lần này của Viêm Hoàng thực sự rất khác thường, làm cho Thiên Âm không thể không kinh ngạc.

Hai mắt bé đỏ bừng, như biến thân thành người khác, khuôn mặt nhỏ bé với những cảm xúc khó dò, không biết là sợ hãi hay tức giận, ánh mắt lại như trống rỗng.

“Hoàng Nhi!” Nàng tiến lại từng bước.

Bé con vội vàng lao tới, đầu không ngừng lắc mạnh, trên mặt đầy nước mắt, lắm bầm nỉ non liên hồi, như vừa phải nhớ lại điều gì đó vô cùng đáng sợ không thoát ra được.

“Ta không đi, ta không đi.....Người xấu, tỷ ấy là người xấu! Ta sẽ bị ăn luôn, ta sẽ bị ăn luôn.....”

Viêm Hoàng đột nhiên phát ra một tiếng kêu sợ hãi, là tiếng hét dài của phượng hoàng nhưng lại vô cùng lạnh lẽo.

“Hoàng Nhi!” Thiên Âm định đi tới kéo đứa nhỏ lại, nhưng nó đã nhanh chóng xoay người chạy như bay về phía chân trời, nháy mắt không nhìn thấy bóng.

“Cái này....” Phượng Minh cũng không nghĩ tới đứa nhỏ lại có phản ứng mãnh liệt như thế, hơi áy náy nhìn Thiên Âm.

“Thanh Sơn, người vẽ Thanh Vân trước, nói là tối nay ta sẽ về, không phải lo lắng.” Thiên Âm xoay người nhìn Thanh Sơn dằn dề.

“Ngài đi đâu?” Thanh Sơn gấp gáp nói.

“Ta đi tìm Viêm Hoàng, con bé như thế làm ta rất lo.” Nàng quay đầu nhìn Phượng Minh rồi nói tiếp: “Phượng Minh tiên tử có thể cùng ta đi một chuyến được không?”

Phượng Minh gật gật đầu, đến nước này cũng không thể từ chối được, liền cùng Thiên Âm cười mấy tìm kiếm.

Cả đoạn đường không nói chuyện, thứ nhất là vì lo cho Viêm Hoàng, thứ hai....là vì trong hoàn cảnh hiện tại, hai nàng cũng chẳng có gì phải nói

Hai người bay thẳng về hướng đông, chừng nửa ngày thì tới Đông hải thủy vực, càng đuổi theo, nàng càng lo lắng, hướng này....

“Đi qua bên này chính là Diễm Sơn”.

Phượng Minh nghĩ một lúc gật đầu: “Đúng là hướng đi tới Diễm Sơn”.

Quả nhiên!

“Có vấn đề gì sao?” Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm trọng của Thiên Âm, Phượng Minh bèn hỏi.

“Năm đó ta nhặt được Viêm Hoàng ở Diễm Sơn”. Nàng khẽ nói, nhưng vẫn đầy khó hiểu, lại thêm một câu: “Diễm Sơn, nhiều yêu ma.”

Ngày đó lúc nàng nhặt được Viêm Hoàng thiếu chút nữa cũng bị yêu ma ăn thịt, nhớ lại nàng vẫn kinh hoàng, xem ra Viêm Hoàng vì quá sợ hãi mới không suy nghĩ một mạch chạy tới đây.

Phượng Minh mặt mày trắng bệch, tăng tốc đuổi theo, bay tới Diễm Sơn.

Còn chưa tới nơi, từ xa đã nhìn thấy giữa Đông Hải, một vùng lửa rực sáng cả Diễm Sơn hải đảo, ngọn lửa lớn bùng cháy như muốn thiêu đốt cả Diễm Sơn. Đột nhiên một tiếng kêu dài, một con dục hỏa phượng hoàng rẽ lửa bay ra, lượn trên không trung hai vòng sau đó nhẹ nhẹ bay xuống, ánh lửa càng tăng lên.

“Quả nhiên là một con hỏa phượng.”

Cũng kinh ngạc như Thiên Âm, Phượng Minh còn có vẻ vui mừng, dùng tị hỏa chú* điều khiển đụn mây nhanh chóng bay về ánh lửa.

(* thần chú tránh lửa)

“Từ từ...” Thiên Âm đang định ngăn cản nhưng không kịp, chớp mắt một cái đã tiến thẳng vào trong biển lửa.

Bốn phía đều là một ánh lửa, không nhìn thấy gì khác ngoài tiếng hót của phượng hoàng bên tai.

Đó là Viêm Hoàng.

Lửa này chính là do Viêm Hoàng phóng ra.

Hai người tìm kiếm xung quanh một hồi cũng không thấy bóng dáng Viêm Hoàng đâu, càng vào trong không khí ngày càng loãng, cho dù có dùng tị hỏa chú, ngay cả Phượng Minh cũng bắt đầu không chịu nổi. Vòng tròn tị hỏa chú bắt đầu phát ra ánh sáng yếu ớt.

Thiên Âm nhất thời cảm thấy khó thở, nhưng vẫn phải đuổi theo Phượng Minh, nếu như rời khỏi tị hỏa chú, e rằng nàng lập tức sẽ bị cháy thành tro.

Đột nhiên một bóng đen từ trong đám lửa gào thét lao ra, đứng trước nàng mấy trượng.

“Hoàng Nhi!” Thiên Âm nhin không được cất tiếng gọi, bóng đen đột nhiên vỗ cánh bay lên, cất lên một tiếng kêu dài.

Quả nhiên là nàng.

Phượng Minh sắc mặt vui vẻ, gấp gấp tiến lên từng bước nói: “Viêm Hoàng, muội có nhận ra ta không, ta là Phượng Minh, tỷ tỷ của muội”.

Tỷ Tỷ?

Thiên Âm sửng sốt, như những câu chuyện xa xưa mà nàng biết, Vũ tộc coi hỏa phượng là tôn quý nhất, hơn nữa số lượng rất thưa thớt, sao Viêm Hoàng lại biến thành muội muội của Phượng Minh rồi?

Khó trách vì sao nàng cứ một mực muốn xem chân thân của Viêm Hoàng.

“Viêm Hoàng, muội hãy xuống đây, thu lại chân mệnh chi hỏa, ta sẽ mang muội về Phượng kì sơn”.

Viêm Hoàng rú lên một tiếng dài, lao thẳng về phía Phượng Minh.

“Cẩn thận!” Thiên Âm vươn người về phía trước, nhanh chóng kéo Phượng Minh qua một bên. Ngọn lửa nóng bỏng sượt qua sát bên người, sau lưng nàng nóng rát. Cẩn rằng chịu đựng, nhìn lại vị trí hai người vừa đứng, một vùng cháy khô.

12. Chương 012

012

Phượng Minh kinh ngạc trợn mắt, há hốc miệng: “Muội ấy sao lại không nhận ra ta?”

“Muội ấy còn nhỏ, vừa rồi người muốn nó hiện chân thân, làm nó sợ. Giờ tâm trí bất ổn, cũng mất đi lí trí, tất nhiên sẽ không nghe lời người.” Thiên Âm nhíu mày giải thích. Nhìn lên phía bầu trời, văng vẳng tiếng phượng kêu, vừa đau lòng vừa bất đắc dĩ.

Nó chỉ mới là một đứa bé thôi, lại bị hù dọa cho nên mới có thể thành ra như vậy, ngay cả nàng cũng không nhận ra nữa.

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

Phượng Minh trầm mặt, biểu cảm khiến cho người ta thương xót: “Ta cũng chỉ muốn tìm lại muội muội thôi, chúng ta thất lạc đã mấy trăm năm rồi. Ta....”

Thiên Âm nhìn ngọn lửa bốn phía xung quanh càng ngày càng lớn, nói: “Tạm thời chỉ có thể chờ nó bình tĩnh lại thôi.”

Lại một tiếng kêu dài, Viêm Hoàng phát hiện ra hai người, nên tiếp tục lao tới, mãnh liệt còn hơn lúc này. Phương Minh dùng hết toàn lực chống đỡ kết giới, nhưng cũng không thể ngăn cản được. Lúc sắp sửa bị ngọn lửa nuốt chửng, đột nhiên một lưỡi kiếm xé trời vụt tới, ngọn lửa nháy mắt biến mất.

Giữa không trung xuất hiện một thân ảnh.

Viêm Hoàng đảo hướng lao thẳng đến chỗ kia. Kiếm quang lóe lên bốn phía, nhanh chóng đỡ lại đòn công kích của Viêm Hoàng, một tiếng kêu thổng khổ vang lên, nó từ giữa không trung ngã nhào xuống đất.

“Hoàng Nhi” Thiên Âm vội vàng chạy tới, dừng lại cách đó không xa, chỉ bị thương một chút thôi, không quá nặng. Cơ thể dần khôi phục lại hình người, chìm vào hôn mê, rốt cục nó cũng bình tĩnh lại rồi.

“Minh Nhi, nàng có sao không?” Người từ không trung bay thẳng đến chỗ Phương Minh, vẻ mặt đầy lo lắng kia, không phải Diễm Kỳ thì còn ai nữa: “Ta cảm nhận được nàng động chân khí, sao lại thế này, nàng có bị thương không?”

“Ta không sao, là Viêm Hoàng.” Phương Minh dịu dàng giải thích, nhìn về phía Viêm Hoàng cách đó không xa nói: “Ta cuối cùng cũng tìm thấy muội ấy rồi, Viêm Hoàng thật sự là muội muội của ta.”

Diễm Kỳ lúc này mới quay đầu nhìn lại, bất ngờ phát hiện Thiên Âm ngay bên cạnh, mặt y liền biến sắc, ánh mắt lạnh đi phân nửa. Thiên Âm cười băng quơ, ôm lấy Viêm Hoàng trên mặt đất, gật đầu nói: “Hoàng Nhi không có việc gì, chỉ bị thương một chút và hoảng sợ, cho nên ngất đi thôi.”

“Ta muốn mang nó về Phượng kì.” Phương Minh từ tốn nói, nhìn Thiên Âm sau đó lại quay qua Diễm Kỳ.

Nghĩ đến chuyện phản kháng vừa rồi của Viêm Hoàng, Thiên Âm càng cảm thấy lo lắng: “Ta nghĩ nên để Viêm Hoàng trở về Thanh Vân trước...”

“Thanh Vân?” Diễm Kỳ hừ lạnh một tiếng, châm chọc: “Thanh Vân có thể chữa trị tốt cho nó sao?”

Thiên Âm không trả lời, quả thật nàng chỉ là một người phạm, không có năng lực trị thương cho người phượng tộc.

“Không cần nhiều lời nữa, để Phương Minh mang nó về chữa thương quan trọng hơn.” Vừa nói y vừa nhanh chóng đi tới. Thiên Âm bất giác ôm Viêm Hoàng chặt hơn, đang định nói gì đó, lại tiếng hừ lạnh của Diễm Kỳ chặn lại: “Đây là muội muội thất lạc nhiều năm của Minh Nhi, ngươi lo lắng cái gì hả?”

“Ta.....có thể cùng đi tới Phượng kì sơn không?” Hoàng Nhi nếu tỉnh dậy không thấy nàng e là sẽ vô cùng sợ hãi.

Sắc mặt Diễm Kỳ lập tức lạnh như băng, nhìn về phía nàng, cười lạnh một tiếng: “Ngươi lại có chủ ý gì hả? Đừng tưởng chút kĩ xảo giả vờ ngây thơ của ngươi qua mặt được ta.” Nàng tưởng đến Phượng kì sơn là sẽ có cơ hội gây chuyện sao? Thật nực cười.

“A?” Thiên Âm sững sốt, hiểu ra y lại là hiểu lầm mình, định mở miệng giải thích, rồi lại thôi. Giải thích hay không cũng vậy, trước nay y có bao giờ chịu tin nàng.

Đưa Viêm Hoàng trong lòng cho y, y lại hừ lạnh một tiếng, gọi một đám mây, chuẩn bị rời đi.

Đột nhiên dưới đất rung động dữ dội, đất núi chuyển dời, một vùng lớn ánh sáng từ trong lòng đất dâng lên nháy mắt bao trùm cả Diễm Sơn. Từng vòng từng vòng ánh sáng từ từ lan đến tận chân trời, hình thành một trận pháp vô cùng kì lạ, Thiên Âm giật mình che mắt:

“Đây là.....Tru tiên trận sao?” Nàng đột nhiên nhớ tới một trận pháp thời viễn cổ.

Nghe thế Diễm Kỳ nhất thời biến sắc, ngay cả bước đi cũng không nổi, cố gắng chống cự được một lúc thì cả người cũng khụy xuống đầy đau đớn. Bên cạnh mặt mày Phương Minh cũng trắng bệch, nằm trên mặt đất không ngừng thở dốc.

“Vì sao ngươi lại không không có chuyện gì?” Diễm Kỳ kinh ngạc nhìn về phía Thiên Âm bộ dáng vẫn thản nhiên đứng đó. Thiên Âm giờ mới để ý, nàng lúc này chỉ là một người phạm, tru tiên trận đương nhiên sẽ không ảnh hưởng đến nàng.

Diễn Kỳ nhanh chóng vận động linh lực quanh thân, tạo ra một vòng kết giới vây quanh mình cùng Phượng Minh, không biết có tác dụng lâu không nhưng thử xem thế nào.

“Sao người biết trận pháp này?” Qua một hồi bực tức, Diễn Kỳ quay qua nói. Tuy rằng biết rõ nàng không thể có năng lực gây ra chuyện này nhưng y vẫn không thể không nghi ngờ liệu đây có phải là âm mưu của nàng hay không. Cũng không thể trách y được, ai bảo trước kia nàng từng dùng không ít mưu mô, y liếc nhìn nàng một cái.

Thiên Âm cười ảm đạm, hình như hoài nghi nàng đã là thói quen của y rồi: “Sư phụ từng nói cho ta biết, Diễm Sơn này vốn có từ thời cổ xưa, có thể từng có người bày bố trận pháp, mà khi này Viêm Hoàng làm náo loạn một hồi như vậy, có lẽ đã khơi ra.”

Diễn Kỳ nhú mày càng chặt, mặc dù không muốn nói tiếp nhưng lại không thể không mở lời: “Có phương pháp phá giải không?”

Nàng lắc đầu: “Chỉ có thể từ bên ngoài đánh vào, sử dụng linh lực cực mạnh đánh vào bốn điểm ở bốn phía mới có thể phá giải được.”

“Nói cách khác, chúng ta không thể thoát được?” Mặt y càng lạnh hơn.

Thiên Âm gật đầu, nhìn về phía Viêm Hoàng trong lòng hẩn, dường như đã bị trận pháp làm ảnh hưởng, trên trán lấm tấm mồ hôi, nàng lại đau lòng. Đột nhiên giống như nghĩ ra gì đó, nàng nói: “Có lẽ.....vẫn còn có một cách.”

Diễn Kỳ quay đầu ý bảo nàng nói tiếp.

“Trong trận pháp tru tiên có một linh điểm, chỉ cần có người đứng trên linh điểm đó có thể ngăn chặn được linh khí tấn công tạm thời, nhân lúc trận pháp mất hiệu lực các người có thể rời đi.”

“Linh điểm?” Y đứng lên, đảo mắt xung quanh tìm kiếm.

Thiên Âm chỉ tăng đá bằng phẳng bên cạnh nói: “Đây thì phải”.

Trên mặt Diễn Kỳ lộ vẻ kinh ngạc.

Thiên Âm cười chua xót, y không thể tưởng tượng được nàng lại hiểu biết về trận pháp như thế sao?. Chưa bao giờ coi trọng nàng, tất nhiên y không thể nào biết được.

“Phải có người đứng trên linh điểm....” Sắc mặt y thâm trầm: “Ý người là phải có một người ở lại sao?”

Thiên Âm gật đầu: “Phải, tru tiên trận có thể cảm giác được sinh vật vì thế dùng vật dụng không có tác dụng, ta.....” Ở lại vậy.

“Người ở lại!” Lời còn chưa kịp nói ra đã bị y lạnh lùng nói trước.

Tuy đây cũng là dự kiến của nàng, vì nàng là người duy nhất không bị ảnh hưởng của tru tiên, cũng là người thích hợp nhất. Nhưng bị y không chút do dự nói ra như thế, Thiên Âm nhất thời sững sốt. Y thật sự chán ghét nàng tới mức này sao?

“Được!” Nàng nhẹ nhàng gật đầu, khẽ cười như không, nhẹ nhàng, thoải mái, vậy cũng tốt.

Diễn Kỳ nhướn mày, như bị nụ cười của nàng làm cho bất động, trong lòng bực bội, y biết có thể nói chuyện nhẹ nhàng với nàng nhưng cuối cùng lại chọn phương pháp trực tiếp nhất làm tổn thương nàng, không chỉ vì nàng là phạm nhân, mà còn vì.....y sợ đây lại là khổ nhục kế của nàng. Có lẽ, y đề phòng nàng đã thành thói quen.

“Cơ hội chỉ có trong nháy mắt, hãy sử dụng hết toàn lực bay ra ngoài.” Nàng nhẹ giọng nhắc nhở.

Diễn Kỳ đang không biết nên làm thế nào lại nhìn Phượng Minh bên cạnh sớm đã bị trận pháp áp chế khiến cho không thể nhúc nhích, e rằng không thể chống đỡ được bao lâu, y càng thêm gấp gáp, với tay ôm lấy giai nhân, không kiên nhẫn thúc giục: “Đã biết! Người mau qua bên kia đi.”

Thiên Âm bước đi về phía tảng đá, bước được một bước đột nhiên quay lại nói: “Thái tử điện hạ, ta có một chuyện muốn nhờ.....”

Y nhúu mày, tưởng nàng muốn nói mau tới cứu nàng hay mấy câu linh tinh gì đó, bèn ngắt lời: “Yên tâm, chỉ cần ta ra khỏi đây sẽ gọi các vị tinh tú tới phá giải trận pháp cứu người ra ngoài.”

“Không phải” Nàng lại lắc lắc đầu: “Ta muốn xin thái tử cho ta một lời hứa.”

Khuôn mặt y trở nên lạnh giá, ánh mắt ánh lên tia tức giận, lo lắng nhìn về phía nàng, gần từng chữ: “Thiên Âm, ta hy vọng người nhớ kĩ, tình cảm của ta không có gì có thể thay đổi được, trước kia thế nào bây giờ cũng vẫn thế, cho dù người có làm bất cứ điều gì cũng đều vô dụng mà thôi.” Đừng tưởng có thể dùng chuyện này uy hiếp y.

Thiên Âm bật cười, y nghĩ nàng sẽ lấy ân cứu mạng mà ép buộc chấp nhận mình sao? Năm trăm năm trước nàng đã không làm chuyện đó, năm trăm năm sau đâu thể cứ ngỡ ngần vậy chứ.

“Ta biết”. Nàng cười nhẹ, như nhạo báng sự đề phòng của y, nhìn về phía Viêm Hoàng nằm trong lòng y, nói: “Viêm Hoàng còn nhỏ, không biết trái phải trắng đen, hôm nay vô tình gây tội. Ta hy vọng người đừng trách tội nàng.”

Diễn Kỳ trầm mặt, dường như không thể tưởng tượng được nàng lại đưa ra một yêu cầu nhỏ như thế, lập tức gật đầu: “Được!”. Thật ra không cần nàng yêu cầu, chỉ vì Viêm Hoàng là muội muội của Phượng Minh thôi cũng đủ để y không truy cứu rồi.

Nàng lúc này mới yên lòng, cười nhẹ, cúi người hành lễ: “Tạ ơn thái tử điện hạ”.

Y chợt rung mình, nụ cười như thế, vẻ thanh thoát không màng thế sự, không quan tâm mọi chuyện, giống như trong lòng đã hoàn toàn không còn y nữa. Không biết vì sao, y lại không thích, đáy lòng dâng lên một nỗi muộn phiền.

Tình thế hiện tại không còn kịp cho y nghĩ lại, Thiên Âm vừa bước chân lên tảng đá, ngay lập tức toàn thân y nhẹ nhõm hẳn đi, áp lực biến mất. Y chớp thời cơ, ôm chặt hai người bên cạnh, dốc toàn lực nhanh chóng bay ra ngoài.

Không kịp được mà quay đầu lại, thân hình thật nhỏ bé của nàng đứng đó, gầy đến mức như chỉ cần một hơi có thể thổi bay đi, cho dù rất xa y vẫn thấy được nụ cười của nàng, khiến y chán ghét. Đột nhiên y lại có ý nghĩ phải quay về, hỏi cho rõ ràng cảm xúc suy nghĩ của nàng. Nhưng lại sợ nguy hiểm của tru tiên trận, chẳng khác gì kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Y không thể mạo hiểm như thế, vì Phượng Minh trong lòng, nhanh chóng bay đi.

Thiên Âm lặng nhìn thân ảnh đó biến mất phía chân trời, không chút do dự, không lần dừng bước, thậm chí ngay cả một lần ngoảnh lại liếc nhìn nàng cũng không. Giống như năm trăm năm trước, nàng đã nhìn bóng dáng đó quá nhiều lần, lần nào nàng cũng ở sau lưng nhìn y đi, dù cầu xin như thế nào y cũng không một lần vì nàng mà dừng nửa bước.

Chỉ là ngày trước, nàng sẽ thương tâm, khổ sở lắm, sẽ vì sự tuyệt tình của y mà tan nát cõi lòng. Bây giờ cảm giác nào cũng không có, bình tĩnh như một hồ nước lặng yên. Nàng thật hài lòng với cảm xúc của mình lúc này, nó chứng tỏ trong lòng nàng đã hoàn toàn không còn y nữa, cuối cùng cũng không còn vướng bận.

Bóng dáng y khuất dần giữa không trung, ánh sáng tru tiên trận bao trùm cả thái dương. Nàng đưa tay che lấy đôi mắt đau nhức, nhưng hoàn toàn vô dụng, hỏa khí bao trùm mọi nơi.

Tru tiên trận, quả thật giống như lời đồn, trận pháp có khí lực vô cùng mạnh mẽ, có thể hủy diệt cả tiên nhân. Tay nắm chặt ngọc bội che chắn linh khí của sư phụ truyền lại cho nàng, tiếng gậy rắc giòn tan.

Lúc này nàng thật sự hi vọng, người đó mau chóng quay trở lại.

13. Chương 013

Diễn Kỳ không trở về Thiên cung mà lại tiến vào phủ của Ti Dực Tinh Quân, nhẹ nhàng đặt Phượng Minh và Viêm Hoàng đã choáng ngất trong lòng xuống, về mặt âm trầm nhìn về phía Ti Dực đang luống cuống tay chân bên cạnh, lạnh giọng nói : “Trị thương”.

Ti Dực không dám chậm trễ, vội bước tới kiểm tra tử mỗ một hồi, Thiên giới này, ai mà không biết, Phượng Minh Tiên tử là người thái tử yêu thương, nâng niu trong lòng bàn tay đã năm trăm năm, chỉ sợ đụng phải, hôm nay nhìn qua có vẻ bị thương không nhẹ. Còn về tiểu cô nương bên cạnh, xem ra quan hệ với thái tử cũng không ít.

“Sao rồi”.Thấy hắn đã xem xong, Diễn Kỳ vội hỏi.

“Thái tử không cần lo lắng”. Ti Dực nói: “Phượng Minh tiên tử chỉ bị một luồng linh khí cực cao đè ép, dẫn tới phản phệ gây thương tích, may mắn là kịp thời thoát ra, vẫn chưa bị thương tới nguyên thần, chỉ cần một nguồn linh khí ôn hòa giúp dẫn thông kinh mạch thì sẽ không còn lo ngại nữa”.

Đầu mày của Diễn Kỳ vẫn nhíu chặt giờ mới giãn ra không ít, ngón tay chỉ về phía Viêm Hoàng hỏi : “Nàng ta thì sao?”

“Vị tiểu cô nương này cũng không cần lo lắng”. Ti Dực vượt chòm râu hoa râm nói : “Có thể là do nàng ta căn cơ bất ổn, linh khí của bản thân lại ít, cho nên linh khí phản phệ ít, hiện tại chỉ tạm thời hôn mê thôi, ngủ một hai ngày tự nhiên sẽ tỉnh”.

Diễn Kỳ gật gù một cái, tâm tình hỗn loạn giờ mới trở nên bình tĩnh, không gì quan trọng bằng việc Phượng Minh không sao cả. Đáy lòng thoáng qua một bóng người mảnh khảnh, y cau mày. Tuy rằng không muốn gặp nàng ta nhiều, nhưng lần này đúng là nàng đã giúp y, về tình về lý, y cũng nên cứu nàng ra.

Y xoay người định đi, nhưng lại bị Ti Dực kéo lại : “Thái tử đi đâu thế?”

“Ta có việc, cần đi một chuyến”.

“Hắn là chuyện gấp?”

Y nhíu chặt mày : “Cũng không hẳn”

“Nếu như không có chuyện gì quan trọng, vậy mong thái tử có thể ở lại một lát”. Ti Dực tiếp tục nói : “Vết thương này của Phượng Minh tiên tử cần có linh lực dẫn thông, tuy tiểu thần có thể, nhưng linh khí càng tinh túy càng tốt, long thần chân khí của thái tử ngài là lựa chọn tốt nhất”.

Diễn Kỳ không hề do dự, xoay người quay trở lại bên giường, nâng Phượng Minh tiên tử dậy, một tay từ từ đưa linh khí vào cơ thể của Phượng Minh.

Người kia bây giờ chỉ là một phạm nhân, tất nhiên không chịu ảnh hưởng của Tru tiên đài trận. Để nàng ta chờ một chút chắc cũng không có chuyện gì. Vết thương của Phượng Minh mới là vấn đề quan trọng.

Linh lực chuyển vận phải từng chút một, không thể quá nhiều, cũng không thể quá ít, chỉ như một sợi tơ chuyển động chậm rãi, tuy rằng đối với vị thái tử Diễn Kỳ này mà nói thì chẳng thấm thía vào đâu, nhưng lại rất tốn thời gian. Hơn nữa đối tượng lại là Phượng Minh nên y càng đặc biệt cẩn thận. Đến khi không cảm giác được linh lực va chạm trong thân thể của Phượng Minh nữa, y mới dừng tay.

Tiện tay, giúp luôn Viêm Hoàng ở bên cạnh, nếu đúng là muội muội của Phượng Minh, y đương nhiên không đành lòng thấy nàng chịu khổ.

Không biết qua mấy canh giờ, đến khi Ti Dực tinh quân tới bẩm báo, nói Thanh Sơn, Lục Thủy của Thanh Vân, hai vị tiên ti* cầu kiến, uyển chuyển hỏi có nhìn thấy Sơn chủ của Thanh Vân không. Y mới chợt nhớ ra, nơi Diệm Sơn xa xôi vẫn còn một người đang khốn đốn.

*ti: thấp; hèn mọn (vị trí, địa vị)

Lúc này y mới triệu tập bát phương tinh tú, cùng tiến về phía Diệm Sơn phá trận.

Khi tới Diệm Sơn đã là giữa đêm, Diệm Sơn đã bị trận pháp biến thành một viên hồ* màu trắng, ánh sáng chói lòa tỏa ra khiến chân trời u ám cũng sáng bừng một mảnh, mà bên trong trận pháp lại đục ngầu. Đùng nói là bóng người, đến Liên Sơn cũng không nhìn ra được.

*viên hồ: hình tròn

Y buộc phải cho người tìm kiếm nơi có linh lực mạnh nhất ở viên hồ, đúng như lời của Thiên Âm, quả là có bốn điểm. Một câu hạ lệnh, bốn phía cùng lúc tiến công, trận pháp lúc này mới bị phá, vỡ thành từng mảnh loang lổ, từ từ tan biến hư không. Diễm Sơn lại chìm vào đêm tối.

Mậu Nhật* tinh quân tung một quả cầu sáng ra, bay vào khoảng không, lúc này mọi thứ mới trở nên sáng rõ.

*Mậu Nhật hay còn gọi là Mão Nhật tinh quân

Lục Thủy lo lắng hô to vài tiếng, nhưng lại không thấy trả lời. Nghĩ tới Thiên Âm một mình bị vây kẹt trong trận pháp, trong lòng càng trở nên sốt ruột, càng khẩn thiết gọi to tên nàng, đôi mắt ngập nước.

“Đừng lo, trận pháp này chỉ khiến cho linh lực phản phệ, không làm bị thương cô ta đâu”. Diễm Kỳ bị tiếng hô của nàng làm cho nhúc nhích, không kiên nhẫn mà ngăn cản.

Ai mà ngờ lại khiến cho hốc mắt nàng ta thêm đỏ ửng, lại không biết dừng khí từ đâu mà phản bác lại y : “Thái tử điện hạ cũng biết chủ nhân nhà chúng tôi là người phàm, đúng là trong cơ thể không có linh lực phản phệ, nhưng thân thể người phàm gặp phải chút tiên khí thôi cũng đã đau đớn như kim đâm vào xương tủy. Huống chi là trận pháp linh lực cường đại thế này”. Tuy rằng thân thể của Thiên Âm đã có pháp bảo chặn lại linh khí, nhưng thời gian dài thế này, chỉ sợ.... chỉ sợ.....Nàng không dám nghĩ tiếp nữa, cơ thể không kìm được mà run rẩy.

Khuôn mặt Diễm Kỳ chợt cứng đờ, đáng chết! Chuyện này, lúc vừa mới thoát khỏi trận pháp, sao nàng ta không nhắc đến? Y vội vàng tìm khắp bốn phía.

“Ở đây”. Không biết là ai đã hét lên.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía sườn dốc cách đó không xa, hít một hơi thật dài.

Những Ti chiến tinh quân đã nhìn quen cảnh máu tanh, giờ cũng không khỏi sững sờ.

Đứng trên sườn núi kia là một người máu, trường sam đỏ tươi, đứng thẳng tắp, như không hề nhúc nhích, trường sam rách nát đến không còn hình dạng, từng mảnh rũ xuống, mặt đất dưới thân, đỏ thẫm. Trong không khí mùi máu tươi tỏa ra nồng đậm. Đó không phải hồng y, rõ ràng là đã bị máu nhuộm mà thành.

Diễm Kỳ ngây người, không dám tin người đứng trên sườn núi kia lại là nàng ta.

“Tôn chủ....” Lục Thủy chần chừ gọi một tiếng, cầu nguyện rằng cảnh trước mắt kia chỉ là một ảo ảnh của nàng mà thôi.

Nhưng thân ảnh đầm máu kia, nghe tiếng nàng gọi, mà từ từ quay đầu lại, chần chờ nói : “Lục Thủy?”

Đó là một khuôn mặt bình phàm không có chút nào đặc biệt, lúc này đã trắng bệch như tờ giấy, cơ thể hơi lung lay, như chỉ thổi một cái thôi cũng ngã, thế nhưng nàng lại cười, khóe miệng hiện ra nét cười mờ nhạt, toàn thân đầm máu, nhưng khuôn mặt lại cười đến bình yên, khiến cho người ta kinh hãi.

“Tôn chủ!” Lục Thủy không nhận được nữa, nước mắt trào ra, chạy tới. Muốn ôm lấy người đầy máu trước mắt, lại sợ khiến nàng bị thương, tay giơ lên một hồi lâu lại chậm chạp không dám đặt lên người nàng.

“Tôn chủ, người... người... ta....” Âm thanh nghẹn ngào, cuối cùng chỉ biết rơi nước mắt.

Thiên Âm lại chẳng hề để tâm, cười yếu ớt : “Không có việc gì”.

Diễm Kỳ như cảm thấy trong ngực mình nhói lên một cái, nàng còn cười được sao? Trong lòng phút chốc càng thêm phiền muộn, muốn ngay lập tức tìm một người lỗi ra phát tiết. Quay đầu liếc thấy Ti Dục tinh quân đứng sau, chỉ tay về phía thân ảnh đầm máu kia, ném ra hai chữ mệnh lệnh : “Đi xem”.

Ti Dục mới định thân lại từ trong khiếp sợ, lĩnh mệnh đi tới bên người Thiên Âm, nắm lấy mạch tượng, kiểm tra thương thế.

Hồi lâu mới thở dài nhẹ nhõm nói:

“Sơn chủ chỉ là bị kinh khí làm bị thương da thịt, không phải vết thương gì lớn, rửa sạch, đắp thuốc sẽ lành, vài hôm nữa sẽ tốt hơn”. Thương thế này không đáng sợ giống bề ngoài, vết thương da thịt đối với thần tiên mà nói căn bản không đáng nhắc đến, chỉ là...

Diễn Kỳ gật đầu, đầu mày luôn nhíu chặt giờ mới có thể giãn ra, nhìn thấy Thiên Âm người không ra người, quỷ không ra quỷ, lại nói thêm một câu : “Vây lập tức đưa cô ta tới phủ của ngươi, tận lực kê đơn thuốc chữa thương tốt một chút, mau chóng trị hết”.

Ti Duyệt lập tức đáp lời.

Diễn Kỳ vốn muốn giải thích vài câu nguyên nhân tới trễ, lại thấy Thiên Âm kiên quyết quỳ gối phúc thân, trên người có vết thương nên cử động hơi cứng nhắc, nhưng lễ nghi chu đáo đến mức tìm không ra nửa phần khiếm khuyết: “Cảm tạ Thái tử, không cần đâu, Thiên Âm đã không sao rồi”.

Lời giải thích đã tới miệng, trong nháy mắt bị chặn lại.

Trong lòng y đã nghĩ tới trăm ngàn phản ứng nàng có thể có, thậm chí đã chuẩn bị xong xuôi nếu nàng ta làm ầm lên, chửi mắng y vong ơn bội nghĩa, nhưng y không thể nào ngờ tới một câu nói thần nhiên đến vậy, cảm tạ!

Nhất thời lửa giận bùng lên, bàn tay đột nhiên nắm chặt.

Hay, hay cho câu cảm tạ! Nàng ta quả là đã phui sạch chuyện trước đây của hai người không còn một mống, nhìn y như kẻ qua đường!

Khiến cho lo lắng của y trở nên buồn cười cực điểm.

Đang bước đi mạnh mẽ thì dừng lại: “Dĩ nhiên nên như vậy, vẫn là bản thái tử nhiều chuyện!”. Xoay người phát tay áo, y hừ lạnh một tiếng : “Chúng ta đi”.

Thoáng chốc đã cười mây bay đi, Ti Duyệt lấy ra một ít linh đan dẫn dò vài câu, trù trù hồi lâu mới nói : “Sơn chủ, vết thương này của ngươi...Thôi, ngày mai ta lại tới Thanh Vân xem kỹ”. Vừa nói vừa nhìn nàng vài lần, rồi theo bát phương tinh tú rời đi.

Diện Sơn trong nháy mắt chỉ còn lại nàng và Lục Thủy.

“Tôn chủ, chúng ta trở về thôi”. Lục Thủy nghẹn ngào, không kìm được nước mắt khi nghĩ tới chưa bao giờ chủ tử có bộ dạng như nay.

“Ta không sao, mà Viêm Hoàng, con bé...”

“Con bé không có gì đáng ngại”. Biết nàng lo lắng, Lục Thủy vội vàng giải thích : “Vẫn đang ở chỗ của Ti Duyệt, ngày mai có thể tỉnh lại, Thanh Sơn ở lại chăm sóc Viêm Hoàng rồi”.

“Ừ...vậy là tốt”. Nàng thở phào một cái : “Về thôi”.

Lục Thủy tiến lên một bước định đỡ lấy thân hình lão đảo sắp ngã của Thiên Âm.

Nhưng lại thấy Thiên Âm đột nhiên giơ tay lên, quờ quạng phía trước, hồi lâu mới bắt được tay Lục Thủy.

Lục Thủy chỉ thấy lòng mình như bóp chặt, ngơ ngác nhìn người trước mắt : “Tôn chủ, ngài...”

Nàng lại cười nhẹ, mơ hồ đến mức không dấu vết.

“Lục Thủy, ta hình như... không nhìn thấy”.

14. Chương 014

Ti Dược tới Thanh Sơn rất nhiều lần, không biết là do hấn thương hại người phạm như nàng, hay vì Diễm Kỳ đặc biệt giao cho. Tuy là qua quá trình điều trị, vết thương của nàng đã tốt hơn nhiều, nhưng Ti Dược lại cứ liên tục tới thăm, mỗi lần đều mang theo thuốc trị thương đến, hấn không hề nói gì về đôi mắt của nàng, nhưng trong mấy câu nói cũng có thể đoán ra, bị thương tới sinh hồn, vô phương cứu chữa.

Thiên Âm mơ hồ linh cảm, không chỉ một kiếp này, chỉ sợ về sau nàng sẽ không nhìn thấy nữa.

Viêm Hoàng từ lần đó trở đi cũng không về nữa. Chắc là đã được mang tới Phượng Kỳ Sơn. Tuy là Thiên Âm không đành, nhưng con bé vốn thuộc Phượng tộc, hơn nữa còn là Hỏa phụng, đương nhiên sẽ không chịu khổ.

“Tôn chủ, nhị hoàng tử tới”. Khi Lục Thủy bước vào bẩm báo, giọng cũng cao hơn vài phần.

Đối với sự đệ tự nhiên chui ra này, Thiên Âm cũng không hiểu mấy, chắc là năm trăm năm trước, y bị sự phụ đập trúng lòi ra. Nhưng Thanh Sơn Lục Thủy lại có ấn tượng với y cực kì tốt.

“Đại sư tỷ”. Người chưa thấy mà tiếng đã tới rồi, giọng nói sang sảng, giống như thấy ánh mặt trời bừng sáng : “Nghe nói tỷ bị bệnh, giờ đã khỏe hơn chút nào chưa?”

Thiên Âm cười nhạt một cái, tính cách này của y, giấu lại có vài phần giống nàng trước kia : “Đã không còn đáng ngại nữa rồi”.

“Vậy thì tốt quá, nghe Ti Dược nói tỷ bị bệnh, làm đệ hết hồn”. Y nhìn nàng một vòng, câu nói mang chút gì oán giận : “Đại ca, đáng lẽ huynh nên cho đệ biết việc này sớm một chút”.

Thiên Âm mới giật mình nhận ra trong phòng còn một người nữa, nụ cười cứng đờ, liền vội vàng cúi người hành lễ: “Khấu kiến Thái tử điện hạ.”

Sắc mặt Diễm Kỳ lạnh đi, vừa rồi còn nói cười thân thiết với Linh Nhạc, y vừa tới lại trở nên khuôn mẫu quy củ.

“Đứng lên đi”. Y phát phát tay, tâm tình tự nhiên lại nặng nề hơn.

Trùng mắt lạnh lùng nhìn Linh Nhạc một cái rồi nói : “Hôm nay đệ đã đem linh đan diệu dược của Ti Dược vợ vét hết rồi, còn nói sớm cho đệ biết nữa sao? Có khi cả Ti Dược cũng bị xối tung lên mất?”

Linh Lạc gãi đầu xấu hổ : “A,... là đệ lo lắng cho sư tỉ của đệ mà”.

Nói xong, y phát tay vung lên, trên bàn hiện lên một đồng lớn những bình bình lọ lọ, chồng chất thật cao. Thiên Âm nghe thấy tiếng Lục Thủy ở bên cạnh hít hà một cái.

“Nhị hoàng tử, ngài chuyển cả phủ của Ti Dược tới sao?” Lục Thủy hỏi.

Y cười hắc hắc : “Đây không phải là để sư tỷ chữa bệnh sao?”

Trong lòng Thiên Âm cũng trở nên ảm áp hơn, bất giác nở nụ cười yếu ớt, giọng hơi run : “Cảm ơn”. Y là người đầu tiên thật lòng quan tâm nàng đến thế.

“Đây đây là việc sư đệ nên làm”. Y lại cười, nàng nói cảm ơn như vậy, khiến y có chút ngại ngùng.

Diễm Kỳ hừ lạnh một tiếng, mặt lộ ra vẻ khinh thường nhìn cái gọi là tình tỉ đệ, lạnh lùng nói : “Nếu thương thể đã khỏi rồi, vậy tiện thể nói chuyện chính sự thôi”.

Chính sự? Thiên Âm khẽ nhíu mày, bên tai vẫn là giọng nói đầy khinh bỉ quen thuộc, trong lòng không thể không nghi hoặc, nàng đã cố gắng tránh rồi, vẫn chọc tới thái tử y sao?

“Ngày mai, Phượng tộc muốn cử hành lễ mừng, chính thức nghênh đón Viêm Hoàng quay về Phượng Kỳ Sơn. Việc cần chuẩn bị khá rườm rà, bây giờ bảo con bé ra đây cùng ta đi thôi”.

Y nói như chuyện đương nhiên, Thiên Âm lại kinh ngạc : “Viêm Hoàng không phải ở cùng với Phượng Minh sao? Con bé chưa hề trở về”.

“Người tưởng ta dễ bị lừa vậy sao?” Diễm Kỳ đánh mặt, hừ lạnh một tiếng: “Nàng ta mất tích ở phủ Ti Dược, ngoại trừ về đây thì còn có thể đi đâu?”

“Nhưng mà, con bé thực sự không có...”

“Thôi làm mấy chuyện nhảm chán này đi”. Sắc mặt y càng thêm lạnh : “Con bé là một tiểu tiên thành hình chưa lâu, nếu như không có ai bày mưu, sao có thể tự mình rời khỏi phủ Ti Duyệt được”.

Ý của y là, nàng đã cố ý giấu Viêm Hoàng đi sao?

Trái tim càng rét run, cảm giác lạnh buốt toát ra từ tận đáy lòng, đông kết khắp toàn thân, khoe miệng bất giác nhếch lên: “Trong lòng Thái tử điện hạ, ta là loại người thế sao?”

Mặc dù nàng đang cười, nhưng lại toát ra một vẻ thê lương, Diễm Kỳ không khỏi nhú mày, hoài nghi liệu có phải mình thật sự đã trách lầm nàng rồi không, nhưng nghĩ lại những chuyện đã xảy ra, ngay lập tức y trầm giọng : “ Giờ ta tới đây rồi, rốt cuộc ngươi muốn thế nào?”. Bất y phải để ý, buộc y tới gấp, đây không phải là kĩ xảo nàng quen dùng sao?

Thiên Âm thở dài một tiếng, không muốn tranh cãi nữa.

“Viêm Hoàng không ở đây, dù Thái tử tin hay không. Ta cũng chưa từng thấy con bé”. Y đã khẳng định là do nàng làm, thế thì hỏi nàng làm gì nữa.

“Chưa từng thấy?”. Y cười lạnh một tiếng, bước từng bước về phía nàng: “Nếu thực sự không trở về đây, bầu trời Thanh Sơn sao có thể có hoa văn cát tường của tường vân phượng hoàng”.

Tức giận toát ra trong đôi mắt lãnh đạm, như chỉ một giây tiếp theo thôi cũng có thể mất khống chế mà bóp lấy cổ nàng.

Linh khí mạnh mẽ khó chịu ập tới, trong lòng Thiên Âm run lên, vội lùi về phía sau, lại quên mất bên cạnh là cái bàn chất đầy lọ thuốc, không cẩn thận đụng vào.

Y lại gần từng chữ một : “Mắt thường còn có thể thấy được phượng vân, ngươi không thấy, thì mù hay điếc?”

“Đại ca!” Linh Nhạc muốn ngăn cản, cũng đã không kịp nữa.

Rầm một tiếng, cả bàn chai lọ đổ trên mặt đất, vỡ nát, mà Thiên Âm lại ngã trong đống mảnh vỡ đó.

“Đại sư tỷ!”

Sắc mặt Linh Nhạc vụt biến, quay đầu trừng mắt nhìn Diễm Kỳ bên cạnh, tức giận đùng đùng: “Đại ca, huynh làm sao vậy, bức cung sao? Sư tỷ đang có thương tích trong người mà”.

Nói xong vội vàng quay lại, muốn đưa tay ra đỡ lấy Thiên Âm đang chật vật trên mặt đất : “Sư tỷ, tỷ không sao chứ?”

Nàng giơ tay lần mò phía trước một lúc, vài lần lướt qua tay y nhưng lại không nắm được, sờ soạng một hồi mới giữ được, mượn lực đó lên.

Linh Nhạc kinh hoàng, như nhận ra điều gì đó, bàn tay chần chừ lắc hai cái trước mắt nàng, giống như... Từ khi bước vào tới giờ, tầm mắt của nàng vẫn chỉ bình tĩnh nhìn một hướng, chưa bao giờ nhìn họ.

“Sư tỷ... mắt của tỷ....”

Sắc mặt của nàng cứng đờ, rồi cười nhạt, nhẹ giọng nói : “Thái tử điện hạ, nói không sai, ta... đúng là đã mù rồi”.

Một câu nhẹ nhàng, lại khiến hai người không thể thốt lên lời, trong phòng khách an tĩnh dị thường.

15. Chương 015

Đến khi, bên ngoài vang lên tiếng nói cười vui vẻ mới cắt ngang được sự yên tĩnh này.

“Âm Âm.... Âm Âm...” .Viêm Hoàng từ bên ngoài chạy vội vào, vốn muốn lao về phía Thiên Âm giữa phòng khách, nhưng khi nhìn thấy Diễm Kỳ bên cạnh, nó lại dừng bước chân.

“Tiểu tổ tông của ta ơi, ngài chậm một chút đi”. Ti Duyệt tình quân theo sát phía sau đang thở hổn hển phì phò, nhìn thấy ba người trong sảnh, đầu tiên là sững sờ, sau đó y lập tức hành lễ : “Khấu kiến thái tử, nhị hoàng tử”.

Diễm Kỳ trầm mặt, nhìn về phía Viêm Hoàng đang đứng sau Ti Duyệt, nói : “Ti Duyệt, chuyện này là thế nào? Không phải ta đã nói người chăm sóc Viêm Hoàng cho tốt sao?”

“Bẩm Thái tử, chuyện này.... là nha đầu này, sau khi tỉnh lại náo loạn đòi về Thanh Sơn, lại biết cự thần mỗi ngày đều tới bắt mạch cho Thanh Vân Sơn chủ, nên lén lút trốn tới đây”. Ti Duyệt trả lời, nha đầu này tinh ranh như quỷ, sau khi bị phát hiện, nó lại cầu xin hắt đưa về, đúng là phí tấm lòng của hần, con bé dám lượn vòng ba vòng trên đỉnh Thanh Sơn mới chịu tiến vào.

Sắc mặt Diễm Kỳ đặc biệt khó coi, lúc trước ở Thiên cung, Phượng Minh nói không tìm thấy Viêm Hoàng, y liền nghĩ ngay tới Thanh Vân, nghĩ đến Thanh Vân đương nhiên sẽ nghĩ tới Thiên Âm có dụng ý gì đó, nàng ta luôn làm vậy. Thế nhưng Viêm Hoàng lại không hề mất tích, màn vấn tội vừa rồi cũng trở nên quá nực cười.

“Thái tử, thần có thể xem mạch cho Sơn chủ trước không?”

“Xem đi!”. Diễm Kỳ phát phát tay, tâm trạng càng thêm phiền muộn, vốn muốn giải thích một phen, nhưng vừa nghĩ tới đối tượng là Thiên Âm kia, y lại không mở miệng nổi. Mà y cần gì phải giải thích, lần này là hiểu lầm, chắc gì lần sau nàng ta không nghĩ ra cách làm phiền người khác.

“Tình quân vất vả nhiều”. Thiên Âm một lần nữa ngồi lại trên ghế, an tĩnh để người bắt mạch, tầm mắt vẫn cứ đờ tại một điểm, sắc mặt vẫn đậm mạc như trước, dường như không chút để ý chuyện vừa xảy ra.

“Sao mắt của cô ta lại thế?”. Y cắn răng, không tìm được mà hỏi thẳng.

Ti Duyệt thu lại tay bắt mạch: “Bẩm thái tử, đôi mắt của sơn chủ có thể do bị vây hãm trong linh quang của tru tiên trận một thời gian dài, cho nên dẫn tới mù lòa”.

“Có thể trị không?”

“Chuyện này....” Sắc mặt Ti Duyệt cứng đờ: “Ánh sáng của Linh khí, có thể chiếu thấu hồn phách, thương tổn tới sinh hồn, chỉ sợ...”

“Chỉ sợ cái gì?” Linh Nhạc đứng bên cạnh nói xen vào : “Người là Ti Duyệt mà, không phải chỉ là một đôi mắt sao? Chẳng lẽ cái này mà người cũng không trị được?”

Sắc mặt Diễm Kỳ lạnh băng.

“Cũng chưa chắc”. Ti Duyệt xoa xoa trán đầy mồ hôi, lập tức sửa lời : “Có thể nhưng phải thông qua vật có linh lực tinh thuần, hoặc pháp khí tương đương, luyện tới tâm thần tương thông, cũng có thể nhìn thấy...”

“Nói cách khác, có thể trị?” Linh Nhạc vội nói.

“À,... đúng vậy” Ti Duyệt gật đầu, rồi lại sầm khở : “Nhưng mà...vật phẩm linh lực tinh thuần, chỉ có thượng cổ linh khí mà thôi. Trong tam giới sợ là khó tìm được”. Huống chi, linh vật từ trước đến nay còn nhận chủ.

“Khó tìm cũng phải tìm ra!”. Linh Nhạc tức giận nói: “Là mắt của sư tỷ ta, đừng nói là linh khí, thần khí ta cũng sẽ tìm ra”.

“Có nhị hoàng tử tương trợ, tất nhiên sẽ đơn giản hơn nhiều”. Ti Duyệt lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, có linh khí, hần mới có thể hoàn toàn nắm chắc, chỉ là linh khí chỉ cho công dụng thay thế, sợ là sau này không rồi nó được.

“Ta phải đi tìm”. Nói xong người đã đi ra ngoài.

“Chuyện tìm linh khí không cần lo lắng, người chỉ cần toàn lực chữa thương cho tốt”. Diễm Kỳ lạnh giọng hạ lệnh.

Thiên Âm nghe vậy, từ từ đứng lên: “Cảm ơn ý tốt của thái tử, nhưng mà ta chỉ là người phạm, cho dù có linh khí, cũng chỉ nhìn thấy được mười năm thôi, không cần vì thế mà phí tâm”.

Dứt lời, sắc mặt Diễm Kỳ nhất thời hàn ý như sương: “Ý của người là, bản thái tử tìm linh khí lại làm bề mặt người sao?”

“Ta...” Thiên Âm mở miệng định giải thích.

Nhưng lại bị tiếng y lạnh giọng hừ một tiếng, phát tay áo, theo Linh Nhạc bay đi mất.

Thiên Âm sững sốt, thở dài, chẳng biết đã đắc tội y cái gì. Lúc trước y tìm mọi cách soi mói, nói năng không biết nặng nhẹ, hôm nay nàng quý củ khuôn phép, y vẫn không vừa ý.

“Sơn chủ...” Ti Duyệt do dự nói, nhìn nữ tử như chỉ cần một cơn gió là có thể thổi đi đang đứng trước mắt, cuối cùng hỏi ra nghi vấn trong lòng : “Vì sao không nói cho thái tử, ngài.... quan trọng hơn, không phải chỉ có mắt, mà là....”

Thiên Âm cảm kích cười với hắn, rõ ràng nhìn không thấy gì, nhưng vẫn quay đầu về hướng hai người vừa rời đi, thất thần.

“Đã không còn quan hệ gì nữa, bây giờ nói hay không... cũng chẳng có gì khác biệt”.

“Thế nhưng, ngài tiếp tục như vậy, sợ là....”

Nàng vô thức đưa tay xoa ngực, từng trận đau âm ỉ, hồi lâu mới nói : “Dám hỏi tình quân, ta còn bao nhiêu thời gian”.

Ti Duyệt nhú chặt mày, chần chờ hồi lâu: “Chỉ sợ không quá nửa năm”.

“Nửa năm...” Nàng chậm rãi nhẩm lại hai chữ này, không nói thêm gì nữa.

16. Chương 016

016

Sơn Dao

Giống như giữa địa ngục tối tăm, một lưỡi đao sắc bén lao về phía nàng.

Nàng hét to, liều mạng giãy dụa muốn thoát khỏi lưỡi đao đó, nhưng cánh tay luôn bị giữ chặt, không hề nổi lòng làm cho nàng không cách nào thoát được, lưỡi đao đó vẫn hướng thẳng tới phía nàng không hề lui lại.

Nàng hét lên: “ Không, không...đừng, không phải ta, thật sự không phải ta, đó chính là cái khổ trong kiếp số của ta, các người không hiểu.”

Không ai nghe được tiếng của nàng, từng bước một kéo nàng tới chỗ chết.

Cứu mạng, ai tới cứu mạng nàng bây giờ.

Phụ quân? Nương?

Không, phụ quân, cứu con phụ quân, nữ nhi biết sai rồi, thật sự biết sai rồi. Cứu con!

Sư phụ, sư phụ.....Diễm Kỳ ca ca.....

Có ai không, tới cứu ta.....

Nhưng mà.....không có ai trả lời, chỉ có tiếng bước chân của người đang lúi kéo nàng, bình bịch đi về phía trước tối tăm.

Bọn họ vung tay một cái, ném nàng đi như một bịch rác rưởi, về phía núi đao trước mặt.

Rét lạnh từng cơn, lưỡi đao từng chút từng chút cắt qua da thịt, cửa vào xương tủy, như xuyên qua cơ thể nàng, đầm đìa máu chảy.

Nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn mình chảy máu từng chút một tới lúc cạn kiệt, chết lặng đau đớn mà không có ai tới cứu, một người cũng không.

Cuối cùng nàng lại chìm vào tối tăm, chết đi, sau đó lại tiếp tục lặp lại, một lần rồi cứ thế cứ thế.....khổ kiếp.

Không ai tới cứu, không một ai đưa tay ra kéo nàng ra.

Đột nhiên bừng tỉnh, một mảnh tối đen.

“Tôn chủ!” Lục Thủy hoảng hốt đẩy cửa bước vào, thấy Thiên Âm thu mình vào một góc, với tay kéo chân cũng không thấy nàng nhúc nhích, nhẹ gọi vài tiếng vẫn không có phản ứng gì.

“ Tôn chủ?”

Nàng ngậy người, một lúc lâu mới thì thào thành tiếng: “ Lục Thủy?”

“ Là ta, là ta.” Lục Thủy gật đầu thật mạnh, cầm lấy cánh tay của nàng, nhẹ nhàng lắc lư. Biết chắc tôn chủ gặp ác mộng, cho nên vừa rồi ở bên ngoài mới nghe được tiếng kêu thê lương đến thế, khiến cho lòng người run rẩy. Phải là cơn ác mộng đáng sợ đến cỡ nào mới có thể khiến nàng hét lên cầu cứu thương tâm đến thế.

Nàng lo sợ mình vẫn ở trong ác mộng, ánh mắt mơ hồ nhìn quanh, xa xăm không tiêu cự: “ Ta....đã trở lại?”

“Đúng, người đang ở Thanh Vân Sơn mà.”

“ Không phải ở trần gian?”

“ Không phải!”

Lúc này nàng mới thấy nhẹ nhàng, hai tay nắm chặt cũng dần buông lỏng, nước mắt bỗng trào ra, lại không rên một tiếng, Lục Thủy bối rối vội lấy khăn lau nước mắt cho nàng, nhưng càng lau lại càng chảy nhiều hơn, không cách nào lau hết được.

“ Tôn chủ, đừng khóc, ngài đã trở lại, thực sự đã trở lại rồi.” Lục Thủy tiến lên đỡ lấy thân thể nàng, nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng. Lúc Chủ thượng mất, người chỉ nói, nàng ấy đã phải trải qua muôn khổ kiếp, xem ra tôn chủ thật sự đã phải trải qua không ít khổ cực. Vậy nên mỗi đêm đều gặp phải ác mộng như thế.

Thật lâu sau.

“ Lục Thủy....”

“ Dạ!”

“ Ta muốn đi thăm sư phụ.”

“ Được được được.” Xoa khước mắt ẩm ướt: “ Tiên thân của chủ thượng hiện đang ở trong điện Phù Vân. Vốn trong ngày đầu tiên tôn chủ trở về đã định nói cho ngài biết, nhưng sợ ngài thương tâm nên mới..... Nếu ngài muốn gặp, ngày mai chính là lễ đón nhận sắc phong, ngài chính thức tiếp nhận Thanh Vân Sơn, đến lúc đó sẽ được gặp tôn thượng, hiện giờ vẫn đang là buổi tối, người hãy nghỉ ngơi trước đã.”

Một lúc sau Thiên Âm mới hơi gật đầu, xoay người nằm xuống, rồi nghe tiếng Lục Thủy thở dài đóng cửa bước đi.

Nàng không buồn ngủ chút nào, nhưng cho dù mở mắt cũng chỉ nhìn thấy một mảng tối tăm mà thôi. Nàng đã từng nghĩ, chỉ cần rời khỏi thế gian này, nàng có thể thoát khỏi đời đời kiếp kiếp khổ cực, nhưng mà hiện giờ.....

Nàng có thể trốn được sao? Từng đời từng kiếp ở nhân gian, cũng có lúc trải qua những phút giây hạnh phúc ngắn ngủi nhưng chỉ chớp mắt sau, nàng lại rơi vào khổ ải trùng trùng.

Ác mộng vừa rồi, nàng đã trải qua ở kiếp nào, tuy không thể nhớ được người đã hại chết mình nhưng nàng vẫn nhớ cảm giác từng lưỡi dao xẹt qua thân thể, máu tươi từng chút từng chút chảy dài tới tận kiệt trong vô vọng, thậm chí còn nhớ rõ trên cơ thể mình có bao nhiêu vết chém....

Như thể đã khắc sâu vào tận linh hồn, không cách nào xóa được. Không muốn nhớ tới nhưng cứ thường hiện ra, làm cho nàng không phân biệt nổi đâu là mơ đâu là thực.

Nàng chỉ có thể nhận ra nhờ sự khác nhau của hiện tại và quá khứ, thậm chí còn trộm tháo bỏ vòng ngọc bảo vệ trên tay, cảm nhận đau đớn khi tiên khí cửa qua da thịt, nàng mới cảnh tỉnh chính mình, đã trở lại rồi, nàng đã qua từng kiếp từng kiếp luân hồi mà trở lại nơi đây.

Nàng cứ nghĩ mãi như thế, quên cả thời gian, đến khi Lục Thủy đẩy cửa bước vào nàng mới biết giờ đã là buổi sáng.

Lục Thủy dẫn nàng đến một nơi vô cùng yên tĩnh, sau đó mới giải thích:

“Tôn chủ, phía trước chính là Phù Vân điện, theo quy củ thì một mình ngài mới có thể đi vào. Chỉ cần gặp được chủ thượng, sau này ngài chính là chủ nhân chính thức của Thanh Vân rồi.”

Thiên Âm gật đầu, theo chỉ dẫn của Lục Thủy và kí ức mơ hồ mà lần mò bước đi.

Qua một lúc lâu mới chạm tay được vào cửa lớn của Phù Vân điện, nàng vừa chạm tay vào cánh cửa lớn liền tự động mở ra. Một mùi hương thơm ngát phả vào mặt, mùi hương mà nàng đã vô cùng quen thuộc, “thần chi lục hoa”.

Cánh tay nắm chặt, nàng bỗng chốc lại thấy lo lo, biết rõ mình không thể nhìn thấy nhưng vẫn chờ mong được gặp lại sư phụ sau năm trăm năm xa cách, tuy rằng sớm đã vĩnh viễn xa rời.

Hít sâu một hơi rồi mới bước vào cửa, từng bước, ước chừng có lẽ đã tới chính giữa điện, bên tai liền vang lên những tiếng vang, cùng mùi hương thơm ngát trong làn gió, không ngừng chuyển động xung quanh nàng. Nàng lúc này mới nhớ ra đó là cái gì, khẽ gọi một tiếng.

“Xích cơ!”

Tiếng vang ngừng lại, một vật chậm rãi bay đến trong lòng bàn tay nàng, là vũ khí nàng dùng ngày trước, cho dù trải qua nhiều lần chuyển kiếp, nó vẫn nhận ra người chủ nhân là nàng.

Hai tay nắm chặt, nàng ôm Xích cơ trước ngực, đáy lòng tự nhiên lại hơi lo lắng, quả nhiên nàng đã trở lại rồi, trở về nơi đã vô cùng quen thuộc. Như muốn xác nhận thêm lần nữa, nàng nắm tay thật chặt, nhắm mắt lại.

Thật lâu thật lâu sau đó mới mở mắt.

Như có ánh sáng rơi vào mắt, mơ hồ còn nhìn thấy được hình dáng.

Nàng hoảng hốt, rõ ràng đôi mắt này không thể nhìn được nữa, bây giờ mọi thứ lại hiện ra, giống như cảnh tượng vốn đã khắc sâu trong đầu nàng vậy.

Ti Dục nói khả năng hồi phục lại thị lực của nàng rất xa vời, trừ khi có linh khí tâm thần tương thông. Nàng lúc này mới nhớ ra, Xích cơ tuy không phải tiên khí nhưng lại là thần khí thượng cổ, hình quạt. Khi nàng bái sư nhập môn, sư phụ đã tặng nó cho nàng. Thần khí đương nhiên sẽ có mang tịnh khí, không ngờ được bây giờ nó lại là ánh mắt của nàng.

Sư phụ.....

Nàng không kìm lòng nổi đưa mắt tìm kiếm khắp nơi. Ngẩng đầu lên, giữa chính điện một nam tử tuấn tú phiêu dật nhẹ nhàng đáp xuống. Tiên phục áo dài, tóc dài chấm đất, giữa trán có một nốt chu sa đỏ tươi như máu. Sắc mặt vẫn luôn trầm ngâm như thế, ánh mắt hơi nhíu lại, che giấu không lộ ra vẻ u sầu, giống như sau đó sẽ mở mắt ra trách móc nàng một câu: “Tiểu Âm, không được làm loạn!”

Trong nháy mắt, nước mắt nàng rơi như mưa.

Nàng cố gắng đè nén nhưng không nhịn được căng tức nơi lồng ngực mà phun một ngụm máu, từ khoe miệng trào ra.

“Sư phụ.....”

Lão đảo từng bước tiến lại gần, mỗi một bước giống như đi trên ngàn vạn mũi dao, toàn thân đau đớn. Nàng vươn tay muốn chạm vào người nam tử đang trôi nhẹ trước mặt nhưng cuối cùng lại thu tay về, quỳ rạp xuống, cất tiếng gọi liên tục.

Tiếng kêu vang vọng khắp đại điện.

“Sư phụ.....Sư phụ..... Sư phụ!!”

Ngoài hai tiếng này nàng không tìm được lời nào để nói.

Một luồng ánh sáng phát ra trên đỉnh đầu, người nam tử giữa không trung từ từ bị luồng ánh sáng kia nhẹ nhàng bao phủ. Thiên Âm biết, đã tới lúc sư phụ phải đi rồi.

Nước mắt tuôn như suối, nàng muốn ngăn, muốn giữ lại, thậm chí còn muốn cứu sư phụ trở về. Nhưng tất cả đều không là thế, nếu như nàng vẫn là Thiên Âm của trước kia, là đồ đệ của chiến thần, là công chúa của thiên giới, nàng sẽ có một ngàn một vạn phương pháp có thể ngăn cản tất cả. Thế nhưng bây giờ, nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn tiên thân của sư phụ chậm rãi mờ nhạt rồi tan biến.

Cuối cùng, một tia sáng tiến vào giữa trán của nàng, lưu lại một nốt chu sa màu đỏ, đó là tiên ấn của Thanh Vân sơn chủ.

Bên tai vang lên tiếng nói mơ hồ kì ảo, tiếng nói đó nàng vô cùng quen thuộc.

“Âm Nhi, đồ đệ của ta.....”

Là tiếng nói cuối cùng sư phụ để lại cho nàng sao.

Phút chốc, không gian ngưng đọng không lời.

17. Chương 017

017

Sư phụ đi rồi, rừng lê dưới chân núi Thanh Vân một đêm ồn ào giận dữ, giống như đưa tiễn người đi, hoa lê bay lả tả ngập tràn đỉnh núi như một trận mưa tuyết trắng xóa. Từ trước tới nay chưa bao giờ xảy ra chuyện như thế nhưng lần này trận mưa hoa đó lại kéo dài đến một tháng, giống như muốn gột rửa cả Thanh Vân bằng chính nó vậy.

Thiên Âm ngày đêm đứng trong Phù Vân điện, lặng nhìn khoảng không trước đại điện, cứ thế mấy ngày liền. Mãi cho tới khi sức lực cạn kiệt rồi ngất xỉu, Lục Thủy mới vội vàng mang nàng trở lại phòng.

Ti Dực phải cố gắng hết sức cứu chữa mới khiến cho nàng tỉnh lại.

“Sơn chủ, tuy rằng ngài kế thừa thần ấn sơn chủ Thanh Vân nhưng chung quy ngài vẫn chỉ là bán thân tiên mà thôi, so với phạm nhân chỉ hơn có chút ít, những hành động không quan tâm đến cơ thể như thế, từ nay không được tái phạm nữa.” Ti Dực thu lại cánh tay bắt mạch cho nàng, nghiêm mặt nói.

Thiên Âm không đáp lời, chỉ cười đầy cảm kích, trong lòng lại dâng lên niềm đau đớn, nàng chỉ muốn đưa tiễn sư phụ mà thôi.

Ti Dực lo lắng nhìn nàng một hồi, thấy bộ dáng tiêu tụy của nàng, lại nhịn không được dặn dò: “Cũng may ngài vận khí tốt, lại có thêm linh khí bảo hộ của Duyên Đức thiên quân trong người mới có thể giữ được cái mạng nhỏ này. Nếu như ngài cứ tiếp tục hành hạ bản thân mình như thế dần dần rồi cũng sẽ.....”

“Đa tạ tinh quân nhắc nhở, Thiên Âm sẽ ghi nhớ”. Thiên Âm vội vàng ngắt lời Ti Dực.

Ti Duyệt như chợt nhớ ra điều gì vội vàng ngừng nói. Nhìn vẻ mặt lo lắng của Lục Thủy bên cạnh, vung tay áo đứng dậy như kiểu ‘tiếc rên sắt không thành thép’ nói: “ Nhớ kỹ? Ngài phải nhớ kỹ đấy, nhất định không để xảy ra sự việc như ngày hôm nay nữa. Thôi thôi, dù sao thân thể này cũng là của ngài ta cũng không nói nhiều nữa. Chào ngài, tự mình giữ gìn đấy.”

Nói xong nổi giận dửng dưng đi ra cửa, vừa bước qua cánh cửa lại như nhớ tới chuyện gì bèn lui về. Chỉ vào cây quạt trong tay Thiên Âm nói: “ Nhớ giữ gìn cho tốt cái thần khí trong tay ngài đó, tốt nhất là đừng có đánh mất, lúc nào cũng phải giữ nó bên mình. Bây giờ nó giúp ngài lấy lại ánh mắt nhưng cũng không hẳn là hoàn toàn, nếu như rời bỏ.....”

Thiên Âm nắm thật chặt đồ vật trong lòng bàn tay, đương nhiên hiểu được ngụ ý của Ti Duyệt: “Ta hiểu rồi.”

Nói xong Ti Duyệt nổi giận dửng dưng đi ra cửa, vừa bước qua cánh cửa lại như nhớ tới chuyện gì bèn lui về. Chỉ vào cây quạt trong tay Thiên Âm nói: “ Nhớ giữ gìn cho tốt cái thần khí trong tay ngài đó, tốt nhất là đừng đánh mất, lúc nào cũng phải giữ nó bên mình. Bây giờ nó giúp ngài lấy lại ánh mắt nhưng cũng không hẳn là hoàn toàn, nếu như rời bỏ.....”

Thiên Âm nắm thật chặt đồ vật trong lòng bàn tay, đương nhiên hiểu được ngụ ý của Ti Duyệt: “Ta hiểu rồi.”

Thấy nàng gật đầu, Ti Duyệt cũng không lán la nữa, thở dài một tiếng rồi quay người rời đi. Nhớ lại vẻ mặt lãnh đạm của Thiên Âm vừa rồi, Ti Duyệt không khỏi hoài nghi, người này thật sự là vị công chúa ngày trước sao?.

Thiên Âm nhìn xung quanh một lúc mới phát hiện giờ đã là chính Ngọ. Hỏi Lục Thủy mới biết mình vậy mà đã ngủ suốt nửa tháng.

‘Thiên mệnh chi nghi’ cũng đã hoàn thành, tuy nàng danh chính ngôn thuận trở thành sơn chủ của Thanh Vân nhưng bản thân lại là phạm nhân cho nên việc này lại trở thành không minh bạch.

Ngay cả việc các tiên gia tới chúc mừng cũng không có.

“ Nhị hoàng tử nửa tháng trước có tới đây, Ti Duyệt tinh quân là do ngài ấy mời tới.” Lục Thủy nói.

Thiên Âm lặng người, nhớ tới nam tử có nụ cười sáng như ánh mặt trời đó, đáy lòng không khỏi lo lắng cho người đệ tử mà sư phụ thu nhận này. Bây giờ cũng chỉ có ý là không để ý tới tai tiếng của nàng mà thôi.

“ Nhị hoàng tử, có thường xuyên đến Thanh Vân không?”

“ Tất nhiên là có rồi, Nhị hoàng tử từ nhỏ đã lớn lên ở Thanh Vân mà.” Thấy nàng quan tâm, Lục Thủy liền nói: “ Thật ra năm trăm năm qua đều do Nhị hoàng tử chăm sóc Thanh Vân này. Thanh Vân vốn là vùng đất phúc núi linh, những yêu ma có ý muốn Thanh Vân không phải là ít, tuy rằng không đến mức to gan lên núi gây sự nhưng cũng gây ra không ít tai vạ. Chủ thượng lại luôn bế quan, không màng thế sự. Nếu không phải có Nhị hoàng tử quan tâm, chỉ sợ đã bị người áp bức từ sớm rồi, đâu giống như đám người trong thiên cung kia.....”

Thiên Âm nghe xong có hơi ngơ ngác, Lục Thủy chán ghét Diên Kỳ cho nên cũng căm ghét cả những người trong thiên cung, câu chữ mang đầy châm chọc. Không ngờ nhắc tới Nhị hoàng tử lại khác hoàn toàn, giọng điệu đó như thể Nhị hoàng tử đã hoàn toàn là người của Thanh Vân rồi vậy.

“ Em nói sư phụ bế quan?” Nàng nhớ lại lời lúc này Lục Thủy nói, cảm thấy kì lạ. Tu vi của sư phụ đã đạt tới cực điểm, thêm một lần lịch kiếp thăng thiên nữa cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Nàng ở thiên cung mấy trăm năm qua, sư phụ ngoại trừ việc dạy dỗ nàng cũng chỉ bận thêm việc...thu dọn tai họa do nàng ra ngoài gây ra, chưa bao giờ nghe nói ngài còn bế quan cả.

“ Đúng thế!” Lục Thủy gật đầu, nhớ tới chuyện cũ lại tiếp tục thở dài: “ Cũng không biết vì sao, từ lúc tôn chủ ngài đi rồi, chủ thượng liền bế quan, suốt năm trăm qua không hề bước ra khỏi Phù Vân điện nửa bước. Cho tới khi gọi tôn thượng trở về, ngài ấy lại đột nhiên.....”

Năm trăm năm trước..... Như vậy năm trăm năm trước.....

Thiên Âm trong lòng đột nhiên sinh ra hoảng hốt, mơ hồ dường như đoán ra điều gì đó.

“ Cô khẳng định, sư phụ chưa bao giờ bước ra khỏi Phù Vân điện sao?”

“ Tất nhiên là khẳng định.” Lục Thủy gật gù đầu, lại tiếp tục nói: “ Nhưng mà, chủ thượng.....trước khi rời đi, đã từng gọi Nhị hoàng tử vào.”

“ Linh Nhạc?”

“ Sư tỷ đang gọi ta sao?” Vừa dứt lời, một nam tử áo lam đã xuất hiện trong phòng, lưng thưng đi tới, trên mặt là nụ cười nhạt, cây quạt xoay chuyển trong tay, mang theo đôi phần nho nhã. “Cơ thể đã tốt hơn chút nào chưa?”

Thiên Âm vẫn đang quay vòng trong những suy đoán mơ hồ, nóng lòng muốn chứng thực. Không để ý tới lễ nghi, kéo chặt ống tay áo Linh Nhạc hỏi: “ Nói cho ta biết, sư phụ có phải chưa từng đi ra khỏi Phù Vân điện?”

Sắc mặt Linh Nhạc trầm xuống, nắm chặt cây quạt trong tay nói: “ Thì ra sư tỷ người đã biết, thật ra sư phụ.....vẫn chưa chính thức thu ta làm đồ đệ.” Từ nhỏ y lớn lên ở Thanh Vân, một lòng muốn bá nhập sư môn, sau đó có dịp được gặp Duyên Đức thiên quân nhưng ngài ấy lại không đồng ý thu nhận.

“ Người gặp được sư phụ lúc nào, lúc đó xảy ra chuyện gì? Có biết vì sao sư phụ lại bế quan không?” Thiên Âm tất nhiên không quan tâm tới vấn đề kia.

Linh Nhạc sững sốt, không hiểu vì sao nàng hỏi chuyện này, y khẽ trả lời: “ Sư phụ triệu kiến ta khoảng ba tháng trước, một tháng trước khi sư tỷ trở về, còn chuyện vì sao ngài ấy bế quan.....sư phụ chỉ nói là tất cả tái phát, ngủ say ngoài ý muốn mà thôi.”

Tật cũ.....Ngủ say.....

Trong lòng những mảnh suy nghĩ vụn vỡ hợp lại với nhau, tạo thành đáp án. Tâm trạng nặng nề làm cho thân thể yếu ớt của nàng bất giác run rẩy.

Năm đó nàng xông vào yêu giới gây đại họa, bị nhốt trong hàn băng địa ngục. Sư phụ không hỏi nguyên do một mình đánh bại yêu giới cứu nàng ra.

Khi đó nàng chỉ nghĩ, dùng huyền băng ngàn năm cứu Diễn Kỳ ca ca của nàng, mà không hề để ý tới, sư phụ của nàng cả người đầm máu.

Khi đó nàng thật sự không biết cái gì gọi là buông tay, chỉ hi vọng sự nhiệt tình của mình được Diễn Kỳ đáp lại, cho dù là quay đầu lại nhìn nàng một cái, chỉ một cái liếc mắt cũng đủ rồi. Thế nhưng tất cả chỉ là nàng đơn phương say đắm người đó mà thôi.

Nàng nhớ mang máng sau khi sư phụ biết được quyết định của nàng, bèn thở dài lắc đầu đi vào Phù Vân điện. Những cánh hoa lê ven đường, bị khí lực của người làm cho bay lả tả vương cả trên vai sư phụ.

Thì ra lúc đó sư phụ đã bị trọng thương, ngay cả linh khí hộ thể cũng không chống đỡ nổi. Rồi lúc nàng nhảy vào Tru Tiên Đài, sư phụ vẫn dốc toàn lực ngăn cản, thế nhưng nàng nào có nghe, không hề quay lại mà cứ thế thả người nhảy xuống Tru Tiên Đài, không cho bản thân mình một con đường sống.

Thậm chí cũng chưa kịp nhìn sư phụ còn đứng bên bờ Thiên Thai, vẻ mặt thất vọng đến mức nào.

Dốc hết nhiệt tình để đổi lại một nỗi tuyệt vọng khôn nguôi, cho nên mới có việc sư phụ bế quan năm trăm năm, cho nên nàng mới phải chịu năm trăm năm khổ kiếp.

Thì ra sư phụ tận năm trăm năm mới tìm nàng trở về, không phải là không chịu làm mà là không thể làm.

Thì ra là do nàng, chính nàng.....đã chính tay hại sư phụ ra đi, tan biến.

Chân tướng tới quá nhanh, nàng như không thở nổi, hồn hển thở dốc, nhưng không thể che lấp được sự trống rỗng trong tâm hồn, lòng đau đớn như muốn mất đi hô hấp.

“ Sư tỷ, người làm sao vậy?” Thấy nàng có vẻ lạ, Linh Nhạc lo lắng hỏi.

Nàng ôm ngực lắc đầu, áy náy lẫn cùng đau xót, nó giống như cổ đại lan tràn khắp toàn tâm trí.

Ngay cả Xích cơ dường như cũng cảm nhận được sự bất an của nàng, ông ông không ngừng khê khê. Nàng nắm chặt nó trong tay, như thể đó là lần cuối cùng nàng cầm nó, cho dù có bị linh khí của Xích cơ đâm vào lòng bàn tay đau nhức nàng cũng một lòng không buông.

Xung quang giống như không tồn tại, nàng nhớ lại lần đầu tiên gặp được sư phụ.

Áo trắng đẹp như tranh, mặt mắt thiên nhan, từ cuối Thiên trì đi tới, giữa trán là nốt chu sa như máu tiên diễm, nụ cười khuyhnh đảo thiên địa.

Ngài nói: “ Tiểu cô nương, làm đồ đệ của ta, ta sẽ bảo vệ con cả đời.”

18. Chương 018

018

Ngày tháng đã qua lại ồ ạt hiện về, có lúc im lặng đáng sợ có lúc lại ồn ào chói tai. Trong đầu mờ mịt, như nhớ về thời gian năm trăm năm trước.

Nàng thấy cảnh tượng khi còn bé nàng cùng sư phụ tập thuật pháp, sư phụ cầm ống sáo nhanh nhẹn phiêu bổng, nàng thì vụng về múa cây quạt cạnh bên. Mỗi khi thấy nàng sai nhịp, sư phụ liền bắt nàng dừng lại sửa cho đúng, nàng làm mãi không được, không thêm học nữa. Ném cây quạt rồi ngồi xuống đất khóc đến kinh thiên động địa. Sư phụ liền chạy tới ôm nàng lên thở dài an ủi, thỉnh thoảng còn biến ra ít đồ chơi dỗ nàng. Tóc sư phụ đen như mực dài chấm đất, nàng luôn nhân lúc người đồ đệ dành khuyên nhủ mình, lặng lẽ kết những sợi tóc của ngài từng cái từng chùm lại với nhau.

Nàng lại như thấy được phụ quân ôm mình đứng trên đỉnh thiên cung, chỉ xuống hạ giới nói: “ Âm Nhi, một ngày nào đó trong toàn tam giới chọn con làm Thống soái, thân là công chúa con phải nhớ lấy muôn dân thiên hạ làm trọng, không được phép bướng bỉnh nữa nhé.”

Cảnh tượng cứ liên tục thay đổi, những ngày nàng ở nhân gian, cho dù van xin đến mức nào, những bi kịch đó cứ liên tiếp xảy ra. Ăn bữa nay lo bữa mai, trời dạt khắp nơi, bệnh tật quần thân, sinh ly tử biệt, cứ thế cứ thế tiếp diễn giống như vĩnh viễn không có điểm dừng, nàng chịu đựng đau đớn tới mức tê liệt cảm giác. Thậm chí có lần sinh ra một lúc nàng liền muốn chết, chỉ mong được giải thoát, nhưng kết quả là nàng chỉ xuống bờ vong xuyên đi dạo một lúc rồi lại tiếp tục đầu thai.

Vì thế nàng từng hy vọng có thể quên đi được từng kiếp từng kiếp đau đớn đó, để khi bắt đầu một kiếp khổ mới ít nhất nàng cũng còn có hi vọng mà sống tiếp. Thế nhưng cho dù ngày đêm cầu mong, cho dù có uống bao nhiêu bát canh của Mạnh bà, trí nhớ từng kiếp đau đớn đó vẫn ở mãi trong đầu nàng.

Bên tai vẫn còn vang vọng tiếng gọi hồi thúc của Mạnh Bà bên cầu Nại Hà, khi nàng bưng bát canh do dự thờ dài. Nàng không thể nhìn ra rốt cuộc đâu là thực đâu là giả, hay tất cả chỉ là một đời khổ cực của nàng mà thôi. Chết một lần là hết, sau đó lại tiếp tục bắt đầu.

Cũng có lúc nàng thanh tỉnh một chút, nhìn thấy Lục Thủy ở bên giường lo lắng tới mức giàn dụa nước mắt, còn có cả vị sư đệ đột nhiên có được đang lớn tiếng gọi tên nàng.

Tỉnh táo một lúc, đẩy lòng lại trào lên áy náy, nàng không biết làm thế nào mới có thể ngăn lại những đau đớn này, đành phải gắng gượng thân hình suy sụp của mình, quỳ gối tại Phù Vân điện, như thể làm thế mới có thể giảm bớt sự trống rỗng trong lòng.

“ Tôn chủ, ngài đứng lên đi, ngài đã quy ở đây mười ngày rồi, nếu cứ tiếp tục như thế nàng sẽ không chịu đựng được đâu.” Lục Thủy đứng bên lo lắng khuyên nhủ.

“.....” Nàng lại hoàn toàn không phản ứng.

“ Chủ thượng nếu có ở đây ngài ấy cũng không mong nhìn thấy ngài như thế này đâu.” “.....”

“ Tôn chủ!”

Lục Thủy thở dài một tiếng, đã khuyên nhủ không biết bao nhiêu lần nhưng Thiên Âm hoàn toàn không nghe, giống như thần hồn đã rời đi, không gọi lại được.

“ Tôn chủ đã quỳ ở đó mười ngày rồi, nếu cứ tiếp tục như thế thân thể chắc chắn không chống chịu được. Nhị hoàng tử, cầu xin ngài giúp ta khuyên nhủ tôn chủ đi!”

Lục Thủy nhìn về phía Linh Nhạc cầu xin giúp đỡ.

Linh Nhạc nhìn bóng hình mảnh khảnh phía trước, yếu ớt như thể chỉ cần một cơn gió thổi qua cũng bay đi mất. Rõ ràng là không thể chống đỡ được nữa nhưng vẫn cố gắng gượng bản thân vững vàng. Y xua tay ý bảo Lục Thủy đi xuống, lặng lẽ tới đứng cạnh Thiên Âm.

Cảm giác như một làn gió mát thổi qua, tiếp theo lại không có tiếng động nào, một bóng người thẳng tắp quỳ xuống bên cạnh Thiên Âm. Thiên Âm khẽ giật mình, không kịp quay đầu nhìn sang bên cạnh, thấy Linh Nhạc đã ngay ngắn quỳ bên cạnh mình, giống như nàng hướng mặt về phía Phù Vân điện.

Mỗi ngày Thiên Âm đều quay qua nhìn y nhưng y vẫn cứ im lặng quỳ ở đó, dường như việc quỳ cùng nàng ở đây là hết sức bình thường.

Thiên Âm nắm chặt bàn tay, cuối cùng không thể nhịn thêm được nữa mới mở miệng hỏi: “ Vì sao??” Bệnh nặng mới khỏi cộng thêm hơn mười ngày không mở miệng, giọng nói của nàng có chút khan khàn không rõ.

Linh Nhạc nghe thấy nàng nói thế bèn quay qua nhìn nàng tươi cười, chỉ về phía Phù Vân điện nói: “ Ta cũng là đồ đệ của sư phụ, sư tỷ quỳ, ta là sư đệ lại đứng ở bên cạnh, cái này chẳng phải là đại nghịch bất đạo sao?”

Mặt nàng trầm xuống, đáy lòng lại trập chập đau đớn như dao cắt: “ Người không hiểu được đâu!”. Y làm sao biết được, nàng, chính nàng là người đã hại chết sư phụ, nàng làm như vậy không phải vì đưa tiền mà là vì chuộc tội mà thôi.

“ Ta chỉ biết sư phụ vô cùng yêu thương sư tỷ!” Linh Nhạc từ từ nói: “ Sư tỷ có muốn biết khi sư phụ xuất quan đã nói gì với ta không?”

Thiên Âm nghi hoặc quay đầu.

“ Sư phụ người nói, có thể thu được sư tỷ làm đồ đệ với ngài ấy là một điều vô cùng may mắn.”

“

“ Người nói, cho dù bất kì ai có nói cái gì đi nữa thì Thiên Âm vẫn mãi là đồ đệ của Duyên Đức Thiên Quân, trước kia như thế, vĩnh viễn cũng là như thế.”

“

“ Người nhờ ta chuyển lời tới sư tỷ rằng, người xin lỗi, vì đã không giữ lời hứa bảo vệ sư tỷ cả đời.”

“ Sư phụ nói với ta khi nào sư tỷ trở về phải thay sư phụ che chở sư tỷ. Người đi rồi, sư tỷ chỉ còn hai bàn tay trắng mà thôi.”

Nàng nghe xong, nước mắt cứ thế trào ra không ngớt, sư phụ đến phút cuối vẫn phải lo lắng vì nàng, vậy mà nàng chưa bao giờ vì người suy nghĩ lấy nửa phần.

Linh Nhạc đau lòng vươn tay giúp nàng lau đi nước mắt: “ Cho nên....sư tỷ à, sư phụ thương người như vậy, nếu tỷ cứ quỳ ở đây tới mức bệnh nặng ngất đi , sư phụ thấy được sẽ rất đau lòng.”

19. Chương 019

Linh Nhạc rất hiếm khi thấy người, người này trời sinh tính tình bướng bỉnh, lại bất định, trước kia cứ nay thì tam giới mai thì tứ hải. Nhưng dạo này cả ngày cứ chạy đến Thanh Vân Sơn, dù rằng y là đệ tử của Thanh Vân, sư môn trở về cũng không có gì đáng trách. Thế nhưng, ai cũng biết, mấy hôm nay y tới Thanh Vân chỉ vì muốn gặp vị sư tỷ kia thôi.

Mẫu Hậu thì sốt ruột nhớ y, mấy lần cho truyền đều không thấy đến, Diễm Kỳ đành tự mình tới bắt người, nhưng tầm cung lại trống không. Hỏi tiên tì mới biết, y không ngờ nó lại chạy tới Thanh Vân. Nghĩ tới Thiên Âm, Diễm Kỳ lại bất giác nhũn chặt mày.

Lần trước nghe Ti Duyệt nói, Thiên Âm đã tìm được linh khí, tuy nói là dựa vào linh thức để nhận rõ vật, nhưng nói chung vẫn nhìn thấy được. Mắt của nàng không phải do y mà hỏng, nhưng chung quy vẫn là sơ suất của y, nay đã “hồi phục thị lực” thì cũng xem như có thể thở phào nhẹ nhõm rồi. Nhưng Linh Nhạc thì có liên quan gì với nàng ta chứ.

Xoay lưng đang muốn đi bắt người, lại nghe phía sau có tiếng hỏi :

“Diễm Kỳ, huynh vội vã đi đâu đó? Hay là định đi gặp Phượng Minh tiên tử trong lòng hả?”

Một thân hồng viêm như lửa, y đứng dưới tàng cây ngoài điện, vẻ mặt trêu đùa.

“Viêm Kỳ?” Thấy bạn tốt nhiều năm, Diễm Kỳ dừng bước, hỏi : “Sao huynh lại ở đây?”

“Còn không phải vì tên tiểu tử Linh Nhạc nhà huynh sao!” Viêm Kỳ chỉ vào trong điện nói : “Hắn hẹn tôi tới luận đàm, nhưng tới lại không thấy người. Cũng hiếm khi hắn lơ hẹn, huynh có biết hắn chạy đi đâu rồi không?”

Diễm Kỳ có hơi kinh ngạc, tính tình Viêm Kỳ trời sinh đã quái đản, nhưng lại là kì tài võ nghệ, y có thói quen năm lần bảy lượt tìm người tỉ thí, không ngờ rằng lần này lại tìm Linh Nhạc : “Hắn tới Thanh Vân rồi”.

“Thanh Vân?”, Viêm Kỳ ngạc nhiên : “Hắn tới đó làm gì? Nhìn huynh có phải đang định đi bắt hắn về không?”

Diễm Kỳ thở dài một hơi, như thể không có cách nào hơn với người đệ đệ này. Viêm Kỳ nhìn là biết mình đoán đúng : “Vừa đúng lúc, ta đi cùng huynh, cũng đã lâu rồi tachưa đi Thanh Vân... nghe nói nàng... đã trở về?”

Diễm Kỳ tất nhiên biết người y muốn nói đến là ai, mày cau chặt vài phần, trên mặt hiện lên những tia phiền muộn.

Với giao tình của y và Viêm Kỳ, tất nhiên Viêm Kỳ biết y đang phiền não điều gì, đi tới bên cạnh nói : “Cũng lâu ngày chưa gặp nha đầu đó, nghe nói lần tới nhân gian này, tình tình đã kiếm chế đi không ít, trở nên ngoan ngoãn rất nhiều, có phải thật không?”

Y nhảy lên mây, đột nhiên nghĩ tới bộ dạng phục tùng của Thiên Âm khi gọi mình là Thái tử, chẳng biết tại sao tâm trạng càng thêm phiền muộn : “Có lẽ là thế”.

“Xem ra cậu vẫn có ý kiến à?”. Viêm Kỳ tiếp tục trêu cười nói : “Có thật ghét nàng như vậy không?”

Ghét?

Diễm Kỳ ngẩng đầu nhìn về phía vẻ mặt đang cười cợt châm chọc của y : “Người năm đó đánh nàng nhiều nhất, không phải cậu sao”.

“Điều đó không giống nhau “. Viêm Kỳ lắc đầu, năm đó trong thiên cung y và Thiên Âm nổi tiếng không hòa hợp, bình thường một lời không hợp sẽ lập tức đánh nhau : “Tôi và nàng chẳng qua chỉ thuận túy so tài, còn việc ghét hay không ghét chẳng liên quan gì hết. Huống hồ tôi cũng chưa từng thắng nàng, không phải sao?”

Diễm Kỳ lạnh giọng:“Nếu không phải vì thân phận của nàng, cậu sao mà thua được.” Thực lực Viêm Kỳ thế nào, y đương nhiên biết rõ, nếu không phụ quân cũng sẽ không phải y thủ hộ dòng sông phân cách giữa tiên đình và yêu giới .

Dứt lời, Viêm Kỳ đột nhiên dừng lại một lúc, vẻ mặt kì lạ quay sang nhìn y, giống như phát hiện ra chuyện gì to lớn vậy :“Cậu..... trước kia luôn cho rằng tôi để nha đầu đó thắng à?”

Diễn Kỳ cũng ngừng lại, nhìn vẻ mặt khiếp sợ của người kia, không phải sao?

Viêm Kỳ gãi đầu lúng túng, khuôn mặt trắng tinh xuất hiện vài tia ửng đỏ : “Năm đó thật ra là tôi..... Học nghệ không tinh. Cậu cũng biết nàng thừa sức..... Nếu là hôm nay..... Tất nhiên sẽ không bại dưới tay nàng.”

Diễn Kỳ như giật mình, y vẫn nghĩ năm đó Viêm Kỳ nhiều lần thất bại bởi Thiên Âm, là vì bận tâm đến thân phận của nàng ta, không ngờ rằng hẳn không hề nhường. Vậy mà y nhìn không ra? Đột nhiên y cảm thấy, bất kể Thiên Âm của trước đây hay hiện tại, y luôn không hiểu rõ .

Ngẫm lại về nàng của trước kia, bất cứ chuyện gì y cũng đều xem thường không muốn tìm hiểu kĩ, chỉ có chán ghét mà thôi.

Một đoạn đường không nói gì, chưa đến nửa khắc, họ đã đến Thanh Vân, trên đầu mây y nhận thành đường thẳng, y thấy được nàng.....

Nàng ngồi trên tảng đá cạnh bụi hoa, tà áo phảng phiu, có lẽ ngày tháng ở nhân gian đã xảy ra rất nhiều chuyện không vui vẻ, nàng gầy lắm, bạch y hình như quá rộng, gió không ngừng chui vào tay áo, phình lên như sẽ bị thổi bay, hai mắt lại vô thần nhìn một hướng, tự dưng khiến cho người ta thấy một cảm giác cơ khổ vô y.

Nàng đột nhiên vươn tay sờ vào khoảng không bên cạnh, vừa chạm vào đóa hoa liền biến mất, bàn tay cứ thế dừng giữa không trung.

Y nhớ đó là thần chi lục hoa, chỉ có thần tộc mới có thể đụng vào, trước đây toàn bộ thiên giới cũng chỉ có nàng và Thiên Quân đời trước mới có thể hái được, cho nên nàng thường xuyên cầm hoa đến khoe trước mặt y. Mà nay nàng lại chỉ là một phàm nhân.

Hồi lâu, tay nàng dừng lại một chút, như sợ sẽ chạm vào những bông hoa khác, hơi nghiêng người ngồi lệch sang một chút, thanh lệ khiến cho người ta không khỏi mềm lòng, y nắm thật chặt tay ở bên, kìm nén sự thương tiếc và áy náy khó hiểu.

Đang muốn hạ xuống đụn mây, y nhìn thấy Linh Nhạc từ trong phòng chạy ra, trên tay hình như đang cầm cái gì, vươn ra đưa cho người ngồi trên tảng đá, vừa nói vừa hoa chân múa tay, có cần phải diễn khoa trương thế không? Y chỉ một lúc lâu, Thiên Âm mới hết đỡ đỡ, thần sắc dần thay đổi, mơ hồ ánh lên nét cười, không phải cái tiếng cười càn rỡ, mà chỉ như từng giọt từng giọt thấm dẫm, nở rộ ra ngoài.

Lần đầu tiên y nhận ra, nàng cũng có thể cười diễm tĩnh đến thế.

Nhìn nàng, nhưng lại cảm thấy vô cùng xa lạ.

“Xem ra, chúng ta đã đến không đúng lúc rồi”. Viêm Kỳ nhìn hai người phía dưới, giọng nói cũng lộ vẻ ái muội.

Nghe xong Diễn Kỳ càng cau mày chặt hơn, hạ xuống đầu mây xông thẳng chỗ hai người: “Linh Nhạc!” Giọng điệu lạnh lùng.

“Đại ca!” Linh Nhạc ngạc nhiên, sắc mặt tức khắc có vẻ khó coi:“Sao huynh lại tới đây?”

Thiên Âm ở bên cạnh cũng đứng lên, ánh mắt vẫn mơ hồ như thế, nhưng y biết nàng đang nhìn mình. Ngay lập tức, nàng hành lễ :“Khấu kiến thái tử điện hạ”. Những lễ tiết như vậy đối với nàng mà nói, cũng là chuyện bình thường. Nhưng trong lòng Diễn Kỳ lại xuất hiện một thứ kích động muốn trối nàng lại.

“Ồ, thật sự là không giống chút nào.” Viêm Kỳ nghiêng ngẫm bước lên phía trước, đánh giá Thiên Âm từ trên xuống dưới, cổ ý khiêu khích:“Để ta xem nào, sao chỉ thay đổi một lớp da thôi mà tính khí của người cũng thay đổi rồi?”

Thiên Âm thản nhiên nhìn y, mỉm cười:“Viêm Kỳ tình quân, gần đây tốt chứ?”

“Tình quân! Cô gọi ta là tình quân?” Y phì cười, đưa tay quơ quơ trước mắt nàng :“Cô hạ phàm một chuyến thôi mà gốc luôn rồi à? Khách khí như vậy không giống cô đâu.”

Nàng lại chỉ cười dịu dàng, bình tĩnh nhìn về phía Viêm Kỳ, hơi cúi người: “Trước kia là Thiên Âm bướng bỉnh, mong tình quân thứ lỗi.”

Thái độ đúng mực, không có chút nào gượng ép.

Viêm Kỳ khựng lại, nếu là trước đây, y khiêu khích như vậy, nàng không chửi ầm lên thì cũng đã sớm dùng quạt, đánh về phía hắn. Nhất thời y cũng không biết phải đáp lại thế nào, vẻ mặt vừa rồi còn nghiêm ngắc, giờ như bị tắc ở yết hầu nói không ra lời.

“Đại ca, tìm đệ có việc sao?” Linh Nhạc hỏi.

Diễn Kỳ nhú chặt mi, kìm nén sự không vui không hiểu từ đâu xuống đáy lòng, lạnh lùng nói: “Nhị đệ, đệ càng ngày càng hồ nháo ! Thân là nhị hoàng tử, thiên kị* sắp tới thì không lo tìm cách, cả ngày lại cứ rong chơi bên ngoài.”

* kị : điều kiêng kị.

“Không phải đã có phụ quân và đại ca rồi sao?” Linh Nhạc không thêm để ý gãi gãi đầu: “Dù sao đệ cũng giúp không được việc gì, với lại trong thiên cung quy củ nhiều, không bằng đệ quay về Thanh Vân tiêu điều tự tại.”

Diễn Kỳ trầm mặt: “Chuyện Thiên kị liên quan đến thiên kiếp, đệ sao lại không để tâm như thế?”

“Dù sao đệ cũng không muốn phi thăng cứu trọng thiên ngoại thiên, thiên kiếp gì đó nếu đại ca tới ứng kiếp, thì còn có hy vọng hơn.”

“Náo loạn!” Diễn Kỳ hất tay áo, dường như đã thực sự tức giận: “Thiên kiếp chẳng lẽ bởi vì ngươi không muốn ứng kiếp thì không tới chắc, mẫu phi luôn luôn lo lắng ngươi, nhanh cùng ta trở về.”

“Nhưng.....” Linh Nhạc quay đầu nhìn Thiên Âm, tình thế trở nên khó xử, từ ngày kế thừa chức Thanh Vân sơn chủ, đại sư tỷ cảm xúc vẫn không ổn định.

Mặc dù không mê man bất tỉnh suốt ngày nữa, nhưng lại thường xuyên đứng trước Phù Vân điện thất thần, không động cũng không nói, ai khuyên cũng không mở miệng, như vậy chẳng khác nào người chết, y càng nhìn lại càng lo. Tuy sư phụ rời đi, bọn họ ai cũng rất thương tâm, nhưng cũng không đến mức như thế. Y cảm thấy nhất định có chuyện gì khác, điều gì đó làm cho nàng không thể thừa nhận chuyện này, cho nên mới rơi vào tình trạng như thế. Nhưng nàng không nói, y cũng không tiện hỏi.

Bởi vậy mấy tháng qua, y ở lại nơi này, mỗi ngày nghĩ cách trêu chọc khiến nàng vui vẻ, cuối cùng có thể khuyên nàng hoạt động một chút. Nếu lúc này rời đi.....

“Trở về đi!” Biết y lo lắng cái gì, Thiên Âm tươi cười thoải mái : “Ta sẽ không có việc gì đâu” .Sư phụ đã tốn nhiều tâm tư như vậy mới có thể đưa nàng trở về đây, nếu nàng thật sự suy sụp, đó mới là bất trung bất hiếu. Nàng sẽ cố gắng sống thật tốt.

Linh Nhạc xem xét biểu tình của nàng, giống như muốn xác nhận sự chân thật trong lời nói vừa rồi, hồi lâu mới thỏa hiệp: “Vây đệ về thiên cung trước.” Đột nhiên y lại vội vã bước lên trước một bước, kéo hai tay của nàng nói: “Đại sư tỷ, ta đi rồi, tỷ phải ngoan ngoãn uống thuốc, cũng không cho đứng trước Phù Vân điện nữa . Sau thiên kị, đệ sẽ trở về, đợi đến khi đó tỷ dạy đệ Vô Ưu khúc, được không?”

“Được!” Nàng cảm thấy ấm áp lắm, gật đầu thật mạnh.

Nhìn tay hai người đan chặt, Diễn Kỳ chau mày, lạnh giọng: “Còn không đi.”

Linh Nhạc đành bất đắc dĩ xoay người, theo Diễn Kỳ nhảy lên đụn mây, phút cuối cùng vẫn không quên liên tục ngoái đầu dặn dò: “Đại sư tỷ, tỷ đồng ý rồi, không được nuốt lời!”

Diễn Kỳ ngoái đầu nhìn về phía bóng hình càng ngày càng xa trên mặt đất, Thiên Âm vẫn đứng ở chỗ đó, khóe miệng ánh lên ý cười rất nhẹ, nhìn theo hai người bay lên trời. Trong mắt dường như không thấy gì khác ngoài bọn họ.

Đáy lòng đột nhiên có một khoảng không, giống như điểm nhỏ đang càng lúc càng xa kia, từ từ mất dấu.

20. Chương 020

020

“Nha đầu, cô thật sự.....” Viêm Kỳ muốn nói lại ngừng.

Thiên Âm hơi ngạc nhiên, giờ mới phát hiện ở bên cạnh còn người, một lúc sau thần sắc lại tự nhiên như trước, thậm chí cấp bậc lễ nghĩa đều chu toàn, gật đầu: “Viêm Kỳ tinh quân?”

Viêm Kỳ trầm mặt, lời vừa muốn hỏi thăm bị nghẹn lại, không mở miệng được: “Không..... Không có việc gì, cô bảo trọng!” Vốn định tìm đề tài, suy nghĩ hồi lâu cũng không biết nên nói chuyện gì với nàng, nhớ ngày đó cùng nàng nói được hai câu đã cãi vã, nay ngược lại không biết nói gì. Ném bừa một câu, ta cũng đi đây, rồi gọi mây bay đi.

“Viêm Kỳ!” Thiên Âm lại đột nhiên mở miệng.

Viêm Kỳ vui vẻ, đang định trêu chọc nàng vài câu như ngày trước, lại thấy nàng vẻ mặt lo lắng đi tới, che giấu nét bàng hoàng bất an, mở miệng vài lần mới thốt ra: “Viêm Kỳ..... Ngài có biết Bạch Vũ ca ca, ở đâu không?”

Viêm Kỳ nhú mày, nhìn bộ dạng thận trọng của nàng, cuối cùng hít một hơi, để lại ba chữ: “Tu Di Sơn!” rồi xoay người rời đi.

Tiếng gió bên tai không ngừng gào thét, bên cạnh, một đám mây trắng lững lờ trôi. Cảnh vật dưới chân cũng không ngừng thay đổi.

“Tôn chủ, chúng ta đến Tu Di Sơn có chuyện gì sao?” Lục Thủy dò hỏi. Tu Di Sơn là mảnh đất xa nhất trên thiên đình, là nơi giao nhau của tam giới, âm dương hỗn loạn. Tôn chủ thân thể mới hồi phục, đi tới những nơi như thế tất nhiên là không ổn, nhưng mà người cứ cố ý muốn đi, nàng cũng không thể nào phản đối.

“Tìm một người.” Thiên Âm mơ hồ nói.

“A.....” Lục Thủy định mở miệng hỏi thêm vài câu, nhưng thấy vẻ mặt của Thiên Âm lại ngậm miệng, chuyên tâm cười mây.

Tu Di Sơn tuy là khu vực xa nhất nhưng cười mây cũng chỉ tầm ba bốn canh giờ là tới. Nhưng vì phải chú ý thân thể của Thiên Âm nên Lục Thủy cố tình đi chậm lại, mãi cho tới khi mặt trời xuống núi, các nàng mới thấp thoáng nhìn thấy một mảnh vãn đục bao phủ trên đỉnh Tu Di Sơn phía trước.

Thiên Âm đứng trên đụn mây nhìn về phía xa, trước mắt chỉ là một mảnh âm u, hoang vắng như không có lấy một tia sinh khí.

Thấy nàng hạ xuống, có hai người bộ dáng dữ tợn không rõ là thần tiên hay yêu ma đi tới hỏi. Thiên Âm nói cho họ biết mục đích tới đây của mình, hai người kia nhìn các nàng từ trên xuống dưới một lượt, vẻ mặt đầy khinh miệt. Lục Thủy bị nhìn như thế thì tức lắm, muốn phát hỏa nhưng Thiên Âm lại vội vàng kéo tay nàng lại.

Nàng lấy mấy thứ quả tiên mà Lục Thủy vốn chuẩn bị inh trên đường đi giải khát đặt vào tay hai người trước mặt, cười nhẹ, vẻ mặt hiền lành nhờ họ chỉ đường. Hai người kia lúc này mặt mày mới hơi dịu lại, giọng điệu có chút không kiên nhẫn nói: “Đi theo bọn ta đi, nhưng bọn ta cũng không cam đoan chủ thượng sẽ gặp mặt các ngươi đâu”.

May rủi, đương nhiên nàng hiểu.

“Làm phiền hai vị”. Thiên Âm gật đầu đi theo bọn họ qua mấy con đường nhỏ hoang vu. Một lúc sau trước mặt xuất hiện một rừng đào rộng mênh mông nhìn không ra điểm cuối. Nàng nhẹ nhàng thở phào một cái, cuối cùng cũng đã tới rồi.

Cả rừng đào được một vùng ánh sáng như tường thành bao phủ, tất cả mọi vẫn đục ở Tu Di đều bị ngăn trở bên ngoài, vì thế những cây đào ở đây mới có thể sinh trưởng một cách bình thường như vậy. Y luôn tinh thông thuật kết giới, cho nên cũng chỉ có y mới bày ra được một đại kết giới như vậy giữa nơi hoang vu hỗn loạn này.

“ Các người chờ ở đây, bọn ta đi thông báo.” Nói xong hai người kia liền biến mất trong rừng đào phía trước.

Thiên Âm đứng tại chỗ ngắm nhìn cánh rừng trước mặt, tất cả đều là đào, ở một nơi như thế này có thể sinh trưởng được đã là điều vô cùng đặc biệt rồi, không những thế lại còn có thể sinh trưởng tươi tốt như vậy, hoa nở ngập tràn, những cánh hoa rơi xuống bay lả tả phủ kín mặt đất bằng một màu hồng phấn tươi sáng. Dù không thể bằng rừng đào ở Minh sơn trước kia nhưng cũng không hề thua kém bất cứ ở nơi nào. Không biết có thể uống rượu hoa đào dưới tàng cây như ngày trước được nữa hay không.

Nàng đứng bên ngoài không bao lâu thì nghe tiếng bước chân dồn dập tới. Ngược mắt nhìn phía dưới một cành cành đào, thân ảnh áo trắng như tuyết, đi ra vội vàng khiến áo dài hơi xô lệch, tóc dài hơi rối còn chưa buộc buông chầm chầm.

Y cứ đứng dưới tàng cây như thế, phía xa nhìn nàng. Sắc mặt trầm tĩnh khiến người ta mê mẩn.

Thiên Âm nhìn y cười gọi một tiếng: “ Bạch Vũ ca ca!” Y thay đổi nhiều quá, trước kia luôn là một người không lo lắng để ý điều gì, lúc này lại có phần lung túng.

Bạch Vũ hô hấp dồn dập, hít thật sâu mấy hơi mới cất bước đi tới phía nàng, đứng cách nàng khoảng hai bước chân rồi dừng lại nhìn nàng thật lâu giống như tìm kiếm điều gì đó, một lúc sau mới hít một hơi nói:

“ Muội đến nơi này làm gì? Lại tới uống trộm rượu của ta phải không?”

Nàng nở nụ cười xán lạn, giấu đi nỗi xúc động trong lòng, cúi đầu xuống nói: “ Đúng, muội tới là muốn trộm rượu của huynh đấy!”

“ Muội, nha đầu này!” Y thở dài một tiếng, khóe miệng cong cong, đưa tay lên gõ nhẹ đầu nàng một cái.

Thiên Âm thuận thế cúi đầu xuống, lần đầu tiên không ngang bướng giữ bàn tay y lại mà tham lam đôi tay vĩnh viễn ấm áp này, hốc mắt chưa xót khó chịu, nàng cố gắng ép bản thân nhìn xuống, nhất định không để nước mắt chảy ra.

“ Muốn uống rượu thì có thể nhưng đừng phá hủy đào của ta là được.” Y nhẹ đùa, thu tay về chỉ vào cây đào trước mặt. Y vốn rất am hiểu cách thức ủ rượu đào nên mỗi một gốc đào đều chôn một bình rượu. Khi còn nhỏ nàng thường xuyên đào trộm rượu của y để uống nhưng lại không bao giờ lấp hố, làm cho rừng đào của Thiên Minh sơn lúc đó bị nàng đào cho hố to hố nhỏ.

“ Đi thôi, vào trong phòng ta từ từ nói chuyện!”

Y bước đi trước hai bước lại đột nhiên xoay người lại theo thói quen đưa cánh tay về phía nàng, thấy nàng ngạc nhiên.

Lúc này y mới nhớ rằng, từ sau khi nàng trưởng thành rồi lúc nào cũng bảo phiền mỗi khi y nắm tay nàng đi như vậy, bàn tay to xấu hổ lạng lẽ giữa không trung.

“ Xin lỗi, ta quên mất!” Y khẽ cười một tiếng, đang định thu tay về. Trong lòng Thiên Âm đau xót, vội vàng tiến lên hai bước đưa hai tay kéo lấy bàn tay kia, nắm thật chặt: “ Muội không biết đường mà.”

Bạch Vũ ngẩn người, không nói gì nắm tay nàng đi về phía rừng đào.

21. Chương 021

Giữa rừng có một căn nhà gỗ nhỏ, cảnh vật xung quanh mang một vẻ u tĩnh. Không hề giống tính cách trước kia của y chút nào. Bạch Vũ dẫn nàng vào trong phòng rồi quay lại rừng đào lấy rượu. Thiên Âm nhìn đồng sách la liệt dưới đất, trên bàn thì một mớ hỗn tạp, đáy lòng dâng lên một nỗi khó hiểu. Ngày trước y luôn là một người nghiêm khắc, không chịu nổi thứ gì lộn xộn, nhưng cảnh tượng hiện giờ.....có thể thấy, bao nhiêu năm nay có lẽ y cũng đã thay đổi rồi.

Nàng ngần ngại một lúc rồi khom người thu dọn lại, ở nhân gian đã lâu cũng tập thành thói quen, cho dù không sử dụng tới pháp thuật nàng cũng có thể thu xếp gọn gàng mọi thứ.

Lúc giúp nàng dọn dẹp, Lục Thủy thỉnh thoảng lại hỏi cái này đặt ở đâu? Cái kia đặt đúng chỗ không? Nàng cứ luôn miệng trả lời không hề do dự, ngay cả bản thân cũng thấy kinh ngạc, hóa ra mình lại nhớ rõ thói quen, đồ đạc của y như vậy.

“Tôn chủ, vị kia.....Thật sự là Bạch Vũ Thiên Quân sao?” Lục Thủy ôm một chồng sách, ngồi chồm hổm xếp từng quyển vào giá.

Thiên Âm cầm một quyển sách vỗ vỗ bụi, nhẹ nhàng gật đầu: “Đúng!”

Lục Thủy lại lấp bắp kinh hãi, ánh mắt mở to hết cỡ: “Vậy ngài ấy chẳng phải là tôn chủ.....” Nói được một nửa, nghĩ tới cái gì nàng lại dừng, ngượng ngùng cười rồi xoay người tới chỗ khác thu dọn, ánh mắt vẫn vương chút nghi ngờ.

Thiên Âm tất nhiên thừa biết nàng kinh ngạc điều gì. Thanh Khâu Bạch Vũ Thiên Quân, hậu nhân cuối cùng của Cửu vĩ hồ tộc, được tiên Thiên Quân thu làm nghĩa tử, ban nhân duyên với Thiên Âm công chúa. Nếu như không phải xảy ra những sự việc đó, nếu nàng không biết Diễn Kỳ thì có lẽ nàng đã là thê tử của y rồi.

Nhưng mà không ai có thể ngờ được sự việc lại thành như bây giờ. Ngàn năm trước tiên yêu đại chiến, cửu vĩ hồ tộc gặp đại họa diệt vong, chỉ còn lại mình y, phụ quân thương y một mình cô độc nên mang về Thiên Minh sơn sống cùng nàng.

Từ nhỏ y rất ít khi nói chuyện, ngồi im lặng cả ngày dài cũng chịu được, nhưng lại bị bắt phải chăm sóc Thiên Âm nhỏ hơn y mấy tuổi.

Vì thế khi nàng còn là một đứa nhỏ không hiểu gì thì y đã trở thành một ông cụ non nghiêm khắc. Liên tục dạy bảo nàng, cái này không thể ăn, cái kia không thể lấy, cái gì phải đặt ở đâu, thế nào. Mãi tới sau khi sư phụ mang nàng đi, y cứ cách bảy ngày lại chạy đến Thanh Vân dạy bảo nàng một lần. Có lẽ là do bị y dạy dỗ nhiều năm cho nên tới bây giờ nàng vẫn rõ thói quen của y như lòng bàn tay vậy.

Khi đó nàng cực kỳ ghét y, khi hai người ở cùng nhau, y không giống như là ca ca mà lại giống phụ quân của nàng hơn.

Sau đó, nàng gặp Diễn Kỳ.....

“Ngài đi thông thả, nơi này không khí hỗn tạp, ngài xem Thiên Quân cũng không có ở đây.” Giọng nói có chút lấy lòng từ ngoài vọng vào, giữa không khí yên tĩnh lại trở nên thật rõ ràng.

Thiên Âm vừa lúc nhặt một quyển sách trước cửa, ngẩng đầu lên nhìn thấy hai người trông coi ngoài rừng dẫn Diễn Kỳ tiến vào, Bạch Vũ cũng đúng lúc cầm vò rượu đi tới. Diễn Kỳ đương nhiên cũng nhìn thấy Thiên Âm, ánh mắt lập tức lạnh đi, nàng hạ tầm mắt xuống, hơi cúi người, không để ý rồi tiếp tục nhặt sách.

Trước kia ngày nào nàng cũng phải vắt óc tính toán mưu kế thì lại không gặp được y lấy một lần, vậy mà hiện giờ tới đâu cũng đụng mặt.

“Thiên Kị* sắp tới, phụ quân phái ta tới, hy vọng ngày Thiên kị huynh có thể giúp bày bố kết giới.” Nàng nghe Diễn Kỳ nói.

* kị : điều kiêng kỵ. Thiên kị: ngày cấm kỵ của Trời, xuất hiện tai ương lớn

“Vì sao lại tìm ta?” Bạch Vũ không chút quan tâm hỏi lại.

“Chỉ có huynh mới có năng lực bày ra đại kết giới có thể bảo vệ thiên giới trong ngày này, cũng là để tránh gây tổn hại tới nhiều người vô tội.” Diễm Kỳ nói tiếp:

“Hiện giờ trong tộc chỉ còn lại duy nhất một mình huynh, đây không phải là năng lực đặc biệt của huynh sao. Hơn nữa ta cũng còn một chuyện muốn nhờ.”

“Vậy sao?” Giọng điệu của Bạch Vũ vẫn không rõ cảm xúc, nhẹ nhàng lau chùi vò rượu, lớn tiếng nói: “Rượu của muội đây, mau tới lấy đi.”

Những lời này là quay về phía nàng nói, Thiên Âm đành phải buông đồng sách trên tay xuống đi ra ngoài. Ôm lấy vò rượu trong tay Bạch Vũ lắc lắc có tiếng ọc ọc vang lên: “Chỉ có nữa vò thôi sao?” Giọng điệu có chút oán giận.

“Muội nghĩ là nước suối sao!” Bạch Vũ lạnh lùng quát nàng: “Sắc mặt muội không tốt lắm, đi về phía cánh rừng đằng tây có hồ nước nóng, ngâm trong đó rồi hãy uống.”

“Dạ!” Nàng lại lắc lắc vài cái, khoe miệng cong cong mỉm cười. Ôm vò rượu bước đi, vừa quay bước vừa thì thầm nói. Tiếng nói tuy nhỏ nhưng hai người ở phía sau vẫn nghe được rõ ràng: “Huynh là đồ keo kiệt!”

Bạch Vũ khẽ nhíu mi, nhìn nàng và Lục Thủy ôm vò rượu đi xa dần, từ đầu đến cuối nàng không hề liếc nhìn Diễm Kỳ một cái, xem ra lần này trở về đã thực sự khác xưa rồi. Y khẽ thở dài một hơi, rồi nghĩ tới điều gì lại nói vội: “Nhớ không được uống ở cạnh hồ đâu đấy.”

Nàng không dừng lại phát phát tay tỏ ý biết rồi.

Diễm Kỳ mặt lạnh, nhìn hai người bọn họ không coi ai ra gì cứ thế nói chuyện, rõ ràng hai người trước kia đã từng ở chung, bây giờ nếu thế cũng là chuyện bình thường. Nhưng hiện tại, y không hiểu trong lòng tại sao lại có chút không thoải mái, giống như y là người thừa thải bị xa lánh vậy.

“Vào trong nói chuyện!” Bạch Vũ xoay người về phía nhà gỗ, Diễm Kỳ đứng nhìn một chút rồi cất bước vào theo.

Thiên Âm ôm vò rượu thả vào hồ nước ấm, nước làm sạch hết bụi bẩn trên vò rượu. Nàng nhìn quanh tìm kiếm chỗ ngồi đợi rượu ấm lên. Đến khi hương rượu ngào ngạt tỏa ra bốn phía, nàng mới cùng Lục Thủy vớt lên.

Bạch Vũ và Diễm Kỳ nói chuyện rất lâu, nàng đã cố tình nán lại một lúc vậy mà khi trở lại vẫn thấy Diễm Kỳ ở đó. Nàng ôm vò rượu ngượng ngùng đứng ở mép cửa, nhất thời không biết phải làm sao, nên đi vào hay quay ra nữa.

Bạch Vũ vẫn giữ thói quen dạy dỗ nàng, nhíu mi nói: “Bảo muội đi ngâm rượu thôi, ai bảo muội đi nghịch nước hủ!” Cánh tay chỉ chỉ nàng, quần áo đúng là ướt hết cả.

Thiên Âm bật cười thành tiếng, vì ngại có người ngoài ở đây nên cũng không thèm so đo với Bạch Vũ. Đặt vò rượu trên tay xuống bàn, cái nhà gỗ này thật sự là quá nhỏ hẹp chỉ có duy nhất một gian nhà, nàng định đi ra ngoài uống nhưng lại sợ như thế có vô ý quá không. Đành mặc kệ hai nam nhân kia ngồi nói chuyện, nàng đi tìm một cái bát nhỏ, tự rót đầy một bát rượu đưa lên miệng nhấp nháp. Lục Thủy cũng bị hương rượu quyến rũ, mắt cứ nhìn chăm chăm bát rượu trong tay nàng, nàng đành phải lấy thêm cái bát nữa, rót cho nàng ta.

Diễm Kỳ không kìm được hiếu kỳ đưa ánh mắt nhìn về phía hai người Thiên Âm, Lục Thủy. Thấy cảnh tượng như thế, y lại nhíu mày, đưa mắt nhìn về mặt lạnh đăm của Bạch Vũ trước mặt. Dù y vẫn thắc mắc không biết vì sao nàng tìm ra được nơi đây nhưng y còn có việc quan trọng phải làm.

“Việc này chỉ có thể nhờ cậy vào huynh.”

Bạch Vũ đặt chén trà trên tay xuống bàn, một lúc sau mới mở miệng lạnh lùng nói: “Không đi!”

“Bạch Vũ!” Diễm Kỳ hơi cuống, trầm giọng nói: “Huynh có thể khoanh tay đứng nhìn sao?”

Y không thể nói, ở Thiên giới bày ra kết giới được, chỉ duy nhất một mình hắn có khả năng.

“Chỉ có kết giới của Thanh Khâu huynh mới có đủ thuật pháp để chống đỡ thiên kiếp.”

“ Không đi!”

“ Người.....”

Dù Diễm Kỳ có ra sức khuyên bảo, y vẫn nhất quyết nói ‘ Không đi’, vẻ mặt hồ hững nhìn không rõ biểu tình nào. Lơ đãng quay đầu lại nhìn về phía chủ tớ hai người đang say sưa uống rượu, y khẽ nhăn trán, lạnh giọng: “ Trong hũ có quả mơ, đừng tham ăn hết nhé.”

Thiên Âm nghe xong vội đặt bát rượu xuống bàn, nâng vò rượu lên lắc lắc xò xò, một lúc mới cong môi cười. Thấy quả mơ rơi ra gần miệng vò, nàng nhanh tay nhặt lấy bỏ vào miệng, lại tiếp tục vùi đầu vào uống rượu.

Diễm Kỳ lại tiếp tục nói, thanh âm có hơi trầm xuống.

“ Lần này thiên kị không giống trước kia, ta không sợ nhưng Linh Nhạc tu vi còn ít, e là không thể chống đỡ được.”

Linh Nhạc? Nghe tới cái tên quen thuộc, Thiên Âm bất giác lắng nghe, thì ra y cũng phải tham gia vào thiên kị lần này, mấy hôm trước Diễm Kỳ tới tìm y đúng là đã đề cập qua.

“ Đây không phải là chuyện nhỏ, cho nên ta hi vọng huynh có thể dạy nó vài phương pháp kết giới, lần này chủ yếu là vì nó lịch kiếp. Ta tin nếu như huynh dạy thuật phòng ngự nhất định nó sẽ vượt qua được.”

Y quả thực đã nói hết lời rồi, Bạch Vũ vẫn xoay xoay chén trà: “ Không đi!”.

Diễm Kỳ nhú chặt mày, bàn tay nắm chặt thành quyền bên người, sắc mặt lạnh lẽo như thể tạc ra từ băng đá.

Thiên Âm không khỏi thở dài một hơi, Bạch Vũ vốn có khả năng làm người ta nổi điên mà, trừ nàng và phụ quân ra y không thích nhiều lời với người ngoài. Cho nên cho dù Diễm Kỳ là khách, y cũng không thèm lấy rượu ra tiếp đón, mà lại để ỉnh nàng ngồi một góc uống.

Có khi suốt buổi nói chuyện trong phòng hai người, y chỉ nói mỗi hai từ ‘ Không đi!’ thôi quá.

“ Bạch Vũ ca!”

Nàng gọi, thấy tầm mắt của hai người nhìn tới, nàng cười nhẹ đặt bát rượu xuống bàn khẽ nói: “ Đi đi.”

Nghe vậy, sắc mặt Bạch Vũ phút chốc lạnh đi, nàng vẫn là không buông tay được sao?

Thiên Âm cười khẽ, nàng biết Bạch Vũ đang suy nghĩ điều gì, nên thần nhiên giải thích: “ Linh Nhạc.....là sư đệ của muội.” Nếu thiên kiếp làm y bị thương, chắc hẳn mình cũng sẽ đau lòng. Từ sau khi nàng trở lại, cũng chỉ có Linh Nhạc là người duy nhất quan tâm tới nàng mà thôi.

Cho nên là bởi vì Linh Nhạc, không phải vì Diễm Kỳ, ánh mắt của nàng như thể nói ra điều đó.

Sắc mặt Diễm Kỳ nhất thời có chút khó coi.

Bạch Vũ dụ đi không ít, nhưng vẫn khó chịu nhìn mặt nàng chằm chằm một lúc lâu mới lạnh lùng nói: “ Ta không muốn tới thiên cung.”

“ Vậy tới Thanh Vân cùng muội.” Nàng biết y giống với Thanh Sơn, Lục Thủy, không thích nơi đó.

Bạch Vũ không nói gì nữa, tiếp tục nhâm nhi chén trà. Thiên Âm biết huynh đã đồng ý rồi.

“ Được rồi, thái tử điện hạ, phiến ngài nói với Nhị điện hạ để ngài ấy đến Thanh Vân một chuyến.”

Diễm Kỳ thấy nàng cúi người hành lễ, trong lòng có một loại cảm giác gì đó không rõ dâng lên, nàng gọi người kia là Bạch Vũ ca, giọng nói tràn đầy thân thiết. Vậy chẳng phải tốt sao, nàng trở về làm muội muội ngoan hiền của Bạch Vũ, y sẽ không phải đau đầu nữa. Đối với y cũng không còn bất chấp quy củ, cũng không còn bám y dai dẳng khiến y sợ mỗi khi gặp mặt nữa rồi. Thật sự rất tốt, nàng đã hoàn toàn ngăn cách y khỏi thế giới của mình.

Chưa bao giờ y tới Tu Di sơn mà Bạch Vũ chịu đáp ứng yêu cầu của y, kể ra y phải vui mừng mới đúng chứ, nhưng không hiểu tại sao một chút vui mừng y cũng không có. Nhìn thấy nữ tử vẫn đứng đó yếu ớt cười với y, trong lòng lại có cảm giác mất mát, như đã đánh mất đi một thứ gì quý giá.

Diễn Kỳ không hiểu cảm xúc trong lòng mình hiện tại là thế nào, nàng rõ ràng đã không còn quan tâm tới y nữa, không bám lấy y, vậy y phải vui mừng mới đúng chứ, không phải đó là điều y ao ước sao. Y và Bạch Vũ quyết định ngày cụ thể, sau đó không chần chừ, cũng không quan tâm bên ngoài trời đã tối đen đáp mây vội vàng rời đi, như thể chỉ cần chạm một giây nữa thôi y sẽ không thể đi được nữa.

22. Chương 022

022

“ Tại sao lại muốn ta đi?” Thấy Diễn Kỳ đã đi xa, Bạch Vũ mới mở miệng hỏi: “ Nếu chỉ là dạy bảo mấy thuật kết giới thì muội cũng có thể làm được mà.”

Thiên Âm cười khê, hai tay cầm bát rượu xoa xoa nói: “ Bạch Vũ ca, huynh quên là hiện tại muội chỉ là một phạm nhân thôi à.”

Bạch Vũ trầm mặt, bàn tay bên người nhất thời nắm chặt, thật lâu sau mới đi tới lấy đi bát rượu trong tay nàng nói: “ Đừng uống quá nhiều, không tốt cho sức khỏe đâu!”

Thiên Âm không hề tức giận, ôm vò rượu đặt vào lòng y, thuận tay lấy luôn cái bát rượu trên tay y đi rửa sạch, động tác tự nhiên không chút do dự lỏng lỏng, giống như chuyện này đã từng thường xuyên xảy ra vậy. Ngón tay y vẽ vẽ trên mặt nước, ngón tay thon dài, trên cổ tay hằn có một vết sẹo lớn vòng quanh dữ tợn. Đó là vết sẹo đánh dấu nhân duyên, trên cổ tay của nàng cũng có một cái như vậy, ‘ thiên mệnh nhân duyên’, không thể chia cắt.

Nàng của trước kia, không quan tâm y bị thiên mệnh phản phệ đau đớn tới nhường nào, không chút lưu luyến chặt đứt dây tơ hồng, phá hủy mối nhân duyên đó.

Đột nhiên cảm thấy trong lòng đau đớn vô cùng, nàng cắn chặt môi dưới, nước mắt không kìm được mà chảy dài, nàng cố tình cúi đầu không để y nhìn thấy. Rồi đi tới cầm lấy bàn tay còn đang ngâm trong nước của y ghen ngào: “ Ca, chúng ta trở về thôi?”

Im lặng một lúc lâu, thật lâu sau nàng mới cảm giác được bàn tay to lớn ấm áp đó đặt trên đỉnh đầu mình, nhẹ nhàng vuốt ve.

Bất kì ai trong tam giới cũng đều có một số kiếp định sẵn, người phạm sống lâu nhất cũng không quá trăm tuổi, còn tiên gia thì có đủ loại thiên kiếp, nếu như tu vi không đủ mạnh để chống chọi thì sẽ bị tan thành mây khói. Cái gọi là thiên kị đó, năm trăm năm xảy ra một lần, chín trọng thiên lôi từ chân trời liên tiếp giáng xuống thiên kị thai, đủ chín chín tám mươi mốt đạo, không thiếu một cái, uy lực vô cùng. Nếu như có thể vượt qua được thiên kị thì sẽ thăng thiên, gia nhập vào thần tộc.

Đáng tiếc từ thời xa xưa, chúng thần linh chịu thiên kị đều rơi xuống rồi bị thiêu cháy. Lâu rồi cũng không có người thành công phi thăng lên cửu trọng thiên. Tam giới cũng không có được một vị thần tiên chân chính nào.

Linh Nhạc tới rất sớm, nàng và Bạch Vũ cũng chỉ vừa mới về tới Thanh Vân một lát, liếc nhìn thấy phía xa xa bóng dáng y trên đỉnh núi. Bên cạnh y còn có hai người nữa, một tất nhiên là Diễn Kỳ, người còn lại nàng còn chưa kịp nhìn rõ, đã nghe thấy tiếng gọi tha thiết:

“ Âm Âm.....Âm Âm.....”

Là tiếng của Viêm Hoàng, đã lâu rồi nàng không gặp nó.

“ Sao muội lại về đây?”

Viêm Hoàng không phải đã đi theo Phượng Minh về Kì Sơn sao? Sao lại quay trở lại Thanh Vân?

“ Nó ở Kì Sơn làm âm ỹ không ngừng, cũng không chịu tĩnh tâm tu hành”. Diễm Kỳ mở miệng giải thích, vẻ mặt không chút cảm xúc.

Thiên Âm hơi sững sốt, không thể tưởng tượng được y lại có thể mở miệng giải thích cho nàng.

Đến lượt Viêm Hoàng ở trong lòng nàng cọ cọ cái đầu rồi chỉ vào Diễm Kỳ như muốn kể công nói: “ Đại ca ca nói nếu Viêm Hoàng đi theo Phượng tỷ tỷ chuyên tâm tu hành, thì sẽ thường xuyên mang muội trở về gặp Âm Âm. Viêm Hoàng đã cố gắng tu hành rồi mà.”

Thiên Âm vuốt ve cái đầu nho nhỏ trong lòng, đã hơn hai tháng không gặp, nàng thực sự rất nhớ nha đầu này. Xem ra Viêm Hoàng ở Kì Sơn cũng không tồi, Phượng Minh chắc hẳn cũng rất quan tâm chăm sóc.

“ Đại sư tỷ đã đỡ nhiều chưa?” Linh Nhạc đi tới, cẩn thận nhìn nàng một lúc : “Ngực còn đau không, mắt thế nào rồi? Vết thương ở lưng có thay thuốc đúng giờ không đấy?” Y nhìn xong lại kéo tay nàng bắt mạch, không hề nghĩ rằng tự dừng lời kéo một nữ tử như thế có chút gì không ổn. Xem xem một hồi y còn định xem tới vết thương sau lưng của nàng. Mãi cho tới khi Diễm Kỳ ho khụ một tiếng, sắc mặt cũng đen thui.

“ Tất cả đều tốt rồi!” Thiên Âm cười khê, rút tay về, lúc này y mới nhận ra mình hơi thất lễ.

Khuôn mặt tuần tú bỗng đỏ lên: “ Như vậy.....là tốt rồi.....tốt rồi!”

Diễm Kỳ trầm mặt, lạnh giọng: “ Còn ngờ ngác đứng đó nữa, đệ quên tới đây để làm gì rồi à?”

“ Đại sư tỷ.....” Linh Nhạc nói được nửa câu lại im lặng, dường như có rất nhiều điều muốn nói với nàng nhưng lại ngại có Diễm Kỳ ở đây nên thôi, chỉ có thể đứng dậm dậm chân tại chỗ.

“ Bạch Vũ ca ca ở trong đại điện rồi” Thiên Âm chỉ về phía trước: “ Hai người mau vào đi thôi.”

“ Còn không mau đi.” Sắc mặt Diễm Kỳ càng thêm nghiêm túc.

Linh Nhạc bĩu môi, không cam lòng xoay người bước đi, bước được một bước lại vòng qua thuận tay kéo Viêm Hoàng trong lòng Thiên Âm ra, Viêm Hoàng không chịu ôm lấy nàng giằng co.

“ Đừng lôi kéo nữa, sư tỷ thân thể không tốt, không chịu được sức nặng của tiểu quỷ nhà muội đâu!”

“ Không chịu, muội muốn Âm Âm.....Âm Âm..... Nhạc ca ca xấu xa! Xấu xa!”

Thiên Âm buồn cười, nhìn hai kẻ dở hơi một lớn một nhỏ cãi cọ, khê lắc đầu. Đang định bước đi thì thấy người bên cạnh đưa một vật tới trước mặt nàng.

“ Cầm!” Diễm Kỳ đưa một cái túi thêu nhỏ.

“ Cái này.....” Thiên Âm sững sốt.

Thấy nàng không nhận, Diễm Kỳ nóng nảy nói : “ Cầm lấy!”

Thiên Âm đành phải cầm lấy, mở ra bên trong là một miếng ngọc bội được kết lại cùng những sợi chỉ đỏ rũ xuống mềm mại, không phải tiên vật gì. Nhưng...đây chẳng phải là ngọc bội Diễm Kỳ hay đeo trên thắt lưng sao?

“ Trước kia không phải cô rất muốn có nó sao?” Diễm Kỳ băng quơ nói, ánh mắt như bắt giác nhìn đi nơi khác.

Thiên Âm nhìn đồ vật trên tay vừa xa lạ vừa quen thuộc, trong lòng rối như tơ vò. Năm đó nàng một lòng theo đuổi y, nhưng y lại xa lánh nàng như thú dữ. Cho nên nàng thường hay tìm đủ mọi cách để được ở cạnh y, đã thế lại ba bốn lần đòi lấy ngọc bội tùy thân của y, nàng cứ nghĩ rằng có được thứ đồ tùy thân quen thuộc đó thì sẽ rút ngắn được khoảng cách giữa nàng và y.

Nhưng Diễm Kỳ vốn cực kì chán ghét nàng, cho tới bây giờ cũng chưa một lần đồng ý bất cứ yêu cầu nào của nàng, cũng chưa từng đưa cho nàng bất cứ một thứ đồ vật nào. Nàng đã hiểu rõ, cho nên tới bây giờ nàng cũng đã không còn nuôi hi vọng.

Lúc này cầm trong tay miếng ngọc bội từng ao ước, nếu là khi xưa nàng chắc chắn sẽ mừng rỡ như điên, nhưng hiện tại thì ngược lại, cảm xúc lúc này chỉ có chua xót mà thôi.

“ Không cần!” Nàng đặt chiếc túi nhỏ lại vào tay Diễm Kỳ, nói: “ Ta bây giờ..... không còn muốn nó nữa.”

Diễm Kỳ trầm mặt, tức giận bưng bưng. Nàng không phải thích nhất thứ này sao? Không phải biết bao nhiêu lần nàng lôi kéo y đòi lấy nó mà? Sao bây giờ nàng lại không thích nữa? “ Cô lại dùng chiêu ‘lạt mềm buộc chặt’ à? Bây giờ nếu không lấy, sau này đừng mơ ta sẽ....cho cô!”

Thiên Âm đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt y, tận sâu trong đáy mắt, nàng muốn nhìn cho rõ, trong mắt y, nàng là cái dạng gì? Nhưng thu được lại là một trận lửa giận đang chờ bùng nổ. Nàng giật mình bình thường trở lại, vì sao nàng lại phải quan tâm tới hình tượng của mình trong mắt y chứ.

“ Cứ cho là như vậy đi!” Nàng đem túi nhỏ một lần nữa đặt vào trong lòng bàn tay y nói: “ Đa tạ ý tốt của thái tử, đồ vật quý giá này Thiên Âm không dám nhận.”

“ Cô.....” Diễm Kỳ tức giận tới đỉnh điểm, nắm chặt túi nhỏ trong tay, cố gắng kìm chế bản thân không được quá xúc động mà xông tới bóp chết nữ tử với vẻ mặt lạnh nhạt phía trước. “ Xem ra là ta suy nghĩ quá nhiều rồi! Thật không biết tốt xấu!” Y hừ lạnh một tiếng, vung tay một cái, cả chiếc túi nhỏ và miếng ngọc bội hóa thành tro.

Phất tay áo, y xoay người từng bước đi vào trong điện, mỗi một bước chân của y như thể muốn tống hết tức giận ra ngoài, rất nặng nề. Y điên rồi, thật sự là điên rồi mới có thể nhớ lại chuyện nàng từng rất thích miếng ngọc bội đó, nên nhanh chóng chạy tới tặng nàng.

Thì ra nàng đã không còn muốn.... Y từng nghĩ chỉ cần nàng không đi tìm Phượng Minh gây sự, y cũng sẽ đối xử tốt với nàng một chút. Nhưng xem ra sẽ không cần nữa.

23. Chương 023

023

Bước vào trong điện, Bạch Vũ ca ca đang thi triển thuật pháp, Linh Nhạc ngồi xếp bằng ở chính giữa, thấy nàng bước vào liền nhìn nàng cười thật tươi. Nàng cũng không tiện quây rầy bọn họ, chỉ gật đầu một cái.

Nhẹ nhàng đi tới ghé dựa phía bên, đang định ngồi xuống bỗng giật mình bởi tiếng quát của Bạch Vũ ca: “ Không được ngồi!” Bạch Vũ nghiêm mặt nhìn về phía nàng, nhưng vẫn đang duy trì kết ấn.

“ Ghế dựa rất lạnh!”

Thiên Âm xấu hổ cười cười, nhưng dưới ánh mắt như băng của Bạch Vũ nàng đành ngoan ngoãn tới chỗ có đệm duy nhất còn lại trên mặt đất ngồi xuống.

Chỗ có đệm duy nhất ngay bên cạnh Diễm Kỳ, nàng hơi cau mày nhưng cũng không muốn cãi cọ với Bạch Vũ lúc này, bèn xoay người ngồi xuống cạnh y.

Bạch Vũ thuộc Thanh Khâu tộc, rất am hiểu về thuật kết giới cho nên việc phòng ngự cửu trọng thiên lôi lần này cũng không phải là quá khó khăn. Trong thời gian ngắn nửa canh giờ, quanh người Linh Nhạc đã xuất hiện vô vàn những tia sáng bao quanh như chiếc lồng nhốt hắc vào trong vậy, một lúc sau thì mờ nhạt biến mất.

“ Kết giới này đủ khả năng chống đỡ cả mười đạo thiên lôi.” Bạch Vũ thu hồi hai cánh tay, lòng bàn tay vừa lật, một quyển sách mỏng xuất hiện trong lòng bàn tay, y thuận tay ném về phía Linh Nhạc nói: “ Đây là sách hướng dẫn thuật kết giới, cậu chịu khó nghiên cứu, còn lại tám mươi chín đạo thiên lôi nữa là do tự bản thân cậu chống lấy.”

Nói xong y quay đầu nhìn về phía Thiên Âm đang ngồi nói: “ Ta phải về rồi!”

“ Bạch Vũ ca ca!” Thiên Âm vội chạy tới nói: “ Đã lâu lắm rồi..., huynh ở lại chơi vài ngày không được sao?”

Mắt y thâm trầm, yên lặng nhìn nàng một lúc lâu mới nhẹ nhàng mở miệng: “ Ta không quen!”

“ Nhưng mà.....” Bọn họ đã năm trăm năm không gặp mặt, bàn tay trong áo nàng nắm thật chặt, thật sự rất muốn giữ y ở lại nhưng không sao mở miệng ra được.

“ Bạch Vũ!” Diễn Kỳ cũng đứng lên trầm giọng nói: “ Thuật kết giới này, không phải trong ngày một ngày hai có thể học được, Linh Nhạc cũng không thể hiểu rõ ràng được, huynh có thể ở lại chỉ dạy đệ ấy kĩ hơn được không?”.

“ Hắn sẽ hiểu được.” Bạch Vũ quay đầu lạnh lùng liếc y một cái, ánh mắt lại như vô tình lướt qua Linh Nhạc rồi nhìn về phía Thiên Âm.

Nhất thời Diễn Kỳ cũng không hiểu được ý của y.

Nhưng Linh Nhạc lại hiểu được, chỉ Thiên Âm rồi nói: “ Đại ca, ý của Bạch Vũ Thiên Quân là sư tỷ sẽ giúp đệ hiểu thêm! Đệ từng nghe sư phụ nhắc tới, thuật kết giới của sư tỷ cũng không thua kém thuật kết giới của Thanh Khâu tộc là mấy, xem ra chắc là đã được Thiên Quân truyền dạy rồi.”

Thiên Âm biết sao? Diễn Kỳ quay đầu nhìn về phía nàng, nhíu mày đầy vẻ nghi hoặc. Rốt cuộc nữ nhân này còn có điều gì mà mình không biết?

Linh Nhạc xoay người về phía Thiên Âm, nở nụ cười vô cùng sáng lạn nói: “ Đại sư tỷ, mong tỷ chỉ bảo nhiều.”

Bạch Vũ không nói gì, giống như đồng ý, theo thói quen đưa tay sờ sờ đầu Thiên Âm, giọng nhẹ nhàng nói: “ Nếu như sau này muốn uống rượu hoa đào, cứ tới Tu Di Sơn tìm huynh!”

Lòng Thiên Âm chua xót, cảm động xen lẫn áy náy. Tầm mắt không tự chủ nhìn tới vết sẹo trên tay hắn: “ Bạch Vũ ca ca.....muội không xứng đáng.....”

“ Đứa ngốc này!” Y ngắt lời của nàng, cánh tay xoa đầu nàng mạnh hơn khiến mái tóc của nàng cũng hơi rối loạn, sau đó xoay người rời đi.

Thiên Âm ngơ ngác đứng yên tại chỗ, nhìn bóng hình đó dần dần biến mất, mãi không hoàn hồn. Bạch Vũ có lẽ đã tha thứ cho nàng từ lâu rồi, trong những kiếp đã qua, người nàng muốn nói xin lỗi nhiều nhất chính là y, giờ.....sẽ không còn vướng bận.

24. Chương 024

024

Linh Nhạc thật sự là một thiên tài, diễn tịch mà Bạch Vũ để lại, phần lớn có thể y đều hiểu thấu, cho dù gặp khó khăn, nàng chỉ cần hướng dẫn một chút,y có thể lĩnh hội được ngay. Đến ngày trước khi thiên kỳ tới, Linh Nhạc đã thấu triệt được hết thuật kết giới này.

“Đại sư tỷ, chưa tới ba ngày nữa là tới kỳ Thiên kỳ, có giới thuật do Bạch Vũ Thiên Quân để lại, chắc đệ cũng có thể chống đỡ được vài đạo thiên lôi nhỉ, không đúng phải là chịu được hết”. Linh Nhạc vừa nói vừa giỡn.

Thiên Âm chỉ cười không nói, thiên lôi của cửu trọng thiên tuy có lợi cho tu hành, nhưng uy lực phi thường, đạo sau càng mạnh hơn đạo trước, đâu có dễ dàng như vậy, ngay cả sư phụ năm đó, cũng chỉ chịu được tám đạo thiên lôi. Linh Nhạc nói chịu được toàn bộ chẳng qua vì sợ nàng lo lắng nên thuận miệng mà nói thôi.

“Sư tử, tử yên tâm, tuy đệ không có hứng thú lắm với việc phi thăng, nhưng nếu có thể chịu được thiên lôi, cũng coi như đệ lấy thêm thể diện cho Thanh Vân rồi, đệ sẽ cố gắng.” Y đột nhiên nghiêm túc nói.

Thiên Âm sững sốt, đáy lòng lại ngập tràn ảm áp, lúc nào y cũng tự nhủ là đệ tử Thanh Vân, mấy ngày luyện tập cũng là vì Thanh Vân? Không biết trong lòng nàng bây giờ là tâm tình gì nữa, chỉ thấy vừa ảm lại vừa chất.

“Đệ cố gắng là được, quan trọng là đừng cậy mạnh”.

Y gật đầu, hai mắt trong trẻo không chớp, giống như muốn nói gì, lại cẩn thận hỏi: “Đại sư tử, tử..... sẽ đi sao?”

Thiên Âm cười khê lắc đầu: “Đệ nhất định phải cẩn thận.” Nàng của hôm nay, chỉ là một phạm nhân, thứ duy nhất có, đó là thần khí Diệc Cơ trong tay, dù có đi cũng chỉ làm trò cười mà thôi.

Linh Nhạc tiến lên trước một bước, kéo tay nàng nói: “Sư tử không cần để ý mấy lời tầm phào của người ta, dù thế nào, đệ sẽ che chở cho tử. Ai cũng không thể bắt nạt người của Thanh Vân ta được”.

Thiên Âm nhìn ánh mắt kiên định của y, ngẩn người, y là nhị hoàng tử của thiên cung, là đệ đệ của Diễn Kỳ, hơn nữa y từng nói, sư phụ chưa từng chính thức nhận y làm đồ đệ, sao cứ khăng khăng muốn làm đệ tử của Thanh Vân đang lụi bại, kiên quyết gắn hai chữ Thanh Vân trên người vậy chứ.

“..... Vì sao đệ lại muốn thế?”

“Cái gì?” Y không rõ ý của nàng.

Thiên Âm trầm mặt: “Thanh Vân đã không còn là Thanh Vân trước kia, sư phụ đã mất, ta cũng không biết có thể chống đỡ bao lâu, vì vậy đệ không cần ôm hết trách nhiệm vào người, nếu đệ muốn rời đi...”

“Sư tử muốn trục xuất ta ra khỏi sư môn sao?” Lời chưa xong, lại bị y lớn tiếng ngắt lời, trong giọng nói như chứa vài phần tức giận, y nhìn nàng một cái, rồi cổ nhin xuống, thật lâu sau lại như nhớ tới điều gì, ngượng ngùng cúi đầu: “Ta..... thích làm đệ tử của Thanh Vân.”

“Vì sao?”

“Ta.....” Ánh mắt y càng trở nên trong trẻo, nhìn nàng thật kĩ, như muốn gỡ gắm điều gì.

Thiên Âm bị ánh mắt bộc trực kia làm cho kinh hãi, tay bị nắm, nóng rực, nàng bất giác muốn rút về, lại bị y nắm chặt hơn, không có cách nào thu tay lại.

“Sư tử, thực ra từ mấy trăm năm trước chúng ta đã quen biết rồi, khi đó ta còn ở trong trứng rồng.” Y đột nhiên lên tiếng, nắm lấy tay nàng chặt hơn: “Tử có nhớ mỗi lần giận đối sư phụ, tử lại chạy tới đâm vào vỏ trứng của ta, nói chuyện với ta cả ngày. Khi đó tuy rằng ta không thể nhìn thấy gì, nhưng ta có thể nghe được, ta đợi trong trứng rồng cả trăm năm, tử là người duy nhất nói chuyện với ta, lúc đó ta đã nghĩ, đợi tới khi ta ra ngoài, nhất định sẽ đối với tử thật tốt, sẽ không để tử phải cô đơn. Từ rất sớm rất sớm ta đã muốn biết trông tử như thế nào... Cho tới Dao Trì tiên hội ngày đó, ta mới chính thức nhìn thấy tử.”

Nhớ tới lần đầu tiên thấy nàng, nàng lẳng lặng ngồi bên cạnh mẫu hậu, không giống các tiên tử khác, hoặc túm năm tụm ba đàm luận tu hành hoặc lạnh lùng cô độc cách xa người ta ngàn dặm. Chỉ có nàng là khác, lẳng lặng ngồi, đối với sự chế giễu của người khác, chỉ cười lạnh mắt diếc tai ngơ, khoe miệng thấp thoáng ý cười, giống như đang trầm lặng trong thế giới của mình, tự mình sưởi ấm, trở trọi một góc, lơ đãng nhìn xung quanh, khiến cho người ta nhìn thấy mà tim đau ê ẩm. Đột nhiên y nghĩ, phải đối xử với nàng thật tốt, muốn xông vào thế giới của nàng.

“Cho dù..... Không có sư phụ, ta cũng sẽ bảo vệ nàng.”

Ân ý trong lời nói của y, không phải Thiên Âm không rõ, chỉ là càng hiểu được, trong lòng lại càng xót xa. Tính ra, nàng hơn y năm trăm năm tuổi, người y biết lại là nàng của hiện tại, nào có biết những chuyện hoang đường nàng đã làm năm trăm năm trước đâu.

“Linh Nhạc..... Ta đã bị biếm hạ phạm.” Nàng là tự mình hạ phạm, tự mình nhảy xuống tru tiên đài, chỉ vì một người khác. Còn y chỉ nhớ rõ người đã cùng y nói chuyện, cũng không biết trước kia nàng ác liệt bao nhiêu, sau khi biết được chân tướng, y cũng sẽ giống người khác, đối nàng kính nhi viễn chi*.

*kính nhi viễn chi : đứng nhìn từ xa, ko dám lại gần.

Nắm tay thật chặt, cố giữ cho hô hấp của bản thân được vững vàng, những việc này y cũng nên được biết, tuy rằng được làm sư tỷ đệ với y thật tốt. Nhưng đời trước nàng đã nợ quá nhiều , bây giờ không muốn nợ thêm ai nữa :“Ta và Diễm Kỳ.....”

“Ta biết!” Y cao giọng ngắt lời của nàng, bàn tay cầm lấy tay nàng vô ý nắm chặt, y cúi đầu, giọng nói phút chốc trầm xuống:“Sư tỷ trước kia..... thích đại ca, ta đều biết.”

Trái tim Thiên Âm trầm xuống, nhất thời cũng không biết nói gì. Đáy lòng lại không kìm nén được những lần nhói đau, đúng vậy, thanh danh của nàng như vậy, cho dù sư phụ không nói, người khác vẫn có thể nhắc đến, y nhất định sẽ thấy phiền toái. Tay nàng giật giật, lúc này không biết sức lực từ đâu, nàng rút tay ra, trái tim như trống rỗng.

Y lại tiến lên một bước, Thiên Âm chỉ cảm thấy phía trước bị che khuất, bên hông được vây quanh bởi một cánh tay:“Sư tỷ bây giờ còn nghĩ tới hắn sao?”

“Cái gì?” Thiên Âm bị hành động đột ngột vượt qua phép tắc của y làm kinh ngạc.

“Nàng vẫn nghĩ tới hắn sao?” Âm thanh của y càng lớn hơn, như phát ra từ kẽ răng, càng nói càng ôm nàng thật chặt.

“Ai?” Bị vẽ mặt thay đổi đột ngột của y làm cho kinh hoàng, nàng vẫn chưa lấy lại được tinh thần.

Y càng thêm kích động:“Nàng không còn nghĩ tới hắn nữa đúng không? Lòng của nàng đã thu lại rồi đúng không?”

“Linh Nhạc?”

“Nói đúng đi!” Y không cho nàng cơ hội giải thích.

“..... Đúng.” Nàng đáp lời.

“Như vậy là tốt rồi..... Như vậy là tốt rồi.” Cánh tay cứng rắn của y như gọng kìm, lúc này mới nói lỏng xuống, như một tiếng thở dài nhẹ nhõm, khẽ cúi đầu, nhìn về mặt mờ mịt Thiên Âm trong ngực, lúc này y mới hồi phục lại tinh thần, nhớ ra mình vừa làm cái gì. Sắc mặt nhất thời đỏ bừng, vội buông lỏng nàng ra.“Như vậy..... Ta an tâm rồi.”

Lùi xuống hai bước, y càng thêm ngượng ngùng, mặt đỏ như nhuộm bởi ánh hoàng hôn :“Ta còn phải đi luyện công, ta đi trước .” Nói xong xoay người vội vã đi ra phía sau điện, bước chân vội vàng như có ai đang đuổi theo phía sau.

Thiên Âm đứng tại chỗ, nhìn về hướng người đó rời đi, suy nghĩ nửa ngày mới lý giải được ý tứ của y.

Y để ý Không phải là những chuyện trước đây mà là nàng hiện tại?

Trong mắt đột nhiên ập đến cảm giác chua xót khó chịu, nàng đã phạm quá nhiều sai lầm, chưa bao giờ nghĩ tới hôm nay, còn có người có thể thật tâm thật lòng muốn đối xử tốt với nàng như vậy. Đáy lòng cảm động không nói lên lời, nhìn bóng hình càng lúc càng xa kia, cảm động ngập tràn, đột nhiên nàng cảm thấy, cho dù bây giờ phải chết, nàng cũng sẽ cam tâm tình nguyện .

25. Chương 025

025

Trước thiên kị hai ngày, Thiên Âm đi một chuyến tới phủ Ti Mệnh. Lúc gần đi Linh Nhạc vẫn cố gắng luyện tập kết giới thuật của mình, từ sau ngày to gan nói những lời đó với nàng, y cứ thấy nàng là lại quẫn bách, nhìn trời nhìn đất nhưng không dám nhìn vào mắt nàng. Cho dù tu hành có vấn đề, khi tới hỏi nàng, tầm mắt chỉ nhìn chằm chằm vào quyển sách, giọng nói mặc dù tỏ ra tự nhiên, nhưng mặt vẫn để lộ một mảng

đỏ bừng. Chỉ là thường thường lúc nàng không chú ý, y sẽ lại lặng lẽ nhìn nàng, sau đó trở nên ngơ ngẩn, cười ngây ngô, nụ cười sạch sẽ trong suốt, không có chút nào giả dối.

Mỗi lần nhìn đến nụ cười ấy, nàng không ngăn được dòng nước mắt chảy qua tim. Đã lâu lắm rồi nàng không nhìn thấy nụ cười phát ra từ chân tâm không che giấu như thế. Điều này khiến cho nàng cảm thấy, mình ở đây, cũng vẫn còn ý nghĩa.

Vừa khỏi bệnh, nàng liền muốn tìm đến phủ Tư Mệnh, muốn biết lần này y có thể bình an vượt qua không, thuận tiện hỏi về khả năng tu tiên của bản thân mình. Nay nàng đã là thân thể bán tiên, nếu là trong mệnh có tiên duyên, Tư Mệnh chắc chắn sẽ biết. Nàng đã không còn là công chúa của thiên giới năm trăm năm trước muốn gió được gió nữa, nàng muốn sống lâu dài chỉ có cách tu tiên. Vốn nàng không thèm để ý, nhưng nay nàng lại muốn sống thật lâu thật lâu, hy vọng nhỏ nhỏ của nàng chỉ là, ai đối tốt với nàng, nàng sẽ moi tìm phỉ ra đối tốt với người đó hơn.

Đáng tiếc thiên mệnh cho tới bây giờ cũng chưa từng đứng về phía nàng.

“Kiếp này của cô, cũng vẫn sống trong khổ nạn. Tuy rằng sau khi thượng giới, kiếp nạn đã được hóa giải, nhưng mệnh trung lại không thể thành tiên. Hơn nữa thân thể tiên cơ cũng không ổn định, bởi vậy sau trăm năm thiên kiếp của cô..... “. Từng chữ của Ti Mệnh đâm thẳng vào lòng, tuy rằng sớm đã đoán trước, nhưng trong đầu nàng phút chốc vẫn trở nên trống rỗng.

Ngồi trên Thạch án của Thiên Hà, nàng đột nhiên không biết phải đi đâu, lòng trống rỗng, cảm giác thất bại này, những ngày nàng sống ở trần gian cũng thường hay ném trái. Không nghĩ tới lần trở về này lại ngậm ngùi mùi vị ấy một lần nữa. Thiên hà rơi thẳng xuống, một vùng mờ ảo, nàng mới nghĩ tới, lúc phải trở về rồi.

Không ngờ rằng sẽ gặp Phượng Minh ở chỗ này. Nàng ta vẫn một thân áo trắng, tinh thuần như tuyết, có lẽ là do vì ở cạnh Diễm Kỳ, trên mặt ẩn hiện tia đỏ ửng. Chỉ là khi nhìn thấy nụ cười mỉm ảm áp của nàng ta, nàng lại cứng đờ trong phút chốc, lập tức khôi phục lại dáng vẻ dịu dàng như nước.

“Thiên Âm.....”. Nàng ta nhẹ giọng gọi nàng, trong giọng nói như ẩn chứa một thứ phiền muộn bi thương nào đó. Thiên Âm hơi sững sốt, mãi mới định thần. Nàng khẽ cúi người: “Khấu kiến thái tử điện hạ”. Tiếp đó hướng về phía người bên cạnh: “Phượng Minh tiên tử!”

Quả nhiên, Diễm Kỳ đen mặt lại, lập tức nắm chặt tay của Phượng Minh. Nàng nhớ ngày ấy khi nàng thượng giới, y đặc biệt chạy tới cảnh cáo nàng, chân thoáng lui về phía sau một bước, giãn ra chút khoảng cách an toàn, mặt y càng đen hơn.

“Cô tới đây làm gì?” Trong giọng nói có vẻ phòng bị như đã thành thói quen.

Thiên Âm cười vô vị: “Ngày kia chính là thiên kị, ta chỉ đến thỉnh tinh quân xem xem, Linh Nhạc có bình yên hay không mà thôi.”

Diễm Kỳ hừ lạnh một tiếng: “Cô để tâm đến tiểu tử Linh Nhạc kia sao?”

Nghe thấy vẻ cười nhạo trong lời nói của y, Thiên Âm có chút không hiểu, nhưng cũng vẫn quy củ trả lời: “Hắn là sư đệ của ta, tất nhiên là phải để tâm một chút.”

Dứt lời, nộ khí tức giận giữa hai lông mày của Diễm Kỳ tăng thêm vài phần, nhìn chằm chằm vào mắt của nàng làm như muốn thiêu cháy nó. Khi nhìn y thì nàng làm như không thấy, nhưng đối với vị sư đệ từ đâu xuất hiện lại quan tâm đến vậy, tuy rằng người kia là đệ đệ của y, nhưng y vẫn không nên được lửa giận sôi trào. Một ngày tâm tình tốt lại bị phá hỏng không còn một chút, mặc dù ngay cả bản thân y cũng không hiểu tại sao mình lại tức giận đến thế.

“Không biết tại sao thái tử và tiên tử lại đến nơi này?” Cảm giác được y bất mãn, Thiên Âm hợp thời nói sang chuyện khác.

“Tất nhiên cũng là vì thiên kị!” Trả lời lại là Phượng Minh, nàng nhìn về phía Thiên Âm, do dự một chút mới nói: “Chỉ có Vô Ưu Thiên Âm mới có thể dẫn thiên kị hạ xuống, lần này do ta là chủ sự của Phượng tộc, cho nên mới tới đây thỉnh Ti Mệnh tinh quân bói một quẻ cát hung.”

Thiên Âm lúc này mới nhớ tới, thiên kị thật sự cần tới Vô Ưu Thiên Âm để mở, chỉ có Vô Ưu khúc, hoặc là Vô Ưu vũ mới có thể dẫn cứu trọng thiên lôi xuống. Nhưng đạo thứ nhất thiên lôi lại trực tiếp đánh vào người dẫn, trước kia thiên kị đều là sư phụ dùng Vô Ưu khúc dẫn hạ thiên lôi. Nay..... Thiên Âm nhìn Phượng Minh, lúc này mới phát hiện trong tay nàng ta cũng cầm tiên khí vũ phiến giống như của nàng. Nàng ta muốn dùng vũ dẫn thiên lôi xuống sao?

Nàng nhất thời không biết nên nói gì, vốn định khách sáo nói vài câu chúc phúc, nhưng lại cảm thấy hơi giả tạo. Trước kia những cảm xúc khó hiểu với Phượng Minh giờ đã không còn nữa. Nhưng tất nhiên ở một nơi nào đó, khó tránh khỏi cảm giác xấu hổ, đặc biệt sau chuyện với Viêm Hoàng.

Phượng Minh đương nhiên cũng hiểu, nụ cười cũng hơi mất tự nhiên, khô khốc hỏi: “Không biết vết thương lần trước của cô, đã đỡ hơn nhiều chưa.”

“Tạ tiên tử quan tâm, đã đỡ hơn khá nhiều rồi.” Thiên Âm cũng chỉ khách sáo đáp lời.

Nhưng Diễn Kỳ đang đứng ở một bên thì không nén được lửa giận, y trừng mắt nhìn nàng một cái nói: “Hà tất phải dài dòng với nàng ta, chúng ta đi!” Cát bước đi về phía phủ Ti Mệnh bên Thiên hà, mỗi một bước đều giống như mang theo lửa giận ngập trời.

Phượng Minh tiên tử đành nhìn nàng cười xin lỗi, rồi cũng đi theo.

Chỉ có Thiên Âm đầu óc mờ mịt, không biết tại sao lại chọc tức y, xem ra về sau vẫn nên cố gắng ít gặp y thì hơn.

26. Chương 026

026

Người càng không muốn gặp, lại càng gặp lại lần nữa. Ngày thứ hai y lại xuất hiện ở Thanh Vân, là vì Linh Nhạc. Kết giới thuật của Linh Nhạc đã dày công tôi luyện thành, Thiên đế vốn định dặn dò y thêm vài việc, y lại chậm chạp ở Thanh Vân không chịu trở về, Diễn Kỳ không thể không đến bắt người.

“Theo ta về.” Diễn Kỳ tức giận không hề che giấu, cái trừng mắt nhìn Linh Nhạc lại càng thêm lạnh thấu xương.

Linh Nhạc cho dù không muốn, đến lúc vẫn phải đi, ngoái đầu nhìn về phía Thiên Âm, làm bộ đáng thương giống như sắp bị vứt bỏ: “Đại sư tỷ, ta phải đi rồi, thật sự thật sự đi rồi!”

Thiên Âm đỡ khóc đỡ cười, cuối cùng nhịn không được dặn dò vài câu, nhìn thấy sợi tóc của y không biết rơi ra lúc nào, nàng đành phải vươn tay, y lại cao lớn, nàng lại kiễng mũi chân, mới với tới đỉnh đầu vén lên cho y.

“Nhớ rõ, khi thiên kị tới phải bình tâm tĩnh khí mới được, đừng nóng vội chống đỡ. Sư phụ từng nói, thiên kiếp của cứu trọng thiên, đơn giản mà nói thì duyên phận mỗi người không thể cưỡng cầu, đệ tận lực là được. Nếu là.....” Nàng thu tay lại, lại muốn dặn dò vài câu, lại đột nhiên bị y nắm lấy.

Nàng bây giờ mới nhận ra, hành động vừa rồi có phần thân thiết quá. Tầm mắt Linh Nhạc như lửa nóng bức người, bàn tay nắm lấy tay nàng hơi trắng bệch, nhưng cũng rất ấm áp, thân thiết. Miệng y mấp máy vài lần, như có chuyện muốn nói ra, lại nói không nên lời, ghen đến đỏ cả mặt.

“Sư tỷ.....”

“Còn lẽ mề cái gì?” Diễn Kỳ lạnh giọng, ngắt lời y muốn nói.

Linh Nhạc oán thầm mấy câu, tức giận quay đầu đáp: “Đã biết!” Rồi mới chậm rãi buông tay, nàng nghĩ rằng y sẽ buông ra. Nhưng đột nhiên lòng bàn tay đó lại xoay chuyển, nắm lấy năm ngón tay thon dài của nàng, đan vào nhau.

Thì thầm bên tai: “Ta sẽ quay trở về rất nhanh, nàng chờ ta.”

Thiên Âm sững sốt, tiếng nói đê thấp của y xuyên vào thẳng tới đáy lòng nàng, thật lâu vẫn không thể hồi thần.

Y lại nắm tay nàng thật chặt, rồi mới quyền luyện buông ra, đi về phía Diễn Kỳ. Để lại Thiên Âm sững sờ tại chỗ, ngơ ngẩn xuất thần, hồi lâu mới nắm lấy bàn tay bị người nào đó nắm đến đau, xoa nhẹ bên ngực, bên môi bất giác nở nụ cười.

Linh Nhạc nhảy lên đụn mây, trên mặt vẫn còn ửng đỏ, trước Diễn Kỳ một bước bay lên giữa không trung, rồi vẫn không nhịn được ngoái đầu nhìn về phía bóng hình mảnh khảnh trên đỉnh núi, thấy nàng phát tay với mình, y cười như đóa hoa nở rộ, cũng giơ tay ra sức vỗ nàng, như sợ nàng sẽ không thấy.

Diễn Kỳ nhú chặt mày, càng lúc càng sâu, nhìn đê đê ở trước mắt như một tên ngốc, đột nhiên không biết cảm giác trong lòng đó là gì. Những lời hần nói bên tai Thiên Âm, tuy rằng cố ý nhỏ giọng, nhưng y vẫn nghe được rất rõ ràng. Càng cảm thấy vẻ tươi cười của hai người vô cùng chói mắt, cảm giác như có cái gì đó, giữa lúc y không hề biết, đã bị người cướp đi.

Ý nghĩ này đột nhiên xuất hiện khiến trong lòng khiến y hoảng hốt, lập tức tốc độ bay hơi chậm lại, chẳng lẽ y quan tâm đến người kia? Suy đi nghĩ lại, y vội lập tức phủ nhận cảm giác này, đối với nàng, cảm giác chán ghét từ sâu trong lòng mãi cũng không thể nào biến mất, cho dù nàng ta bây giờ đã thay đổi diện mạo, nhưng Thiên Âm vẫn là Thiên Âm, điểm ấy không bao giờ thay đổi. Từ năm trăm năm trước, nàng đã là cái gai trong lòng y, một ngày chưa rút ra y sẽ không dễ chịu. Cho dù hiện tại cây gai kia đã gãy, nhưng cũng không thể thay đổi được bản chất của nàng.

Chỉ là loại cảm xúc phiền muộn này không có nơi nào để trút ra, chỉ có thể buồn bực trong lòng, dĩ nhiên là càng thêm tức giận, ngay cả mục đích của chuyến đi, y cũng quên nói với nàng ta. Thôi, ngày mai lại đi vậy.

Trở lại thiên cung một lát, y liền đi Kỳ Sơn, nhìn thấy Phượng Minh, sự xôn xao kia mới tạm thời lắng xuống.

Phượng Minh cười nhẹ tới đón y, lấy một bình trà, đưa tới, hương trà phảng phất vào mũi, nhẹ nhàng thư thái, giống như người trước mặt. Y khẽ nhấp một ngụm, đáy lòng bình yên.

Quả nhiên, chỉ có Phượng Minh mới là người đáng để y thật lòng đối đãi, còn với Thiên Âm có lẽ chỉ là áy náy ngày đó trong tru tiên trận, cho nên mới nghĩ phải bồi thường cho nàng ta một chút.

“Sao có thời gian rảnh mà tới Kỳ sơn vậy?”

Nghe tiếng của nàng thôi đã thấy thư thái không ít: “Thì đến gặp nàng thôi, ngày mai đã là thiên kị, nàng chuẩn bị như thế rồi.”

Tay Phượng Minh thoáng dừng lại một chút, tuyệt sắc dung nhan hiện ra vẻ sầu khổ, từ từ buông chén trà trong tay: “Ta cũng không biết được hay không, tuy nói rằng Vô Ưu vũ khúc, ta đã múa qua trăm ngàn lần. Nhưng ở thiên kị hiến vũ, cũng là lần đầu tiên, ta không nắm chắc.”

“Nàng không cần lo lắng.” Y trấn an nói, giọng điệu đầy tự tin: “Từ nhỏ nàng đã giỏi múa, tuy Vô Ưu Thiên Âm là điệu múa khó nhất thế gian, nhưng với nàng cũng không có gì đáng kể, ngược lại là đạo thiên lôi.....”

Cửu trọng thiên lôi rất mãnh liệt, tuy đạo thứ nhất thiên lôi kém những đợt sau hơn mười phần, Vô Ưu khúc tuy là vũ điệu đẹp nhất tam giới, nhưng cũng cực kỳ hao tổn tiên lực, vẫn biết Phượng Minh tu vi không tầm thường, nếu tiên lực tiêu hao, ai mà biết có xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Mà chuyện ngoài ý muốn này y cực không muốn nhìn thấy.

Trừ phi.....

“Nàng cứ yên tâm, ta sẽ tìm được biện pháp, bảo đảm khi thiên kị tới sẽ không có gì sơ suất.” Xem ra chuyến đi ngày mai không thể không đi.

“Thật sao?” Phượng Minh vui vẻ, nắm lấy tay y, liên tục xác nhận lại: “Rốt cuộc là cách gì?”

“Tất nhiên là thật!” Diễn Kỳ gật đầu, nhìn hai tay giao nhau, không biết vì sao, trong đầu lại hiện lên hình ảnh mười ngón đan vào nhau của Thiên Âm và Linh Nhạc. Mi tâm hơi nhúu ,cảm giác phiền muộn kia hình như lại quay trở về, vì thế không muốn nghĩ thêm nữa. Lật tay nắm lại tay Phượng Minh, y khẽ cười nói:“Đến lúc đó nàng sẽ biết, tin tưởng ta!”

Phượng Minh sững sốt, nhìn về mặt kiên định của y, trên mặt xuất hiện nét đỏ ửng, ngượng ngùng cúi đầu, ngại ngùng gọi:“Diễn Kỳ ca ca.....”

Trong lòng Diễn Kỳ mềm nhũn, tâm tình không hiểu sao đã tốt lên, y ôm nàng vào ngực :“Có nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?”

“Tất nhiên là nhớ!” Giống như nhớ tới chuyện gì buồn cười, nàng khẽ cười một tiếng, lúc ấy nàng vừa mới học thành Vô Ưu khúc không lâu, vừa vặn lúc Viêm Hoàng giảng sinh, phụ quân vui vẻ bày yến hội, đúng lúc gặp Diễn Kỳ vô ý xâm nhập vào viện của nàng.

Áo trắng như tuyết, người thiếu niên không nhiễm hạt bụi nào, gần như trong cái nhìn đầu tiên nàng đã bị lạc trong đôi mắt trong trẻo của y. Nhưng câu đầu tiên y nói lại là:“Cô chính là thiện vũ kỳ sơn Phượng Minh, có thể múa một điệu vì ta chứ.”

Nhớ tới kia yêu cầu đặc biệt kia, nàng không khỏi bật cười thành tiếng:“Lúc ấy chàng đúng là dọa ta, lần đầu tiên nhìn thấy có người mới gặp lần đầu lại yêu cầu đối phương khiêu vũ .”

Diễn Kỳ cũng hồi tưởng lại năm tháng ấy, vẻ mặt luôn luôn lãnh đạm giờ nhu hòa như nước, nói :“Thực ra cũng không tính là đột ngột, lúc trước ta đã từng nhìn nàng múa. Vẫn nhớ mãi không quên, cho nên mới đưa ra yêu cầu đó.”

Phượng Minh nghi hoặc nói:“Nhưng mà trước đó, chúng ta chưa bao giờ gặp nhau.....”

“Đương nhiên là nàng không nhớ rồi, khi đó nàng vẫn chỉ là một đứa bé trăm tuổi, ta nhìn nàng từ phía xa.” Lúc ấy y cũng chỉ là một tiểu hài tử, lặng lẽ theo chân phụ quân đến tiên hội, vô tình nhìn đến nàng trong một căn phòng trống nháy múa.

“Thì ra như thế, khó trách.....”. Khó trách y luôn lãnh đạm có lẽ với mọi người, chỉ có riêng nàng thì khác, luôn luôn che chở. Thì ra, từ khi còn bé y đã có hảo cảm với mình:“Nhưng ta không hề nhớ chuyện này, rốt cuộc đó là khi nào?”

Ý cười trên mặt y càng sâu:“Đó là chín trăm năm trước, tại Dao Trì tiên hội trong một căn phòng nhỏ nàng múa Vô Ưu vũ, vạn hoa đua nở, trăm điệu cũng theo nàng đón gió múa bay. Hình ảnh kia, bây giờ ta vẫn còn nhớ rõ.”

“Chín trăm năm.....” Phượng Minh trầm tư hồi lâu, vẻ mặt ngẩn ngơ một lát, giống như không cách nào nhớ được, một lúc vẫn chưa thể hoàn hồn.

“Nghĩ không ra cũng không sao mà.” Diễn Kỳ vỗ về sợi tóc trên vai nàng, nhớ đến chuyện năm đó, nét mặt càng thêm mềm mại. Đó là lần đầu tiên y gặp một người, có thể nhảy múa nhuần nhuyễn đến như vậy, khuấy động lòng người, khiến cho y vô cùng kinh ngạc. Một khắc kia, hình bóng đó đã khắc tận lòng y. Y đi hỏi thăm khắp nơi người nhảy múa trong căn phòng đó là ai, sau này mới biết được, cô bé tham gia tiên hội lần đó, chỉ có Phượng Minh.

Nhưng cũng bởi vì sự si mê này mới gây ra cho nàng kiếp nạn, thiếu chút nữa đã hương tiêu ngọc vẫn.

Đột nhiên nghĩ tới điều gì, y nâng nàng dậy, vẻ mặt nghiêm túc nói:“Phượng Minh, sau thiên kị lần này, chúng ta thành thân được không?” Nhiều năm như vậy, thân thể nàng vẫn không tốt, bởi vậy y không đề cập đến chuyện này, nay đã không còn cản trở nào nữa.

Phượng Minh sững sốt, lập tức đỏ mặt, gật gật đầu, nhẹ giọng lên tiếng:“Được.”

Nghe được câu trả lời, Diễn Kỳ nhẹ nhàng thở ra, đáy lòng vui sướng nhưng lại không có cảm giác kịch liệt như dự đoán. Đột nhiên trong đầu hiện lên hình ảnh Thiên Âm mỏng manh trước gió, y khiếp đảm, vội vàng định thân. Nhúu chặt mày, tại sao y cứ nhớ tới người kia, hay là vì bây giờ tuy nàng ta thoát nhìn vô hại, nanh vuốt không còn, nhưng cũng không thể chứng minh nàng không còn uy hiếp.

Xem ra thật sự y phải đi một chuyến, dù vì những lo lắng chưa phát sinh hay là vì Phượng Minh.

27. Chương 027

027

Liên tục ba ngày đều nhìn thấy Diễn Kỳ, Thiên Âm không thể không nghi ngờ có phải thần khí trong tay mình xảy ra vấn đề gì không, cho nên cảm giác sai lệch, rồi hoa mắt. Cho đến khi cảm nhận được người đứng trước mắt, quanh thân tiên khí lượn lờ thấu xương như vậy, còn cả Lục Thủy bên cạnh không ngừng lăm băm mấy câu, sao lại là y. Nàng mới xác nhận mình không hề hoa mắt.

Cầm lấy miếng ngọc trên bàn, che chắn tiên khí đang tỏa ra quanh thân y, lúc này nàng mới cúi người hành lễ.

Diễn Kỳ gật gật đầu, phát tay cho nàng đứng dậy, xoay người ngồi xuống vị trí chủ vị, một lúc lâu cũng không nói mục đích chuyến đi lần này.

“Không biết hôm nay thái tử điện hạ giá lâm là có chuyện gì?” Y không nói, không có nghĩa là nàng không hỏi. Hôm nay chính là ngày thiên kị, thân là thái tử thiên giới, đáng lẽ y phải ở trên kị thiên đài, sao lại chạy đến Thanh Vân sơn của nàng.

Diễn Kỳ khẽ cau mày, nhìn người đang ngồi quy củ ở trước mắt, tầm mắt chuyển qua Xích Cơ nàng nắm trong tay, do dự một lúc mới lạnh lùng nói: “Cô theo ta đi tới kị thiên đài một chuyến.”

Thiên Âm sững sốt, đang định nói lại bị Lục Thủy bên người giành trước: “Thái tử, không được! Kị thiên đài là nơi trực tiếp tiếp nhận cửu trọng thiên lôi, thân thể tôn chủ nhà ta suy nhược, hưởng hồ thương thế lần trước vẫn còn chưa khỏe, sợ không chịu nổi uy lực của Thiên lôi.”

Diễn Kỳ bất ngờ tức giận, trong giọng nói không cho phép người khác cự tuyệt: “Chẳng lẽ ta đường đường là thái tử thiên giới cũng không bảo vệ được nàng ta chắc!”

“Nhưng tiên khí kia.....” Lục Thủy còn định nói tiếp thì bị Diễn Kỳ phát tay ngăn cản.

“Ta sẽ bày kết giới, nàng ta sẽ không bị tiên khí tổn thương.” Nói xong y nhìn về phía nàng nói: “Thiên kị sắp bắt đầu, trên đường đi ta sẽ nói rõ với cô, đi thôi.”

Thiên Âm há hốc miệng, đột nhiên dưới chân rung chuyển, bên tai là tiếng la hét lo lắng của Lục Thủy, hóa ra nàng đã bị Diễn Kỳ đưa bay lên. Y cười mây với tốc độ cực nhanh, bên tai là tiếng gió gào thét.

Tiên khí đâm vào người nàng đến phát đau, Diễn Kỳ lơ đãng ngoái đầu lại, mới phát hiện thân hình nàng run rẩy, đôi môi đông cứng tới tím bầm. Lúc này y mới nhớ ra, bây giờ nàng chỉ là phàm nhân, không thể chịu nổi giá rét, đầu mày bất giác nhíu chặt, tay bày ra kết giới, ngăn cách tiên khí và cuồng phong bên ngoài.

“Cô không biết đường mở miệng nói sao?” Y nén giận.

Thiên Âm ngẩn ngơ, hồi lâu mới hiểu người này nói gì, đang định giải thích nhưng lời đến miệng lại đổi thành một câu: “Đa tạ thái tử!” Trước kia, dù nàng cầu xin thế nào, trước mặt y đều không có tác dụng, lâu rồi, nàng cũng không còn dừng cảm như vậy nữa.

“Cô.....” Y ghen lời, một ngọn lửa không tên từ sâu tận đáy lòng càng thiêu càng mạnh, y cực kỳ chán ghét bốn chữ kia. Nhưng hết lần này đến lần khác, nàng lại cố tình nói với y nhiều nhất: “Hừ, thôi, coi như ta nhiều chuyện.”

Thiên Âm không đáp lời, tự biết nói nhiều sai nhiều. Dù sao trong mắt y, nàng luôn khiến cho người ta chán ghét.

Trầm ngâm hồi lâu, nhìn thấy cây quạt trong tay nàng, y đành phải mở miệng: “Cô có biết lần này Vô Ưu Thiên Âm là do Phượng Minh chủ trì?”

Thiên Âm gật đầu, không hiểu tại sao đột nhiên lại nói đến chuyện này.

Diễn Kỳ nhíu chặt mày: “Chỉ có Vô Ưu Thiên Âm mới có thể dẫn hạ cử trọng thiên lôi, Thiên kị trước kia, đều là do Duyên Đức Thiên Quân chủ trì.”

Thiên Âm lặng người đi, sững sờ.....

“Vô Ưu dịch* trong tay hắc là thượng cổ thần khí phụ trợ với Vô Ưu khúc, cho nên có thể dễ dàng chống đỡ đạo thiên lôi đầu tiên. Nhưng mà Phượng Minh.....” Y không nói hết, nhưng ý tứ đó không cần nói nàng cũng hiểu.

*dịch: một loại sáo

Thiên Âm bắt giác run người.

“Ý của thái tử là, thượng cổ thần khí có thể chống đỡ thiên lôi. Như vậy xích cơ trong tay ta cũng có thể. Bởi vậy đưa ta đến kị thiên đài, mượn lực của Xích Cơ, bảo hộ Phượng Minh chu toàn đúng không?” Thì ra y là vì Phượng Minh mà đến, cũng khó trách, trừ nàng ta, còn ai có thể khiến y để tâm đến thế, huống chi nàng còn nợ nàng ta một nhân tình.

Diễn Kỳ không trả lời, coi như thừa nhận.

“Nhưng Xích cơ là thần khí nhận chủ, đáng tiếc bây giờ ta chỉ là người phạm, không có tiên lực, làm sao có thể thúc động thần khí?”

Diễn Kỳ nhướng mày, đáy mắt hiện rõ tức giận: “Đừng cho là ta không biết, Xích cơ chính là bản mạng pháp khí của cô, kết hợp với nguyên thần, còn cần gì đến dùng tiên lực để thúc động.”

“Nguyên thần.....” Thiên Âm kinh hoàng, định giải thích: “Không được ta.....”

Y trào phúng: “Cô đừng nói với ta, cô đã không có tiên lực, ngay cả nguyên thần cũng không có.”

“Nhưng.....” Lần trước bởi vì tru tiên trận phản phệ, nguyên thần của nàng đã bị hao tổn, Ti Duyệt nói rằng nếu cố tình thúc động. Chỉ sợ.....

“Không có nhưng!” Y cao giọng ngắt lời: “Đừng quên, đây là cô nợ Phượng Minh !”

Thiên Âm giật mình, đáy lòng nhói đau, thì ra y không phải đến đòi nhân tình, mà là đòi nợ sao? Buồn cười thay, người như y mà phải đến đòi nợ người khác. Nhìn vẻ mặt đó không cho phép bị từ chối, nàng như rơi xuống hầm băng, rét lạnh thâm nhập vào tận tứ chi xương tủy.

“Chỉ là thúc động nguyên thần, cũng không phải muốn mạng của cô.”

Lời nói khẳng định bên tai, lạnh nhạt, nàng mới hiểu, thì ra y không hề biết chuyện nguyên thần của nàng đã bị hao tổn. Thì ra ngày đó tới phá trận, bát phương tinh tú đều biết, chỉ cần nàng động nguyên thần sẽ khiến thần hình câu diệt, y lại không hề hỏi thử Ti Duyệt một câu.

Mà cũng đúng thôi, chuyện của nàng, y sẽ chẳng muốn tiêu phí dù chỉ một chút tâm tư, thế mà sao tới nay nàng vẫn cứ đau lòng như thế. Nàng rất muốn cười nhưng lại bị vị cay đắng chặn lại, khóe miệng cũng không nhếch lên nổi.

Nàng khẽ ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt y, chỉ muốn tìm một chút một chút do dự trên vẻ mặt đó, nhưng lại chỉ nhìn thấy sự không kiên nhẫn của y, sắc mặt thì càng lúc càng đen.

Tay nàng bắt giác run run, một lúc lâu mới tìm lại được tiếng nói: “Ta..... Không muốn đi Thiên kị đài.”

“Hừ, cô vẫn lo lắng ta không bảo vệ được cô sao?” Đôi mày y càng nhíu chặt, chất chứa đầy tức giận, thấy nàng vẫn cúi đầu như cũ, mới nói: “Thôi đi”

Tốc độ phi hành đột nhiên chậm lại, Diễn Kỳ bay về một tòa tiên sơn lơ lửng giữa không trung ở phía trước không xa, sau khi hạ xuống y chỉ một khối đá trên núi nói:

“Nếu cô không an tâm, thì cứ đợi ở đây trước, đừng rước phiền phức cho ta nữa.” Y phất tay áo bày ra kết giới chống đỡ tiên khí, trầm giọng nói: “Cô đưa xích cơ cho ta cũng được, tuy Phượng Minh không thể thúc động nó, nhưng chỉ muốn dùng nó vũ động Vô Ưu khúc thôi, còn có thể chống đỡ được cửu trọng thiên lôi.”

Thiên Âm mở to hai mắt, tay nắm lấy Xích Cơ càng thêm run rẩy dữ dội, đáy lòng càng lúc càng lạnh hơn.

Thật lâu sau, nàng mới lên tiếng, giống như phải dùng hết toàn bộ khí lực mới có thể nói ra: “Diễn Kỳ, người có biết Xích Cơ với ta mà nói là gì không?”

Giọng điệu thê lương đó khiến Diễn Kỳ ngậm ngút: “Ta biết, nó là ánh mắt của cô, bây giờ cô chỉ có thể dựa vào xích cơ để nhìn thấy, nhưng thiên kị cũng chỉ mất một ngày, sau khi kết thúc ta thì trả lại cô.”

Thì ra y biết, nàng cười khổ ra tiếng, tay nắm chặt cây quạt khiến nó phát ra tiếng kêu, đột nhiên nàng ngẩng đầu nhìn người trước mắt, muốn cố gắng nhìn thấy bộ dáng của y, gần từng chữ một: “Diễn Kỳ, xích cơ không chỉ đơn giản là đôi mắt của ta, nó là mạng của ta. Người tin không?”

“Thiên Âm, cô đừng có được một tác lại muốn tiến một thước!” Diễn Kỳ tức giận, trong giọng nói đầy ý cảnh cáo.

A, quả nhiên là không tin. Đúng, y chưa từng tin nàng. Ngay cả khi năm đó Phượng Minh tiên tử bị thương, nàng cầu xin y tin rằng, không phải nàng ra tay, nhưng y lại không hề tin tưởng.

Những hình ảnh chớp nhoáng trước mắt nàng, một chiêu cấm pháp: Phản hồn thuật, kéo Phượng Minh, cũng đẩy nàng vào tuyệt lộ.

Hôm nay chỉ bằng một câu nói của nàng, làm sao y tin được?

Thiên Âm không đáp lời nữa, cơ thể càng lúc càng run rẩy hơn, nắm cây quạt trong tay thật chặt. Lạnh quá, như thể mọi thứ ấm áp đều biến mất, nàng không tự chủ được ngã ngồi xuống, làm thế nào cũng không đứng dậy nổi.

Đột nhiên bầu trời phát ra tiếng vang thiên cổ, đó là tín hiệu bắt đầu thiên kỵ. Diễn Kỳ không thể kiên nhẫn chờ đợi được nữa, y làm phép. Cho dù Thiên Âm nắm chặt đến mức lòng bàn tay cũng đau xót, Xích Cơ vẫn thoát khỏi nàng, bay về phía Diễn Kỳ.

Dọc cây quạt đều là vết máu, giống như chủ nhân của nó, không hề nguyện ý buông tay.

Đầu mày Diễn Kỳ ẩn chứa vẻ bẽ tắc, nhìn vết máu trên cây quạt, tức giận trong lồng ngực lại bốc lên, thấy Thiên Âm ngồi ngơ ngác trên mặt đất, không hề lao đến đòi lại, lúc này y mới xoay người, để lại một câu: “Không biết tốt xấu!”

Vừa muốn cười mây đi, rồi như nghĩ đến điều gì, y xoay người lạnh lùng nói: “Tốt nhất cô hãy cách xa Linh Nhạc một chút!” Nói xong rồi bay đi.

28. Chương 028

028

Chỉ còn lại bóng hình mờ ảo trên mặt đất, bỗng nhiên một màn đêm đen tối vây úp tới, xung quanh lạnh đến tận xương. Linh khí trong tay bị lấy mất tạo thành một vết cắt bỏng rát. Đáy lòng đau đớn đè nén đã lâu giờ lại như cỏ dại lan tràn.

Nàng không dám động, cơ thể cứng ngắc chống đỡ, lại không có chút tác dụng nào.

Bên tai đột nhiên như vang lên lời của Ti Dục: “Xích cơ tuy là thần khí, nhưng cũng là pháp khí bản mạng của cô, nguyên thần của cô đã bị hao tổn, vừa may gặp được bản mạng pháp khí ôn bổ cho nguyên thần của cô, cho nên quạt mất người vong”.

Nàng không biết Ti Dược nói quạt mắt người vong nghiêm trọng đến mức nào. Cũng không biết mình còn có thể chống đỡ được bao lâu, chỉ cố gắng dùng sức chống cự. Như thế làm thế sẽ giảm chút nào lạnh lẽo bên ngoài.

Diễn Kỳ có lẽ rất giận nàng, cho nên ngay cả kết giới thuật để lại cũng chống đỡ không được bao lâu đã tự động hóa giải, tiên khí đâm vào tận xương, loại cảm giác này nàng vốn đã không còn xa lạ.

Nàng lại nghĩ, trong mắt y, mình có thể đáng ghét đến mức độ nào?

Đột nhiên nàng nhớ lại năm trăm năm trước, ngày đó y tới tìm nàng. Trong lòng tràn đầy vui mừng mở cửa đón y, lại nhận được một kiếm đâm vào ngực. Nàng chưa kịp hỏi rõ nguyên nhân, đã bị y buông ra những lời tê tâm liệt phế.

Y ôm Phượng Minh một thân đầy máu, hỏi nàng, vì sao phải làm như thế với nàng ấy, tại sao lại muốn hạ thủ với Phượng Minh? Tại sao muốn giết nàng ấy?

Nàng cố gắng hết sức lắc đầu giải thích, không phải, nàng chưa từng làm. Nàng hận Phượng Minh nhưng chưa bao giờ muốn mạng của nàng ta. Nàng thậm chí quỳ trên mặt đất thề, nước mắt theo máu trên ngực cùng nhau chảy xuống đất, chỉ mong y tin nàng mà thôi.

Nhưng y vẫn không tin, y nắm chặt kiếm trong tay, hận đỏ hai mắt. Cây kiếm uy lực đâm thẳng đến ngực nàng, nếu không phải Viêm Kỳ ngăn cản, nàng không cần chờ đến Tru Tiên đài đã chết ở đó rồi.

Có lẽ lúc ấy nàng nên sớm nhận ra sự thật, thế nhưng nàng không hiểu. Chỉ khóc cầu xin y tin nàng, cố chấp cho rằng trong thiên hạ này không có hiểu lầm nào không giải thích được, Diễn Kỳ ca ca của nàng nhất định sẽ hiểu thôi.

Nhưng ngay cả một cơ hội y cũng không cho nàng.

Không giết được nàng, nhưng y giết được chính mình. Dùng phản hồn thuật, phế hồn đoạt phách. Nàng trở mắt nhìn y chết trước mặt mình. Từ trước tới nay y luôn trả thù trực tiếp như vậy, thế nhưng nàng lại không thể tàn nhẫn như y.

Y dám đoạt lại Phượng Minh trở về từ tay tử thần, nàng cũng dám đoạt lại y từ đó.

Đoạt bảo yêu giới, cướp tru tiên đài, nàng không hề có chút nào sợ hãi, cho dù trên ngực vẫn còn vết thương xuyên tim đó. Nàng cũng cho rằng, chỉ cần y tỉnh lại, hết thấy đều tốt thôi.

Chỉ cần y tỉnh, nhất định sẽ hiểu rõ nàng, tin tưởng nàng.

Cho nên lúc ở nhân gian, từng kiếp từng kiếp, nàng cắn răng chờ đợi, chịu nhịn đời đời khổ nạn, chờ hiểu lầm của ngày đó được hóa giải, y sẽ tới đón nàng.

Nàng thậm chí còn tưởng, có phải là ở phạm gian người quá đông, y tìm không ra nàng không? Qua vài kiếp, nàng luôn cố gắng kết thúc sớm tính mạng của mình, đừng chờ bên bờ Vong Xuyên.

Chưa bao giờ nghĩ tới, y căn bản chưa từng tin tưởng nàng, một lần cũng chưa.

Đau đớn chết người như chết lặng, nàng không xác định được những đau đớn càng lúc càng sâu này, hay hít thở càng ngày càng khó khăn, có phải là do ảnh hưởng của thiên kị không? Xung quanh đột nhiên lạnh thấu xương, lạnh đến mức nàng không cảm giác nổi, trái tim của mình đã đông thành băng chưa nữa.

Nàng cố gượng đứng thẳng người, không để ỉnh ngã xuống. Ở phạm gian luân hồi nhiều kiếp, các loại khổ đau nàng đều đã nếm qua. Cho nên nàng luôn tự nói với bản thân, lặp lại.

Không có việc gì, không có việc gì, nàng có thể chịu được.

Trong đầu hiện lên khuôn mặt của tiểu sư đệ Linh Nhạc, tươi cười xán lạn như thế, nụ cười không chứa chút tạp chất nào, cứ vậy xuyên thẳng vào đáy lòng nàng.

Đột nhiên nàng muốn khóc thật to, một chút ảm áp đó thôi, nàng cũng muốn có, muốn đến gần. Sau này không biết còn cơ hội hay không?

Đau đớn trên người dần dần trở nên không còn cảm giác, giống như nàng không còn cảm giác được sự chảy trôi của thời gian, tối tăm trước mắt, cực kỳ giống với bầu trời minh giới hoàng tuyền, nàng tưởng mình đã chết, chỉ còn thiếu một tay quý hồn cầm lồng đèn dẫn đường nữa thôi.

Nàng nghĩ, có thể bỏ qua cũng tốt, nhiều lắm thì cũng chỉ là lại đi qua cầu Nại Hà lần nữa. Nhưng nàng sợ, kiếp sau liệu có thể có vận may như thế này nữa không, có thể trở lại thiên giới, không còn phải chịu những khổ nạn kia. Giống những đời kiếp đã luân hồi, có phải không ai còn nhớ tới nàng, không còn một ai.

Nàng chỉ có một sư phụ, bây giờ thì đã chẳng còn ai tìm nàng, không còn một ai.

29. Chương 029

029

“Thiên Âm, Thiên Âm...” Tiếng nói run rẩy vang lên, hoảng hốt.

Là ai vậy? Ai có thể gọi nàng bằng giọng điệu đó. Lúc này còn ai nhớ tới nàng, Thanh Sơn, Lục Thủy không thể biết nàng ở đây, mà Bạch Vũ ca ca càng không thể... Ai sẽ đến cứu nàng? Ai có thể cứu con người chỉ có hai bàn tay trắng này, duy nhất chỉ có...

“Sư phụ?”

Âm thanh bên tai phút chốc lại biến mất, có thứ gì đó được nhét vào tay nàng, linh khí nhẹ nhàng hiện lên, nàng cảm nhận được đáy lòng có thứ gì đó không ngừng phá thể chui ra, lại được xoa dịu xuống. Trong tay là Xích Cơ, thiên kỳ đã kết thúc sao?

Trong thế giới tối đen, có ánh sáng mập mờ.

“Sư phụ... Sư phụ...”

Nàng hốt hoảng muốn chứng thực suy đoán của mình, vươn tay tìm kiếm, người trước mắt nàng không nhìn rõ, nhưng chắc chắn không phải là sư phụ thanh lãnh như sen của nàng.

“Đại sư tỷ.”

“Linh Nhạc?” Là Linh Nhạc, đúng rồi, nàng còn có một sư đệ, người duy nhất đối xử tốt với nàng. Thì ra sư phụ không còn, thế gian này còn có một người sẽ đi tìm nàng.

Thỏa mãn dâng tràn, tự nhiên nàng lại cảm động muốn khóc, khóe miệng kéo lên một nụ cười tươi, rục rịch.

“Đệ đã đến rồi...” Thật tốt, cuối cùng vẫn có người nhớ tới nàng, vẫn còn có một người.

“Thiên Âm, đại sư tỷ...” Linh Nhạc cuống quýt lau đi những vết máu kinh người kia, ngay khi nhìn thấy người toàn thân là máu bên hòn đá, vẫn là ngôi trắng tấp, giống như Thiên Âm vạn kiếp bất phục của trước kia, Linh Nhạc quả thực không tin được hai mắt mình.

Bàn tay không ngừng run rẩy, một thứ sợ hãi chưa bao giờ có, như chỉ cần trong nháy mắt, người đó sẽ biến mất trước mắt y.

Nàng lại chỉ cười, như muốn an ủi, khóe miệng vẫn không ngừng chảy, khiến hai mắt y bóng rát.

Y đột nhiên rất hận, hận mình tại sao không sớm phát hiện thấy Xích Cơ trong tay Phượng Minh, vì sao không sớm đoạt lại một chút, tại sao không sớm đi tìm nàng một chút, nàng sẽ không bị thương nặng đến thế: “Đại sư tỷ, ta đưa tỷ tới nơi của Ti Dược, tỷ đừng lo lắng, không có chuyện gì.”

Y bối rối an ủi, chỉ là trong giọng nói cũng run rẩy như ngay cả mình cũng không tin, nàng muốn cười một nụ cười trấn an, nhưng khóe miệng chỉ giật giật nhẹ, nàng muốn nói với y, nàng không sao, nhưng không thể phát ra được âm thanh nào.

Linh Nhạc bị nụ cười nhợt nhạt kia đâm vào tim đau đớn, áy náy như muốn nghiền nát y, vội thận trọng ôm lấy người trên mặt đất, chỉ sợ khiến nàng bị thương thêm.

“Ta dẫn tỷ đi chữa thương, không có chuyện gì... không có chuyện gì đâu...”

30. Chương 030

030

“Linh Nhạc, giữa Thiên kỵ sao để lại dám ra tay cướp Xích cơ?” Giọng nói của Diễm Kỳ vang lên: “Đệ càn quấy đủ...” Lời còn chưa dứt, y đã bị thân ảnh trong tay Linh Nhạc làm cho kinh hoàng, giật mình đứng yên tại chỗ.

“Nàng... không thể nào.”

“Có cái gì không thể nào!” Linh Nhạc cười lạnh, lửa giận trong mắt muốn thiêu cháy: “Đây không phải là một tay đại ca tạo thành sao?”

“Sao có thể như vậy, không phải nàng ta chỉ không nhìn thấy thôi sao, sao lại bị thương thành như vậy.” Y thậm chí còn không cảm nhận được nguyên thần của nàng.

“Toàn bộ thiên giới đều biết, tru tiên trận lần trước, nàng thương tổn tới Nguyên Thần, chẳng lẽ đại ca không biết?”

Diễm Kỳ trợn trừng hai mắt. Thương tổn tới Nguyên Thần... Như vậy Xích Cơ...

Tuy rằng trước mắt chính là đại ca mình kính yêu, nhưng Linh Nhạc không cách nào kìm nén được cơn tức giận, gần từng chữ một: “Thứ người lấy đi không phải chỉ là thần khí, mà là sinh mệnh của nàng!”

Y dờ dẫm, dưới chân không tự chủ lùi một bước.

Đáy lòng như bị va vào tảng đá kia, hoảng loạn, đột nhiên nhớ tới lời của nàng lúc đó.

“Nếu như ta nói, Xích cơ là sinh mệnh của ta, người vẫn muốn sao?”

Hóa ra khi đó không phải nàng đe dọa, Xích cơ thật sự là mạng của nàng.

Mà y... không chần chừ lấy đi.

Linh Nhạc một khắc cũng không muốn ở lại, đi lướt nhanh qua y, cười mây bay thẳng tới Ti Dục phủ.

“Đại sư tỷ, sắp tới rồi. Không có việc gì, không sao.” Toàn thân y run rẩy. Nhìn khóe miệng Thiên Âm không ngừng phun máu. Y lệnh ỳnh phải trấn định, phải bình tĩnh, thế nhưng không thể nào ngăn cản được nỗi sợ hãi dâng lên trong lòng.

Hết lần này tới lần khác y dùng tất cả tiên thuật, nhưng không cách nào khiến máu nàng ngừng chảy.

“Dừng... dừng.” Thiên Âm thì thào lên tiếng, thương thế đã vào Nguyên Thần không có cách nào trị khỏi, nàng sợ sẽ hồn phi phách tán.

“Sẽ không!” Linh Nhạc lớn tiếng phản bác, cánh tay ôm tay nàng càng chặt hơn, bay nhanh thêm, giống như đánh một canh bạc sinh tử. “Ta đã đồng ý với sư phụ phải chăm sóc nàng, nàng không thể để ta nuốt lời được có được không?”

Có giọt nước rơi trên mặt nàng, nóng rực, nàng ngẩng đầu, nhìn hốc mắt y không biết từ khi nào đầy hơi nước. Nàng cố gắng cười thật tươi, muốn cho y biết, không việc gì. Ngược lại, nàng có thể sớm gặp sư phụ, nàng sẽ nói cho người biết, nàng có một sư đệ rất tốt, y đối với nàng rất tốt.

Nàng tích góp từng chút một khí lực toàn thân, lời tới miệng lại chỉ ghép thành hai chữ “Cảm ơn...” Cảm ơn đệ đã đi tìm ta, cảm ơn đệ che chở cho ta, cảm ơn đệ đã cho ta chút ấm áp duy nhất trong năm trăm năm qua. Để nàng hiểu được khổ nạn của nhân thế, đều đáng giá.

Đáng tiếc, nàng không có thời gian báo đáp y, nàng đã từng thề rằng, nếu như còn có người có thể thật tình đối xử tốt với nàng, nàng sẽ dốc hết tất cả đối tốt với hắn. Nhưng cuối cùng vẫn không còn cơ hội.

Nàng cố gắng mở to hai mắt, muốn nhìn thiên giới này một lần nữa, lại nghe được tiếng nổ kinh thiên và bầu trời sáng mờ vạn tượng. Nàng biết đó là âm hưởng của đạo thiên lôi cuối cùng, thiên kị đã kết thúc.

Trước giờ chưa từng có đạo thiên lôi thứ tám mươi mốt, lần thiên kị này lại đánh xuống.

Đột nhiên nàng lại nghĩ cũng may mắn khi ượng Xích Cơ, thiên kị như vậy coi như nàng cũng có một phần công sức.

Nàng không khỏi nhếch miệng lên, khung cảnh trước mắt trở nên hỗn độn, Xích Cơ trong tay phát ra tiếng ong ong than khóc, nàng lại chỉ nghe thấy mơ hồ. Kể cả tiếng kêu gào tê tâm liệt phế của Linh Nhạc, lại xa như tận chân trời.

“Đừng ngủ, van nàng, ta đã chờ nàng một ngàn năm rồi, đừng ngủ được không? Cầu xin nàng...”

31. Chương 031

031

Lúc Thiên Âm tỉnh lại, Xích cơ đang nằm trong lòng bàn tay nàng khê kêu, nàng cảm nhận được linh thức, khi đó mới nhìn thấy được vẻ mặt của Lục Thủy, chắc nàng ấy đã khóc rất lâu cho nên giọng cũng khàn hẳn đi, chỉ còn tiếng nức nở khe khẽ. Thiên Âm theo bản năng nâng nhẹ cánh tay lên, lúc này Lục Thủy mới phát hiện ra nàng tỉnh lại, ngẩn ngơ, đôi mắt khó lắm mới tìm được không rơi lệ giờ lại ngập nước, cuối cùng không nhịn nổi mà lao tới ôm nàng gào khóc.

“Tôn chủ.....Tôn chủ, người cuối cùng cũng tỉnh lại rồi!”

Nàng bất ngờ bị ôm lấy, cơ thể hơi đau đớn, khi đó mới xác nhận mình vẫn còn tồn tại. Vỗ vỗ lưng Lục Thủy trấn an, nàng cũng tỏ mò không hiểu nổi, lúc đó rõ ràng nguyên thần của mình đã sắp sửa tan biến, không hiểu mọi người dùng biện pháp gì mà cứu sống được.

“Lục Thủy, tôn chủ vừa mới tỉnh lại, để cho nàng ấy nghỉ ngơi một chút đi.” Thanh Sơn lên tiếng đúng lúc, Lục Thủy mới tỉnh táo lại, nức nở buông Thiên Âm ra vui vẻ nói: “Em chỉ mừng quá thôi mà, lúc ấy tôn chủ bị thương thành như vậy..... em còn nghĩ.....nghĩ..... Thật tốt cuối cùng ngài đã tỉnh lại rồi.”

“Làm sao ta có thể tỉnh lại được?” Nàng biết mình chỉ là người phạm, nguyên thần bị hủy rồi thì ngay đến việc có thể giữ gìn không để hồn phi phách tán đã là vô cùng may mắn lắm rồi chứ đừng nói tới việc sống sót. Thế nhưng hiện giờ nàng vẫn yên ổn nằm ở nơi này, thật sự vô cùng khó hiểu.

“Là nhờ có Hưởng Sinh Liên, Thiên Hậu nương nương đã dùng Hưởng Sinh Liên mới có thể cứu sống được tôn chủ.” Lục Thủy lau lau nước mắt trên mặt, thần sắc vừa mừng vừa sợ, cuối cùng cũng bình tĩnh lại giải thích: “Lúc đó nguyên thần của tôn chủ sắp sửa tan hết, ba hồn bảy vía cũng bắt đầu tan biến, Nhị hoàng tử dùng tất cả các phương pháp cũng không thể nào giữ lại được hồn phách của người.”

Lục Thủy càng nói càng thương cảm, nước mắt lại như trực trào ra, hít sâu một hơi mới kìm lại được: “May mà..... Hưởng Sinh Liên đó quả không hổ danh là Long tộc chí bảo, có thể ngưng thần tụ phách. lúc ấy tính mệnh Tôn chủ vô cùng nguy kịch, Thiên Hậu nương nương cuống quá không còn cách nào khác phải dùng tới thứ bảo bối duy nhất cho tôn chủ nuốt vào, lúc này mới.....”

“Dì ta?” Bà ấy đã dùng Hưởng Sinh Liên, nàng vừa nói, ánh mắt liền nhìn xuống, quả nhiên có đóa Hồng Liên đỏ rực giữa ngực mình.

“Vâng, là nương nương!” Lục Thủy vui vẻ gật đầu. “Lúc đó Nhị hoàng tử ôm tôn chủ lao thẳng tới Ti Duyệt phủ nhưng cũng không có biện pháp nào cứu được ngài, cuối cùng phải để Thiên Hậu nương nương ra tay, quả nhiên nương nương vẫn rất thương tôn chủ.”

Thiên Âm im lặng không nói, Lục Thủy thì vẫn hào hứng không ngừng, Thiên Âm chạm lên ngực: “Vây Linh Nhạc đâu rồi?” Nhớ tới người này, trong lòng nàng bất giác lại lo lắng, lúc đó chắc y phải lo lắng và sợ hãi lắm, y vốn luôn quan tâm lo lắng cho nàng mà. Nhìn quanh một lúc cũng không thấy bóng dáng y.

“Cái này.....” Về mặt Lục Thủy có chút khó coi, liếc mắt nhìn Thiên Âm do dự một lúc rồi mới chậm rãi nói: “Nhị hoàng tử, bị Thiên Đế nhốt vào băng vực rồi.”

“Băng vực, tại sao lại thế?” Thiên Âm kinh ngạc.

Lục Thủy nhăn mặt áp dụng giải thích: “Nhị hoàng tử ngài ấy đầu tiên là làm rối loạn thiên đình, sau đó lại đập phá Ti Duyệt phủ, cho nên Thiên Đế mới.....Nhưng mà tôn chủ yên tâm, Thiên Đế cũng chỉ tạm thời nhốt ngài ấy vài ngày thôi, dù sao họ cũng là phụ tử mà, đâu thể nói trừng phạt là trừng phạt luôn được. Không chừng vài ba ngày nữa sẽ thả Nhị hoàng tử ra mà thôi.”

Thiên Âm lúc này mới thả lỏng, nhớ lại vẻ mặt hốt hoảng của y trước khi nàng hôn mê khiến lòng đau đớn, nàng có thể tưởng tượng được lúc đó y bất lực đến mức nào, trơ mắt nhìn nàng hồn phi phách tán. Chắc phải tuyệt vọng vô cùng mới có thể giận chó đánh mèo đổ lỗi cho Ti Duyệt, đến nỗi đập phá phủ đệ của ngài ấy như thế.

“Tôn chủ yên tâm, người cứ bồi dưỡng thân thể thật tốt đợi tới khi người khỏe hoàn toàn là có thể nhìn thấy Nhị hoàng tử. Phải rồi! Có phải tôn chủ ngài cũng nên tới thiên cung một chuyến không, cũng nên tới cảm ơn Thiên Hậu nương nương, nếu không phải nhờ nương nương dùng Hướng Sinh Liên.....” Lục Thủy dường như lại nghĩ tới chuyện đau lòng nào đó, ánh mắt mờ mịt đi, nói: “Lúc đầu em còn lo lắng tôn chủ sau khi trở về chỉ có một thân một mình..... Giờ thì tốt rồi đã có Thiên Hậu nương nương che chở, về sau sẽ không có ai dám bắt nạt người nữa, sau này.....”

“Lục Thủy!” Thanh Sơn đột nhiên lên tiếng ngắt lời, nhẹ giọng: “Không phải Ti Duyệt Tinh Quân để lại thuốc dẫn là sau khi tôn chủ tỉnh lại phải cho nàng uống ngay sao?”

“A! đúng rồi, đầu óc ta tệ quá đi, ta lấy ngay đây.” Bây giờ Lục Thủy mới nhớ ra, vội hốt hoảng chạy ra ngoài.

Trong phòng tĩnh lặng đi không ít, đợi đến khi không còn nghe được tiếng bước chân của Lục Thủy nữa, lúc này Thiên Âm mới nhìn phía bên cạnh nói: “Thanh Sơn, huynh có chuyện gì muốn nói phải không?”

Thanh Sơn trầm mặc một lúc, rồi do dự nói, vẫn là giọng điệu ôn hòa như thế: “Tâm tư Lục Thủy đơn giản, nàng ấy cứ nghĩ ai cứu tôn chủ thì đó là người tốt, cho nên những lời nàng ấy nói tôn chủ cứ nghe để đấy là được rồi.”

“Ta biết.” Thiên Âm cười gật đầu, nàng làm sao lại không hiểu ý của Thanh Sơn chứ. Dĩ đối xử với nàng cũng có vài phần chân tình, nhưng bà ấy thân là Thiên giới Đế Hậu, chuyện gì cũng có giới hạn của nó, bằng không, ánh mắt của nàng không thể tới bây giờ vẫn không nhìn thấy.

Thanh Sơn như nhẹ nhàng thở ra, định xoay người đi ra ngoài.

“Thanh Sơn.” Thiên Âm đột nhiên cất tiếng gọi, gấp gáp hỏi: “Bạch Vũ ca ca huynh ấy có vượt qua thiên kị không?”

“.....Có!”

“Huynh ấy phải chịu bao nhiêu đạo thiên lôi?”

“Tám mươi một!”

Tám mươi một, cuối cùng huynh ấy cũng đã phi thăng lên chín trọng thiên rồi. Sắc mặt tái nhợt của Thiên Âm rốt cục cũng có chút vui mừng, an tâm nằm xuống, tâm trạng vô cùng vui vẻ.

Rất lâu trước đây, sư phụ đã từng tính mệnh cho Bạch Vũ ca ca, người nói trong vòng vạn năm tới, huynh ấy sẽ có cơ hội duy nhất phi thăng lên thành thượng tiên, quả nhiên đã thành sự thật. Thần tộc xưa nay

luôn xem nhẹ duyên trần thế tục, vô ưu vô cầu. Mà Thiên Âm nàng chính là nỗi khúc mắc duy nhất của huynh ấy trong tam giới, cho nên Bạch Vũ mới tới sống ở Tu Di Sơn, xem ra bây giờ huynh ấy đã có thể buông khúc mắc đó được rồi. Trước lúc nàng nằm xuống ngất đi, trước mắt là cả một bầu trời mờ sáng, như đêm lành lúc huynh ấy phi thăng, đáng tiếc nàng không thể tận mắt đưa tiễn huynh đi.

Mình có thể sống được, chắc hẳn một phần cũng là nhờ Bạch Vũ ca ca. Hướng Sinh Liên kia, là Long tộc chí bảo, trong thiên địa này chỉ còn một gốc duy nhất. Cho dù là Thiên Hậu yêu cầu thì Thiên Đế chắc chắn cũng không đáp ứng, Là bởi vì nàng có một ca ca đã phi thăng thành thượng thần, cho dù khó có cơ hội gặp lại, nhưng quả thật, trong tam giới không có ai có thể sánh được với thần.

32. Chương 032

032

Hướng Sinh Liên không hổ là Long tộc chí bảo, chưa đầy nửa tháng Thiên Âm đã phục hồi lại sức khỏe. Trong thời gian đó Ti Duyệt thường xuyên tới thăm khám cho nàng, cũng không biết lần trước Linh Nhạc đập phá phủ đệ của ngài ấy ra sao mà mỗi lần gặp mặt ngài ấy luôn bày ra bộ dạng ai oán, thế nhưng khi xem mạch cho nàng lại hết sức cẩn thận, một chút cũng không dám qua loa.

Linh Nhạc làm loạn thiên kị, khiến cho Phượng Minh tiên tử bị thương, nên bị Thiên Đế nhốt ở Băng Vực đã gần một tháng. Nghe Lục Thủy nói, cho dù bị phạt y cũng không an phận sám hối, nhiều lần muốn xông ra ngoài, vốn kế thừa thuật kết giới của Bạch Vũ ca cho nên hầu như kết giới ở Băng Vực đều không ngăn được y, cuối cùng Thiên Đế phải tự mình trói lại nhốt vào bên trong.

Lúc đầu y còn trăm phương nghìn kế nghĩ cách chạy ra, không hiểu vì sao thời gian sau lại ngoan ngoãn im lặng chờ đợi, không phá phách nữa. Hôm nay là ngày y được thả tự do, Thiên Âm lúc đầu cứ do dự mãi nhưng cuối cùng vẫn nhìn không được chạy tới Băng Vực xem.

Băng Vực cách Thanh Vân cũng không quá xa, nàng cùng với Thanh Sơn Lục Thủy bay không tới một khắc đã tới. Đợi nửa canh giờ, cảnh sắc trước mắt mới bắt đầu thay đổi, Thiên Âm biết đây chính là dấu hiệu báo kết giới sắp được mở.

Quả nhiên từ phía xa xuất hiện một bóng dáng màu lam từng bước đi ra, bộ dáng một nhoc, thân hình như tiêu tụy đi, bước từng bước chậm.

Vẫn là bộ quần áo y mặc hôm nàng ngất đi, trước ngực còn có mấy vết đỏ sậm màu máu. Nàng biết chắc ngày đó y cố gắng lắm, cho nên đừng nói tới thay đổi trang phục mà ngay cả việc niệm thần chú thanh tịnh cơ bản nhất y cũng không kịp vì làm.

Nước mắt tự nhiên lăn dài trên má, nàng vội lấy tay lau đi nhưng càng lau nước mắt lại càng không ngừng trào ra.

Bóng người phía xa như cảm nhận được, tầm mắt lơ đãng nhìn về phía này, bước chân đột nhiên dừng lại. Như thể quá đổi kinh ngạc, mắt y trợn to, khóe miệng khẽ cong lên. Nháy mắt một cái, thân ảnh vừa mới cách nàng cả trăm bước chân đã xuất hiện ngay trước mặt.

“Đại sư tỷ!” Còn chưa dứt câu, Thiên Âm đã bất ngờ bị làn khí lạnh còn sót lại của băng tuyết bao lấy, Linh Nhạc ôm chặt đến mức nàng không động đậy nổi. Như muốn xác nhận điều gì đó, y vùi đầu cọ cọ không ngừng: “Tỷ còn sống.....tỷ quả thật còn sống, bọn họ không gạt ta. Đại sư tỷ.....Đại sư tỷ.....Đại sư tỷ.”

Mỗi một tiếng đều chứa đựng bao nhiêu ghen ngào nức nở, nàng bị gọi tha thiết như thế trong lòng lại trào lên niềm chua xót, nước mắt lại chảy không ngừng. Đưa tay nhẹ vỗ vỗ lưng y, nói: “Ta không sao.....Không có việc gì nữa rồi!”

“Đại sư tỷ?” Nghe được giọng nói nghẹn ngào của Thiên Âm, y vội vàng buông ra. Nhìn vào mắt nàng càng khiến y nhất thời luống cuống, ngay cả giọng nói cũng lắp bắp đi: “Đại sư tỷ, sao tỷ lại khóc thế? Có phải tại ta ôm tỷ quá đau không? Ta..... xin lỗi.....”

Nàng cố gắng lắc đầu, y lại càng khẩn trương, “Tỷ.....đừng khóc, tỷ khóc như thế ta không biết phải làm thế nào?” Tay đưa lên vài lần rồi lại buông xuống, y muốn lau nước mắt cho nàng nhưng lại sợ làm nàng đau, bộ dáng đó thực sự rất buồn cười.

Nàng nhin không được, bật cười một tiếng.

“Là ta quá vui mừng thôi.” Không đành lòng nhìn thấy bộ dáng lo lắng của y.

Linh Nhạc nhìn chằm chằm nàng, lại nhìn lần nữa, lần nữa, như xác nhận, lúc này mới khẽ nở nụ cười, nụ cười rực rỡ xán lạn khiến cho đối phương không dám nhìn thẳng, nàng giật mình chớp mắt cúi đầu nhìn xuống dưới chân.

Lúc này mới phát hiện Linh Nhạc đã ôm lấy nàng từ lúc nào, y khẽ nâng nàng lên quay vòng vòng, vừa quay vừa cười vui vẻ hết lớn: “Nàng đã trở lại, đã trở lại rồi. Ha ha.....”

Thiên Âm biết rõ y làm như thế có chút quá mức, nhưng nàng cũng không nỡ làm y mất hứng, bộ dáng hào hứng đó cũng khiến lòng nàng vui lây.Đã bao lâu rồi không được thật tâm vui vẻ như thế, ngay cả bản thân nàng cũng không còn nhớ rõ. Xoay vòng một hồi lâu tới khi choáng váng đầu óc nàng mới lên tiếng ngăn lại hành động ngây thơ của Linh Nhạc.

Cẩn thận nhìn y một lúc, chỉ mới một tháng ngắn ngủi mà y đã gầy đi không ít, mắt thâm quầng, tóc tai rối bời.

Nàng tự nhiên lại thấy đau lòng, không biết là vì cảm động, vì áy náy hay là vì một cảm giác gì đó không rõ ràng. Vuốt ve những sợi tóc của y, đột nhiên nàng lại muốn chỉnh chu cho người đó.

“Linh Nhạc, ta giúp đệ chải tóc nhé.” Tay nàng đã bắt gặp với tới dây cột tóc của y. Chải chải vuốt vuốt, mãi cho tới khi nhìn mái tóc thẳng mượt trên tay mình, lúc đó nàng mới định thần, giật mình không hiểu mình mới làm gì nữa.

Hành động này chỉ phù hợp với vợ chồng thôi, không phải sao.

“Sư tỷ...” Linh Nhạc cũng vô cùng sửng sốt, ánh mắt mở to kinh ngạc.

Nàng vội vàng lùi bước ra phía sau, lưng túng nhìn dây cột tóc của y vẫn còn trong tay, giữ lại cũng không được mà bỏ xuống cũng không xong. Mặt bỗng nhiên nóng ran, ửng hồng.

Linh Nhạc cũng bị hành động của nàng làm cho lung túng, nhất thời không biết nói gì, ánh mắt vội vàng nhìn qua hướng khác nhưng cuối cùng lại bắt gặp nhìn vào dây cột tóc trong tay nàng, ý muốn lấy lại nhưng lại thôi. Y cảm thấy, Thiên Âm giúp y chải đầu, thì cũng có gì sai đâu.....

“Khụ khụ!” Lục Thủy giả bộ ho một tiếng, phá vỡ không khí trầm mặc lúc này: “Nhị hoàng tử, ngài có trở về Thanh Vân với Tôn chủ không?”

“Đương.....Đương nhiên rồi!” Linh Nhạc vội vàng trả lời, liếc nhìn người bên cạnh vẫn im lặng cúi đầu, long ngóng giải thích: “Ta cũng là đệ tử của Thanh Vân, tất nhiên phải về rồi.”

Dường như muốn chứng minh lời nói của mình là hết sức bình thường bèn nhanh chóng vẫy vẫy đám mây muốn đi. Nhưng bất chợt lại bị một tiếng nói lạnh lùng ngăn cản: “Đệ muốn về đâu?”

33. Chương 033

Không biết từ khi nào, Diễm Kỳ đã xuất hiện bên cạnh bọn họ, có lẽ y cũng tới để đón Linh Nhạc: “ Chịu phạt lâu ngày có phải là đầu óc của đệ cũng có vấn đề rồi không, quên cả việc tới gặp phụ vương phục mệnh rồi sao? Đúng là nên phạt đệ nhiều ngày nữa mới phải.”

“ Đại ca!” Linh Nhạc trầm giọng, vẻ mặt hơi căng thẳng, bàn tay của nàng bị y nắm đến đau, y còn kéo nàng về phía sau người, tinh thần vừa nãy vẫn hân hoan vui vẻ, giờ lại đầy phòng bị.

“ Đệ bày ra cái bộ dạng gì thế hả? Ta ăn thịt người chắc?” Diễm Kỳ nhú mày.

Linh Nhạc không trả lời y, vẫn che trở phía trước Thiên Âm, tay khê khê siết chặt như là lo lắng người trước mặt bất thành linh bước tới.

“ Còn không mau quay về Thiên Cung!” Diễm Kỳ hừ lạnh một tiếng, giọng điệu đầy rắn dạn, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía Thiên Âm, có chút gì đó chần chờ lưỡng lự nhưng rất nhanh đổi thành nghiêm túc.

“ Đệ không muốn trở về cùng huynh.” Linh Nhạc phản bác.

Ngay lập tức, Diễm Kỳ giật mình sửng sốt, Linh Nhạc trước nay luôn kính trọng y, chưa bao giờ công khai cãi lời như thế, vậy mà hôm nay.... Diễm Kỳ bỗng lâm vào bế tắc, trong lòng đầy hờn giận.

“ Linh Nhạc không được náo loạn.”

Y vẫn giữ vẻ mặt phòng bị, nắm thật chặt tay người bên cạnh, nói: “ Như lúc đệ ở Băng Vực sao, đây mới là thời điểm sáng suốt nhất của cả đời đệ.”

“ Người!” Diễm Kỳ giống như sắp bùng nổ.

Phía sau bất ngờ vang lên giọng nói trêu đùa: “ A! Huynh đệ các người có chuyện gì đấy?” Viêm Kỳ từ giữa kết giới Băng Vực đi tới, xem ra cũng là tới đón Linh Nhạc. Nhìn qua vẻ mặt tức giận của hai người: “ Ở ngoài Băng Vực ta đã cảm nhận được hai người có chút là lạ rồi. Đang cãi nhau à? Sẽ đấu võ sao? Vừa lúc cho ta xem với? Lâu rồi không thấy ẩu đả, may mà hôm nay có dịp.”

Diễm Kỳ quay đầu trừng mắt nhìn cái bộ dáng vui sướng khi thấy người gặp họa của y, lạnh lùng hừ một tiếng, tức giận trong lòng cũng vơi đi một nửa.

“ Thì ra nha đầu này cũng ở đây.” Viêm Kỳ lướt mắt về phía Thiên Âm, tiến lên vài bước, cẩn thận đánh giá nàng một lượt, lúc sau mới nói: “ Nghe nói cô bị thương xem chút nữa thì xảy ra chuyện lớn à? Là thật sao? Giờ ổn chưa?”.

Thiên Âm cười cười gật đầu, cúi người thi lễ: “ Tạ ơn tình quân quan tâm, đã ổn rồi”. Ngẩng mặt lại vừa vịn chạm phải ánh mắt của Diễm Kỳ, chớp mắt quay về hướng khác.

“ Ta thực sự không quen nhìn bộ dáng quy củ của cô chút nào, nhưng dù sao so với trước kia thì vẫn tốt hơn nhiều.” Viêm Kỳ khẽ giọng than, nhìn nàng một cái, rồi lắc đầu. Y nghiêng sang nhìn Linh Nhạc bên cạnh, ý như hiểu ra điều gì.

“ Được rồi, quay về Thiên Cung đi.” Diễm Kỳ gắt giọng không kiên nhẫn.

Linh Nhạc vừa muốn mở miệng phản bác thì Viêm Kỳ lại tiếp lời: “ Đúng là nên về Thiên Cung phục mệnh, nếu không chắc chắn lệnh tôn sẽ lại mang ngài trở lại Băng Vực đó.”

Linh Nhạc nhú mày, do dự nhìn Thiên Âm.

Viêm Kỳ bật cười: “ Sau này còn nhiều thời gian, hai người còn sợ không còn cơ hội sao?”

Linh Nhạc nắm chặt tay, do dự một lúc lâu, mới xoay người nhìn Thiên Âm nói: “ Ta nhất định sẽ quay lại, chờ ta nhé”.

“ Ủ!” Thiên Âm nhẹ cười gật đầu. Lúc này y mới bước lên đụn mây.

Diễm Kỳ nhìn về phía Thiên Âm, khóe miệng mấp máy như muốn nói nhưng thấy nàng đang ngẩng đầu nhìn về phía Linh Nhạc trước mặt, giống như trong mắt nàng lúc này chỉ có mình Linh Nhạc mà không còn chỗ cho bất kì ai khác, y bất chợt lại cảm thấy khó chịu, trong lòng ngoài phiền muộn ra còn có một thứ cảm giác gì đó mà không nói rõ, khiến cho lời đến miệng ý tứ cũng bị thay đổi hẳn.

“ Bằng Vực là nơi cực kì lạnh lẽo, cô không muốn sống hay sao mà tới những nơi như thế này.” Thấy nàng quay đầu lại nhìn về phía mình, sau đó lại nhanh chóng quay mặt đi, không có biểu hiện muốn phản bác hay cãi cò, nhất thời trong lòng Diễm Kỳ nổi tức giận càng dâng cao, nắm chặt tay không nói gì, hừ lạnh một tiếng rồi phi thân bay về phía Thiên Cung.

“ Hết náo nhiệt rồi, ta cũng đi đây”.Viêm Kỳ nhìn Thiên Âm cười cười.

“ Viêm Kỳ”.

“ Sao?” Y xoay người.

“ Chuyện của Bạch Vũ ca ca..... Cảm ơn.”

Y hiểu được ý nàng, giống như Bạch Vũ, y vuốt ve tóc nàng, nói:

“ Hiểu được là tốt rồi.” Nói xong liền cười mây bay đi. Bạch Vũ và y là bằng hữu, khúc mắc của Bạch Vũ , y là người ngoài cuộc nên vô cùng rõ ràng, không muốn người huynh đệ của mình cứ thế mà suy sụp. Lúc trước nói ra chỗ ở của Bạch Vũ cho Thiên Âm, y cũng chỉ là muốn xem thử biểu tình của Bạch Vũ ra sao thôi. Không ngờ tới Bạch Vũ lại phi thăng thành thượng thần.

Xem ra nha đầu này, đã buông xuôi được hết rồi. Chẳng qua....

Y ngẩng đầu nhìn Diễm Kỳ đang bay phía trước, ánh mắt trầm hẳn, bay vút nhanh hơn.

34. Chương 034

034

“ Tại sao lại đi nhanh như vậy?” Hắc mĩnh cười hỏi.

Diễm Kỳ không trả lời, chỉ liếc mắt nhìn y.

Viêm Kỳ khẽ híp mắt, cúi đầu nhìn xuống bóng hình của Thiên Âm ở phía dưới, lúc này chỉ còn là một cái chấm nhỏ màu đen mờ昧.

“ Huynh cũng nên nhìn nhận những điểm tốt của nàng đi.” Cô gái đã từng điên cuồng yêu thương y như thế.

“ Điểm tốt?” Diễm Kỳ lạnh giọng: “ Nếu như nàng lại có âm mưu gì thì phải làm sao hả?”

“ Không có đâu.” Viêm Kỳ thở dài một tiếng.

Trong lòng Diễm Kỳ lại bất chợt dâng lên một nỗi đau đớn khó hiểu, im lặng bay nhanh về phía Thiên Cung.

Bây giờ y làm gì có thời gian mà lo lắng những chuyện như vậy, bởi vì Linh Nhạc không hiểu chuyện, cướp lấy Xích Cơ khiến Phượng Minh phải chịu đợt thiên lôi thứ nhất giáng xuống người, tuy rằng không nguy kịch tới tính mạng nhưng cũng phải nghỉ dưỡng dài ngày. Việc đó là do đệ đệ của y làm mà nàng ấy lại cứ ngày ngày oán giận y.

Chuyện của Thiên Âm y cũng có chút áy náy, nhìn nàng hấp hối trước mặt, mọi người không có cách nào cứu chữa. Y cũng từng nghĩ phải bồi thường nàng, nhưng tới khi gặp được nàng rồi một câu tử tế y cũng không nói được. Thậm chí một câu hỏi thăm bệnh tình đơn giản y cũng không hỏi qua, không phải không muốn mà là không biết phải hỏi như thế nào.

Dẫn Linh Nhạc tới Thiên Cung xong, y phải đi Phượng Kỳ Sơn. Mấy ngày nay, mãi bận chuyện Thiên Kỳ, thu dọn tai họa do Linh Nhạc gây ra, y vẫn chưa có thời gian qua thăm Phượng Minh, bây giờ mọi chuyện đã tạm thời yên ổn, y cũng nên tới thăm nàng thôi.

“ Đã đỡ nhiều chưa?” Nàng người đang nằm trên giường dậy, vẻ mặt Diễm Kỳ thoáng dịu dàng.

Thấy y bất ngờ tới Phượng Minh có hơi kinh ngạc, nhưng vui sướng nhiều hơn, nàng khẽ gật đầu: “Đã tốt hơn nhiều rồi, Diễn Kỳ ca ca, chuyện thiên kị thế nào rồi? Huynh cũng đừng trách Linh Nhạc, tuổi hắc còn trẻ, chưa phân biệt được nặng nhẹ mà thôi.”

“Hừ!” Diễn Kỳ hừ lạnh một tiếng: “Từ nhỏ đã liên tục làm mọi người phải lo lắng, gây không biết bao nhiêu rắc rối. Lần này đã khiến nàng phải chịu khổ rồi.”

“Muội chỉ bị thương nhẹ, bây giờ cũng đã tốt nhiều rồi, Chỉ là không biết.....” Phượng Minh cẩn thận xem xét sắc mặt Diễn Kỳ, do dự một hồi mới hỏi: “Không biết Thiên Âm nàng ấy.....”

Diễn Kỳ nhăn mặt, sắc mặt đen đi vài phần, làm như không muốn nhắc tới đề tài này: “Nàng ta không có việc gì, phụ quân và mẫu hậu dùng Hướng Sinh Liên ngưng tụ nguyên thần của nàng ấy, hiện tại đã tốt rồi, còn có thể tới Bằng Vực đón người mà.”

Y hừ lạnh một tiếng, trong đầu lại hiện lên hình ảnh Linh Nhạc ôm Thiên Âm quay vòng vòng, hơn một ngàn năm biết nàng nhưng đây là lần đầu tiên y thấy nàng cười thản nhiên vui vẻ như thế. Làm cho người ta thấy vô cùng.....chói mắt! Phải, với y hình ảnh đó thực sự cực kì chói mắt, từ sau khi trở về, nàng gặp y chỉ luôn giả bộ cười không nói nhiều lời, mà Linh Nhạc chỉ ôm nàng một cái thôi đã có thể khiến cho nàng vui đến vậy?

“Cũng không hiểu tại sao phụ quân và mẫu hậu của ta lại che chở nàng ấy như thế, ngay cả vật chí bảo của tộc ta cũng.....”. Tức giận trong lòng y càng dâng cao, Hướng Sinh Liên là long tộc chí bảo, lại có duy nhất một cây: “Nhớ ngày trước muội cũng suýt chút nữa thì hồn phi phách tán, ta đi cầu xin phụ quân giúp đỡ nhưng người cũng không dùng tới vật quý đó, vậy mà lại dùng nó để cứu nàng ta.”

Diễn Kỳ quay người lại thấy Phượng Minh cúi đầu không nói, mới giật mình tiến tới nắm tay nàng: “Ta xin lỗi muội Minh nhi, không phải ta cố ý làm muội nhớ tới chuyện xưa, chỉ là muốn bất bình vì muội mà thôi.”

Phượng Minh lắc đầu nở cười nhẹ, nói: “Diễn Kỳ ca ca đừng lo lắng, Minh nhi hiện giờ không phải đã tốt lắm rồi sao. Thiên Quân, Thiên Hậu cũng có suy tính riêng của người, huống hồ..... Nghe nói Bạch Vũ thiên quân đã trải qua được chín chín tám mươi một trọng thiên lôi.”

Diễn Kỳ sững sốt, bây giờ mới nhớ tới việc này. Bạch Vũ là người duy nhất trong mấy chục vạn năm trở lại đây có thể vượt qua thiên kị mà phi thăng thành thượng tiên, hiện giờ cũng đã trở thành thần tôn.

“Thiên Âm là muội muội duy nhất của Bạch Vũ”.

Y sao lại không biết được, Hướng Sinh Liên đem cho nàng ta là vì nể mặt mũi Bạch Vũ. Tuy nói vượt qua chín trọng thiên lôi sẽ có thể phi thăng thành thượng tiên, không màng tới phạm trần, đoạn tình tuyệt yêu, từ đó cũng thoát li tam giới, phi thăng lên thần giới. Cũng rất ít thiên thần quay lại Thiên giới để quan tâm tới việc của Thiên giới. Nhưng Bạch Vũ hẳn vừa mới phi thăng, ai có thể cam đoan hẳn sẽ không quay lại để xem muội muội duy nhất của hắn chứ.

Hơn nữa Thiên Âm bị thương, tuy không phải là do ý cố ý nhưng chính xác là do y gây ra. Nhớ tới ngày ấy, Linh Nhạc ôm Thiên Âm thoi thóp ở đó, máu đỏ tươi từ khóe miệng nàng không ngừng chảy ra thành một mảng đỏ chói mắt.

Bàn tay bất giác nắm chặt, đáy lòng ngập tràn bối rối. Lần đầu tiên y có cảm giác này, người khiến cho y căm ghét vô cùng, thậm chí cả thống hận, là một công chúa kiêu ngạo cơ mà, sao lại không chịu nổi một đòn, sao lại yếu ớt như thế, sao tự nhiên y lại căm thấy vô cùng.....bối rối đến thế?

Thôi cùng lắm là về sau đối xử với nàng ta tốt một chút. Bỏ đi những lo lắng trong lòng, không phòng bị nàng ta nữa.

“Cố gắng nghỉ ngơi cho tốt, lần sau ta lại tới thăm muội. Còn phải tới Ti Dực phủ xem xét một chút, Linh Nhạc đập phá làm rối tung hết mọi thứ, dù sao cũng phải có người dọn dẹp cho nó.” Cố gắng không suy nghĩ tới chuyện của nàng ta nhưng dường như lại nhớ tới điều gì, lông mày y càng thêm nhăn lại.

35. Chương 035

035

“Tôn chủ, nhị hoàng tử tới”, Lúc Lục Thủy nói, Thiên Âm đang ở Phù Vân Điện xem diễn tịch sư phụ để lại, Lục Thủy cười đầy hàm ý tới bẩm báo : “Mới một ngày không gặp, nhị hoàng tử đúng là nóng ruột”.

Mặt Thiên Âm không khỏi nóng lên, tròng mắt liếc Lục Thủy một cái, bảo nàng mời người tới. Chưa được một lúc, người chưa thấy mà tiếng đã tới trước rồi, tiếng “đại sư tỷ” cực kì mạnh mẽ nhưng lọt vào tai lại vô cùng êm tai, nàng ngẩn ngơ chốc lát, bóng hình kia đã nhảy bước lớn tiến vào.

“Đại sư tỷ!” Y đứng trước cửa, có lẽ vì quá gấp gáp, ngực phập phồng, nhìn nàng chằm chằm, nụ cười trên mặt tỏa ra tia ấm, giống như nắng ấm giữa ngày đông.

Đột nhiên Thiên Âm cảm thấy lồng ngực mình cũng ấm dần lên, miệng mấp máy vài lần mới nói ra tiếng : “Vào đi”.

“Ừ”. Y đáp.

Nhất thời không ai nói gì, cũng không biết nói gì tiếp theo, không khí an tĩnh đến kì lạ, Lục Thủy cũng biết không chạy đi chỗ nào rồi.

Linh Nhạc gãi gãi đầu, đảo mắt nhìn quanh bốn phía, làm như không nhìn người trước mắt, nhưng hình ảnh nơi khoe mắt lại rơi cả trên người nàng. Rõ ràng là người mình mong nhớ cả tháng, bao nhiêu chuyện muốn nói, thế mà hôm nay người ấy đang ở trước mắt y, y lại không biết nên mở lời thế nào.

“Tỷ.... Khá hơn chút nào chưa?” Hồi lâu mới hỏi.

“Ừ.” Nàng ý bảo hẳn y xuống, mình cũng dựa vào cái ghế sau lưng, gật đầu nói: “Đã không sao rồi.”

Nhìn chằm chằm Xích Cơ trong tay nàng, Linh Nhạc không khỏi nhú mày, tâm tình vui vẻ trong chốc lát lạnh đi không ít.

“Sẽ chữa khỏi!”

“Cái gì?”

“Đôi mắt của tỷ.”

“Không phải vẫn có thể nhìn thấy sao?”

Giọng điệu của y bỗng trở nên vội vàng: ” Không giống! Không giống với...” Quả thật linh khí có thể nhìn thấy vật, nhưng sao thể bằng với việc hồi phục lại đôi mắt: “Nói chung ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp chữa khỏi mắt của tỷ”.

Trong lòng nàng đầy ấm áp, cười cười: “Đã không sao rồi, như thế này đã rất tốt rồi mà.” Chỉ ít hiện tại Xích cơ thật sự là đôi mắt của nàng, không cần phải cầm theo, cũng không cần lo lắng hồn phi phách tán.

Y đứng lên, tiến lên một bước đứng ở trước người nàng, đôi mắt đột nhiên tối sầm lại, cắn răng hồi lâu mới áy náy nói: “Xin lỗi.”

Thiên Âm sững sốt.

“Ta không biết, đôi mắt của tỷ là bởi vì đại ca...”

Y vẫn cho là, đôi mắt của nàng là vì cứu Viêm Hoàng mới trở nên như thế, là do nàng tự mình lựa chọn, cho nên y chỉ muốn cố gắng nghĩ cách chữa khỏi cho nàng. Nhưng đến sau Thiên Kị, nghe Ti Duyệt nói y mới vô ý biết được, chính đại ca đã ném nàng một mình vào trong trận Tru Tiên, khiến cho đôi mắt của nàng bị linh khí tổn thương.

“Nếu như ngày đó ta có thể cùng tỷ trở về, tỷ sẽ không... Ta đã đồng ý với sư phụ, chăm sóc tỷ thật tốt.” Rõ ràng y đã thề, thế nhưng lại không hề làm được.

Trong lòng Thiên Âm khê xốn xang, nước mắt không kìm được lại muốn chảy ra, nàng đứng dậy kéo bàn tay y, từ từ kéo những ngón tay đang nắm chặt : “Đừng tự trách, ta rất tốt, thật đó.” Có một người thật

tình đối tốt với nàng, nàng thực sự thỏa mãn, những ngày nàng sống tại trần gian, mơ cũng không dám nghĩ: “Linh Nhạc, ta thực sự hạnh phúc vì đệ là sư đệ của ta”.

Nàng thực sự rất vui, không ai có thể khiến nàng có tâm tình đó, là cảm giác cả thế giới đều được lấp đầy, cảm giác thỏa mãn căng tràn, khiến nàng không kim được muốn hét lên hạnh phúc.

“Ta có một chuyện quan trọng cần giao cho đệ.” Thiên Âm xoay người đi về hướng trung tâm điện Phù Vân.”Đệ đi theo ta.”

Đi tới chính điện, nàng mới dừng lại, tay giơ lên Xích Cơ đang động đậy trong tay, Xích Cơ nhẹ nhàng bay lên, cánh quạt mở rộng, phát ra tiếng ong ong trầm thấp, giống như đang cảm ứng điều gì đó. Một lúc sau, một tiếng tách bất ngờ vang lên. Cây sáo ngọc trắng muốt xuất hiện bên cạnh Xích Cơ.

“Vô Ưu và Xích Cơ là một đôi thần khí của Thanh Vân ta, Xích Cơ là vật nắm đó sư phụ giao cho ta, còn Vô Ưu lại là vũ khí của sư phụ, hôm nay sư phụ... Cho nên ta thay người làm chủ, đem Vô Ưu này giao cho đệ, Tuy ta chỉ là phàm thân, nhưng đối với tiên thuật của Thanh Vân vẫn rất quen thuộc, dù chỉ có thể đứng bên chỉ bảo, nhưng ta sẽ đem toàn bộ sở học dạy cho đệ, đệ... có bằng lòng không?”

“Bằng lòng, đương nhiên bằng lòng!” Linh Nhạc mừng rỡ không kìm nén nổi, tuy y vẫn tự xưng là Thanh Vân đệ tử. Nhưng năm đó sư phụ chưa chính thức thu nhận làm đồ đệ, y vẫn lo lắng, nàng sẽ không dễ dàng tiếp nhận y. Mà Thanh Vân từ trước đến nay là nhất sư nhất đồ. Không ngờ bây giờ nàng lại chính thức thừa nhận người sư đệ là y.

Y vội vã quỳ xuống, tiếp được Vô Ưu rồi nắm chặt trong tay.

“Không phải đệ vẫn muốn học Vô Ưu khúc sao?” Ý bảo y đứng lên: “Ngày mai ta sẽ dạy đệ.”

“Được!” Linh Nhạc nghiêm túc gật đầu, vỗ về thân sáo, cười xán lạn.

Thiên Âm đột nhiên lại nghĩ, quyết định này thật sự rất đúng, nàng đã không thể tiếp tục tu tiên, hôm nay có Linh Nhạc truyền thừa Thanh Vân, tin rằng nếu sư phụ có linh, cũng sẽ vui vẻ với quyết định này.

36. Chương 036

036

Vô Ưu khúc là trụ cột của Thanh Vân, cũng là tiên thuật cao thâm nhất.. Dĩ âm ngự thuật*, có thể dựa theo sự thay đổi tâm tình của con người mà biến hóa. Năm đó, khi sư phụ thổi một khúc, trăm hoa đua nở, tung bay đầy trời, đẹp đến nỗi khiến người phải hoa mắt. Nhưng nếu như làm vũ khí, mỗi một phiến hoa rơi đều có thể đã thương người, cho nên Vô ưu khúc còn có tên là Bách hoa sát.

*lấy âm thanh điều khiển thuật.

Linh Nhạc rất có ngộ tính với tiên thuật, nhưng Thiên Âm không ngờ tới chính là, y lại chẳng biết gì về âm luật. Cho nên học Vô Ưu khúc cũng vô cùng khó khăn. Không giống Diễn Kỳ, năm đó y chỉ là nghe khúc nhạc của sư phụ một lần, đã có thể tiếp thu được bảy tám phần. Diễn Kỳ năm đó ghét nàng đến cực điểm, nên chỉ hỏi qua nàng về phương diện âm luật, chưa từng chạm mặt thêm. Có lẽ là bởi vì sư phụ tính tình lãnh đạm, chỉ nhận một mình nàng làm đồ đệ, cho nên ngay cả hướng dẫn âm khúc cũng chưa từng dành cho người khác.

Diễn Kỳ nóng lòng muốn học, nhưng không có cách nào khác mới tìm tới nàng. Lúc đó nàng có tâm tình gì nhỉ? Mỗi ngày quần quít lấy sư phụ muốn học những khúc nhạc mới, đều bởi vì nàng nghĩ, nếu y thường đến tìm nàng, biết đâu lâu ngày sẽ sinh tình. Cho đến khi thấy y cùng với Phượng Minh, hai người bên bờ Thiên Trì, hợp tấu từ khúc do nàng dạy, nhất cảm nhất vũ hồn nhiên thiên thành, nàng mới đột nhiên tỉnh ngộ.

Ở bên nàng càng lâu, có lẽ y chỉ có cảm giác chán ghét mà thôi. Cho dù đời đời kiếp kiếp luân hồi, cũng xóa không hết niềm chán ghét.

Nhưng may mà có khoảng thời gian đó, mê muội học tập âm suất, hôm nay mới có thể thành thạo như vậy. Cho dù Linh Nhạc thiên phú không cao, nhưng nàng vẫn có tự tin, khiến Vô Ưu khúc của y có thể lợi hại như sư phụ năm đó.

“Đoạn âm này phải truyền linh khí vào đan điền, âm suất mới chính xác, đệ có hiểu.....” Thiên Âm chậm rãi giải thích, quay đầu lại đã thấy Linh Nhạc đang nhìn mình không chớp mắt. Ánh mắt này, quá mức nóng bỏng, khiến nàng bỗng trở nên bối rối.

Mãi vẫn không thấy y đáp lời mình.

“Linh Nhạc, Linh Nhạc!”

“A a?” Lúc này y mới phản ứng lại, nhìn thấy vệt hồng trên mặt Thiên Âm, y mới giật mình vừa rồi đã nhìn đến nhập thần. Mặt cũng đỏ rực từng mảng.

“Xin lỗi sư tỷ, ta chỉ là nhìn tỷ mới... thất thần.”

Thiên Âm trả lời: “Không sao đâu.”

Dứt lời mới giật mình cảm giác những câu này như có nghĩa khác, hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình, rốt cuộc là nhìn nàng không sao hay là thất thần không sao.

Ngẩng đầu nhìn nhau một cái, quả nhiên, hai người đều nghĩ tới ý tứ kia.

Nhất thời, hai người đều đỏ mặt.

Hồi lâu, Linh Nhạc mới giả vờ ho khan vài tiếng, định thần lại rồi chăm chú nhìn điển tịch trong tay, trầm giọng: “Đại sư tỷ, ta... có phải rất ngốc không?”

Thiên Âm nhìn về phía lòng bàn tay, trấn an nói: “Đệ chỉ là chưa quen thôi, thử nhiều lần sẽ giỏi lên mà”.

“Nhưng năm đó sư phụ một khúc Bách hoa sát, danh chấn tam giới, đẩy lùi ba vạn yêu binh yêu giới, được ca tụng là thiên giới chiến thần.” Y nắm thật chặt cây sáo trong tay: “Đệ hôm nay ngay cả làn điệu cũng...”

Biết y quá mức nóng lòng, Thiên Âm khẽ nói: “Tu luyện kỹ nhất chính nóng vội, không phải ai sinh ra đã biết thổi. Linh Nhạc, đệ cố gắng là được”.

“Thế nhưng... Đệ luôn cảm thấy tiếng sáo này, hơi kì lạ, khi thổi hình như thiếu cái gì đấy”. Linh Nhạc nghi hoặc.

Thiên Âm nhíu mày, lúc này mới nhớ tới: “Thực ra cảm giác của đệ không sai, trên Vô Ưu địch quả thực có thiếu một thứ.”

Linh Nhạc sững sốt, cúi đầu nhìn về phía cây sáo trong tay, Thiên Âm chỉ vào một mặt của cây sáo: “Giá lưỡi gà chỉ là màng trúc thông thường, sư phụ trước đây dùng đều là Tử ngọc trúc* của mộ tiên sơn, cho nên âm điệu thổi ra thực sự có khác biệt.”

*tử ngọc trúc: trúc ngọc màu tím.

“Vậy ta đi lấy màng tử ngọc trúc.” Đôi mắt Linh Nhạc sáng ngời, xoay người định gọi mây

“Chờ một chút.” Thiên Âm vội vàng kéo lại, lắc đầu, đối với tính tình nói gió chính là mưa của y, thật đúng là đau đầu mà: “Đệ biết Mộ Tiên sơn ở đâu sao?”

Y lắc đầu, Thiên Âm nhin không được gõ đầu y một cái: “Vậy đệ vẫn đi chứ!”

Sờ sờ chỗ bị gõ, Linh Nhạc có chút ngượng ngùng cúi đầu, ánh mắt lại lặng lẽ liếc về phía người đứng bên, mấy ngày này Thiên Âm rất tốt với y, tốt không ngờ tới. Y cảm thấy quan hệ giữa hai người không còn giống trước, nhưng lại không biết thay đổi chỗ nào, miễn cưỡng nói thì chính là – thân mật hơn. Điều này khiến tâm tình y vô cùng vui vẻ, ngay cả một cái gõ đầu cũng thấy rất ngọt ngào.

“Mộ tiên sơn ở phía tây của Thanh Vân, tận cùng phía tây chân trời, tuy nói là tiên sơn của thiên giới, nhưng lại là biên giới của hai giới tiên yêu. Nơi đó linh thảo đầy đất, từ trước đến nay là nơi thường xảy ra tranh chấp. Hơn nữa nghe nói chỗ đó có Ma tộc thường lui tới, rất là hung hiểm.” Năm đó với cây sáo, sự phụ có thể tự do lui tới. Linh Nhạc tuy rằng tu vi không thấp, nhưng vẫn có rất nhiều nguy hiểm.

“Đừng lo lắng.” Linh Nhạc nhẹ giọng nói: “Đạo này tiên yêu hai giới rất ít tranh chấp, chúng ta chỉ là tới biên giới lấy trúc mà thôi, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

“Nhưng mà...” Thiên Âm vẫn có chút bận lòng.

“Ta sẽ bảo hộ đại sư tỷ.” Y nắm thật chặt tay nàng, gương mặt kiên định: “Tin ta.”

Một câu hứa hẹn nhẹ nhàng, lại khiến lo lắng của nàng nhất thời tan biến, cuối cùng vẫn gật đầu.

37. Chương 037

037

Ở vùng phụ cận yêu giới, đáng lẽ yêu khí sẽ phải vô cùng mạnh mẽ, nhưng Mộ tiên sơn lại hoàn toàn khác biệt, một bức tường ánh sáng bao phủ xung quanh, linh khí nồng đậm ngay cả thiên cung cũng không bằng. Truyền thuyết kể rằng, từ thời thượng cổ, nơi đây vốn là phủ đệ của một vị thượng cổ sáng thể chân thần, sau này chân thần ngã xuống, núi này ngưng tụ thần quang của chân thần, cho nên linh khí mới không bị tiêu tan.

“Sư tỷ...” Linh Nhạc dừng lại trước phụ cận tiên sơn, quay đầu nhìn phía Thiên Âm bên cạnh, muốn nói lại thôi.

Thiên Âm biết y đang lo lắng điều gì, lắc đầu nói: “Không sao đâu, ở đây khác với những nơi khác, linh khí mạnh mẽ nhưng lại ôn hòa. Rất hữu ích với ta, cũng sẽ không bị linh khí gây thương tích đâu.” Nàng mặc dù là phạm thân, không thể hấp thụ linh khí, nhưng linh khí ôn hòa như vậy lại không hề bị ảnh hưởng.

Lông mày Linh Nhạc đang xoắn chặt, lúc này mới giãn ra. Ngẫm lại vẫn còn hơi lo lắng, y vươn tay tạo ra kết giới bao quanh thân nàng, lúc này mới hạ xuống đầu mây.

So với bầu trời bao phủ bởi một mảng mây mù mờ mịt, cảnh tượng trên núi lại hoàn toàn khác. Nơi họ hạ xuống là một biển hoa. Muôn hoa đua màu khoe sắc, khiến ặt đất tràn ngập hoa tươi. Tuy rằng quanh ngọn núi này bây giờ có vẻ hoang vu tiêu điều, nhưng ở đây vẫn đẹp đến kinh người, có thể tưởng tượng được phong cảnh nguyên sơ của nó hoàn mỹ đến mức nào.

“Đại sư tỷ....Tại sao không thấy Tử ngọc trúc?”

Thiên Âm chỉ về hướng bên phải phía trước: “Ta nhớ sư phụ từng nói, rừng tử trúc ở nơi u tối phía tây của Mộ tiên sơn.”

Quả nhiên ở phía tây, là một khu rừng trúc xanh um tươi tốt. Chỉ có điều kỳ lạ là, bầu trời nơi này không bị mây bao phủ như bên ngoài, mà lại đen như mực. Nặng nề như thế ngay cả ánh mặt trời cũng không cách nào chui lọt.

Lo lắng mơ hồ, nàng lại một lần nữa dặn Linh Nhạc tăng cường kết giới, lúc này mới đi tiếp về phía rừng trúc kia. Nhưng rõ ràng nó chỉ gần trong gang tấc, vậy mà lại trở nên xa xôi hẫ, bọn họ vội vã bước nhanh, bất tri bất giác từ khi nào đã hoàn toàn bị bao phủ trong rừng trúc âm u.

“Đại sư tỷ...” Linh Nhạc đột nhiên mở miệng, giọng nói như đè nén sự khó chịu.” Nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao càng đi vào trong, ngực lại càng tăng áp lực.”

Thiên Âm cũng không biết rõ, Xích Cơ đột nhiên phát ra tiếng kêu trầm thấp.

Hai người nhìn nhau một cái, cuối cùng cũng hiểu là vì sao: “Là yêu khí!”

Dứt lời, một luồng áp lực mạnh mẽ từ phía trước lao tới, Linh Nhạc kịp thời phản ứng, ôm lấy Thiên Âm nhảy sang một bên. Bên cạnh vang lên tiếng nổ cực lớn, nơi bọn họ vừa đứng đã bị đập thành một cái hố to. Mà trong cái hố trống không đó, không hề có yêu vật gì.

Linh Nhạc rung mình: “Rốt cuộc là yêu quái gì?” Vì sao chỉ có yêu khí, nhưng không nhìn thấy thực thể.

Thiên Âm nhìn xung quanh cái hố lớn bị đột trụ, nhíu mày.

Còn chưa kịp nghĩ kĩ, bên tai lại có tiếng gào thét, áp lực mạnh mẽ hơn lao về phía họ. Linh Nhạc chỉ có thể ôm Thiên Âm không ngừng tránh, trên mặt đất đã liên tiếp xuất hiện các hố to, áp lực càng ngày càng tăng lên nhanh chóng, không ngừng gián đoạn, dù là Linh Nhạc lẩn tránh cũng đã vất vả rồi, giờ lại còn mang theo Thiên Âm.

Y vừa tránh được một đợt tấn công, chưa kịp xoay người lại, phía sau đột nhiên lại đánh tới, Linh Nhạc đành phải né qua một bên, không ngờ bên phải cũng đột ngột bị tấn công, mà bên phải của y chính là Thiên Âm, muốn tránh cũng không tránh được.

“Sư tỷ!” Linh Nhạc hét lên, theo bản năng kéo Thiên Âm lại, ôm lấy nàng. Muốn dùng thân thể đỡ cho nàng đòn tấn công.

Thiên Âm mở to hai mắt, đáy lòng tự dừng lại cảm thấy phiền não, y ngốc à? Cho dù là y, cũng không có khả năng chống đỡ chính diện áp lực lớn đến như vậy.

Chuyện phát sinh chỉ trong nháy mắt, nàng muốn ngăn cản cũng đã không kịp, chỉ có thể trở mắt nhìn áp lực đó đánh thẳng tới Linh Nhạc.

Lúc đòn tấn công kia sắp đánh vào người y, trong thời khắc nguy hiểm đó, một thanh kiếm từ bên kia bay thẳng tới tỏa ra ngàn ánh sáng, tiếng vang rất lớn, áp lực mạnh mẽ bị thanh kiếm xé tan tành.

“Một mình chạy tới Mộ Tiên Sơn, đệ không muốn sống nữa sao?” Tiếng răn dạy quen thuộc từ bên cạnh truyền tới.

Diễn Kỳ đứng cách đó vài bước chân, nhìn chằm chằm hai người đang ôm nhau, gương mặt còn chưa vui giận dữ. Phương Minh tiên tử vẫn đứng bên cạnh y, vẻ mặt dăm chiêu.

“Đại ca?” Linh Nhạc ngẩn ngơ, không hiểu nổi sao họ lại ở nơi này.

Phương Minh nhìn hai người một chút, tiến lên vài bước, dịu dàng hỏi: “Linh Nhạc, sao đệ lại ở đây? Có bị thương không?”

Thiên Âm sững sốt mãi mới hồi phục lại tinh thần, giãy ra, lo lắng nhìn người trước mắt: “Đệ có bị thương chỗ nào không?”. Nhớ tới hoàn cảnh cực kì nguy hiểm vừa rồi, trong lòng lại căng thẳng. Lôi kéo y, quan sát tỉ mỉ một lượt, vẫn thấy không an tâm.

“Ta... Ta không sao.” Linh Nhạc gãi đầu một cái, cười ha hả: “Sao có thể xảy ra chuyện được chứ.”

Thiên Âm lúc này mới ngừng lại, ngẩng đầu nhìn vẻ mặt cười tươi không bận tâm gì của ai kia, lo âu trong lòng cũng từ từ chuyển thành tức giận khó hiểu, càng nhớ lại chuyện vừa rồi, thì càng kinh hãi, cũng lại càng thêm giận dữ.

“Ta phước lớn mạng lớn, tỷ xem một chút chuyện cũng không có, sư tỷ không cần...”

Bốp! Lời còn chưa nói xong, trên mặt y đột nhiên đau rát. Thiên Âm giơ tay tát y.

“Đệ ngốc à? Sao lại dùng thân mình chắn cho ta chứ, đệ biết rõ uy lực của nó, sao có thể làm như vậy được? Không có một thân tu vi, ở Thanh Vân bao ngày qua đệ học những cái gì, hay trả lại hết rồi?” Nàng càng mắng càng tức giận, mặt đỏ lên, ngay cả cơ thể cũng bắt đầu run rẩy.

“Sư... tỷ...” Linh Nhạc cũng bị nàng làm cho sững người, nhìn cơn thịnh nộ của người trước mắt, nhất thời không biết làm sao.”Ta là lo lắng...”

“Ngay cả bản thân cũng không chăm sóc được, không tới phiên đệ lo lắng cho người khác.”

“Ta...” Vốn y muốn giải thích vài câu, nhưng trước ánh mắt càng ngày càng nghiêm nghị của nàng thì đều tan biến hết, đầu cúi thật thấp. Cuối cùng mới nói: “Ta... Ta sai rồi.”

Nghe y nhận sai, tức giận của Thiên Âm lúc này rốt cuộc mới tan đi một ít, không nhịn được dạy dỗ thêm vài câu: “Nếu lần sau còn tiếp tục sai lầm như vậy, đừng gọi ta là sư tỷ nữa.”

“Ừ!” Y gật đầu, liếc trộm thấy vẻ mặt nàng vẫn còn tức giận, đẩy lòng lại dâng lên niềm vui sướng, trên mặt không biết là do bị đánh, hay là bị khuôn mặt đỏ bừng của Thiên Âm cuốn hút, giờ cũng bắt đầu ửng hồng. Đây là lần đầu tiên sư tỷ tức giận với y, bởi vì lo lắng cho y.

“Được rồi, Linh Nhạc cũng do nhất thời nóng vội, đã quên chừng mực.” Phượng Minh đứng lúc mở miệng giảng hòa, nhìn khuôn mặt đỏ rực của Linh Nhạc, nàng hơi sững lại, đột nhiên như hiểu ra điều gì, nụ cười trên mặt thêm sâu, ý tứ nói: “Đây là lần đầu tiên ta thấy Linh Nhạc cũng có lúc ngoan ngoãn nhận sai như vậy đấy. Thiên Âm cô đừng trách hấn nữa.”

Bây giờ Thiên Âm mới lấy lại tinh thần, nhìn thấy dấu vết năm ngón tay trên mặt Linh Nhạc, khi đó mới giật mình nhận ra mình đã làm gì. Chân run lên, bất giác nàng lùi lại một bước. Trời ạ, nàng vừa làm cái gì thế? Còn tức giận đến mức ra tay đánh người, hơn nữa đối tượng lại là vị tiểu sư đệ kia.

Lời kia sao lại thiếu đạo lý như vậy chứ, nghe ra giống như là đang oán giận Linh Nhạc. Người vừa rồi thật sự là nàng à? Nàng từ lúc nào lại quá phận như vậy. Ngắc đầu liếc nhìn Linh Nhạc, mặt cũng hồng lên.

Không ai nói gì, không khí đầy xấu hổ.

38. Chương 038

038

“Đúng rồi, Linh Nhạc sao hai người lại tới Mộ Tiên Sơn?” Phượng Minh nhìn về phía Linh Nhạc, lại chuyển hướng nhìn sang Thiên Âm bên cạnh.

Linh Nhạc ho khan hai tiếng, ánh hồng trên mặt còn chưa kịp giảm bớt, vô tình lại như cố ý đứng chắn trước người Thiên Âm nói: “Chúng ta chỉ là vì tìm lưới gả của sáo Vô Ưu, mới tới lấy trúc trong rừng này”.

“Sáo Vô Ưu!” Phượng Minh kinh ngạc, nhìn về Thiên Âm phía sau.

“Sư tỷ đã truyền lại Vô Ưu cho ta.” Linh Nhạc trả lời.

Phượng Minh hiểu rõ cười cười, hơi bất ngờ, theo tính tình của Thiên Âm, không giống như có thể tùy tiện đem vũ khí bản mạng mà sư phụ để lại truyền cho người khác, trừ phi...

“Sư tỷ của đệ đối với đệ thật là tốt...”

Một câu nói lại khiến Linh Nhạc vui vẻ, vẻ mặt vừa đầy ý phòng bị, phút chốc đã rực rỡ ánh dương quang, khóe miệng đầy đắc ý cong lên: “Đó là đương nhiên, bởi vì nàng là sư tỷ của ta mà! Ta đây là sư đệ duy nhất, tất nhiên sẽ khác với mọi người rồi”.

Phượng Minh nhìn dấu bàn tay rõ ràng trên mặt y, ngữ khí thay đổi, có ý nói: “Đúng nha, đúng là không giống”.

Lần thứ hai Linh Nhạc lại đỏ mặt triệt để, quay đầu liếc mắt nhìn Thiên Âm, nàng cũng đang cúi đầu một cách không tự nhiên, mặt cũng đỏ bừng như y vậy, như cây đậu đỏ được trồng trước cửa nhà Nguyệt lão, khiến người ta xốn xang. Đột nhiên y lại xúc động muốn đem nàng trốn đi.

Có chút oán trách trừng mắt liếc Phượng Minh: “Phượng Minh tỷ!”

“Được rồi được rồi, không làm khó đệ nữa.” Phượng Minh cười khẽ lắc đầu, xoay người nhìn Diễm Kỳ ở sau lưng: “Không nghĩ tới, Linh Nhạc hôm nay cũng biết vì người khác mà đau lòng rồi.”

Diễn Kỳ không trả lời, đột nhiên hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt tức giận xoay người đi về phía trong rừng.

“Không phải muốn tìm gậy trúc sao, còn đứng ngốc ở đó làm gì.” Trên mặt không có chút ý cười, ngược lại lạnh đến rợn người.

Phượng Minh cứng đờ, quay đầu lại lúng túng cười với hai người, lúc này mới nhanh chân đuổi theo, vươn tay muốn kéo tay Diễn Kỳ lại, y đi cực nhanh, bàn tay rơi vào khoảng không, nàng đành phải chạy chậm đuổi theo.

“Sư tỷ, chúng ta cũng đi nhanh thôi. Nơi này quỷ dị quá, tỷ phải luôn bên ta đó.” Nói xong đã kéo tay của Thiên Âm.

Thiên Âm cười gật đầu, cùng nhau bước đi. Nhớ lại bộ mặt đen xì của Diễn Kỳ lúc mới rời đi, người này thật đúng là càng ngày càng khó hiểu. Nhưng bất kể y có kì quái thế nào đi nữa thì cũng không còn liên quan gì tới nàng nữa rồi.

Rừng trúc nhìn như gần ngay trước mắt, nhưng mù mịt, có lẽ là bày trận pháp gì đó, thế nên mấy người đi chầm chầm nửa canh giờ, mới tới trong rừng trúc.

Hỏi qua mới biết, Diễn Kỳ đi tìm Nguyệt Quang hoa trị liệu cho vết thương của Phượng Minh, mới đến Mộ tiên sơn này. Nguyệt quang hoa không thể nhìn thấy ánh mặt trời, tam giới cũng chỉ có nơi u ám này mới có thể tìm được.

Tất nhiên những điều này đều do Phượng Minh tiên tử nói, về phần Diễn Kỳ, từ lúc gặp mặt đã mặt đen, ngoại trừ thúc giục mọi người đi nhanh lên thì không nói gì thêm.

Tử ngọc trúc toàn thân sắc tím, lại trong suốt hoa lệ, trúc này do linh khí nuôi dưỡng mà thành, rất có linh tính. Chỉ là trúc trong khu rừng này vẫn chưa có linh thức, muốn lấy cũng không khó. Không giống Nguyệt quang hoa đã có linh thức.

Linh Nhạc dễ dàng lấy được một đoạn trúc tốt, nhưng tìm cả buổi cũng không thấy dấu vết của Nguyệt quang hoa.

“Nơi đây thực kỳ quái, rõ ràng yêu khí nồng nặc như vậy, nhưng sinh trưởng lại toàn là linh vật.” Linh Nhạc nói tiếp: “Yêu khí ngưng tụ thành khí áp, rõ ràng là có ý thức công kích, lại không cảm giác được sinh khí của yêu vật, cũng không thấy nửa con yêu vật nào.”

Thiên Âm nhớ lại khí áp lúc rơi xuống đất vừa rồi, trên mặt đất bị đốt cháy đen thành hố, lòng càng bất an. Giống như là có cái gì đó sắp xảy ra nhưng lại nghĩ không ra là cái gì.

Nàng muốn nhắc nhở mọi người, trước hãy rời khỏi nơi này đã rồi nói, lại nghe tiếng Phượng Minh vui mừng chỉ về phía trước nói: “Nguyệt quang hoa!”

Cách đó không xa, một đóa hoa trắng thuần như tuyết nở rộ. Thân hoa như sen, từng cánh lại tỏa ra ánh sáng như ánh trăng.

“Mọi người đợi ở đây, ta đi lấy.” Diễn Kỳ trầm giọng dặn dò, đi về phía trước. Vừa tiến bước, luồng yêu khí quen thuộc lại lao tới.

Thần sắc Diễn Kỳ thay đổi, nháy mắt phi thân lên, quả nhiên chỗ y vừa đứng đã bị đánh thành hố to. Y chau mày, không chịu từ bỏ, nhanh chóng tiến về phía nguyệt quang hoa.

Áp lực kia tiếp tục lao tới như ngăn trở, càng đến gần Nguyệt quang hoa, công kích kia lại càng dày đặc. Ngay cả ở ba người Thiên Âm đứng phía sau cũng bị lan tới.

Thiên Âm càng lúc càng bất an, nhìn hố to cháy đen trên mặt đất, cuối cùng nhịn không được tiến lên hai bước, nhìn kĩ. Cây cỏ trong chu vi hơn mười xích đều chết héo trong nháy mắt.

Đây là...

Thiên Âm lập tức có câu trả lời, xoay người thấy Diễn Kỳ đã đến bên cạnh nguyệt quang hoa, đang vươn tay hướng về phía hoa.

“Đừng đụng hoa!”

39. Chương 039

039

Đáng tiếc là chậm một bước, Diễm Kỳ đã ngắt bông hoa đỏ xuống, nháy mắt, một luồng áp khí bùng ra dữ dội. Tiếng nổ lớn vang lên, Diễm Kỳ đứng gần nhất nên bị bắn văng ra trên mặt đất, phun một ngụm máu đen. Đất trời rung chuyển không ngừng.

“ Diễm Kỳ ca ca!” Phượng Minh hoảng hốt hét lên, định chạy lại phía Diễm Kỳ thì bị áp lực đó đánh trở về.

Một tiếng cười quỷ dị từ trong không trung vang lên, nhức nhối cả tai như đánh thẳng vào màng nhĩ. Giữa không trung luồng khí đen kia đang dần dần tập trung lại thành hình.

“ Rốt cuộc đây là cái gì?” Diễm Kỳ đứng dậy, xiêu xiêu vẹo vẹo, y biết là mình đã bị trọng thương. Phất tay tạo ra một kết giới, chống đỡ lại tiếng cười nhối tai kia.

Không lâu sau, luồng khí đen đó đã ngưng tụ thành hình, một nam tử áo choàng đen, trên khuôn mặt chẳng chừa những đường kẻ vẽ, cực kì đáng sợ, hắc khí bao phủ toàn thân.

Tiếng cười vừa rồi chính là của y, đôi mắt lạnh lẽo như băng nhìn quét qua bốn người dưới đất, đáy mắt không chút gợn sóng giống như đang nhìn một đồng xác chết.

“ Thật cảm tạ các người đã giúp ta thành hình hài hoàn chỉnh.” Y đột nhiên mở miệng, giọng nói lạnh lẽo tới tận xương tủy.

Thiên Âm cảm giác được một mối nguy hiểm dị thường, đặc biệt là tiếng nói của y hết sức đình tai khó chịu. Quay đầu lại nhìn thấy Linh Nhạc và Phượng Minh, hai người vẻ mặt đang vô cùng đau đớn.

“ Thanh tâm tĩnh khí, đừng chống cự, cũng đừng dùng thuật pháp, càng chống cự sẽ càng đau đớn đó.” Nàng vội vàng nhắc nhở, Linh Nhạc vừa nghe xong, lập tức bỏ đi kết ấn chống cự, quả nhiên là dễ chịu hơn nhiều.

“ A? Hóa ra cũng có người biết nơi này nếu sử dụng linh khí sẽ bị phản phệ sao?” Tiếng nói của nam tử áo đen như hòa lẫn trong gió, âm u, buốt lạnh. Nhìn về phía Thiên Âm, ánh mắt y híp lại, ánh lên sát khí.

Diễm Kỳ cũng đã ổn định chân khí, lấy bảo kiếm ra vung lên chém về phía nam tử áo đen, nhưng khi mũi kiếm vừa chạm vào luồng khí đen quanh người y thì đột nhiên biến mất.

“Người rốt cuộc là loại yêu quái gì?” Diễm Kỳ nhíu chặt mày, khí đen không tầm thường kia, rốt cuộc là thể loại gì?

“ Yêu?” Nam tử khẽ cười, hừ lạnh một tiếng: “ Đứa nhỏ này, ta không phải là yêu, ta là....”

“ Là ma!” Thiên Âm đột nhiên nói, chỉ có ma khí mới có thể làm vạn vật khô kiệt như thế.

Mọi người đều sửng sốt, ngay cả nam tử áo đen cũng có vẻ ngạc nhiên, ánh mắt híp lại cười nói: “ Khá khen cho người có mắt nhìn.”

“ Không thể như thế được!” Mặt mày Phượng Minh trắng nhợt, trong truyền thuyết ma tộc luôn tồn tại cùng với những điều vô cùng tà tâm độc ác. Nhưng chẳng phải Ma tộc đã bị hủy diệt rất lâu rồi sao? Bây giờ sao có thể còn tồn tại chứ?.

“ Điều này cần phải cảm tạ các người, đã hái đi đóa Nguyệt Quang hoa, làm cho ta thoát khỏi giam giữ mà thành ma.” Nam tử cười nói: “ Hôm nay ta sẽ không giết các người, nhưng sẽ không để các người thoải mái.”

Nói xong y phất tay một cái, từng luồng khí đen quang người lan tràn khắp không trung, mọi thứ tối đen như mực.

“ Sư tỷ!” Linh Nhạc muốn tiến lên cầm tay nàng nhưng chưa chạm được tới tay Thiên Âm thì tất cả đã bị bóng đen bao phủ, trời đất chìm vào tăm tối.

Thiên Âm gọi vài tiếng cũng không thấy ai đáp lại. Đây có thể là do trận pháp của Ma tộc, trước kia sư phụ có dạy nàng không ít trận pháp nhưng mê trận của Ma tộc nàng lại không tìm hiểu sâu, đành phải lần mò bước đi từng bước.

Bây giờ nàng chỉ là người phạm, trong cơ thể vẫn còn trọc khí, cho nên ma khí đối với nàng mà nói cũng chỉ làm cho hô hấp khó khăn đi một chút mà thôi, nhưng đối với tiên nhân thì nó lại không khác gì độc được.

(* Trọc khí: Khí đục, bẩn, như nhớt)

Vì thế nàng càng lo lắng hơn, đi nhanh về phía Linh Nhạc, tuy đã nói với y không chống cự thì sẽ không bị linh khí phản phệ. Nhưng nếu thời gian kéo dài thì không chắc có thể đảm bảo an toàn.

Về Ma tộc, nàng quả thật hiểu biết quá ít, năm đó có nghe sư phụ ngẫu nhiên nhắc tới mà thôi, người chỉ nói Ma tộc trước nay luôn ‘tùy tâm sở dục’, làm việc không hề theo một quy tắc nào. Hễ đi tới đâu thì nơi đó vạn vật khô kiệt, một ngọn cỏ cũng không tồn tại.

Nàng cũng từng nghĩ thử hỏi rằng nếu như gặp Ma tộc thì phải làm sao.

Lúc đó vẻ mặt Sư phụ rất nghiêm túc, người chỉ nói một chữ: Chạy!

Ngày ấy nàng còn cảm thấy may mắn vì thế gian đã không còn chủng tộc đáng sợ đó. Vậy mà không ngờ rằng hôm nay nó lại sờ sờ xuất hiện trước mặt nàng.

Phải mau chóng tìm ra Linh Nhạc mới được.

Hít sâu một hơi, bước đi vào sâu trong phía bóng đen dày đặc, mê trận này cho dù có lợi hại thế nào thì chắc chắn cũng sẽ tìm được điểm yếu của nó.

40. Chương 040

040

Nàng dò dẫm bước từng bước hơn nửa canh giờ, đột nhiên chân bị túm lấy kéo ngã, không biết là thứ gì, vừa ấm áp, vừa đau đớn. Nàng không nhận được mà khẽ rên một tiếng.

“Ai?” Giọng nói vội vàng từ bên cạnh vang lên, sau lưng lộ ra một tia sáng mờ nhạt:

“Phượng Minh, có phải nàng không?”

Thiên Âm quay đầu lại đã thấy Diễm Kỳ đang vội vàng bước tới, phía sau là một quả cầu ánh sáng. Nhìn thấy người trên mặt đất là Thiên Âm, y nhíu mày: “Là cô!”

“Thái tử điện hạ.” Nàng khẽ gật đầu xem như hành lễ.

Về mặt y càng khó coi, nắm chặt tay rồi mới đưa tay về phía nàng, nói: “Đi đứng thế nào lại vấp ngã hả?”

Thiên Âm nhìn cánh tay phía trước, do dự một hồi vẫn không đưa tay ra nắm. Y càng lúc càng trầm mặt, nàng đành phải bắt lấy tay y lấy đà đứng dậy, thấy ánh mắt người kia lộ vẻ lo lắng, nhìn quanh tìm kiếm.

Biết y là đang lo lắng cho ai, Thiên Âm nhẹ nhàng nói: “Ma khí này chỉ cần không gắng sức chống đỡ thì sẽ không phải chịu đau đớn gì. Phượng Minh và Linh Nhạc đã biết nên chắc sẽ không có việc gì đâu.”

Y quay đầu nhìn lại, vẻ mặt vừa mới dịu đi một chút lại tiếp tục đen thui, hừ lạnh một tiếng, bước đi về phía trước, Thiên Âm xấu hổ nên đành im lặng không nói. Cúi đầu nhìn xuống chân mình, quả nhiên, chảy máu rồi. Nàng khẽ hít một hơi, tập tễnh bước theo.

“Chân làm sao vậy?” Như cảm nhận được bước đi của nàng có vẻ khác thường, y đột nhiên quay lại hỏi.

Thiên Âm giật mình đứng lại, suýt nữa thì đâm vào y, vội vàng lui về phía sau từng bước nói: “Bị thương nhẹ một chút, trở về băng bó sẽ ổn thôi.”

Tự nhiên y lại tức giận âm âm nói: “ Cô câm điếc à? Bị thương mà cũng không biết mở miệng nói một tiếng.”

“ Cũng không phải nghiêm trọng gì, không chết được.” Nàng không thèm để ý lắc đầu, nhìn về mặt thâm trầm của y bèn mở miệng nói thêm câu: “ Tạ ơn thái tử quan tâm.”

“ Ngươi!” Bàn tay bên người siết chặt, y nhìn chăm chăm vào ánh mắt của nàng giống như muốn đem nàng bóp chết vậy, trong lòng của nàng y chính là kẻ không để ý tới sống chết của người khác sao?

Thiên Âm cúi đầu, run cả người, rõ ràng những lời nàng nói đều đúng cả mà, sao mỗi câu nói ra đều khiến y tức giận, tốt nhất nàng ngậm miệng im lặng luôn thì tốt.

Diễn Kỳ hít sâu một hơi, cố gắng đè nén tức giận. Nhìn xuống vết thương ở chân của nàng thở dài nói: “ Ngồi xuống, ta giúp cô chữa thương trước.”

“ Không cần đâu.” Thiên Âm kinh ngạc lùi lại phía sau từng bước. Nhìn bộ dạng như sắp bùng nổ của y, nàng vội vàng giải thích: “ Chúng ta đang ở trong ma trận, nếu sử dụng pháp thuật sẽ bị linh khí phản phệ, không sử dụng thì vẫn hơn.”

Y khẽ nhú mi, thấy lời nàng nói cũng có vẻ đúng, một lúc mới hết tức giận, xoay người bước tiếp về phía trước. Bước chân cũng chậm lại rất nhiều.

Thiên Âm gắng sức bước theo, ngẩng đầu nhìn quả cầu sáng phía trước, khóe miệng giật giật định mở miệng nói Huyền quang thuật này tốt nhất cũng không nên dùng thì phải, nhưng lại thôi, nhiều lời nhiều sai.

Một đường trầm mặc, đường đi dường như càng thêm dài hơn. Không biết qua bao lâu, ma khí ngày một mạnh mẽ, ngay cả Diễn Kỳ cũng bắt đầu cảm thấy khó chịu.

Thiên Âm cẩn thận xem xét, bất chợt hoảng hốt, này giờ chỉ mãi mê bước đi mà không để ý quan sát xung quanh, cảnh vật này đúng là không bình thường.

“ Lại làm sao vậy?” Thấy nàng dừng lại Diễn Kỳ bực dọc hỏi.

“ Chúng ta này giờ đi theo hướng nào?”

Diễn Kỳ nhướng mày, giọng nói như thể không thể kiên nhẫn được nữa:

“ Còn phải hỏi, không phải là hướng Nam sao?”

“ Hướng Nam!” Thiên Âm hoảng hốt nói: “ Như vậy này giờ chúng ta đã đi được khá xa rồi, nên quay về lại chỗ ban đầu thôi.”

“ Cô nói linh tinh cái gì vậy?” Tâm tình Diễn Kỳ vốn đã không tốt, cố gắng mở miệng dạy dỗ: “ Những người hiểu biết đều rõ khi ở trong mê trận nếu đi về hướng nam tức là đi về hướng bắc.”

“ Nhưng mà chúng ta hiện giờ đang ở trong mê trận của Ma tộc, hơn nữa nếu chúng ta càng đi về phía nam ma khí càng thêm mạnh mẽ. Ma tộc từ trước tới nay không theo bất kỳ một quy tắc nào, cho nên ta đoán đây không phải là phương bắc.”

“ Ta không hiểu ý cô muốn nói gì, chuyện của Ma tộc cô biết bao nhiêu, đừng ra vẻ đoán này đoán nọ. Phượng Minh vẫn còn trong trận pháp, đừng nhiều lời nữa, nhanh đi tìm kiếm nàng ấy đi.”

Nói xong tiếp tục bước theo hướng nam, thấy Thiên Âm đứng yên không bước, y tức giận quá lớn.

“ Thiên Âm cô đừng có được một tắc lại muốn thêm một thước nhé.”

Không biết phải làm sao, nàng lần này hết sức kiên định, nhìn về mặt tức giận của y, gần từng chữ một: “ Ngươi lo lắng cho Phượng Minh của ngươi, ta cũng lo lắng cho sư đệ của ta. Chúng ta đã đi lâu như thế rồi đáng ra phải tới nơi rồi mới đúng chứ, bây giờ chỉ có khả năng chúng ta đã đi sai phương hướng.”

“ Sư đệ?” Y hừ lạnh một tiếng, giận dữ nói: “ Nếu không phải ngươi kéo Linh Nhạc tới đây thì sao hẳn lại lâm vào tình cảnh khốn cùng này. Thiên Âm, đừng cho rằng ta không biết ngươi đang suy tính cái gì? Linh Nhạc tuổi còn nhỏ, không biết được những toan tính của ngươi, ngươi tốt nhất cách xa hắn một chút.”

Thiên Âm sững sốt, câu nói của y không phải đầy hàm ý sao, thâm ý khiến nàng lạnh cả người, đột nhiên nàng cười lớn: “Toan tính? Xin hỏi thái tử ta đã toan tính những gì với hần hã? Ta đã khiến hần mình đầy thương tích? Khiến hần hồn phi phách tán sao?”

“Người.....” Bị nàng cãi lại nhưng y cũng không thể tìm được từ nào phản bác. Trong lồng ngực nổi tức giận ngày một dâng lên, y chặt tay, hung hăng nói: “Tốt nhất là cô đừng có tư tâm với Linh Nhạc, nếu không cô cũng biết hậu quả rồi đấy.”

“Cái gì là không có tư tâm?” Về mặt nàng tựa tiểu phi tiêu nói: “Ý nói ta không được có tình cảm với Linh Nhạc sao? Thật ngại quá thái tử điện hạ, tâm tư của ta đã rung động rồi, không thể kìm nén được nữa rồi. Người làm gì được ta nào?”

Diễn Kỳ sững sốt, như không tưởng tượng được nàng lại thẳng thắn nói trắng ra như thế, nhìn vào ánh mắt trong trẻo của nàng như đã bị kìm nén từ lâu. Ánh mắt đó y vốn rất quen thuộc, trong dĩ vãng nàng đuổi theo y chạy khắp tam giới, cũng ánh mắt này, nó thể hiện trong tiềm thức của nàng chỉ tồn tại một thứ duy nhất, tới chết mới buông tay.

Thiên Âm nắm chặt tay mình, nếu lúc trước nàng vẫn mơ hồ cảm xúc của mình dành cho Linh Nhạc thì lúc này nàng đã quá rõ ràng rồi, nàng thích Linh Nhạc. Thích nụ cười xán lạn ấm áp như ánh mặt trời của nam tử đó, thích sự quan tâm thật lòng của y.

Xoay người ngược lại rồi bước đi, nàng không muốn tiếp tục ở đây dây dưa mất thời gian nữa, cái cảm giác bị giẫm đạp sỉ nhục nàng cũng đã quá quen rồi. Cho nên dù có thế nào, nàng cũng phải đi tìm Linh Nhạc trước đã. Tìm người đối xử tốt nhất với nàng trên thiên giới này.

“Đứng lại.” Diễn Kỳ lúc này mới phục hồi tinh thần, cao giọng quát bảo nàng ngừng lại nhưng nàng cứ như không nghe thấy lời y vẫn bình tĩnh bước về phía trước: “Chết tiệt!”

Khẽ rửa một tiếng, y bước nhanh tới kéo lấy người phía trước, nhưng lại không nắm chắc khiến cho Thiên Âm ngã nhào về phía trước. Dưới chân lại bị vấp lần nữa làm cho nàng càng đau dữ dội. Máu chảy không ngừng, thần sắc vốn đã không tốt lại càng trở nên trắng bệch khổ sở.

Diễn Kỳ cũng ngây cả người, y chỉ kéo nhẹ một cái, không hề có ý thương tổn nàng nhưng không ngờ lại xảy ra tình huống này.

“Cô.....tại sao không chịu nghe lời?” Bước tới định sử dụng thuật pháp, nhưng lại nhớ nơi này có ma khí, nên y chỉ lẳng lặng đứng một bên, trong lòng càng khó chịu liền mở miệng răn đe: “Cô lại định giở khổ nhục kế gì hã? Tự làm thì tự chịu.”

Thiên Âm lạnh người, dưới chân nàng máu chảy không ngừng như vậy mà y có thể nói nàng đang dùng khổ nhục kế sao? Thật khiến cho người khác lạnh lòng mà. Ngẩng đầu nhìn kĩ nam nhân trước mặt, không biết vì sao mà nàng từng bắt chấp hết thấy để yêu y chứ.

“Diễn Kỳ, rốt cục trong lòng ngươi ta là cái thứ gì? Khiến cho ngươi phải đề phòng như thế hã?”

Diễn Kỳ cau mày, tay nắm thật chặt, như không biết phải trả lời nàng thế nào.

Đáy lòng vô cùng chua xót, nàng muốn nói hết những âm ức, những kìm nén bấy lâu nhưng thật sự quá mệt mỏi rồi.

Nàng nhìn y, ánh mắt lạnh lùng thẳng tắp gần từng chữ một: “Diễn Kỳ, ta thiếu nợ ngươi thứ gì sao?, Thiên Âm ta cho dù đã từng phụ hết tất cả những người tốt với ta trên thế gian này, duy nhất một mình ngươi, ta chưa từng nợ ngươi điều gì cả.”

Diễn Kỳ sững sốt, bị ánh mắt bi thương tuyệt vọng của nàng nhìn tới mức không cách nào mở miệng. Bối rối, một thứ cảm giác y chưa từng gặp qua, khiến cho y không thở nổi. Muốn giải thích điều gì đó lại bị câu nói tiếp theo của nàng đánh thẳng vào lồng ngực.

“Cho nên.....van cầu ngươi, buông tha ta đi.”

Buông tha nàng, y đã làm gì khiến nàng phải van cầu y như thế? Bất kể là một công chúa kiêu ngạo trước kia hay người con gái lãnh đạm của hiện tại, y cũng không thể ngờ được sẽ có ngày nàng lại tỏ vẻ hèn mọn

van cầu y. Y đã từng nghĩ đến vô số lần ngày nàng trở về thiên giới, y sẽ khiến cho nàng khổ sở nhục nhã ra sao. Vậy mà khi nàng ở đây van xin mình, y lại đột nhiên hoảng sợ.

Y không hiểu được cảm xúc suy nghĩ của mình lúc này, là vì nàng thích Linh Nhạc mà muốn nàng sao? Hay vì chính con người nàng?

Chân bắt giác lùi từng bước, y không biết phải nói gì với nàng, thậm chí có ý định bỏ chạy, trốn tránh sự xúc động này.

41. Chương 041

041

“Đại sư tỷ!” Tiếng gọi mừng rỡ vang lên, Linh Nhạc vội vã chạy tới, bên cạnh còn có Phượng Minh.

Thiên Âm vui mừng nhìn về phía xa, định đứng lên nhưng dưới chân lại càng đau đớn. Lúc sắp ngã sắp xuống, Diễm Kỳ vội đưa tay đỡ mới giúp nàng khỏi lặn ra đất.

“Người.....” Vừa định răn đe vài câu nhưng thấy nàng đã vội vàng bước về phía Linh Nhạc.

“Linh Nhạc, đệ thế nào? Có bị thương ở đâu không?” Trong giọng nói chất chứa lo lắng, cuống quýt kéo y tới nhìn từ trên xuống dưới.

Linh Nhạc lắc đầu, “Đệ không sao, sư tỷ nói không được dùng thuật pháp sẽ không.....Sư tỷ, chân bị sao vậy?”

Y đang nói giữa chừng đột nhiên hét lên, muốn đỡ nàng ngồi xuống. Nhưng nàng lại nắm tay áo mình rất chặt, bàn tay khê run rẩy như lo lắng tới tận cùng.

“Sư.....tỷ?”

“Không có việc gì.....Không có việc gì.....là tốt rồi.” Thiên Âm nhẹ nhàng thở ra, sức lực toàn thân như dùng hết, đầu nàng bất giác tựa vào ngực y, một lúc lâu cũng không lên tiếng. Y ở đây là tốt rồi, chỉ cần y còn ở bên cạnh nàng là đủ rồi, tất cả mọi thứ nàng đều không cần nữa, chỉ cần y ở bên nàng là được rồi, với nàng thế là đủ rồi.

Khóe miệng Diễm Kỳ còn đang khê cười thỏa mãn, vừa định nói thì bất ngờ nhìn thấy hai người trước mặt ôm nhau, giống như ngăn cách với tất cả mọi sự bên ngoài.

Ánh mắt nhú chặt, vẻ mặt âm trầm, bàn tay y như vô tình siết chặt.

“Diễm Kỳ ca ca, huynh không sao chứ?”

Bên cạnh vang lên tiếng nói quan tâm, lúc đó y mới nhận ra Phượng Minh đã đứng ngay bên cạnh.

“Hai người sao lại tới được nơi này?”

Phượng Minh nhìn hai người kia, khê cười nói: “Mê trận này làm cho chúng ta phân tán ra, may mà muội và Linh Nhạc cách nhau không xa nên gặp được. Bọn muội định ở đó chờ hai người nhưng thấy lâu quá nên mới đi tìm.”

“Sư tỷ để ta xem vết thương của tỷ một chút.” Linh Nhạc dìu Thiên Âm ngồi xuống, không đợi nàng đồng ý đã nhắc chân nàng lên xem xét, càng xem càng nghiêm mặt, khê nhăn trán hỏi: “Vết thương cũng khá nghiêm trọng, tại sao không xử lý một chút?”

“Không có việc gì, chỉ là mất chút máu thôi mà.” Thiên Âm cười cười nói.

Linh Nhạc không vui: “Mất chút máu, tỷ lúc nào cũng nói chỉ mất chút máu mà thôi. Tỷ có bao nhiêu máu để mất thế hả? Đừng quên tình trạng cơ thể của tỷ hiện giờ, cứ như vậy thì có thể chống chịu được bao lâu hả?”

Thiên Âm hít một hơi, định phản bác nhưng lại không tìm ra được lí do nào để cãi, đúng là nàng chỉ là một người phàm, nếu mất quá nhiều máu cuối cùng cũng sẽ chết. Đang định nói thì thấy y mở kết ấn ra, sắc mặt nàng vụt thay đổi.

“Linh Nhạc” Bên cạnh Phượng Minh cũng đồng thời hét lên: “Nơi này không thể sử dụng tiên pháp”.

“Chỉ là sử dụng thuật khép vết thương lại mà thôi. Cho dù có phản phệ cũng không quá nghiêm trọng đâu.” Y nói nhưng không dừng tay, ngẩng đầu nhìn nét mặt không đồng ý của Thiên Âm, đột nhiên nhếch miệng cười tươi: “Sư tỷ, đệ biết tỷ không đồng ý nhưnglúc này đừng đánh đệ.”

Thiên Âm sững sốt, vốn định trách y thì bị lời nói ấy ngăn lại, đành khẽ cười một tiếng, đồng ý.

“Đi thôi.” Diên Kì bỗng nói, xoay người bước đi về hướng Phượng Minh và Linh Nhạc tới, cũng không thèm liếc mắt một cái nhìn hai người phía sau.

“Nhưng mà bọn họ.....” Phượng Minh nhìn hai người đang ngồi trên mặt đất.

“Bọn họ sẽ đuổi kịp.” Y cần có thời gian để ổn định lại tâm tình. Bước đi mạnh mẽ không ngừng, càng lúc càng nhanh thế nhưng phía sau vẫn vang vọng tiếng hai người nói chuyện.

“Sư tỷ, ta công tỷ đi”.

“Chân ta không đau nữa, đệ không cần phải.....”

“Không sao, ta rất khỏe đảm bảo sẽ không để tỷ ngã xuống đâu.”

“Nhưng mà.....”

“Không nhưng nữa, ta công tỷ”.

“.....”

Chỉ là một đoạn đối thoại rất bình thường nhưng cũng có thể khiến người nào đó rối đầu. Y không tìm được lí do để bực tức, thuật pháp lành lại chỉ sử dụng mất có chút ít linh lực cho nên dù là phản phệ cũng chắc chắn không quá nghiêm trọng. Nàng không nói, y cũng không nghĩ tới, cho nên cứ kệ vết thương của nàng. Nhưng Linh Nhạc chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra.

Đối với Thiên Âm, y thật sự không quá mức quan tâm tới nên....

Lặng lặng mãi cho tới khi bước ra khỏi vùng khí đen bao phủ, y cũng không mở miệng nói một tiếng. Đúng bên ngoài mê trận với Phượng Minh đợi một lúc mới thấy hai người ở bên trong đi ra.

Linh Nhạc quả thực là hay lo xa, tuy rằng vết thương ở chân của Thiên Âm đã không còn nguy hiểm gì nhưng y cứ khẳng khẳng muốn nàng phải tới Ti Duyệt xem một chuyến.

Nhìn bóng hình hai người càng lúc càng xa, khóe miệng mang theo y cười của nàng như dòng nước ấm chảy vào lòng y, vẻ mặt nàng lúc này khác hẳn với khi tuyệt vọng van cầu y lúc trước. Tự nhiên y cảm thấy chua xót, trong lòng lại đau đớn khôn cùng.

Y vốn nên chán ghét nàng, dù nàng có là ai cũng đều chán ghét, không phải sao? Muốn tìm ra lí do nhưng y lại không cách nào tìm ra được. Vốn chán ghét nàng quẩn quýt lấy y, hiện tại nàng đã không còn như thế, thiếu chút nữa nàng đã hại y tiên cốt tẫn hủy nhưng cuối cùng lại là nàng bị hủy đi tiên cốt. Đúng là nàng đã hại Phượng Minh suýt thì hương tiêu ngọc vắn nhưng người từng bước từng bước chuyển thể luân hồi lại chính là nàng.

Vậy rốt cuộc nàng nợ y cái gì?

“Phượng Minh, nàng có nghĩ ta nên đối xử tốt với Thiên Âm không?”

Người bên cạnh đang mỉm cười tức thì bật mặt.

42. Chương 042

042

Ma tộc xuất hiện, với Thiên giới mà nói đây quả thật không phải tin tức tốt lành gì. Từ vạn năm trước, sau trận đại chiến năm đó, tiên yêu hai giới tuy rằng có vẻ bình lặng nhưng bên trong như nổi sóng. Ma tộc thích thì tới thích thì đi, từ xưa tới nay cũng chỉ có thần thánh trên chín tầng mây mới có thể đối kháng được, nếu như để chúng liên hợp lại với Yêu giới chỉ e Thiên giới không cách nào chống đỡ được.

Thiên giới mấy trăm năm an nhàn xem ra lại tới lúc rung chuyển, đã nhiều ngày nay nơi nơi người người khẩn trương lo lắng. Tiếc rằng trên đời này, không còn có ‘Nhất chiêu bách hoa sát’, có thể đánh lùi trăm vạn yêu binh – Duyên Đức Thiên quân nữa rồi.

Chỉ có Thanh Vân sơn vẫn giữ vẻ thanh tĩnh thường ngày, vì biết sơn chủ hiện tại cũng chỉ là trên danh nghĩa, cho nên Thiên giới cũng không ai tới quấy rầy.

“Sư tỷ, sư tỷ.”

“Cái gì?” Lấy lại tinh thần, nàng nhìn về mặt lo lắng của Linh Nhạc.

“Tỷ bị làm sao vậy?”

Thiên Âm lắc lắc đầu, trong lòng có chút gì đó bất an không rõ, nàng luôn có cảm giác sẽ có chuyện xảy ra. Tâm tình này, giống như trong đêm đầu tiên nàng hạ phàm, lo lắng mà hoảng hốt.

“Chiêu vừa rồi, đệ làm đúng không vậy?” Thấy nàng không nói ra suy nghĩ của mình, Linh Nhạc nhanh chóng chuyển chủ đề.

Thiên Âm ngẩng đầu, nhìn bộ dáng hào hứng của y, những lo lắng trong lòng cũng tiêu tan hết. Luôn như vậy, y tỏ vẻ cầu thả không câu nệ tiểu tiết nhưng lại luôn phát hiện ra những cảm xúc dù là nhỏ nhất của nàng. Hạnh phúc như thế, từ trước tới giờ nàng cũng không nghĩ mình có được.

“Đệ không cần phải gấp, học tiên pháp không phải là việc một sớm một chiều.” Kỳ thật xét tu vi của y hiện giờ, tuy không thể bằng sư phụ nhưng cũng là hiếm có, vậy mà y vẫn ngày ngày không ngừng khổ luyện.

“Vẫn không đủ.” Y đột nhiên trầm giọng nói, nắm chặt cây sáo trong tay.

Thiên Âm nghi ngờ nhìn lại.

“Không đủ gì? Đệ hiện giờ đã là rất tốt rồi.”

Linh Nhạc vẫn cố chấp quay đầu nói: “Thì.....chính là không đủ, ta chỉ muốn khiến cho sư tỷ hiểu được.....Ta.....”

“Linh Nhạc, chuyện gì thế?” Thái độ của y như vậy càng làm cho nàng thêm khó hiểu.

“Ta muốn nói.....” Y muốn giải thích, lại nhìn về mặt của nàng ấp úng: “Ngày đó.....Ở mộ tiên sơn, những lời tỷ nói với đại ca, ta đều nghe được.”

Nghe được? Thiên Âm sững sốt, ngây người một lúc mới nghĩ tới. Y nói tới.....câu nói ‘có tình cảm’ của nàng sao?

Trong lòng run lên, tay chân nhất thời cứng ngắc.....ngay cả hít thở cũng khó khăn. Sao y nghe được, có phải y cũng giống như mọi người sẽ chán ghét nàng không? Sẽ không chấp nhận được thanh danh của nàng, cho dù bây giờ y vẫn ở cạnh nàng nhưng rồi sẽ nhanh chóng rời đi.

Siết chặt hai tay, nàng không ngừng tự nói với bản thân mình, cho dù lát nữa y có nói ra những lời khó chịu đối với nàng, nàng cũng sẽ mỉm cười với y, bởi vì nàng không thể trách. Y vẫn là sư đệ của nàng, y đã làm cho nàng rất nhiều, điều đó cũng đủ để nàng mãn nguyện rồi.

Linh Nhạc vò đầu bứt tai một hồi mới bước tới, nhẹ giọng nói: “Ta.....cũng thế.” Nói xong mặt y ửng hồng, ngượng ngùng quay đầu đi. “Cho nên ta muốn học hết những thuật pháp kia, có thể giống sư phụ. Như vậy mới có thể.....dù sao.....tỷ.....tỷ có hiểu không?”

Nói xong không quan tâm Thiên Âm có nghe được không, chạy thật nhanh về phía bãi đất bằng phẳng tiếp tục luyện tập.

Thiên Âm dừng chờ tại chỗ.

Y nói.....Cũng giống nhau.

Là giống nhau, có tình cảm phải không?

Cảm giác xúc động đó như bao phủ khắp mọi góc ngách trong lòng. Nghe tiếng y từ phía xa hô lớn.

“ Thiên Âm.”

“ Hả?”

“ Nàng nói, ta có thể mạnh mẽ như sư phụ được không?”

Thiên Âm sững sốt, suy tư một lúc mới chậm rãi gật đầu: “Có thể.”

Câu nói vừa dứt, y phấn khởi hẳn lên, khoe miệng nở nụ cười thật tươi, ngay cả ánh mắt trời cũng không sánh được với nụ cười của y lúc đó.

“ Thật sao?” Nhoáng một cái y đã xuất hiện trước mặt nàng, đôi mắt sáng rực nhìn nàng, như thể cả thế giới to lớn chỉ có duy nhất một người trước mặt. Ngay cả mồ hôi trên trán cũng không kịp lau đi.

Thiên Âm gật đầu, đáy lòng cảm thấy vô cùng ấm áp dễ chịu. Với tay lấy khăn lau đi mồ hôi trên trán y rồi khẽ nói: “ Ta chưa từng gạt dẽ mà.”

Đột nhiên y mở to hai mắt, ánh mắt nóng bỏng như có ánh lửa đang nhảy múa, muốn đốt cháy người trước mặt.

Nàng bị ánh nhìn chăm chăm đó làm cho hoảng hốt, tim đập loạn xạ, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“ Linh Nhạc....” Nàng rút cánh tay đang lau mồ hôi trên trán người kia xuống, bất ngờ lại bị y nắm lấy. Đôi mắt như lửa đốt, càng tiến lại gần nàng hơn.

Đôi môi ấm áp của y nhẹ đặt lên môi nàng.

Nụ hôn của Linh Nhạc, dịu dàng nhẹ nhàng. Cẩn thận như thể sợ làm nàng đau, cứ thế cứ thế lưu luyến trên môi. Đối với Thiên Âm đây chính là hương vị ngọt ngào nhất trên thế gian này, đó là niềm hạnh phúc mà nàng luôn nghĩ vĩnh viễn mình sẽ không có được. Đến hít thở nàng cũng quên, cảm kích, hạnh phúc theo từng giọt nước mắt rơi xuống.

“ Sư tỷ?” Y đột nhiên ngừng lại, lo lắng nhìn nước mắt của nàng rồi vội vàng nói: “ Tại sao lại khóc? Ta..... xin lỗi, ta không kìm lòng được.”

Về mặt vừa rồi còn phấn khích đến vậy mà lúc này đã ngập tràn áy náy: “ Nàng đừng khóc, là ta không đúng, ta hồ đồ, cho dù đã thích sư tỷ từ lâu.....Cũng không nên, khiến nàng đau lòng, là ta sai.”

Y vừa lau nước mắt cho nàng vừa giải thích. Nàng càng khóc lòng y càng thêm đau nhức khó chịu, làm cách nào cũng không ngăn được dòng nước mắt của Thiên Âm, rốt cục nàng cũng không chịu nổi, ngồi xuống đất, khóc tê tâm liệt phế.

Giống như buông thả toàn bộ nước mắt của đời đời kiếp kiếp đã qua. Những ủy khuất ở thượng giới, những bí hiểm thống khổ ở thế gian, còn có cả áy náy về sự ra đi của sư phụ. Đột nhiên nàng muốn nói hết tất cả với người nam nhân trước mặt này.

Mãi cho tới khi giọng khàn đi, mặt trời sắp xuống núi, nàng mới khó khăn lắm ngừng khóc được. Ngay cả nàng cũng không phân biệt được là vì cảm động hay do tự nhiên mà bộc phát như thế.

Nhưng bàn tay khẽ đỡ lấy sau lưng nàng, vẫn thông thả và mềm mại nhẹ vuốt, im lặng trấn an.

43. Chương 043

043

Thiên cung từ trước đến nay vốn là nơi trang nghiêm rực rỡ, nhưng với Thiên Âm mà nói, ánh sáng của mào nhật tinh quân ngày hôm nay, thực sự là hơi nóng. Nàng cúi đầu quỳ gối ngoài cung điện, đợi Thiên Hậu triệu kiến. Lần lượt có cung nga đi ngang qua, nhìn nàng chỉ tỏ, người nhận ra nàng thì vẻ mặt càng thêm khinh bỉ.

Ngay cả người dẫn nàng vào, cũng chỉ là thản nhiên một câu, Thiên Hậu đang nghỉ ngơi, cứ đợi đi! Giá một lần đợi chính là đợi ba giờ liền.

Nếu là ngày xưa, khắp thiên cung, liệu có ai dám cản nàng?

Nhưng đã không còn là ngày xưa nữa, nàng mỗi một bước cũng không thể bước sai, đặc biệt là khi có những mục tiêu khác, càng cần phải thận trọng thêm, ngay cả giọt máu chảy trên trán, cũng không dám tùy tiện lau.

Cả ngày phơi nắng khiến nàng mồ hôi lưng choáng váng, khi đó cung nga mới từ bên trong đi ra, dẫn nàng đi vào. Thiên hậu, dáng vẻ đoan trang ngồi ở phía trên.

“Âm Nhi, tới đây.”

Thiên Âm khụy gối hành lễ, đầu gối do quỳ quá lâu mà hơi đau đớn, cho nên đi lại có chút cứng ngắc. Nàng cố gắng không kích động, duy trì bình tĩnh.

“Đứa trẻ này, còn đa lễ như vậy. Đứng lên đứng lên đi, không phải nói trước mặt dì, không cần câu nệ như vậy sao?” Thiên hậu từ phía trên đi xuống, kéo Thiên Âm đang quỳ trên đất, giữa hai lông mày có vẻ trách cứ.

Thiên Âm lúc này mới đứng lên, đầu vẫn cúi, cấp bậc lễ nghĩa chu toàn, yên lặng đứng hầu.

“Vết thương mấy ngày trước đã khỏe hoàn toàn chưa?” Bà vỗ vỗ tay Thiên Âm, giọng nói nhu hòa hỏi.

“Đã tốt hơn rồi, tạ Thiên Hậu ân cứu mạng.” Nàng có ý muốn quỳ xuống.

“Con bé này, tại sao lại thế.” Thiên Hậu vội vàng ngăn cản, kéo nàng đang định quỳ xuống đứng dậy “Hương Sinh Liên này dù là chí bảo của tộc ta, cũng chỉ có một bông. Nhưng dì đã nhìn con lớn lên từ nhỏ, hướng hồ, ngày đó lúc ta và nương của con kết bái tỷ muội, đã đáp ứng với bà ấy, sẽ chăm sóc cho con thật tốt, sao có thể thấy chết mà không cứu. Đừng nói là Hương Sinh liên, cho dù vật phẩm trân quý cách mấy, dì cũng bỏ ra được.”

Trong lòng Thiên Âm cảm động, vô cùng cảm kích, ngẩng đầu nhìn về ánh mắt từ ái trước mặt: “Dì...”

“Rốt cục cũng chịu gọi ta là dì.” Thiên hậu pha trò nhìn nàng một cái, “Hôm nay tìm con tới, là muốn nhìn xem con tốt hơn chút nào không. Con đi theo ta.”

Vừa nói vừa kéo nàng đi về phía sau đại điện, còn không quên căn dặn nàng phải chú ý thân thể của mình. Thiên Âm cũng nghiêm túc đáp lại.

Một lúc lâu, hai người dừng lại trước cửa Lâm Viên, là vườn tiên quả của Thiên cung.

“Còn nhận ra nơi này không?”

Thiên Âm gật đầu, “Ngày trước có tới đây vài lần”.

Đây là Lâm viên tiên quả thần dược do Thiên giới sở hữu, tiên thảo ở trong đều đã qua ngàn vạn năm mới thành, là thuốc tiên cực kỳ hiệu nghiệm. Nàng tuy là công chúa của Thiên giới, lại theo Bạch Vũ ở Thiên Minh sơn từ nhỏ, cho nên những nơi xa xôi ở thiên cung như thế này, rất ít khi đi tới.

“Ca ca của con rất am tường về hoa quả, nhưng từ trước đến nay chỉ chú ý đến đào. Chắc là rất ít tới nơi này đúng không!” Thấy nàng gật đầu, bà như đột nhiên nhớ tới điều gì, “Được rồi, còn chưa nói với con chuyện vui, Bạch Vũ thần tôn đã phi thăng thành thần. Chỉ là... như vậy, nếu hai người muốn gặp nhau cũng rất khó khăn.”

Thiên Âm cúi đầu không nói, trong lòng thoáng qua phiền muộn.

“Tình huynh muội của các con, y sẽ luôn nhớ tới. Những ngày gần đây, con có từng nhận được thần dụ của y không?”

Thiên Âm ngẩng đầu, nhìn ánh mắt nghiêm túc của Thiên hậu, ánh sáng trong mắt u ám dần, “Thiên hậu quá lời rồi, phi thăng thành thần, phải vứt bỏ tình ái, vứt bỏ tất cả niệm tưởng của thế tục. Thần tôn sao có thể nhớ tới một phàm nhân như con.”

“Con cũng đừng suy nghĩ quá nhiều, có thể phi thăng thành thần, là chuyện tốt ngàn vạn năm mới có”. Thiên Hậu vỗ tay nàng an ủi, kịp thời chuyển đề tài: “Tới đây, chúng ta vào vườn thôi.”

Thiên Âm nắm thật chặt tay, bước chân bỗng trở nên do dự. Cuối cùng vẫn đi theo, được một đoạn thì dừng trước một gốc cây, dưới tàng cây lác đác vài quả màu đỏ đã kết thành.

Thiên Hậu vươn tay : “Trái cây này gọi là Vô ưu quả, ta chăm sóc nó đã hơn nghìn năm, cũng đã kết được vài quả. Đối với tiên nhân mà nói, đây là thánh quả trị thương, còn với phàm nhân thì lại có công hiệu tăng tuổi thọ”.

Nàng đặt trái cây vào tay của Thiên Âm, Thiên Âm sửng sốt, nhất thời có chút kinh hoàng: “Dì...”

“Cầm lấy!” Thiên Hậu cũng không để cho nàng buông tay: “Ta nghe Tư Mệnh nói qua, trăm năm nhân thế mà con trải qua đều là khổ kiếp, kiếp này không cách nào trở thành tiên. Dì chỉ muốn giữ con lại lâu một chút.”

Trái tim Thiên Âm ngập tràn ảm áp, nắm chặt trái cây trong tay, trong lòng cảm động. Nàng sao lại không biết được chứ, mệnh số con người cùng lắm chỉ trăm năm, một ngày nào đó nàng phải rời khỏi nơi này, lại rơi vào luân hồi.

“Huống hồ, con bây giờ không nhìn thấy gì, trái cây này cũng có thể trị ắt của con nhanh khỏi.” Bà tiếp tục nói: “Như vậy, ta cũng coi như không mất công Linh Nhạc này nhỉ.”

“Linh Nhạc?” Thiên Âm nghi ngờ ngẩng đầu.

Nói đến con của mình, vẻ mặt của Thiên hậu cũng dịu dàng hơn vài phần: “Đúng vậy, nếu không phải nó ngày nào cũng làm ầm ĩ, làm sao mới có thể trị ắt của con nhanh khỏi, ta sao có thể nghĩ tới cây nuôi ngàn tuổi này được chứ”.

Hóa ra lại là Linh Nhạc, trong lòng dâng lên một cảm giác ngọt ngào, vuốt ve trái cây đỏ đỏ trong tay, mùi thơm nhẹ nhàng lan vào tâm phế. Nàng tưởng y nói muốn trị khỏi ánh mắt của nàng chỉ là thuận miệng mà thôi, không ngờ hóa ra tất cả y đều giữ trong lòng.

“Thằng bé Linh Nhạc này, từ nhỏ đã không giống người khác”.

“Cậu ấy... khi còn bé là đứa trẻ như thế nào?” Thiên Âm ngẩng đầu, đột nhiên cũng rất muốn biết tất cả về y.

“Còn sao nữa, một thằng bé nghịch ngợm.” Thiên Hậu nhớ lại, che miệng bật cười thành tiếng: “Con cũng biết lúc nó chưa biến hình, khi nào cũng mang một đồng linh tinh quỷ quái về. Phụ quân nó mắng. Nó lại nói, những thứ đó đều là đồng loại của nó cả, không thể bỏ mặc. Bản thể nó là rồng, nên cho rằng tất cả những thứ giống nhau đều là đồng tộc. Xà, giao, ngay cả rết cũng mang về nhà”.

Thiên Âm không nhịn được khẽ cười, đúng là bướng bỉnh.

“Nếu không phải vì không chịu nổi tiên khí, có khi giờ nó vẫn còn nuôi. Sở dĩ...” Thiên Hậu tinh tế nhìn nàng một cái, ngữ điệu lại trầm đi vài phần: “Nó là đứa bé hiếm gặp, trời sinh đã lương thiện hơn người thường.”

Thiên Âm sửng sốt, kinh ngạc khi nghe hàm ý của bà.

Thiên Hậu lại cười nhu hòa: “Con là sư tỷ của nó, đương nhiên nó sẽ quan tâm con. Vì con mà làm những chuyện như thế này cũng đáng. Con... đã hiểu chưa?”

Nàng bắt giác nắm chặt tay đến run rẩy, sắc mặt nhất thời trở nên trắng bệch. Giờ nàng mới hiểu, Thiên Hậu đột nhiên truyền gọi nàng tới Thiên cung là có dụng ý gì.

“Âm Nhi, đứa con trai này của ta, tự mình sinh ra, gặp nhiều khó khăn hoạn nạn. Nó không thể phá vỡ chui ra cũng khiến ta lo lắng mấy trăm năm. Từ khi thấy nó từ trong trứng đi ra, ta mới yên tâm được, cho nên ta cũng cực kì yêu thương nó. Ta không hy vọng...nó đi quá nhiều đường vòng. Con hiểu chứ?”

Đột nhiên nàng cảm thấy rét người, hóa ra đó là lý do nàng phải quỳ trước điện ba cạnh giờ. Đường vòng, thì ra nàng chính là đường vòng kia.

“Hôm qua nó tới cầu xin ta, ở trước điện chạy quanh ba cạnh giờ. Nó nói nó thích một cô nương, muốn cưới nàng làm vợ. Từ sau khi sinh nó, nó chưa từng có bất kỳ yêu cầu gì với ta. Ta chỉ hy vọng nó có thể cưới một người cùng bầu bạn suốt cuộc đời.”

Bầu bạn cùng y suốt đời, chỉ một câu này thôi cũng đâm vào tử huyệt của nàng. Bàn tay run rẩy, cuối cùng nắm không được, quả hồng rơi xuống đất. Trong mắt cay xót khó chịu, nước mắt không kìm được cứ thế dâng lên.

Thương cảm cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, phụ mẫu nhà nào mà không hy vọng dành cho con mình điều tốt nhất. Khoảng thời gian trăm năm của nàng, sao có thể sánh với vạn năm trường sinh của tiên nhân. Nàng đột nhiên cảm thấy, những rung động và bối rối mấy ngày trước kia nực cười kinh khủng. Ở nhân gian nhiều đời nhiều kiếp, nàng tưởng mình sẽ hiểu rõ nhân tình thế thái hơn người khác, nhưng rồi lại sai lầm khi cho rằng đây chỉ là chuyện của riêng hai người.

Thiên hậu lại nhặt trái cây rơi trên đất, một lần nữa để vào tay của nàng: “Âm Nhi, di biết con luôn là đứa trẻ khôn khéo.”

44. Chương 044

044

Nàng không biết mình ra khỏi vườn tiên quả như thế nào, dưới chân hư hư thật thật, như thể đạp trên những đám mây thật cao, rồi chỉ một khắc sau sẽ rơi xuống tan xương thịt nát; có khi lại giống như đi trong núi đao biển lửa, mỗi bước đều đau nhức tâm xương.

Nhưng nàng lại không ngừng bước được, mỗi bước một nhanh hơn, cuối cùng chuyển thành chạy vội. Trong đầu đè nén đau khổ, khiến nàng không cách nào hô hấp. Nàng phải rời khỏi nơi này, ngay lập tức.

Chung quanh có tiếng âm ỉ, nàng không biết là đụng phải vị Tiên cung nào, hay là va phải tiên nga nào, nàng cũng không nghe thấy tiếng oán hận hay quở trách.

Lại bị một âm thanh rất lớn khác khiến cho dừng bước: “Đệ nghĩ mẫu hậu sẽ đồng ý sao? Ai cũng có thể, chỉ nàng ta là không được.”

Thiên Âm không thể phân biệt được đó là tiếng của ai, giọng điệu khẳng định kia, lại một lần đâm vào ngực nàng. Đau đến chết lặng, cay đắng trào lên, khiến nàng muốn ói.

“Đệ mặc kệ, đệ chỉ muốn nàng ấy.”

Là tiếng của Linh Nhạc, âm thanh ấy vĩnh viễn nàng sẽ nhớ, y chắc nghe được Thiên hậu triệu kiến nàng nên đã tới, nhưng lại đứng trước cửa điện cãi nhau với người ta.

Nước mắt không ngừng được muốn tràn mi, nàng cố gắng cắn răng ép mình nhìn xuống. Nàng tự nói, không được khóc, Linh Nhạc không sai, y đã nỗ lực hết sức, tất cả đều do nàng không tốt. Cho nên chốc nữa nàng phải cười đi ra, nói cho y biết, có thể làm sư tử của y một đời này nàng đã rất vui rồi. Xin lỗi không thể cùng y đời đời kiếp kiếp.

Cho dù trăm năm sau, nàng lại hạ phàm chịu khổ kiếp, nàng cũng sẽ nhớ y mãi mãi.

Nhưng khi đứng trước mặt y, nàng lại không cách nào mở miệng. Chỉ có thể cảm nhận cay đắng trong tim, từng đao từng đao giày xéo tim mình.

“Linh Nhạc...”

“Sư tỷ!” Y ngừng cãi nhau, bước nhanh về phía nàng, lúc này nàng mới nhìn thấy người kia chính là Diễn Kỳ: “Nàng đã ra rồi à, thế nào? Mẫu hậu nói gì với nàng? Nàng không sao chứ?”

“Có thể có chuyện gì chứ?” Nàng chỉ có thể ra giọng cười, dùng hết tất cả sức lực cười với y.”Đệ xem, Thiên hậu lo lắng thân thể của ta, cho nên đã cho ta trái này. Người... Đối với ta rất tốt.”

“Thực sự? Không có nói điều gì khác sao?” Y tiếp tục truy hỏi.

“Tất nhiên là thật.” Nàng giơ cao trái cây trong tay, khoe miệng lại càng thêm xán lạn: “Không tin đệ xem.”

Y nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của nàng, đầu mày càng cau chặt, trên trán nổi lên những gân xanh, đột nhiên y biến sắc, một tay cầm lấy trái cây trong tay nàng, hung hăng ném xuống đất.

“Nàng cho ta là người mù sao?” Linh Nhạc ôm nàng vào lòng, như thể bắt chấp tất cả ôm nàng thật chặt, không hề hở.

Nụ cười trên mặt nhất thời cứng ngắc, nàng bất giác run rẩy, lại cố gắng không để tiếng mình tan vỡ: “Linh Nhạc?”

“Đừng cười!” Y gầm lên, có tiếng nghẹn ngào, rồi cúi đầu vùi vào cổ nàng: “Đừng cười với ta như thế, rõ ràng là nàng đang khóc, nàng rõ ràng đã khóc. Đừng miễn cưỡng mình... Không nên...”

Nét cười của Thiên Âm lại một lần nữa sụp đổ tan tành, nước mắt như được mở ra, tuôn chảy. Nàng ghét sự thông minh của y, luôn luôn biết trước, có thể xuyên qua lớp ngụy trang của nàng.

Nàng chỉ là không muốn y khổ sở mà thôi, một người không tốt, còn hơn cả hai người, thế nhưng y lại ép nàng.

45. Chương 045

045

lau nước mắt trên mặt nàng, từng giọt một, nét mặt dịu dàng khiến nàng càng thêm đau lòng: “Không có chuyện gì, ta đi nói chuyện với mẫu hậu. Đừng lo lắng, ta sẽ khiến người đồng ý, bất kể thế nào. Nàng phải tin ta!” Y lại nhìn nàng lần nữa, “Nàng ngoan ngoãn trở về Thanh Vân đợi ta.”

Nói xong cầm tay nàng nắm thật chặt, rồi bước nhanh vào điện.

Thiên Âm ngơ ngác đứng tại chỗ, không trả lời, cũng không xoay người nhìn một cái. Ánh mắt trống rỗng, như tro lạnh.

Một lúc lâu, nàng mới từng bước một đi xuống bậc thang.

“Thiên Âm...” Giọng nói có chút ngập ngừng, Diễn Kỳ phức tạp nhìn nàng. Nàng bây giờ, khiến y cảm thấy xa lạ.

Thiên Âm ngơ ngác quay đầu, lần đầu quên đi cấp bậc lễ nghĩa: “Thái tử điện hạ, còn có gì phải dặn dò sao?”

“Ta...” Y không biết trả lời nàng thế nào. Dù là nàng ngang ngạnh của trước kia, hay lạnh nhạt đến đáng sợ của bây giờ, đều khiến y khó hiểu.

“Nếu không có gì, Thiên Âm về Thanh Vân trước.” Linh Nhạc nói nàng về Thanh Vân đợi, nàng sẽ trở về Thanh Vân, không liên quan tới mong muốn đó có thành hay không. Nàng chỉ muốn tin y.

“Đứng lại!” Diễn Kỳ lại tiến lên một bước, kéo nàng lại.

Thiên Âm dừng lại, khó hiểu nhìn về phía tay y: “Tất cả không phải như thái tử điện hạ mong muốn sao? Người làm cái gì vậy?”

Y cũng không biết vì sao, chỉ là khi nhìn nàng thất hồn lạc phách như thế. Y lại sợ hãi, như thể giờ để mặc nàng đi về như vậy, sẽ không còn cơ hội gặp lại nàng lần nữa.

“Người xem, người nói buộc ta rời xa Linh Nhạc, giờ ta đã không thể không rời xa y rồi”. Vĩnh viễn là như vậy.

“Ý ta không phải thế.” Y phản bác.

“Vậy là có ý gì?”

Diễn Kỳ sửng sốt, y không trả lời được. Lúc đầu chỉ là theo thói quen phòng bị nàng, cho nên mới không quen thấy nàng và Linh Nhạc qua lại. Sau đó cũng từ từ thay đổi, đơn giản chỉ là không quen nhìn bộ dạng hai người thân mật với nhau.

Cũng không nghĩ tới hôm nay nàng sẽ như thế...

Đáng chết! Nàng cứ thích Linh Nhạc như vậy sao? Thích đến mức hôm nay lại có bộ dạng không muốn sống như thế.

“Cô đi theo ta.” Y dùng lực kéo tay nàng, cũng không cần biết nàng có nguyện ý hay không, gọi mây rồi đi.

Y cũng không rõ tại sao mình lại muốn làm như vậy, chẳng qua y cảm thấy, mình không thể cứ buông nàng ra, mặc kệ nàng như thế.

Lúc định thần lại, bọn họ đã đứng ở trên đỉnh Kỳ Sơn.

Vội vàng tới đón y là Phượng Minh, cũng bị kinh ngạc ngớ người. Sắc mặt dịu dàng như nước cũng không ngăn được vẻ tái nhợt khác thường.

“Nàng ta phải ở đây ở vài ngày, Minh Nhi, nàng sắp xếp một chút.” Diễn Kỳ hoàn toàn không có ý giải thích, chỉ vào hướng sương phòng phía tây rồi nói: “Để nàng ta ở cùng với Viêm Hoàng, hai người cũng có thể làm bạn.”

Về mặt Phượng Minh đã khôi phục như thường: “Vậy thì thật là tốt, Viêm Hoàng cứ nhớ tới nàng ấy mãi. Thiên Âm có thể tới đây ở, ta cầu còn không được.”

Thiên Âm đã không còn tâm tình ứng phó những chuyện này, đôi mắt vẫn nhìn vào khoảng không xuất thần, như thể không gì vào được nội tâm của nàng.

Phượng Minh cũng nhìn thấy không khí bất thường giữa hai người, vội vàng gọi người mang Thiên Âm về tây sương phòng.

Thiên Âm không phản bác, ngay cả nghi hoặc Diễn Kỳ vì sao mang nàng tới đây cũng không có. Chỉ yên lặng đi theo, mỗi bước chân lại không hề chân thật, thân hình đơn bạc, như gió hơn lớn một chút cũng có thể thổi nàng bay.

Từ trước đến nay, đây là lần đầu tiên Diễn Kỳ thấy tim như bị đâm một nhát, lo lắng nhìn nàng, lại thấy phiền lòng vì lý do khiến nàng như vậy, tất cả đều là vì Linh Nhạc.

Hai người biết nhau được bao lâu, nàng có thể có tình cảm với Linh Nhạc đến vậy. Thế nàng của trước kia kề cận y năm trăm năm, thì tính là gì? Lẽ nào mấy trăm năm hạ phàm ngắn ngủi, đã có thể thay đổi nhanh như vậy sao?

Nàng không phải thích y sao? Nàng không phải vẫn luôn yêu y sao.

Bàn tay nặng nề nắm chặt, y không thể không nghĩ, nếu là năm trăm năm trước, y đồng ý quen nàng, thì hôm nay ra sao.

46. Chương 046

046

“Âm Âm!” Viêm Hoàng như quả cầu lửa chạy ào vào trong lòng Thiên Âm, Thiên Âm cứng ngắc lui một bước mới đứng vững được.”Vừa cảm nhận được khí tức của Âm Âm, hóa ra Âm Âm thực sự tới... Thực sự đến thăm Hoàng Nhi mà”.

“Hoàng Nhi...” Thiên Âm ngẩng đầu xoa xoa những sợi tóc mềm mại của bé, đáy lòng lạnh như băng giờ mới nhận được tia ấm áp.

“Hoàng Nhi rất nhớ Âm Âm, thật là nhớ, thật là nhớ.” Viêm Hoàng dụi dụi đầu, vùi vào trong ngực của nàng, giọng nói chất chứa uất ức: “Âm Âm... đã lâu không tới thăm Hoàng Nhi, muội chờ thật lâu... lâu.”

Đôi mắt lại cay cay, Thiên Âm không khỏi ôm chặt đứa trẻ trong lòng, nhẹ giọng trấn an: “Giờ không phải đã tới sao? Có ngoan không nào.”

“Có!” Cô bé gật mạnh đầu: “Hoàng Nhi học rất nhiều tiên pháp lợi hại, sau đó có thể bảo vệ Âm Âm rồi.”

Nói xong lại gơ gơ quả đầu nhỏ của mình, Thiên Âm bật cười. Ngồi chồm hồm, nắm bàn tay nhỏ bé của nó trong lòng bàn tay, nhìn vài vết thương nhỏ mờ mờ, tự nhiên lại thấy đau lòng.

“Có đau không?”

Nàng hiểu chuyện lắc đầu: “Âm Âm thôi là không đau nữa!” Nói xong lại nhào vào ngực nàng: “Âm Âm không đi có được không? Ở cùng Hoàng Nhi có được không?”

Thiên Âm xoa đầu nó, không giấu yêu thương. Hoàng Nhi vẫn chỉ là phượng hoàng con, chim non tình kết, nhất là không thể rời xa cha mẹ, nàng phá vỡ lần đầu tiên nhìn thấy nàng. Dĩ nhiên sẽ cho rằng nàng là mẫu thân.

“Ta sẽ ở lại chỗ này mấy ngày.”

“Thật?” Nghe được nàng nói ở lại, cô bé chui ra khỏi lòng Thiên Âm, thấy nàng gật đầu lần nữa, mới tươi cười hơn hớn. Vui vẻ nhảy nhót, xoay vòng vòng.

“Thật tốt quá, thật tốt quá. Âm Âm sẽ ở lại, Âm Âm là của Hoàng Nhi mà.”

Xoay xong vẫn không quên nhào trở về, cánh tay bé nhỏ, ôm lấy cổ Thiên Âm, thơm nàng một cái, để lại dấu nước bọt, sau đó lại nhảy ra xoay vòng tròn.

Thiên Âm cười nhìn bé nhảy nhót, tâm tình nặng nề khiến nàng không thở nổi giờ mới thoáng nhẹ đi.

“Cẩn thận chút, đừng để bị thương.” Nhịn không được mở miệng nhắc nhở.

Con bé dừng động tác nhảy nhót, vùi vào lòng nàng lần nữa, Thiên Âm bế bé lên, dịu dàng xoa lên những sợi tóc như tơ trên chiếc đầu nhỏ, nàng lại anh anh ừ ừ* kiêu ngạo.

*tiếng chim phượng.

“Vẫn là Âm Âm tốt nhất, thích Âm Âm nhất. Linh Nhạc ca ca cũng nói đến xem ta, thế nhưng hần chưa tới một lần. Ghét nhất là hần.”

Tay Thiên Âm cứng đờ, lại bắt đầu run.

“Âm Âm?” Viêm Hoàng ngẩng đầu, vẻ mặt nghi ngờ nhìn về phía nàng.

“Hoàng Nhi...” Thiên Âm ôm chặt nàng vào lòng, tựa bên chiếc đầu nhỏ, đáy lòng đau đớn, mặc nước mắt tuôn rơi.

47. Chương 047

047

Đêm ở Kỳ Sơn lạnh hơn ở Thanh Vân rất nhiều. Thiên Âm kéo chăn, để gió lạnh bên ngoài không thể thổi vào, Viêm Hoàng trong lòng khẽ động dậy một chút, chôn mình càng sâu hơn.

Bên tai tiếng hít thở của cô bé, trong lòng nàng giờ mới dịu đi yên bình một chút, nhưng vẫn không hề buồn ngủ. Viêm Hoàng dính nàng rất chặt, từ sau khi đến, nó chưa hề rời khỏi nàng.

Đến buổi tối, nó càng ngang bướng ôm gối chui vào trong chăn của nàng luôn. Cô bé mặc dù còn nhỏ nhưng lại rất mẫn cảm, ban ngày khi nhắc đến Linh Nhạc, sắc mặt Thiên Âm khác thường như vậy, sợ là đã dọa nó rồi,

Cho nên dù con bé nói nhiều chuyện nhưng lại không hề đề cập đến Linh Nhạc nửa câu, ngoan ngoãn khiến Thiên Âm đau lòng. Thực ra từ nàng sau khi tới Kỳ Sơn, có rất nhiều lần muốn tới gặp Phượng Minh. Nhưng cuối cùng cũng không biết Phượng Minh ở nơi nào, cho nên không đi nữa.

Bây giờ ôm đứa bé ngủ, nàng không khỏi nhớ tới những ngày đầu ôm con bé mang về. Khi đó sư phụ cũng mang theo trứng của Linh Nhạc trở về, lại đặt trong Linh động, không cho nàng nhìn.

Nàng giận, cho nên tự mình đi chọn một con chim. Vỏ trứng của nó là màu đỏ khiến nàng thích vô cùng, từ từ quên đi chuyện tức giận với sư phụ, chuyên tâm chờ nó ra đời.

Thỉnh thoảng nàng hay nhìn thấy Thanh Điều ấp trứng trên đỉnh Thanh Vân, cho nên nàng cứ tưởng rất cả trứng đều cần được ấp như vậy mới nở ra, đâu có biết rằng Phượng Hoàng tiên tộc cần linh khí để ấp trứng. Vì vậy mỗi ngày nàng cứ ôm, ôm, ngay cả khi ngủ cũng ôm nó vào trong ngực. Ngày thơ ôm ấp mong chờ trứng nở ra Phượng Hoàng.

Tiên tộc sau khi biến hóa mới bắt đầu lớn lên. Nhưng mà nó vẫn không hóa thành hình, lâu dần nàng cũng mất dần kiên nhẫn.

Hôm nay ôm cô bé lần nữa, nàng lại thấy đau lòng, giống như con của mình vậy. Hoặc có lẽ giống như tình mẫu tử thế gian thường nói, sẽ khiến nàng chỉ nhìn con bé, đáy lòng cũng sẽ tràn đầy hạnh phúc.

Chắc bởi vì thế, thân là Thiên Hậu của người kia, bà mới triệu nàng tới gặp. Không tiếc để nàng quỳ tròn ba canh giờ, khiến cho nàng nhận ra sự thật.

Tuy bà đã từng nói thương nàng, muốn nàng làm nữ nhi của bà thì tốt quá. Hay trong năm trăm niên cuồng theo đuổi Diễm Kỳ kia, bà cũng ngồi nhìn hết thấy.

Nàng muốn nói điều đó với bà ta, nhưng rồi nàng lại hối hận. Vì nàng không xứng... không bao giờ xứng!

“Xấu xa...” Cô bé trong lòng đột nhiên nói mê, cắt đứt tâm tình gút mắc của nàng, cúi đầu, Viêm Hoàng như mơ thấy chuyện gì đó. Tay xua xua vài cái, lầm bầm. Nàng nghiêng người, cẩn thận lắng nghe, từng tiếng ngắt quãng.

“Linh Nhạc ca ca... Không thích, xấu xa... Làm Âm Âm khóc. Không thèm để ý nữa”.

Trong lòng lại chua xót, nàng ôm chặt cô bé vào trong ngực, nước mắt im lặng đọng đầy.

48. Chương 048

048

Ở Kỳ Sơn mấy ngày, Thiên Âm đã hiểu được dụng ý của Diễm Kỳ khi mang nàng tới đây. Một phần có thể là vì thủ đoạn của Thiên Hậu, không cho nàng có quá nhiều dính dáng với Linh Nhạc. Về phương diện khác, có lẽ là vì nơi này có Viêm Hoàng.

Còn chuyện vì sao y lại làm như vậy, cố ý để nàng và Viêm Hoàng ở cùng một phòng, nàng nghĩ không ra. Y ghét nàng như vậy, còn hận không thể khiến nàng biến mất trước mặt y mà. Nàng thậm chí còn nghĩ, hôm nay nếu nàng chết, có khi y sẽ là người đầu tiên vỗ tay vui mừng đó. Vì sao hôm nay lại đưa nàng tới Kỳ Sơn, để nàng bên cạnh Phượng Minh, người y yêu thương nhất.

Hay cuối cùng y cũng nhìn ra nàng không có uy hiếp gì, hoặc là y quá tự tin vào bản thân mình? Mỗi ngày y lại tới đây kiểm tra, trên danh nghĩa là hướng dẫn bài vở cho Viêm Hoàng, nhưng mỗi lần lại nhìn nàng đầy hàm ý, muốn nói lại thôi.

Nàng không muốn tìm hiểu suy nghĩ của y quá kĩ, cũng không muốn phí thời gian đi làm rõ tâm ý của người kia. Nàng của hôm nay, chỉ đơn thuần muốn ở cùng Viêm Hoàng mà thôi. Những thứ khác tạm thời không muốn nghĩ tới.

“Đưa tay cho ta.” Diễm Kỳ vào trong phòng ngồi xuống, duỗi tay về phía Thiên Âm bên cạnh. Nàng như không nhận ra y, ngơ ngác nhìn phía trước, giống như hồn phách bay mất. Không có Viêm Hoàng ở bên cạnh, nàng cũng không có lí do để tiếp tục nguy trang.

Diễm Kỳ cau mày, cuối cùng nhịn không được bộc lộ ra. Đưa tay kéo một tay của nàng, giữ lấy mạch môn nghiêm túc nghiền ngẫm. Thiên Âm tránh thoát hai lần, tay lại bị bắt lại. Thôi thì không quản nữa, quay đầu nhắm mắt làm ngơ.

Cho đến khi xác định thân thể nàng không có gì đáng ngại, Diễm Kỳ mới buông tay ra. Ngắc đầu nhìn nàng đầy chán ghét, như ai chọc gờ y, lửa giận lại bắt đầu tràn ra.

“Thân thể cô không có gì đáng ngại, tu dưỡng* nhiều là được.” *tu dưỡng ở đây là tu bổ + bồi dưỡng.

Thiên Âm không đáp, y lại càng thêm tức giận, trước đây dù nàng không oán quýt với y như quá khứ, nhưng tốt xấu gì vẫn khách khí lễ độ, bây giờ đã hoàn toàn không coi y ra gì rồi sao?

Vì cái gì mà đối với Linh Nhạc lại có thể cười rục rờ như hoa, đối với y lại có cái bộ muốn chết không muốn sống vậy chứ. Thế mà y lại lo lắng cho thương thế của nàng nữa đây.

Y cố gắng ngăn cảm giác tức giận trong lòng ngực, hít sâu một hơi.

“Hôm qua Linh Nhạc...”

Mới nói được câu đầu, nàng giống như bị sét đánh, chợt ngẩng đầu lên: “Y làm sao vậy?”

Diễm Kỳ cũng người, cắn chặt răng, nhìn đôi mắt mong đợi của nàng, cuối cùng tiếp tục nói: “Nó cãi ý chỉ của phụ quân, bị phạt ở băng vực suy nghĩ.”

Mất Thiên Âm như mờ đi, băng vực, lại là băng vực. Người đó vẫn lỗ mãng như vậy, không đi tìm Thiên Hậu sao? Sao lại rước lấy phiền phức từ Thiên đế.

“Phụ quân cũng chỉ muốn cho nó có cơ hội để suy ngẫm thôi, nghĩ thông suốt thì đương nhiên sẽ thả nó ra.” Tuy vốn y không muốn nói những lời này, nhưng nhìn vẻ lo lắng của nàng, y lại không kìm được nói: “Mấy ngày này, cô nên an tâm đợi ở đây, nếu buồn chán thì có thể đi lại xung quanh một chút, ta đã nói với Phượng Minh rồi, ở đây sẽ không có ai đến làm phiền cô”.

Nàng không trả lời, quay đầu đi chỗ khác, bắt đầu sự yên lặng vừa rồi, vẻ kích động lúc nãy như chưa từng xuất hiện.

Diễm Kỳ nắm chặt tay, đột nhiên cảm thấy lời vừa rồi như không hề lọt vào tai nàng. Trong lòng ngực nghẹn ứ lại, ngay bản thân cũng không thể lý giải nguyên nhân tức giận là gì, nhưng lại không tiện phát tác.

Nhưng cứ nhìn thấy vẻ mặt trống rỗng của nàng, y nhìn không nổi. Một lúc lâu, Diễm Kỳ đứng lên nói: “Viêm Hoàng đi tới chỗ của Phượng Minh học thuật pháp của Kỳ Sơn, cô đi theo ta đến nhìn một chút”.

Thấy nàng vẫn không động đây, y tiếp tục nói: “Không phải cô cũng thích khiêu vũ sao? Phượng Minh am hiểu cái này nhất, cô có thể học tập nàng thêm.”

Dứt lời, nàng lại đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn y chằm chằm. Đôi mắt như tìm tòi nghiên cứu, nghi hoặc và một chút kinh ngạc. Giống như hiểu ra điều gì, nàng đột nhiên nở nụ cười, đầy châm chọc.

Nụ cười kia quá gai mắt, Diễm Kỳ không tự chủ lùi về phía sau. Nhìn nàng giờ thần khí Xích Cơ trong tay lên, đưa tới trước mặt y.

“Cô... Đây là ý gì?”

“Không phải ngươi muốn nó sao?” Nàng vẫn là cười nhẹ nhàng như thế: “Ta tặng cho ngươi.”

“Cô!” Mắt tròn to, tức giận trong nháy mắt bùng lên, Thiên Âm lần trước, cũng chỉ y vô tâm, mới có thể hại nàng thiếu chút nữa hồn phi phách tán, y cũng hối hận lắm rồi. Nhưng nàng như vậy là có ý gì? Nàng cho rằng y để nàng đến xem Phượng Minh khiêu vũ chính là mưu đồ thần khí của nàng sao?

“Cô coi bốn điện hạ là người như thế nào hả? Trong lòng cô ta là loại người tiểu nhân đến mức đó sao?”

Thấy y không nhận, Thiên Âm dứt khoát buông lỏng tay, đặt cây quạt lên mặt bàn. Đôi mắt chìm vào bóng tối, trước đây nàng vẫn muốn mắt mình có thể hồi phục thị lực, có thể tận mắt thấy thứ nàng muốn nhìn, nhưng hôm nay tự nhiên nàng lại muốn dừng nhìn thấy nữa, khi đó sẽ không cần phải thất vọng vì người duy nhất thật lòng đối xử với nàng.

“Cô nhìn ta!” Giữ lấy người trước mắt, tức giận nhìn cả buổi, rốt cục bùng lên. Y nhìn đủ cái vẻ mặt trống rỗng của nàng rồi, nhìn đủ cái kiểu khuôn phép nề nếp của nàng rồi, cả ánh mắt quan tâm nàng dành cho Linh Nhạc nữa. Y không chịu nổi! “Linh Nhạc quan trọng với cô đến vậy sao?”

Nàng vẫn không trả lời, vẫn không nhìn thấy, chỉ nhắm chặt hai mắt.

Bộ dạng như vậy, lại càng thêm chọc giận Diễm Kỳ, y cầm lấy cây quạt bên cạnh, nhét vào trong tay nàng. Còn tạo một bí thuật trời buộc.

“Đừng trách ta không cảnh cáo cô, cô và Linh Nhạc không có khả năng”. Y gần từng chữ: “Đừng nói mẫu hậu không đồng ý, ngay cả phụ quân quần tiên cũng sẽ ngăn cản. Nó là nhị hoàng tử của thiên giới, thiên giới mong chờ nó mấy trăm năm mới đợi được ngày nó thoát xác, phụ quân mẫu hậu xem nó như châu như bảo. Nếu là lúc trước cô còn có chút hi vọng, thì bây giờ... sao cô cũng không nhìn xem thân phận của mình là gì đi? Đừng nói tới chuyện cưới cô làm phi, dù là thu vào phòng, cũng không tới phiên cô.”

Lửa giận trong đầu như cháy đốt cả người y, từng câu từng chữ đầy tàn nhẫn, mỗi một câu đau đớn ghim vào tim người đối diện. Nghĩ đến nàng hôm nay thất hồn lạc phách như vậy lại là vì người khác, lửa giận đó y không cách nào kìm nén được, không khống chế được càng nói càng ác ý.

“Dù cho sư phụ cô còn tại thế thì vì những vướng mắc trước đây của chúng ta, cô cũng đừng mong Linh Nhạc có thể lấy cô. Sao không nhớ tới lúc đầu cô mặt dày mày dạn theo đuổi ta như thế nào?”

Cho đến khi thấy đối phương sắc mặt càng ngày càng trắng bệch, y mới giật mình nhận ra mình đã nói quá lời. Nhưng lời đã nói ra, không thể nào thu lại được.

Trên mặt Thiên Âm không có chút máu, đôi mắt trống rỗng, nước mắt tràn mi, toàn thân không ngừng run rẩy. Ngay cả tay bên cạnh, cũng nắm thật chặt, có vết máu đỏ sẫm rỉ ra.

“Trước đây... đối với ngươi như thế nào sao?” Nàng đột nhiên ngẩng đầu, trên mặt đầy nước mắt, cắn chặt răng.

Về mặt đó như cây cung sắp đổ, như thể chỉ một khắc sau sẽ vỡ nát tiêu tan, làm y có ảo giác, trong đôi mắt kia không phải nước mắt chảy ra, mà là máu. Trong lòng đau xót, muốn nói vài câu xoa dịu, nhưng lại không thể nào mở miệng.

Nàng vốn nên là của y mới đúng, quán lấy y năm trăm năm, sao có thể nói buông tay, là buông tay như thế, trong lúc y không hề hay biết, cứ như vậy buông tay. Y không cho phép, trước giờ sẽ không cho phép.

Không cho phép? Y đột nhiên kinh hoàng, giống như một chuyện trước nay không cách nào nghĩ thông suốt được, bây giờ lại nghĩ ra. Thế nhưng kết quả lại khiến y không thể tiếp nhận.

Nghe nàng kiên định nói.

“Người yên tâm! Diễm Kỳ, đời này, dù cho thiên giới sụp đổ, tứ hải cạn kiệt, trọng lâm hỗn loạn, ta cũng không muốn yêu người nữa.” Ngốc một lần là do nàng chưa hiểu chuyện, ngốc một ngàn năm nàng cũng đã ngu xuẩn đủ rồi.

Diễm Kỳ lùi một bước, trong lòng rối loạn. Muôn vàn tâm tình, cứ thế dâng lên. Tức giận vì nàng khuôn phép quy củ, phần nộ vì nàng phong đậm vân kinh, còn cả khi nàng quan tâm Linh Nhạc, tự nhiên y lại thấy thất bại, những lời nàng vừa nói, giống như lưỡi dao sắc bén, trực tiếp đâm vào ngực y.

Lần đầu tiên y nhìn chăm chú vào ánh mắt của nàng, hóa ra bên trong không chỉ thiếu đi sự cuồng nhiệt ngày trước, mà còn là đậm mạc không có chút tư tình. Nhưng y trước đây lại hoàn toàn không hề biết.

Đột nhiên y thấy sợ thấy ánh mắt đó, vội vàng dời đi chỗ khác. Thấy nàng mở miệng muốn nói gì, y vội vã xoay người rời đi, không muốn nghe nữa, không muốn nghe nữa chữ nàng nói ra. Sao lại khiến y cảm thấy... đau lòng?

49. Chương 049

049

Đêm lạnh như băng, Viêm Hoàng vẫn chưa trở về. Có tiên nga đến truyền tin, nói cô bé ngủ lại bên chỗ Phương Minh, dù sao cũng là tỷ muội thân thiết, ở cùng nhau là chuyện đương nhiên.

Căn phòng yên tĩnh nhưng lạnh lùng đến đáng sợ, nàng nhìn bầu trời ngoài cửa sổ rồi ngơ ngẩn, trong lòng trống rỗng, không biết phải nên làm gì. Những lời ban sáng Diễm Kỳ nói, không phải hoàn toàn không có lý.

Nàng thực sự không xứng với Linh Nhạc, nàng chẳng qua chỉ là một công chúa bị lãng quên, giờ là phạm nhân thấp hèn nhất trong tam giới, cho dù Linh Nhạc tốt gấp ngàn lần cũng không phải là nơi nàng với tới. Nàng tình nguyện bị khổ kiếp nhiều lần, trong lòng cũng sẽ không đau đến thế, nhưng trong những khổ kiếp đã qua, hạnh phúc vẫn luôn là hi vọng xa vời.

Giống như người chịu lạnh đã lâu, đột nhiên có bàn tay ấm áp đưa ra, mà Linh Nhạc chính là điều ấm áp đó. Năm trăm năm qua, nàng không học được gì ngoài những tập tính của người phạm nhân mà thôi.

Nàng bất giác cười tự giễu, có lẽ ánh trăng kia quá chói lóa, nên dòng nước mắt mới không cảm lại được. Nàng lau vài lần, càng lau càng chảy nhiều hơn.

Nàng của trước kia, chưa bao giờ là một người yếu đuối, nhưng mà hiện tại lại thích khóc như thế này. Nếu gặp Linh Nhạc bây giờ, y chắc chắn sẽ hỏi một câu: “Sao lại khóc?”

Đúng, là giọng điệu đó, là như thế. Nàng mơ màng đưa tay về phía ảo ảnh kia, chạm vào khuôn mặt thanh tú ấy.

Phút chốc được kéo vào lồng ngực, giọng nói trầm thấp dịu dàng chạm vào bên tai: “Đừng khóc, nàng biết mà, ta sợ thấy nàng khóc nhất”.

Hơi thở ấm áp phảng phất bên cổ, bên tai là nhịp tim đập khê, Thiên Âm mới giật mình bừng tỉnh. Ngẩng đầu lên, nắm lấy cánh tay người trước mặt.

“Linh Nhạc!” Đúng là y, sao y lại ở đây.

Y cười xán lạn, ngồi xuống nhẹ nhàng lau đi vết nước mắt trên mặt nàng: “Thiên Âm, ta tới đón nàng đây”.

Thiên Âm sững sốt, nước mắt như vỡ òa trào khỏi mi, đón nàng, y nói y đến đón nàng. Đây là câu năm trăm năm qua dưới trần gian từ kiếp này qua kiếp khác nàng chờ mong nhất. Bây giờ rốt cục cũng được nghe.

“Sao lại khóc? Đừng khóc, Thiên Âm..... đại sư tỷ à”. Y trở nên luống cuống, kéo tay áo nhẹ nhàng lau, giọng nói mang theo vẻ cầu xin: “Nếu ta làm sai nàng phạt ta là được, đừng khóc”.

Trong lòng tràn đầy âm áp, nàng không muốn nghĩ gì nữa, không muốn để ý gì nữa, ôm cổ người trước mặt, vùi vào lòng y, giữ lấy cảm giác âm áp cuối cùng.

“Đưa ta đi”. Đi đâu cũng được, chỉ cần có y, rời đi là được.

Người kia hơi sững sốt, rồi lập tức một đôi tay rắn chắc ôm lấy lưng nàng, giống như lò lửa ấm, khiến cả người âm áp an lành.

“Được”.

Y chỉ trả lời một chữ, thoát cái đã bước ra khỏi phòng, gọi mây bay đi. Y bay rất nhanh, bên tai là tiếng gió vù vù, Kì Sơn ngày càng nhỏ bé.

“Viêm Hoàng....” Nàng đột nhiên nhớ tới phượng hoàng nhỏ kia.

Linh Nhạc cũng bật cười, biết nàng lo điều gì, ôm nàng chặt hơn một chút, “Nó là đứa bé ngoan, nếu không phải hôm nay nó ở chỗ Phượng Minh ta cũng không đưa nàng đi dễ dàng như thế”.

Thì ra là thế, nàng hít sâu một hơi, hơi thở đều là hương vị nhẹ nhàng khoan khoái như ánh mặt trời của Linh Nhạc, khiến người ta cực kì yên tâm.

Nàng không hỏi y ra khỏi bằng cách nào, cũng không hỏi y muốn đi đâu. Chỉ giao cho y hết thảy, giao cho Linh Nhạc, không muốn nghĩ muốn quan tâm gì nữa. Giống như nhớ lại ngày nổi loạn năm trăm năm trước kia, nàng muốn một lần nữa tùy hứng, một lần ích kỉ.

50. Chương 050

050

Đi thẳng một đường không nói gì, mãi đến khi bên tai là tiếng hít thở khe khẽ, Linh Nhạc mới phát hiện người trong lòng đã ngủ.

Thiên Âm chưa bao giờ ngủ ngon đến thế, không phải lo lắng đề phòng, cũng không gặp ác mộng. Bên tai chỉ có tiếng tim đập rất trầm. Nàng giống như trở về năm trăm năm trước, cuộc sống khi chưa biết Diên Kì. Có phụ quân cưng chiều, có sư phụ yêu thương, và cả Bạch vũ ca ca quan tâm chăm sóc.

Đột nhiên nàng không muốn tỉnh dậy, mãi đến khi bên tai có tiếng găt gỏng.

“Ai?”

Nàng mới một mảy tỉnh dậy, bất ngờ phát hiện ra giờ đã tới trước Thiên môn, hai người đang ẩn thân phía sau cái trụ lớn. Phía xa vang lên tiếng bước chân, thủ vệ luôn nhạy cảm với linh khí của tiên nhân, cho nên mới phát hiện ra bất thường ở phía bên này.

Nàng có thể cảm giác được sự khẩn trương của Linh Nhạc, bàn tay ôm nàng cũng chặt hơn, cúi đầu nhìn nàng, trong mắt ánh lên tia lo lắng. Y đang tính mang nàng hạ giới sao?

Thiên giới không ủng hộ hai người, cho nên y muốn mang nàng xuống nhân gian. Tình nguyện bỏ lại hết thảy nơi đây, nàng như bị nhấn chìm trong cảm động, ôm người trước mặt càng thêm chặt chẽ.

Đủ rồi, có tấm chân tình này của y thôi, cả đời này đều đáng giá.

Y đột nhiên nghiêng người, nói vào tai nàng, giọng nói dịu dàng trong sáng: “Đừng sợ, ta không để họ mang nàng đi đâu”.

Nước mắt phút chốc lại dâng lên, nàng cảm thấy cho dù bây giờ cho bị hồn phi phách tán, vĩnh viễn không siêu sinh thì nàng cũng nguyện lòng.

Tiếng bước chân của thủ vệ càng lúc càng gần, chỉ chút nữa sẽ đến đây. Về mặt Linh Nhạc trầm hẳn, tay đưa ra, sáo Vô Ưu đã xuất hiện trên tay y.

Thiên Âm kinh hoàng, giữ chặt lấy tay y, lắc đầu. Xong vào đây, thoát khỏi băng vực đã là trọng tội rồi, nếu còn xông vào Thiên môn, một mình hạ phạm nữa, thì tội càng thêm tội.

Linh Nhạc càng thêm lo lắng, như nài nỉ nhìn nàng, y không lo nhiều được vậy, hôm nay bằng cách nào cũng phải ra ngoài, chậm sẽ không kịp mất.

Y xoay người lao đi, đột nhiên bên tai có tiếng đáp.

“Là ta”.

Nam tử một thân hồng y như lửa từ bên kia bước ra.

“Hóa ra là Viêm Kỳ tình quân”. Thủ vệ thu kiếm, cúi người hành lễ rồi cung kính nói: “Ngài đi tuần tra phân giới Ngân Hà sao?”

Viêm Kỳ gật đầu: “Ừ, vốn định đến thiên cung tìm Nhị hoàng tử bàn võ thuật, nhưng y đi ra ngoài rồi. Nhân rồi nên ta tới đây xem một chút”.

“Thì ra là vậy”. Thủ vệ hiểu rõ gật đầu, không hề hoài nghi. Viêm Kỳ trấn thủ phân giới Ngân Hà nhiều năm, cũng có danh tiếng trong giới binh quyền thiên giới, ngay cả thủ vệ Thiên môn cũng kính nể: “Ma tộc xuất thế, tam giới có thể sẽ lại chiến tranh, tình quân trấn thủ phân giới Ngân Hà đến lúc đó sẽ rất vất vả”.

Viêm Kỳ cười cười, chỉ nói: “Đó là do mệnh ta không tốt, lúc nào cũng toàn phải thu dọn cục diện rối loạn thôi”.

Nói xong còn vô tình nhìn về phía Linh Nhạc trốn, phát tay với thủ vệ: “Mấy người không cần đón tiếp ta, ta xem một chút rồi trở về thôi”.

“Rõ”. Thiên tướng lãnh mệnh, lúc này mới quay người rút quân.

Đợi cho đến khi không còn thấy động tĩnh gì nữa, y mới từ từ nói: “Cậu định thế thật sao?” Không xoay người, cứ quay lưng mà nói.

Linh Nhạc nắm chặt tay Thiên Âm, cười. Biết y không nhìn thấy nhưng vẫn gật mạnh đầu: “Chưa bao giờ thật như lúc này”

Viêm Kỳ ngẩn người, như bị giọng nói kiên định ấy làm kinh ngạc, một lúc sau mới thở dài: “Xem ra ta đã mất đi một đối thủ tốt rồi”. Y luôn muốn luyện võ, vất vả lắm mới tìm được đối thủ như Linh Nhạc, sau này thiên giới sẽ tĩnh mịch thôi.

Linh Nhạc cũng cười: “Coi như ta thua”.

“Nhận thua như thế ta không thích”. Y lắc đầu, đột nhiên chợt nhớ tới điều gì, giọng trầm hẳn: “Đối tốt với nàng, nếu không Bạch Vũ không tha cho cậu đâu”.

Linh Nhạc cúi đầu nhìn Thiên Âm trong lòng, bất giác ôm nàng chặt hơn: “Cậu không nói ta cũng sẽ làm thế, lần này.... đa tạ”.

Nói xong cũng không dừng lại, ôm người trong lòng hóa thành chùm tia sáng, tránh cửa Thiên môn mà đi thẳng xuống hạ giới, không chút chần chừ.

Thiên Âm không kịp quay đầu lại, nhìn về phía Viêm Kỳ vẫn bất động ngày càng nhỏ, biết rõ vậy là không đúng, nhưng nàng lại không hề muốn ngăn cản người kia.

51. Chương 051

051

Nắng gắt như lửa, ánh mặt trời chói chang càng lên cao.

Thiên Âm đặt cỗ non vừa cắt xong lên mặt đất, chỉ một lát sau, mười mấy con thỏ vội vàng chạy tới, gặm từng ngụm một. Thỏ xưa nay vốn nhát gan, nhưng những con thỏ này lại không mấy sợ gì người lạ, giống như đã thành thói quen.

Thiên Âm vươn tay vuốt ve lớp lông mao trên tai thỏ, cảm giác ấm áp dễ chịu trên lòng bàn tay, khoe miệng bất giác cong lên mỉm cười. Vài tiếng bước chân từ xa truyền tới.

Đám thỏ đang ăn chọt dừng lỗ tai, Thiên Âm còn chưa kịp phản ứng, chúng nó đã phi nước đại về phía đường nhỏ bên phải. Nhào về phía bóng người màu lam kia.

“Đi ra! Không thì ta đâm chúng mày đấy.” Linh Nhạc khó nhọc tránh đi, trên người là một bộ trang phục săn bắn, đáng tiếc, trong tay y ngoại trừ cái cung ra thì chẳng có gì. Nhưng mà xung quanh, hàng loạt các loại chim bay cá nhảy đứng đầy bên cạnh, có thể nhét hết một con đường. Đó lại còn là những con vật sống, không một vết thương, đối xử với y thì cực kì thân thiết.

Tình cảnh này không giống như y đi săn con mồi mà là con mồi dính lấy y thì đúng hơn. Thậm chí còn có một con khỉ treo lên đầu vai Linh Nhạc, hai chân trước ôm vòng chặt chẽ. Ngay cả đám thỏ kia cũng dính dưới chân y.

“Con khỉ nhỏ, nếu không xuống, có tin ta làm thịt mày không hả?” Linh Nhạc mặt càng ngày càng đen, vươn tay kéo con khỉ đang dính trên thân mình xuống, hung dữ trừng mắt nhìn nó một cái mới dẹp được ý định treo lên tiếp của nó.

Đảo mắt qua lại trùng mắt với đám thỏ đang chặn phía trước: “Tránh ra!”

Đáng tiếc thỏ nào có thông minh được như khỉ, từng con cứ tiếp tục cọ cọ âu yếm dưới chân, hai chân trước còn giơ lên như muốn leo treo, bên cạnh lại chen thêm một con hươu sao, ngậm lấy tay y mà liếm lấy liếm để, phủ lên trên một lớp nước miếng, mặt Linh Nhạc nhất thời thoát xanh thoát đỏ.

Thiên Âm không nhịn được, bật cười thành tiếng, ngay cả giỏ trúc đựng cỗ trong tay cũng suýt không cầm vững.

“Sư tỷ...” Linh Nhạc như ai oán liếc nhìn nàng, tung người nhảy lên, vài bước đã nhảy qua hàng rào chắn bay tới bên cạnh nàng, nhanh tay đóng cửa rào lại.

Thiên Âm phỉ phỉ bốt lông chim, rõ ràng không biết từ đâu dính trên người y, có thứ còn không biết là lông cáo hay lông sói, càng lau càng buồn cười, cuối cùng thì phì cười ngay trước mặt ai kia.

“Sư tỷ!” Linh Nhạc mặt đã đỏ bừng, vừa xấu hổ vừa giận dữ.

Thiên Âm mới miễn cưỡng kìm nén lại: “Đệ được động vật yêu thích thật đó”.

Mặt của y nhất thời đen đi vài phần, hung hăng trừng mắt nhìn đàn thú không chịu tản đi bên ngoài hàng rào một cái: “Cái này... cũng không phải ta muốn, ai biết chúng nó sẽ tới cùng chứ. Ta chỉ định đi săn thú thôi, cuối cùng lại bị chúng nó săn lại.”

Thiên Âm mỉm cười lắc đầu: “Đệ là long tộc, chúng nó dính đệ là bản năng thôi, ta thấy đệ đừng làm thợ săn nữa thì hơn.”

Vạn thú dĩ long vi tôn*, Linh Nhạc là long tộc, tuy hiện tại y đã ngăn tu vi của mình lại, nhưng trên người vẫn có long khí khiến động vật không thể chống cự lại uy lực đó. Nhưng những khu rừng mà hai người họ tới, không săn thú thì biết lấy gì mà sống.

*vạn thú lấy rồng làm chủ

“Không được!” Linh Nhạc kiên quyết, nhìn nàng một cái, đột nhiên kéo tay của nàng nói: “Người ở đây đều sống bằng nghề săn bắn cả, nuôi sống được cả một nhà già trẻ. Ta đương nhiên không thể thua kém họ được.”

Thiên Âm chỉ đành cười bất đắc dĩ.

Y nhìn thứ trong tay nàng: “Tỷ đang... cho đám thỏ này ăn à?”

52. Chương 052

052

Y nhúu mày một cái như không đồng ý, đi về phía rào chắn, đổ tất cả cỏ trong giỏ ra ngoài: “Đã nói đừng lo mấy con thỏ này nữa mà, chúng nó gặm hết cỏ trong viện của chúng ta rồi. Tỷ chỉ cần an tâm để ta nuôi là được.”

Thiên Âm trong lòng ấm áp, khóe miệng bất giác cong lên, đôi mắt cay cay, trong lòng lại tràn đầy mãn nguyện. Ngày đó y kéo nàng tới nhân gian này. Nàng tưởng cuối cùng chỉ là kích động nhất thời, không nghĩ y lại phong bế toàn bộ tu vi, nguyện cùng nàng làm một đôi phàm nhân, đột nhiên nàng lại cảm thấy có lỗi với y.

Y vốn là nhị hoàng tử của thiên giới, chờ mong vài trăm năm mới được ra đời, là đứa con Thiên Hậu thương yêu tới tận xương tủy. Hôm nay, y vì nàng mà lưu lạc giữa nơi trần thế ngập tràn ô uế, học cách để làm một phàm nhân tâm thường.

Giống như trộm lấy một thứ đồ vốn không thuộc về nàng, ích kỉ giấu đi.

“Linh Nhạc...” Đệ hỏi hận không?

“Ừ?” Y đưa tay muốn nhận lấy giỏ trúc trong tay nàng, ngẩng đầu lên, đôi mắt trong veo như nước, giống như là màu sắc trong trẻo nhất thế gian.

Nàng đột nhiên không thốt nên lời, đáy lòng lại dâng lên nỗi đau quen thuộc, Thiên Âm không nén được ho khan.

“Sự tỷ!” Về mặt Linh Nhạc vụt đổi, đánh rơi giỏ trúc trong tay, vỗ vỗ sau lưng nàng: “Tỷ sao thế? Có phải lại đau không? Ta đỡ tỷ vào trong nghỉ ngơi”.

“Không sao.” Nàng lắc đầu, hồi lâu mới nhận được ho.

Lo lắng của Linh Nhạc lại không hề giảm bớt: “Tại sao lại thế? Là thương thế do thiên kị lần trước sao?” Lúc trước không thấy tỷ có bệnh này, vì sao khi hạ phàm, lại ho khan không ngừng.

“Chỉ là ho khan thôi, một lúc là khỏe mà.” Nàng khẽ cười cho y an tâm.

Nàng chưa từng nói ra, thực chất đây là mệnh số kiếp này của nàng, từ nhỏ đã bệnh hiểm nghèo. Sau khi trở lại thiên giới, thoát khỏi mệnh số nên không biểu hiện nữa. Hôm nay trở lại phàm trần, nàng sẽ lại tiếp tục mệnh số này. Tuy rằng bây giờ vì nàng thừa kế Thanh Vân, không đến mức gặp phải sinh mệnh âu lo, nhưng thỉnh thoảng vẫn xuất hiện ốm đau, không cách nào tránh khỏi.

Tay Linh Nhạc nắm thật chặt, cũng không nói tiếp nữa, nhìn thấy sắc mặt nàng khôi phục như thường mới thoáng thở phào nhẹ nhõm. Y kéo nàng ngồi xuống bên cạnh, kể về chuyện ngày hôm nay.

Càng nghe Thiên Âm càng không ngừng cười được, nghĩ đến cảnh ngày đó y lần đầu đi săn. Đi ra ngoài chưa tới nửa khắc đồng hồ đã quay trở lại, bên ngoài rào chắn, hơn mười con thỏ, từng con nhảy tung tung xếp hàng lao đến.

Ý định săn thú vốn là định để đem ra chợ phụ cận bán, đổi lấy mễ lương*. Thế mà hết lần này tới lần khác nhìn đôi mắt hồng hồng hăng hái đó, làm thế nào cũng không nỡ xuống tay được. Thả chúng nó cũng không chịu đi, cứ tụ tập làm ổ ở vùng cỏ bên nhà.

*mễ lương: gạo.

May là, họ cũng không giống những phàm nhân thực sự một ngày ba bữa, cũng để tùy bọn nó đi. Nhưng hôm nay chuyện lại càng nghiêm trọng, có lẽ là bị long khí của y thu hút. Lúc này không chỉ thỏ, ngay cả những loài động vật khác như hươu, cáo, khỉ đều theo y trở về. Lần sau nếu thấy một con hổ đi sau lưng y, nàng cũng không bất ngờ.

“Tỷ đừng cười nữa” Linh Nhạc hơi giận, chỉ về phía bên ngoài rào chắn: “Ta cũng không phải cố ý mang chúng về, ai mà ngờ tới, ta kéo cung, chúng đã chui xuống phía dưới mũi tên mà đứng chứ”.

“Dạ dạ dạ!” Thiên Âm cười ra tiếng: “Là tiểu sư đệ của ta cực kì mỵ lực, chúng nó tranh nhau hiến thân”.

“Sư tỷ!” Câu nói của nàng đầy ý trêu đùa, mặt của y sừng đến đỏ bừng, vội vàng nói: “Chỉ là ta chưa thích ứng được thôi, tỷ chờ đấy, qua mấy ngày nữa, nhất định ta có thể giống như thợ săn bình thường.” Săn một đồng, chứ không phải cùng một đồng con mồi trở về.

Chuyện này thật là khó đó, Thiên Âm lắc đầu, “Quên đi!”

“Ta nói thật đó, cách đây mười dặm có một cái chợ. Chờ ta trở thành thợ săn thực sự rồi, chúng ta phải đi đổi ngân lượng, đến lúc đó... Tỷ thích gì, ta sẽ mua cái đó cho tỷ, được không?”

“Đệ đúng là am hiểu chuyện của phàm gian thật đấy.” Thiên Âm thuận miệng trả lời.

“Đây là đương nhiên!” Y đương nhiên khẳng định, thấy ánh mắt nghi ngờ của Thiên Âm, Linh Nhạc quay đầu sang chỗ khác, trên mặt thoáng hồng lên.”Ta đã tới... nơi này rồi.”

Đã tới? Phàm gian sao? Thiên Âm kinh ngạc, y thân là nhị hoàng tử, hẳn là rất ít khi rời khỏi thiên giới mới đúng, chứ đừng nói đến tới phàm gian. Thiên giới từ trước đến nay vẫn cấm lén tới phàm gian mà. Làm sao y có thể hiểu được những chuyện bình thường của phàm gian đến vậy.

“Ta lúc vừa thoát xác... đã tới!”

Thiên Âm hơi sững sờ, đúng là nàng đã nghe Thiên hậu nói qua, lúc y là một con rồng chưa biến hóa đã tự ý chạy nhảy khắp nơi. Lẽ nào y cũng tới phàm gian? Trong lòng càng thêm nghi hoặc.

Y lại ngượng nghịu gãi đầu: “Tỷ cũng biết, lúc ta ở trong trứng, cũng chỉ có tỷ nói chuyện với ta, sau này tỷ đột nhiên không tới nữa... Sau khi ta thoát xác thì muốn tìm tỷ. Cho nên...”

Cho nên y mới tới phàm gian sao? Ngực Thiên Âm bỗng nhiên đau xót, nàng vẫn cho là trong năm trăm năm kia, nàng bị mọi người lãng quên ở phàm gian, chưa từng có ai tới đó tìm nàng, không một ai ai tới đó cứu nàng. Thậm chí nàng đã không thể ngừng suy nghĩ, thực ra trong lòng mọi người ai cũng mong nàng không nên trở về nữa.

Hóa ra, vẫn có người đi tìm nàng.

53. Chương 053

053

“Khi đó ta không biết mệnh của tỷ là do Tư Mệnh định đoạt, cho nên tìm mãi cũng không ra...” Mi tâm nhú chặt, năm đó y rất ỷ lại vào âm thanh của nàng, cho nên mới phải đi tìm. Nhưng thế giới to lớn như vậy, tìm kiếm nào có đơn giản đến thế. Hết lần này tới lần khác, Thiên giới như muốn lãng quên chuyện của nàng, y lại không nghĩ tới đi tìm Tư Mệnh thăm dò mệnh số. Một thời gian sau, y cũng phai nhạt dần tâm tư, cho đến khi nàng quay trở lại thiên giới.

“Sư tỷ, xin lỗi. Nếu như ta có thể tìm tỷ sớm một chút...”. Nếu như y có thể nỗ lực thêm một chút thì đã tốt rồi, nếu như y có thể tiếp tục tìm kiếm thì đã tốt.”Tỷ có oán ta không?”

“Không có, ta cảm ơn đệ.” Thiên Âm lắc đầu, thực sự cảm ơn, cảm ơn đệ đã khiến mấy trăm năm vô vọng trong đợi chờ của ta, đã có ý nghĩa. Bởi vì chỉ ít... Chỉ ít còn có một người đã đi tìm nàng.

Kỳ thực lúc đầu mỗi một kiếp, lúc nàng chết, trong lòng nàng luôn ấp ủ hy vọng, nàng mong có thể... Có thể có người tới cứu nàng. Có thể, kiếp này của nàng sẽ sống dễ dàng hơn một chút.

Nàng cho rằng, cho tới bây giờ sẽ không có mộng tưởng nào thành sự thật, cho đến khi nàng học được cách buông tay.

Nhưng hóa ra, mộng tưởng này, đã từng trở thành sự thật. Nàng thực sự... rất vui.

“Cảm ơn... Cảm ơn đệ Linh Nhạc, cảm ơn đệ... đã từng tới tìm ta.” Nàng ngẩng đầu, nhìn đôi mắt ngập tràn ánh náy của y, đau lòng vô cơ, nàng cố gắng muốn cho y thấy một nụ cười, lại tự dừng muốn khóc.

“Sự tỷ.” Y tiến lên ôm chặt lấy nàng. Cũng không biết tại sao phải làm như vậy, chỉ là nhìn nụ cười đó của nàng, trong khoảnh khắc đó, nàng yếu ớt như có thể vỡ thành nhiều mảnh nhỏ, y không nhìn được muốn ôm nàng, muốn cho nàng dừng khóc.

“Từ nay về sau, ta sẽ bảo vệ tỷ, sẽ không để cho tỷ rời khỏi ta một bước.”

Mỗi câu mỗi chữ của y đều là một lời thề, mỗi một từ đều như đánh vào ngực nàng, nước mắt tuôn rơi, vùi vào trong lồng ngực mang theo hơi thở như mặt trời của người kia, kiếp này, vì câu nói này của y, vì tấm lòng không giữ lại chút gì của y, nàng có thể nguyện ý làm bất cứ chuyện gì.

Sắc trời dần tối, chắc là có mưa, Thiên Âm đang định cất đồ thuê thừa trong tay để vào nhà, thì thấy Linh Nhạc đứng lúc từ trong nhà đi ra. Tò mò nhìn chằm chằm công việc trong tay nàng.

“Đây là cái gì?” Y kéo kéo vải vóc nàng đặt dưới chân, Thiên Âm vội cất kim chỉ, rồi đưa cho hắn. Linh Nhạc tò mò lại phần chân, là một bộ trường sam, nhìn kiểu dáng thì là nam trang. Sững sốt một lúc, bỗng chốc ánh mắt y sáng rực, ngạc nhiên quay đầu lại nhìn nàng: “Đây là... Cho ta sao?”

Thiên Âm gật đầu, ở phạm gian mỗi nữ tử đều phải biết thuê thừa, sau khi quay trở về Thiên giới, nàng chưa hề chạm qua mấy thứ này, không biết có hợp ý y không.”Thích không?”

“Thích, đương nhiên thích!” Y cầm trường sam khoa tay múa chân, giống như một đứa trẻ, vội vàng choàng lên người “Tỷ bận rộn mấy ngày này, đều là vì may cái này sao?”

“Đệ thử xem có vừa người không, nếu là không vừa, ta sẽ giúp đệ sửa.”

Linh Nhạc cười đến đến hài lòng: “Sự tỷ làm, tất nhiên là tốt nhất.” Sờ sờ chất liệu trên y phục, lòng bàn tay ấm áp, ở thiên giới mỗi vật phẩm đều do tiên pháp hoàn thành, nào có từng đường kim mũi chỉ tri kỷ đến thế đâu.

“Thích là được rồi.” Nàng mỉm cười nhìn.

Có lẽ là quá vội, y mặc vài lần vẫn không xỏ được vào ống tay áo, cuối cùng lại bị quần lấy, cầu cứu Thiên Âm đứng bên cạnh như đang xem trò vui.

“Sự tỷ...”

Thiên Âm xem xong lại không nhìn được ý cười, đành phải tiến lên giúp y kéo một góc áo, cầm lấy bàn tay vầy không ngừng của người kia, xỏ tay vào, tay không tự chủ được vòng qua phía sau, theo quần áo, vừa thuận tay vuốt lên vừa nói: “Sao lại giống tiểu hài tử thế, mặc áo cũng ầm ĩ? Thật không biết nên nói đệ giới cái gì”.

Nàng đang dạy dỗ y, kì lạ là người kia lại không trả lời, ngẩng đầu chạm vào đôi mắt như lửa đốt của y, nhìn nàng. Lúc này nàng mới nhận ra, vì phải lên quần áo, tay nàng đã vòng qua thắt lưng y, cả người giống như dựa cả trên người y vậy.

Mắt bắt giác cháy bừng, trong tay còn đang nắm chéo áo của y, thả không được, mà không thả cũng không xong. Hai mắt long lanh ngập nước, giống như con thỏ bị hoảng sợ.

“Thiên Âm...” Tiếng của Linh Nhạc cũng bỗng nhiên trở nên trầm thấp, ánh sáng trong đôi mắt kia càng khiến cho Thiên Âm hốt hoảng, lo lắng chưa từng có từ trước đến nay. Y từ từ sát lại.

54. Chương 054

Cảm giác ấm áp, thoang thoảng mùi hương của ánh mặt trời, chạm lên môi nàng, không giống lần ngây ngô trước điện Thanh Vân, cẩn thận rụt rè, lần này giống như một ngọn lửa nhiệt tình bùng cháy, khiến hai người trở nên kì lạ.

Thiên Âm bị y hôn đến đau nhức, bất giác khẽ than. Âm thanh đó càng như thêm dầu vào lửa, Linh Nhạc chợt cảm thấy cổ họng mình căng cứng, mạnh bạo ôm chặt lấy thân thể của nàng, chạm vào môi nàng, buộc nàng phải há miệng rồi quần quýt.

Hương vị ngọt ngào môi lưỡi thấm vào gan ruột, y không kìm được muốn nhiều hơn nữa, hô hấp càng thêm nặng nề. Thân thể như ngọn đuốc bùng lên, buộc y phải giảm bớt nhiệt độ. Càng cần lấy sự mềm mại của nàng, cần đến mức không chịu nổi. Bàn tay vô thức kéo y sam của nàng xuống, hôn lên cổ, xương quai xanh...

Tiếng tách tách giòn giã vang lên, ngay sau đó đó là rầm vang một tiếng. Hàng rào sau lưng Thiên Âm không chịu nổi sức nặng của hai người, đổ sập xuống. Hai người mới giật mình tỉnh giấc. Nhìn nhau, lại là hai khuôn mặt đỏ bừng, hai mắt dời đi chỗ khác.

Linh Nhạc ho khan một tiếng, muốn tìm chủ đề nói chuyện để bớt ngượng ngùng, nhưng lại không biết phải nói gì. Y nhìn sang Thiên Âm bên cạnh, nàng cũng cúi gầm mặt, tự nhiên lại thấy hận mình quá vội vàng, rõ ràng đã thề với nàng rồi, phải đối xử với nàng thật tốt, vậy mà giờ trong lúc ý loạn tình mê, thiếu chút nữa ở nơi này... đúng là xấu xa.

“Khụ, sư... Sư tỷ, tỷ dạy ta Vô Ưu khúc, ta học xong rồi. Nhưng mà chưa có cơ hội thổi cho tỷ nghe, không bằng bây giờ ta thổi có được không?” Y mở lời, rồi như sợ nàng nghi ngờ, vội vàng lấy sáo ngọc ra.

Thiên Âm gật đầu, nét hồng trên mặt lúc này mới giảm đi không ít, ngồi xuống một bên, ý bảo y bắt đầu.

Tiếng sáo Vô Ưu vang lên, từ từ mát mẻ, thanh âm như nước, xoa dịu thế gian. Vô Ưu khúc vốn là thần khúc, tiếng từ tâm phát ra, tâm kính bình hòa thì tiếng sáo sẽ ưu dương mềm mại, tâm kính cuồng loạn thì sát khí tứ phía, lấy thanh ngăn địch. Hiện tại Linh Nhạc phong ấn tiên lực, xương tấu nhưng cũng có thể ninh thần* tĩnh khí, giống như dòng nước róc rách chảy qua tim.

*yên tĩnh, an tĩnh

Nàng mơ hồ nhớ lại ngàn năm trước, lúc mới gặp gỡ sư phụ, người đứng ở trên mặt nước Thiên trì, cũng thổi một khúc Vô Ưu như thế, hoa sen trong tiếng sáo tranh nhau đua nở đầy ao, người cứ thế đạp lên một đóa Bạch liên mà đi.

Hôm nay, lần thứ hai nghe được Vô Ưu khúc, mặc dù không như sư phụ tạo nên thiên trì kỳ cảnh, nhưng trong tam giới này cũng không ai sánh nổi, cho nên nếu có thời gian, tất nhiên là chỉ hơn không kém. Sư phụ quả nhiên đã thu một đồ đệ giỏi. Đáng tiếc là mình...

“Sư tỷ, có được không?”

“Cái gì?” Thiên Âm ngây ngẩn một lúc mới phát hiện Linh Nhạc không biết từ khi nào đã thổi xong, vẻ mặt mong đợi nhìn nàng.

“Múa Vô Ưu vũ cho ta xem được không?” Y lập lại: “Ta nghe sư phụ từng nói, sư tỷ am hiểu nhất và cũng yêu thích múa nhất, Vô Ưu vũ càng không ai bằng.”

Bàn tay bên cạnh vô thức nắm thật chặt, quả thực, trước kia nàng rất thích nhảy múa, từ khi mười tuổi Thiên Âm đã có thể múa được Vô Ưu khúc rồi. Từ khi thấy Diễn Kỳ nhiệt tình nhìn Phượng Minh múa đến vậy, nàng lại càng cuồng hơn. Chỉ là... sau đó nàng lại không thích.

“Sư tỷ... Nếu không tiện...” Thấy sắc mặt nàng thay đổi, y lập tức đổi giọng: “Vậy sau này múa cũng được, giờ không vội”.

“Không!” Thiên Âm đứng lên, nắm chặt Xích Cơ trong tay, khẽ cười với y, giống như ánh mặt trời lúc ban sơ: “Ta múa”.

Ở trần gian mấy trăm năm, nàng đã hiểu được một điều, năm đó Diễn Kỳ chưa bao giờ để ý đến Vô Ưu Khúc, mà thực ra y chỉ quan tâm đến người múa nó mà thôi. Sở dĩ bất kể ngày ấy nàng nói gì đi nữa, nói

rằng mình cũng có thể múa được khúc Vô Ưu, y cũng chưa bao giờ tin tưởng.

Nàng bước lên hai bước, mở cây quạt trong tay rồi ném lên không trung. Xích cơ tự cảm ứng được ý muốn của nàng, tiếng phượng trầm thấp đi theo từng bước nhảy, mỗi một bước mỗi một một trạng thái đã khắc sâu trong hồi ức, đạt tới mức hoàn mỹ. Giờ khắc này, nàng múa Vô Ưu, không vì điều gì khác. Chỉ vì một người thực sự muốn xem nàng mà múa mà thôi, vì người duy nhất trên thế gian này, cũng là người cuối cùng quan tâm nàng mà múa.

Tiếng phượng trầm thấp, bước nhảy nhẹ nhàng thư thái, cùng với nắng ấm lúc tinh mơ hợp thành một bức tranh cực mỹ. Tuy rằng năm trăm năm rồi mới múa lại vũ khúc này lần nữa, nhưng nó giống như đã khắc sâu trong linh hồn Thiên Âm, mỗi một động tác, mỗi một bước chân, đều như nước chảy, hồn nhiên thiên thành. Xích Cơ trong tay nàng lưu chuyển, đột nhiên tiếng vù vù nổi lên, bỗng chốc hoa bay đầy trời, cũng theo nàng nhảy múa.

Cơn mưa hoa phiêu tán đầy sân, Linh Nhạc ngơ ngác nhìn người uốn lượn trong trong màn mưa hoa đó, toàn thân như được bao phủ tầng tầng hào quang, đẹp đến kinh người. Rõ ràng gần trong gang tấc, rồi lại giống như cách xa thiên sơn vạn thủy, mơ hồ như thể chỉ một khắc sau sẽ bay lên chín tầng mây, mãi không tìm thấy. Y đột nhiên cảm thấy lo, bất giác bước ra phía trước.

Thiên Âm kết thúc bước nhảy cuối cùng, Xích Cơ vừa thu lại, tiếng phượng trầm thấp cũng ngừng bật, chỉ còn lại đầy trời hoa bay. Nàng quay đầu, nhìn về phía Linh Nhạc đứng cách nàng không xa, mím môi cười, vạn vật thất sắc.”Không ngờ ta còn nhớ rõ như thế, thấy sao?”

Linh Nhạc không trả lời, y nhìn nàng chăm chú, trong lòng như có thứ gì đó kêu gào muốn chạy vọt ra.

“Linh Nhạc?” Thiên Âm nghi ngờ gọi một tiếng.

“Ta... Ta có thể ôm tỷ một lát không?” Đột nhiên y hỏi, không chờ nàng trả lời, Linh Nhạc đã kéo nàng vào ngực, giống như đang xác định điều gì, càng ôm càng chặt.”Sư tỷ, sau này, chỉ múa cho ta xem thôi được không?” Tự nhiên y lại muốn đem nàng giấu đi, giấu đến nơi chỉ có mình y biết.

Thiên Âm rung động, gật đầu: “Sau đó chỉ cần đệ muốn, ta sẽ múa cho đệ xem, chỉ múa cho đệ xem thôi”.

“Đồng ý rồi, nàng không được đổi ý đâu.” Y ngẩng đầu, chăm chú nhìn vào mắt nàng như cần bảo đảm, cho đến khi thấy nàng gật đầu, y mới nở nụ cười. Rồi cứ tiếp tục nhìn nàng như thế, cuối cùng không kìm lòng được, cúi đầu, hôn mạnh lên môi nàng.

Đến lúc hồi thần Linh Nhạc lại cảm thấy mình lỗ mãng, trên mặt bắt đầu phiem hồng, tay vội buông ra như bị bỏng: “Ta không phải... cố ý khinh bạc tỷ, không đúng, là ta cố ý. Không... Ta chỉ là... không nhận được.” Y cứ lùi về sau từng bước.

Thiên Âm còn chưa kịp nói gì, người kia đã lùi mất ba bốn bước, càng lúc càng lùi xa hơn, bỗng đập hụt một phát, thiếu chút nữa thì ngã sấp, Linh Nhạc cuống quýt đỡ được thân cây bên cạnh, nàng phì cười thành tiếng.

Xấu hổ đang dâng cao cũng tan biến mất dạng.

“Sư tỷ...” Linh Nhạc oán trách quay đầu, nhìn nàng cười gập cả eo, đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, đi tới.

“Chút nữa thì quên, sư tỷ, mượn tay của tỷ một chút.” Đột nhiên y kéo tay nàng, lấy một sợi dây đỏ từ trong lòng ra, vòng lấy cổ tay nàng rồi tỉ mỉ thắt lại, giống như đã chuẩn bị từ lâu, kết thành một nút thắt phức tạp.

Thiên Âm sững sốt, nhìn chằm chằm nút kết trên tay, màu sắc đỏ tươi đầy ấm áp.

“Ta nghe người dưới chân núi nói, nữ tử trước khi thành thân đều phải cột trên tay cái này.” Y nắm thật chặt tay nàng, giống như sợ nàng từ chối, hai tay giữ lấy phía trên sợi dây màu đỏ, nhìn thẳng vào đáy mắt Thiên Âm: “Dây đỏ của sư tỷ là do ta kết, cho nên... tỷ đừng gỡ xuống được không?”

Dây đỏ kết tình, mà họa tiết trên mặt dây lại chính là kết đồng tâm, đây là tín vật dùng để cầu hôn ở trần gian. Nàng đau lòng lắm, tình cảm tràn đầy như muốn căng tràn cả ra, “Linh Nhạc, đệ có biết không, cái này là...”

“Ta biết!” Y vội ngắt lời nàng, đôi mắt nhìn thẳng: “Nàng... nguyên ý... gả cho ta không?”

“...”

“Ta biết chuyện này cũng hơi gấp với nàng.” Mặt y đã chuyển thành đỏ rực, ngưng ngưng chuyển mắt đi: “Nhưng ta đã đợi nàng một ngàn năm, từ khi ta chỉ là phôi trứng. Cho nên... mong nàng tin tưởng ta”.

Tin, nàng làm sao không tin được chứ, nếu như thế gian này còn có thể tin, ngoại trừ người trước mặt, nàng đâu tìm ra người khác. Hai mắt nóng lên, cúi đầu cũng không ngăn được nước mắt dâng ra, chỉ có thể nghẹn ngào gật đầu.

“Nàng đồng ý rồi! Tốt quá, thật tốt quá.” Vui mừng nháy mắt lan ra ngoài mặt, y kích động ôm lấy người trước mặt, xoay vòng vòng.”Chúng ta đêm nay sẽ thành thân, đứng rồi thành thân ở phạm gian, cần chuẩn bị... đúng rồi là hồng chúc giá y*. Ta đi mua, nàng đợi ta!”

*nến đỏ, áo cưới.

Nói xong cũng không quan tâm nàng có đồng ý không, cũng không dừng lại, xoay người ra sân, bước chân còn gấp hơn lúc trước, chốc lát đã không thấy bóng.

Chỉ còn lại Thiên Âm đứng tại đó một mình, dù cho lòng đầy lo lắng, cũng mặc buông xuôi. Nếu như có thể tiếp tục như thế thì thật tốt, không cầu vĩnh viễn, nàng chỉ cầu đời này, có thể cùng y. Yên bình qua hết quãng đời này, thì dù chỉ là một phạm nhân, dù chỉ có hơn mười năm ngắn ngủi.

55. Chương 055

055

Thiên mệnh đáng tiếc, từ năm trăm năm trước cũng chưa từng thiên vị cho nàng. Bắt đầu từ khi Diễm Kỳ xuất hiện, nàng càng lúc càng hiểu rõ.

Diễm Kỳ cứ như vậy xuất hiện trong sân, không vết tích, đạp lên những bông hoa rơi đầy trên mặt đất vừa cùng nàng nhảy múa, từng bước một đi tới, giống như đạp lên hy vọng bé nhỏ không thể thành hiện thực, dưới chân y vỡ thành bột mịn.

“Theo ta trở về!” Y lạnh lùng mở miệng.

Trở về, vãn vẹn hai chữ này.

Nàng đã từng vô số lần trông chờ giữa những kiếp luân hồi, chỉ mong y tới phạm gian nói với nàng câu đó, mong chờ đằng đằng vài trăm năm. Không ngờ rằng khi thực sự nghe được nó, nàng lại không hề vui vẻ, toàn thân lạnh lẽo, như thể huyết dịch cả người đông lại thành băng.

“Thái tử điện hạ.” Nàng không tự chủ lùi ra phía sau một bước, cánh tay buông bên cạnh nắm thật chặt vạt áo, vô thức nín chặt, toàn thân hơi run rẩy.

Diễm Kỳ nhíu chặt mi, dường như bất mãn với cách xưng hô của nàng, “Các người lên hạ phạm, phụ quân sẽ biết chuyện nhanh thôi, hôm nay theo ta trở về, có thể còn kịp.”

Y vừa nói vừa đi về phía nàng, vươn tay như muốn kéo nàng lại. Thiên Âm bước sang một bên, tránh khỏi.

“Không... Ta không quay về.” Nàng liên tiếp lùi về phía sau.

Diễm Kỳ bắt đầu tức giận, “Nàng có biết không hả, hai người đã phạm vào giới luật của trời rồi đó.”

Tuy nói cách làm của mẫu hậu đúng là hơi quá đáng, nhưng không ngờ hai người này lại có gan lên bỏ trốn, hơn nữa còn là hạ phạm ngay dưới mí mắt y. Lên hạ phạm là tội lớn thế nào, bọn họ không phải là không rõ. Nếu không phải bởi vì bây giờ quan hệ giữa hai giới tiên yêu ngày càng căng thẳng, không ai chú ý tới,

lại thêm trên trời một ngày đêm bằng một năm dưới đất. Bọn họ có thể ở nơi này sống yên ổn qua mấy tháng sao.

“Nếu như phụ quân biết, hai người lên hạ phạm mấy canh giờ này thôi cũng đủ khiến cho nàng vĩnh viễn không trở về trời được rồi.”

“Ta vốn cũng không muốn trở về.” Nàng lạnh nhạt trả lời.

“Nàng...” Diễn Kỳ tức giận vô cùng, nàng thực sự cái gì cũng không để ý tới, cam nguyện vĩnh viễn rơi xuống phạm trần.”Nàng có biết, nàng bây giờ chỉ là một con người thôi, tại phạm thể này, một ngày nào đó nàng sẽ chết. Một ngày trên trời bằng một năm phạm thể, nàng ở đây còn có thể sống mấy ngày.”

Trong lòng nàng, mấy tháng qua ở cùng Linh Nhạc đáng giá để nàng dùng luân hồi vĩnh viễn đổi lấy sao? Nhớ tới điều này, tức giận trong lòng y lại bùng lên.

Vì sao, vì sao nàng tùy tiện như thế, có thể vì Linh Nhạc mà bỏ qua tất cả, nàng không phải thích quần lấy y nhất sao? Nàng làm phiền y mấy trăm năm qua, vì sao nói bỏ là bỏ? Ai cho phép?

“Ta không quan tâm!” Nàng lớn tiếng phản bác, chết thì thế nào, nàng ở phạm gian trải qua còn ít sao?

” Linh Nhạc thì sao?” Y cười lạnh một tiếng, đầy châm chọc nhìn sắc mặt của nàng biến đổi trong nháy mắt, “Phạm nhân chỉ có mười năm thọ mệnh vội vã, nàng sẽ già, sẽ chết, nàng có thể đợi khi nàng tóc bạc trắng xóa, mặt đầy nếp nhăn, khi đó nàng còn có thể ở bên cạnh Linh Nhạc vẫn mãi tươi trẻ sao”.

Thiên Âm nắm tay thật chặt, hít sâu một hơi, hoảng loạn trong mắt dần dần trầm tĩnh, đôi mắt giống như dùng hết toàn bộ dũng khí nhìn thẳng vào Diễn Kỳ đang châm chọc , “Ta tin y.”

Thần sắc Diễn Kỳ tối sầm lại trong nháy mắt, đen tựa vực sâu, giận dữ cười lại, “Hay!Hay lắm. Hay cho cái gọi là tin tưởng, nhưng nàng đừng quên, trong số kiếp phạm nhân của nàng tất cả đều là khổ nạn, mỗi kiếp đều sống không quá hai mươi năm. Thiên mệnh không thể trái, nàng bây giờ đã bao nhiêu tuổi? Nàng còn bao nhiêu năm lưu lại trên đời nữa, lẽ nào nàng muốn nó tận mắt nhìn thấy nàng chết trước mặt sao?”

Trái tim Thiên Âm run lên, chợt lui ra phía sau một bước. Trong lòng rối loạn, khổ nạn của nàng, nàng tự mình hiểu rõ nhất, thời gian thực sự của nàng không còn nhiều.

“Đừng lè mề nữa, theo ta trở lại.” Diễn Kỳ lần thứ hai tiến lên.

Nàng lại né tránh tay y, ngẩng đầu cười khổ ra tiếng, “Trở lại? Trở lại ta có thể sống tiếp sao?”.

“Nàng...” Diễn Kỳ sửng sốt, kinh ngạc nhìn phía nàng: “Nàng biết!”

Thiên Âm khẽ cong môi nở nụ cười, tràn đầy cay đắng: “Thân thể của ta từ lâu đã không chống đỡ nổi nữa năm, không phải sao?”

“Nàng sao có thể...”

Nàng lại cười tươi hơn, cắn cắn môi nói: “Từ mấy tháng trước, lần Tru tiên trận kia, ta đã biết. Thượng cổ cấm thuật, ngoài hậu duệ của thượng cổ thần tộc như ta, ai có thể biết rõ hơn chứ”.Tuy rằng nàng đã mất tiên cốt từ lâu, nhưng cũng từng là truyền nhân cuối cùng của thiên tộc.

Diễn Kỳ trầm mặc hồi lâu: “Nàng theo ta trở về trước, nàng bị tru tiên trận gây thương tích Nguyên Thần, ta có thể nghĩ ra biện pháp trị hết.”

“Ngay cả Hương Sinh Liên còn không chữa được, còn biện pháp nào nữa chứ?” Nếu phụ quân còn sống, đối với thượng cổ chi thuật còn có thể biết được một hai, thế nhưng hôm nay... Nàng cái gì cũng không có. Thế thì còn cần phải để ý đến cái mạng này sao.

“Ta nói được là được.” Diễn Kỳ cắt đứt lời của nàng, tiến lên kéo tay nàng.

Y nắm rất chắc, nàng tránh đi, vừa muốn mở miệng nói gì đó, ngực lại đau xót, cảm giác đau đớn quen thuộc ập tới, giống như thủy triều lan ra, trên miệng đầy máu, xích cơ trong tay cũng bắt đầu ong ong kêu lên.

“Nàng!” Diễm Kỳ kinh ngạc, vội vàng kéo nàng ngồi xuống một bên, sử dụng tiên pháp ngăn chặn nguyên thần của nàng nứt toác bên trong, vừa nghiêm giọng nói: “Nàng ở phạm gian sẽ chịu lấy tất cả khổ nạn của kiếp này, hơn nữa nguyên thần của nàng đã không được đầy đủ, còn ở lại chỗ này nữa, đến khi nguyên thần băng tán, vĩnh viễn nàng cũng không siêu sinh được, đừng tiếp tục tùy hứng nữa, lập tức theo ta trở về.”

Khỏe miệng của nàng càng ngày càng nhiều vết máu chảy ra, ánh mắt lại có sự kiên trì chưa bao giờ có.

“Thay vì ở thiên giới nhàn nhục sống tạm bợ, không bằng làm người phạm tày ý vài năm.” Linh Nhạc từng nói, dù là luân hồi chuyển thế, y cũng sẽ tìm được nàng, đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn không chia cách, nàng tin y, bởi vì y là người duy nhất trên đời này đáng để nàng tin tưởng. Dù là tùy hứng cũng được, ích kỷ cũng được.

“Ta không muốn trở về...” Nàng đã cẩn thận, đã quy củ rất lâu, rất lâu, để nàng làm cần như thế một lần, một lần là tốt rồi.

“Thiên Âm!” Y tức giận vô cùng, nhưng lại phải đè nén tức giận, tiếp tục giữ vững nguyên thần của nàng.

Nàng lại đột nhiên lật ngược nắm lấy tay y, đáy mắt đầy vẻ cầu xin: “Diễm Kỳ ca ca, là ta cầu xin người, để ta ở lại nơi này đi.”

Diễm Kỳ sửng sốt, từ sau khi nàng trở về, đây là lần đầu tiên nàng nhượng bộ với y, lần đầu tiên gọi y là Diễm Kỳ ca ca, lại là vì để được cùng một người đàn ông khác ở cùng một chỗ.

“Diễm Kỳ ca ca, van cầu huynh, một ngàn năm qua cho tới bây giờ, huynh chưa hề đáp ứng với ta điều gì cả, lần cuối này, cũng là một yêu cầu bức đồng duy nhất của ta, huynh buông tha chúng ta đi, được không?”

Y nắm chặt tay, gân xanh muốn nứt ra, phải dùng toàn bộ khí lực y mới có thể không chế không bóp chết nữ nhân trước mắt này.

“Không, có, khả, năng!” Mỗi chữ y dường như nghiêng răng nghiêng lợi mà thốt ra.

Nàng biến mất mấy canh giờ, y phát điên tìm nàng, ném lại một đống chuyện. Ném lại mệnh lệnh của thượng đế, chỉ mong trước khi bị phát hiện, y sẽ tìm thấy nàng về, chỉ sợ nàng lại nhận thêm tội, trong lòng y, trong mắt y, đều là vì lo lắng cho nàng. Nếu như y vẫn không hiểu điều đó có ý nghĩa gì, thì cũng sống uống mấy nghìn năm.

Y không thể buông tha nàng, đến chết cũng không buông được, dù năm trăm năm trước hận nàng thấu xương, nhưng năm trăm năm sau, khi Thiên Âm trở về lại dụ ngoạn như nước, còn y cũng không thể buông tay. Biết rõ như vậy là không đúng, nhưng y không muốn.

Vậy mà, ngay khi y quyết định bắt nàng quay về một lần nữa, nàng lại vì một người đàn ông khác, cầu xin y như thế.

Y đột nhiên lại thấy hận, vì sao nàng thay lòng đổi dạ, vì sao sau khi nhiều loạn lòng y, lại thay lòng đổi dạ yêu một người khác, cho nên: “Không có khả năng, Thiên Âm, đừng nói là đời này. Dù là hồn phi phách tán, nàng cũng phải theo ta trở lại.”

Từng chữ như đao, cầu xin trong đáy mắt Thiên Âm vì lời của y mà biến mất, từng chút tan đi, biến thành tuyệt vọng. Quả nhiên, nàng làm sao có thể chờ đợi người trước mắt mềm lòng được chứ.

“Sư tỷ...” Xa xa truyền tới tiếng Linh Nhạc hưng phấn kêu lên.

Thiên Âm sửng sốt, mừng rỡ, xoay người định lớn tiếng trả lời, Diễm Kỳ lại nhanh trước một bước phát tay bày kết giới, bao lấy hai người.

Linh Nhạc từ cuối đường chạy tới, nét mặt vui vẻ, trong tay là giá y đỏ rực, đi thẳng vào sân, gọi Thiên Âm vài tiếng, lại đi vào phòng trong. Nhưng không nhìn thấy hai người trong kết giới gần trong gang tấc.

“Người đã làm gì?”

“Nó che đi tiên lực, không nhìn thấy chúng ta đâu.” Diễm Kỳ lạnh lùng mở miệng.

Thiên Âm muốn chạy đi, lại bị y kéo, tránh mãi cũng không thoát khỏi tay y.

“Buông ta ra!”

Diễn Kỳ lại nắm thật chặt, Thiên Âm chỉ có thể trở mắt nhìn Linh Nhạc từ phòng khách tìm vào phòng ngủ, rồi đến hậu viện, sắc mặt vui mừng, trở nên mờ mịt, rồi hoảng loạn, cuối cùng điên cuồng tìm kiếm, gào thét gọi tên nàng.

“Sư tỷ... Thiên Âm... Thiên Âm, Thiên Âm...”

Lòng nàng như bị kim châm, nước mắt mờ mịt, dường như muốn khóc cho hết uất ức của vài trăm năm qua, dùng hết khí lực toàn thân mà giãy dụa.”Người buông ta ra, buông ta ra! Tại sao người phải làm vậy chứ, vì sao? Ta đã chịu tội năm trăm năm rồi, vì sao người cứ không chịu buông tha ta?”

“Ta đã nói rồi, cùng ta trở về thiên giới.”

“Ta không về, cho dù chết, ta cũng không muốn trở lại.” Nàng phát điên đâm vào người y, nhưng vẫn là không thoát được.”Người buông ta ra, để cho ta tìm hắc đi.” Linh Nhạc, trong lòng Linh Nhạc chỉ vì nàng, nàng đã đồng ý đêm nay gả cho y, nàng có thể an tĩnh qua hết cả đời này mà.”Vì sao người không chịu buông tha ta, vì sao?”

Sắc mặt Diễn Kỳ đã đen đến cực hạn, dứt khoát kéo nàng vào ngực, ôm lấy hai tay không ngừng vùng vẫy của nàng. Nàng lại cắn trên vai y, giống như dùng hết sức, cực kì ác độc, miệng đầy vị tanh ngọt, nàng vẫn cắn thật chặt.

Diễn Kỳ để mặc nàng khóc, cũng để mặc nàng cắn y, cho đến khi nàng khóc đến vô lực, ngã ngối trên đất.

Một lúc lâu.

“Ta hận ngươi!” Nàng ngẩng đầu, lần đầu tiên trong mắt có một thứ ánh sáng bén nhọn sắc lạnh đến thế, làm mất ý đau nhói, “Một ngàn năm qua, ta chưa bao giờ oán ngươi nửa phần, nhưng lúc này, ta hận ngươi.”

Lòng Diễn Kỳ đau xót, Thiên Âm như vậy, lại khiến y hoảng loạn, bất giác lùi một bước, trong lòng thương tiếc, nhưng nhiều hơn lại là cảm giác không cam lòng, y ghét bộ dạng hiện tại của nàng, vì Linh Nhạc như vậy. Cho nên nhện không được muốn chém một đao vào lòng nàng.

“Nếu nàng cứ khẳng khẳng muốn đi ra ngoài, ta sẽ không cản nàng. Nếu như nàng thực sự quyết định vứt bỏ tất cả, gồm cả “Thanh Vân”.”

Đôi mắt Thiên Âm thoáng cứng đờ, chợt ngẩng đầu lên: “Thanh Vân làm sao vậy?”

“Không phải quyết định buông xuôi tất cả rồi sao? Giờ lại muốn quan tâm?” Y hừ lạnh một tiếng, thấy sắc mặt nàng tái nhợt trong nháy mắt, trong lòng mới mừng rỡ hơn: “Còn nhớ ma trận lần trước chứ?Hiện nay hắc đã nhập vào yêu giới, cùng liên hợp với yêu giới. Bây giờ yêu giới đã bắt đầu rục rịch, tiên yêu đại chiến hết sức căng thẳng. Nàng nói xem, trong tiên giới, nơi có nhiều yêu loại nhất là nơi nào?”

Nàng run lên, choáng váng. Trong tiên giới, nơi trấn áp yêu tộc nhiều nhất, tất nhiên là Thanh Vân Sơn phủ đệ của chiến thần thiên giới trước kia.

“Hiện nay sơn chủ Thanh vân sơn không có ở đó, không có tiên ấn trấn áp Thanh vân sơn, thêm ảnh hưởng của ma khí. Nàng nghĩ sẽ thế nào?” Y tiếp tục nói: “Thanh vân sơn chỉ còn lại hai người Thanh Sơn, Lục Thủy, ngẫu nhiên có hai con yêu tinh trốn chạy khỏi phong ấn thì có thể đối phó, thời gian càng lâu...”

Tay Thiên Âm nắm chặt, đầu ngón tay cắm vào lòng bàn tay, rướm ra tia máu đỏ tươi

Thanh Vân, sư phụ...

“Nếu nàng theo ta trở về, ta sẽ đồng ý giúp nàng gia cố lại phong ấn. Còn Linh Nhạc, nếu tìm không thấy nàng, thì nó sẽ trở lại tiên giới thôi. Từ trước đến nay nó luôn có thói quen nhân tần, cho dù có quay trở lại cũng không bị nghi ngờ là tự ý hạ phạm”. Diễn Kỳ kéo nàng từ mặt đất đứng dậy, gọi mây bay lên không trung, Thiên Âm mặc kệ để y cầm tay, có lẽ là không muốn, hoặc có lẽ đã không còn sức lực.

Đôi mắt vẫn đau đáu nhìn về phía Linh Nhạc dưới kia, nhìn y đang cầm giá y, điên cuồng tìm nàng, gào thét tên nàng.

Nàng chỉ có thể nhìn...

Cho đến khi không thể nhìn thấy nữa, giống như mong ước bé nhỏ của nàng vừa chạm đã vỡ tan.

56. Chương 057

057

Chỉ là thế sự không bao giờ như ý muốn, Thiên Âm vừa vào nhà, còn chưa ngồi xuống, ý chỉ của Thiên Hậu đã bắt ngờ truyền đến, triệu kiến Thiên Âm.

Trong lòng Thiên Âm căng thẳng, xem ra có một số việc, muốn tránh cũng không cách nào tránh được. Nhưng lần này, nàng giờ đã vô dục vô cầu, có lẽ là trong lòng không còn mong muốn gì nữa, khi đó sẽ không phải tuyệt vọng, không còn phải mất mát thêm được nữa. Nàng chỉ lo lắng cho Linh Nhạc, nàng không sợ thiên giới trách phạt, cho dù cả đời phải làm người phạm, nàng cũng không hối hận, chỉ sợ liên lụy tới Linh Nhạc mà thôi.

“Ta sẽ đi với nàng.” Diễn Kỳ bất ngờ xuất hiện bên ngoài đại điện thiên cung “Mẫu thân chỉ là lo lắng cho Linh Nhạc thôi, cho dù đã biết chuyện hai người hạ phạm, có ta ở đây nói chuyện cũng sẽ không làm khó cho nàng quá đâu.”

Nàng lại như không nghe thấy, chỉ ngẩng đầu nhìn về phía thiên cung đã vô cùng quen thuộc, trong lòng bị thương lạnh lẽo.

“Yên tâm, ta sẽ che chở nàng.” Cảm giác ấm áp trên tay, Diễn Kỳ kéo tay nàng.

Thiên Âm cũng không muốn phản ứng, xoay người vào điện, nàng đã không dám tin tưởng thêm nữa, nhất là y.

Xa xa đã thấy một bóng người ngồi phía bên phải điện, trong lòng nàng căng lên, đáy lòng yên ả bất giác lại run lên nhẹ nhẹ. Đến gần nhìn mới phát hiện đó không phải là Linh Nhạc, lại là người quen —— Viêm Kỳ tinh quân.

Dù nàng nghi hoặc, nhưng cũng biết không phải lúc hỏi thăm, nhanh chóng hành lễ chu toàn.

Thiên Hậu ở chính giữa, vẫn là dáng vẻ trang nghiêm, từ tường hòa ái như thế. Nhưng cảm giác của Thiên Âm lúc này chỉ là không chịu nổi linh khí nơi thiên giới, đâm vào tận xương.

“Thiên Âm tới đây.” Thiên Hậu chậm rãi mở miệng, trên mặt vẫn là dáng vẻ tươi cười, xoay người lại giới thiệu với Viêm Kỳ, “Đây là nha đầu Thiên Âm, tinh quân vẫn còn nhớ chứ? Là người từ nhỏ đã cùng người đánh nhau đó.”

“Hồi Thiên Hậu, thần tất nhiên là vẫn nhớ.” Viêm Kỳ đứng dậy đáp lễ, đã không còn dáng dấp lỗ mãng ngày nào, trung quy trung củ như đã thay da đổi thịt thành người khác.

Thiên Hậu khẽ thở dài một tiếng, giống như nhớ lại những chuyện cũ, lắc đầu nói, “Aiz, các ngươi khi đó còn nhỏ, mỗi ngày đều đánh nhau một trận, ta còn lo hai người các ngươi ngày nào đó sẽ phá hủy cả thiên giới mất.”

“Trẻ người non dạ, đã khiến Thiên Hậu chê cười rồi.” Viêm Kỳ vẫn cúi người đáp.

“Aiz, khi còn trẻ ai mà chưa từng làm mấy chuyện nực cười chứ?” Thiên Hậu cười càng thêm vui vẻ, nhắc chén trà bên cạnh lên khẽ nhấp một ngụm.

“Mẫu hậu!” Diễn Kỳ nhìn thoáng qua Thiên Âm vẫn quỳ bên cạnh, nhin không được nhắc nhở.

“Diễn Kỳ, hôm nay sao lại có thời gian đến thăm mẫu hậu thế? Còn đứng đó làm gì, không tìm một chỗ ngồi đi.” Tầm mắt vừa chuyển, thấy Thiên Âm trên mặt đất, lúc này bà mới giơ tay lên :”Thiên Âm, đứa trẻ này, sao vẫn còn quỳ, còn không mau đứng lên, cũng ngồi đi!”

“Tạ Thiên Hậu!” Thiên Âm lúc này mới đứng dậy, có lẽ là do quỳ lâu, đầu gối hơi tê cứng, nàng hít một hơi thật sâu, đi tới hàng ghế bên phải ngồi xuống.

Diễn Kỳ cũng tìm một vị trí, ngồi bên trái.

Thiên Hậu như hữu ý vô ý nhìn hai người, đầy cảm khái nói, “Các người đều trưởng thành rồi, cũng không thể giống như khi còn bé quậy phá như vậy nữa, bây giờ không giống ngày xưa, Viêm Kỳ cũng không thể lại bắt nạt Thiên Âm của chúng ta rồi.”

“Đó là đương nhiên ạ.” Viêm Kỳ gật đầu, cũng cười cười.

Thiên Hậu gật đầu, “Các người đều đã hiểu chuyện, đặc biệt là người, giờ đã là tinh quân tôn sư, chương quân sông phân giới, cũng chưa hề phạm sai lầm.”

“Đây là điều thần nên làm.”

“Ừ.” Thiên Hậu tán dương gật đầu, “Ta tin tưởng người có thể làm tốt, sông phân giới là nơi trọng yếu, không thể để người khác tùy ý đi vào đi ra.”

Lời này vừa nói ra, cả ba người đều cứng đờ.

Về mặt Thiên Âm vừa trấn định, tức khắc đã chuyển sang màu khác, tay bên cạnh nắm thật chặt, cắn cắn môi, xem ra Thiên Hậu không chỉ đơn giản là đã biết chuyện nàng tự ý hạ phạm, mà còn còn biết Viêm Kỳ tự ý thả nàng đi.

“Thần, tất nhiên sẽ tận lực”. Viêm Kỳ tiến lên một bước, khom người hành đại lễ.

“Người nghĩ được vậy là tốt nhất.” Thiên Hậu lạnh lùng.

“Mẫu hậu!” Diễn Kỳ đột nhiên đứng lên, ngắt lời: “Chẳng hay mẫu hậu hôm nay cho gọi Viêm Kỳ và Thiên Âm tới là vì chuyện gì?”

“Xem lời con nói này.” Thiên Hậu nhíu nhíu mày, trừng mắt nhìn Diễn Kỳ.”Không có việc gì thì không thể tìm hai đứa tới nói chuyện cũ sao. Nhưng mà... hôm nay đúng là có việc, còn là đại sự cần phải tuyên bố”.

Bà nhìn qua ba người, nghiêm mặt, “Nhưng việc này, cũng không phải chủ ý của ta, mà là ý chỉ của thượng đế.” Nói xong nàng nhẹ vung tay áo, ánh sáng trắng lóe lên, giữa không trung xuất hiện một quyển trục giấy vàng.

“Viêm Kỳ, Thiên Âm, hai con từ nhỏ đã là thanh mai trúc mã, cũng xem như quen thuộc, cũng là một đôi oan gia. Cho nên ta xin thiên đế ý chỉ này...” Thiên Hậu cười khê nói, giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi, lại là những câu khiến người ta kinh hãi, “Để hai con kết hôn là Thiên mệnh lương duyên, tùy ý thành hôn.”

57. Chương 058

058

Thiên Âm cảm giác như một đạo thiên lôi đánh về phía nàng, ngay cả khi đang ngồi trên ghế cũng như lưng lay sắp đổ, như thể sau một khắc sẽ rơi vào vực sâu không đáy. Trước khi vào nơi này, nàng đã nghĩ tới vô số loại trách phạt, nhưng không thể nào ngờ tới kết quả này.

Thiên mệnh lương duyên, thượng đế ý chỉ, khiến nàng hít thở không thông.

Nhưng đối với Thiên Hậu mà nói, đây đúng là cách giải quyết hữu hiệu nhất, khiến nàng rời khỏi Linh Nhạc xa nhất. Chỉ là... Không cần phải như vậy, nàng và Linh Nhạc, sớm đã không thể rời.

Người cần gì phải phí tâm tư ép nàng gả đi.

“Mẫu hậu, không thể!” Diễn Kỳ chột đứng lên.

“Có gì mà không thể?” Giọng nói Thiên Hậu lạnh lẽo, chậm rãi nói: “Diễn Kỳ, con cũng đã trưởng thành, Phượng Minh cũng đợi con mấy trăm năm, tuy rằng toàn bộ thiên giới đều đã biết quan hệ của các con, nhưng cứ kéo dài không cưới vợ như thế cũng không được. Không bằng nhân dịp này, tiện thể chọn ngày, đem chuyện của con và Phượng Minh quyết định luôn”.

“Mẫu hậu... Con...”

“Thế nào? Chẳng lẽ con không định cưới nàng sao?”

“Không... không phải...” Diễn Kỳ tay nắm thật chặt, nhìn về phía Thiên Âm bên cạnh, chỉ là y không biết nên giải quyết thế nào mà thôi.

“Viêm Kỳ tinh quân.” Thiên Hậu xoay người nhìn về phía Viêm Kỳ đang trầm mặc không nói: “Tuy rằng hôm nay Thiên Âm chỉ là thân bán tiên, nhưng nàng vẫn là truyền nhân của Thanh Vân, chờ sau khi các người thành hôn, giúp người trấn thủ sông phân giới cũng là chuyện nên làm, càng thêm tận, chức, tận trách.”

Viêm Kỳ cứng đờ, hồi lâu mới khó khăn cúi người.

“Thiên Âm!” Ánh mắt Thiên Hậu chuyển qua, “Người bây giờ tuy rằng kế thừa tiên ấn của Thanh Vân, nhưng thân lại là phàm nhân, cuối cùng cũng sẽ có một ngày sẽ không trấn giữ được phong ấn của Thanh Vân, cho nên sau đợi sau khi hai người thành hôn, ta sẽ phái bát phương tinh tú, trường kỳ đóng ở Thanh vân sơn, người cũng có thể an tâm gả đi rồi.”

Trong lòng Thiên Âm ngũ vị tạp trần, nhưng lúc Thiên Hậu nói ra hai chữ Thanh Vân, lòng nàng càng băng giá. Nhìn Viêm Kỳ phía trước, nàng cũng thấy được y khổ tâm, thân bất do kỷ.

Dường như đồng thời, hai người đều từ từ quỳ xuống.

“Thiên Âm, tuân chỉ.”

“Viêm Kỳ, tuân chỉ.”

Dứt lời, quyền trục trong không trung hóa thành một luồng tia sáng màu đỏ, bay về phía tay trái của Thiên Âm, đồng thời cũng bay về phía tay phải của Viêm Kỳ, từ từ hóa thành vô hình.

“Tốt, hai người các người sau khi trở về chuẩn bị thật tốt, hôn lễ ba ngày sau sẽ cử hành.” Thiên Hậu phát tay một cái, ý bảo hai người lui xuống.

Hai người mới đứng dậy, trước mặt Thiên Âm hơi choáng váng, chân bước hụt một bước, như muốn té ngã. Bên cạnh Viêm Kỳ và Diễn Kỳ đồng thời đưa tay ra, Thiên Âm kim nén cắn răng, cho đến khi trong miệng tràn vị tanh ngọt, nàng mới tỉnh táo hơn một chút, ổn định bước đi.

Lảng tránh ánh mắt đầy hàm ý của Diễn Kỳ, nàng nhìn về phía Viêm Kỳ lông mày hơi nhíu, trong lòng đầy hổ thẹn. Viêm Kỳ nhìn ra tâm tình của nàng, y khẽ lắc đầu. Hành lễ với Thiên Hậu xong, y dẫn nàng ra khỏi điện.

Phía sau thấp thoáng truyền đến tiếng Thiên Hậu gọi Diễn Kỳ, “Diễn Kỳ, phụ quân con có việc truyền con, tìm mấy lần cũng không thấy người, giờ tới đây rồi tiện thể con đi tìm phụ quân con một chuyến đi”.

“... Vâng”

Một đoạn đường đi không nói gì, cho đến khi ra khỏi thiên cung, Viêm Kỳ gơ tay gọi mây, Thiên Âm khẽ nói, “Xin lỗi!” Là nàng liên lụy đến Viêm Kỳ, nếu không phải là bởi vì quan hệ với nàng, y sẽ không phải nhận lấy tai họa này. Y là thiên giới tinh quân, nhân duyên vốn do bản thân làm chủ, nhưng bởi vì nàng, mà liên lụy hạnh phúc của mình.

Viêm Kỳ quay người lại, nhìn về Thiên Âm đang cúi đầu thật thấp, mày nhíu chặt, cuối cùng đành thở dài một hơi, vươn tay đặt lên đầu nàng, xoa nhẹ vài cái: “Được rồi, việc này cũng không trách cô. Là vận khí của ta không tốt, tự nhiên đụng phải.”

Y ngẩng đầu nhìn bốn phía, tiếp tục nói, “Ta vốn đã đồng ý với Bạch Vũ phải chăm sóc cô thật tốt, hôm nay... coi như là cũng là một cách chăm sóc cô đi.”

“Viêm Kỳ...”

Y giơ tay lên, tiếp tục cắt đứt lời nàng, “Cô muốn nói gì, ta đều biết, cũng không muốn nghe.” Y lại nhìn nàng một cái, hơi cảm khái nói, “Không nghĩ tới, đánh với cô nhiều trận như vậy, một lần cũng không thắng được cô. Kết quả là, còn phải lấy cô, đúng là ta thua triệt để rồi! Lỗ chết mất.”

Thiên Âm sững sốt, nhìn y cổ tình ra vẻ ung dung, hổ thẹn trong ngực cũng như biến mất, chỉ có thể nói một tiếng: “Cảm tạ.”

“Cô đừng vội cảm tạ ta.” Viêm Kỳ giơ tay áo, gõ đầu nàng một cái, bày ra điệu cười yêu nghiệt kia, “Gã cho ta không phải là chuyện tốt gì đâu, ta vốn không muốn tìm nữ nhân quản ta. Cho nên... cô phải nhanh chóng quen đi, ta có thể có ba lòng hai ý đó, còn có thể thay đổi thất thường, mỗi ngày rãnh rỗi, không đi đánh nhau, thì sẽ đi nhìn mỹ nhân. Cô sau này, có thể phải bận rộn đấy.”

Nói xong, xoay người đạp lên mây, quay đầu lại thấy Thiên Âm đứng sững ở một chỗ, trừng nàng một cái nói, “Nha đầu, lo lắng làm chi, mau lên đây đi! Còn không mau theo ta trở về làm trâu làm ngựa.”

Thiên Âm mới hồi phục lại tinh thần, cười cảm kích, đi theo. Bay hồi lâu, đã thấy cảnh sắc càng ngày càng quen thuộc.

“Chúng ta đi đâu vậy?”

“Đương nhiên là về Thanh Vân trước.”

“Thanh Vân”. Nàng sững sốt một chút.

“Ừ, ” Y gật đầu, mắt khẽ híp một cái, “Đây chẳng phải là nơi cô lo lắng nhất sao? Cho nên trước tiên cùng cô trở về, thuận tiện chuẩn bị đồ cưới!”

Thiên Âm khẽ cười một tiếng, tích tụ trong lòng khiến nàng khó chịu, nhưng lại không giống với cảm giác hít thở không thông lúc vừa rồi.

Chỉ một ngày ngắn ngủi, nàng lại nhận được hai lần hôn sự, một là Viêm Kỳ, mà một lại là....

Linh Nhạc...

Linh Nhạc...

Linh Nhạc...

58. Chương 059

059

Trở về Thiên Giới đã ba ngày rồi mà Thiên Âm cũng không gặp được Linh Nhạc, y có lẽ vẫn ở lại tìm nàng hay đã trở về rồi, liệu có phải y đã nghe được những chuyện của nàng rồi sẽ không còn để tâm tới nàng nữa. Thiên Âm cố gắng gạt đi những suy nghĩ vớ vẩn trong đầu, nàng không dám tưởng tượng nữa nhưng những mớ suy nghĩ hỗn độn đó cứ quanh quẩn trong đầu. Điều nàng lo sợ nhất chính là sợ phải đối mặt với bộ dáng thất vọng của y. Điều đó giống như có hàng trăm ngàn mũi kim đâm vào tim nàng khiến nó vỡ vụn ra từng mảnh nhỏ.

Đôi lúc nàng cũng từng suy nghĩ, có lẽ như thế cũng tốt. Những gì nàng mang tới cho y ngoài những thương cảm đau khổ thì còn gì nữa đâu. Mà cho dù có mang lại hạnh phúc thì chút hạnh phúc nhỏ nhoi đó lại đổi lại bằng cả một đời cô độc của y. Rời khỏi nàng, Linh Nhạc rồi sẽ tìm được một vị tiên tử nào đó có thể ở bên y, yêu thương chăm sóc y trọn đời.

Y thật quá hoàn hảo, nói về tiên pháp, năng lực và xuất thân thì trong tam giới có lẽ tìm không ra người thứ hai. Trong thiên hạ chắc chắn sẽ có vô số người ái mộ, mà bản thân nàng lại chẳng có gì xứng với y.

Nàng chỉ cầu mong tương lai sau này y sẽ tìm được một ai đó có thể cùng hân tình thâm cả đời, trường tồn mãi mãi cùng trời đất.

Đời đời kiếp kiếp.....Y từng nói với nàng như thế, nhưng nàng cũng hiểu được rằng đó chỉ là giấc mộng xa vời mà nàng không thể chạm tay tới được. Giống như quãng thời gian năm trăm năm trước kia, càng đẹp để hoa mỹ bao nhiêu thì càng tuyệt vọng bấy nhiêu, như một giấc mộng đẹp tới khi tỉnh lại liền vỡ vụn tan biến.

“Tôn chủ.....” Lục Thủy cầm chiếc trâm cài tóc màu đỏ thắm trên tay, nắm thật chặt, nhìn một thân hỉ bào đỏ sẫm thẫn thờ đứng trước gương đồng, Lục Thủy chậm chạp không lẽ làm phiền nàng.

Thiên Âm quay đầu lại mỉm cười, nhẹ nhàng ngẩng mặt.

Lục Thủy vuốt nhẹ những sợi tóc rối của Thiên Âm nói: “Từ khi tôn chủ bước vào Thanh Vân tới nay, Lục Thủy đã từng nghĩ tới giờ phút có thể tận mắt nhìn thấy ngài xuất giá. Nhưng mà.....Nhưng mà.....” Nàng thanh âm nghẹn ngào cuối cùng nói không thành tiếng, cúi người ngồi xổm xuống đất bật khóc thật lớn.

“Đều do chúng ta vô năng, ngay cả mấy con yêu tộc cũng cản không được, mới hại ngài.....Đều là ta không tốt, không tốt.....”

“Lục Thủy.....” Thiên Âm kéo Lục Thủy đứng lên, thở dài một tiếng, “Việc này không liên quan tới các người.” Nếu muốn nói người vô năng chẳng phải nói nàng sao? Là nàng đứng đầu Thanh Vân, là đồ đệ do chính sư phụ dạy dỗ ư.

“Không phải!” Lục Thủy càng ra sức gào khóc. “Nếu như có chủ thượng....Nếu như chủ thượng còn sống, ai dám bắt nạt tôn chủ chứ. Đừng nói là Nhị hoàng tử, mà toàn thiên giới cũng không có ai xứng với tôn chủ hết. Nếu là chủ thượng.....Tôn chủ người không nên trở về, không nên a.”

Sư phụ.....Nàng tại sao lại không nghĩ tới chứ, nếu như sư phụ còn sống, nếu như phụ quân còn sống.

Đáng tiếc tất cả chỉ là nếu như mà thôi.

Hơi hơi ngẩng cao đầu, nàng không dám cúi xuống bởi vì nàng sợ nếu như cúi xuống nước mắt nhất định sẽ chảy ra, lúc này nàng cố gắng dồn tất cả khí lực kìm nén bản thân mình nhất định không được khóc.

“Nếu không, tôn chủ ngài đi đi, ngay bây giờ chúng ta liền đi đi” Lục Thủy đột nhiên nắm lấy tay Thiên Âm nói: “Đi yêu giới cũng được, đi nhân gian cũng được. Thiên giới nếu như ngài không muốn ở nữa chúng ta sẽ đi thật xa, không bao giờ trở lại nữa, sẽ không còn có ai có thể ép bức ngài nữa.”

Khóe miệng theo thói quen khẽ cong cong mím chặt. Thiên Âm nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt của Lục Thủy, cầm cây trâm cài tóc trong tay Lục Thủy khẽ nói: “Lục Thủy, không ai ép bức ta hết. Việc hôn sự lần này là do chính ta đáp ứng. Huống hồ.....”

Nàng vuốt vuốt cánh tay áo, khiến cho những đường chỉ thêu màu vàng đỏ như ẩn như hiện trong ánh sáng, “Là nhân duyên do Thiên đế ban thưởng, ta làm sao có thể thay đổi được chứ.”

“Nhưng mà.....”

“Yên tâm.” Thấy Lục Thủy như là còn muốn nói gì nữa, nàng cố tình nói trước, “Viêm Kỳ tinh quân hân cũng là người tốt, thật sự là rất tốt.”

“Nhưng mà Nhị hoàng tử ngài ấy.....”

“Giờ lánh cũng sắp tới rồi, chúng ta nhanh ra ngoài trước đi đừng để chậm trễ hồng việc.” Nàng nhắc váy bước qua cửa rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

Thiên Giới từ trước tới nay không phải là nơi nàng có thể ôm mộng được, năm trăm năm trước nàng sống trong ảo mộng phá phách, đã nhận đủ báo ứng rồi. Hiện giờ nàng năng lực có hạn, chỉ có thể cố gắng đảm bảo cuộc sống yên bình ở Thanh Vân thôi, cho dù có phải gả cho Viêm Kỳ nàng cũng sẽ ngoan ngoãn mà đồng ý, nàng sẽ cố gắng làm một người vợ tốt, một sơn chủ tốt.

Bên tai vang vọng tiếng nhạc, đầy trời tiên hạc đua nhau hót, nàng ngược mắt nhìn bóng dáng từ trên trời chậm chậm hạ xuống, một thân hồng y nam tử. Nam tử khẽ gật đầu mỉm cười đáp lại sự chúc mừng của

đám tiên nhân, nhưng mà sâu trong đáy mắt hần cũng không có một chút vui mừng nào hết, cũng giống như nàng, trần tĩnh tự nhiên cho dù như thế nào cũng không chút thay đổi.

Hần rất tốt, Thanh Vân cũng sẽ ổn, nàng.....cũng sẽ ổn.

59. Chương 060

060

Hôn lễ trên Thiên giới, Thiên Âm chứng kiến từ đầu tới cuối thấy cũng chẳng khác những hôn lễ ở nhân gian là mấy. Nhưng nàng cũng không có tâm tư mà đi nghiên cứu những thứ đó, đầu nàng một mảng trống rỗng, tới khi nàng phục hồi tinh thần thì đã thấy mình choàng khăn voan lặng lẽ ngồi ở trong phòng mấy canh giờ liền.

Bên tai đã không còn nghe thấy tiếng nhạc âm ỹ, bốn phía im lặng chỉ còn nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhè của Lục Thủy qua lại, mà nàng lại chỉ có thể nhìn ngắm đôi tay đặt trên đùi mình.

“ Tinh quân tại sao vẫn chưa quay về phòng chứ, không biết là đã trễ lắm rồi sao?” Lục Thủy liên tục lẩm bẩm oán than.

“ Có thể là còn bận việc gì đó.” Thiên Âm nhẹ giọng nói một câu, vốn Viêm Kì đồng ý cưới nàng cũng chỉ vì do Thiên đế ban hôn, hần tới hay không nàng cũng không quá để ý.

“ Còn có chuyện gì mà quan trọng hơn việc nâng khăn voan của cô dâu chứ? Lục Thủy vẫn hậm hực lẩm bẩm. “ Cho dù là phải tiếp nhiều tiên nhân khác khứa cũng không thể lâu như thế không trở về chứ.”

“.....Hay là người về Thanh Vân trước đi, không cần phải ở lại đây chờ đợi cùng ta nữa.”

“ Không được.” Lục Thủy lại quay về trước giường, do dự một lúc mới mở miệng. “ Ta muốn đợi tôn chủ ngài thật tốt ta mới quay về được, ta....lo lắng.”

Thiên Âm sững sốt, nhướn mày há miệng nhưng không nói ra tiếng nào. Nàng ấy là lo sợ nàng làm việc ngốc nghếch cho nên mới cố tình nán lại xem xét sao? Kỳ thật nàng ấy không cần phải lo lắng như thế, hiện giờ trong lòng nàng không có gì quan trọng hơn Thanh Vân cả.

“ Đến đây đến đây.” Ngoài phòng vang lên tiếng bước chân, Lục Thủy đột nhiên mừng rỡ chạy ra mở cửa. “ A, người là.....”

Thiên Âm vừa kịp nghe giọng kinh ngạc của Lục Thủy, ngay sau đó vang lên tiếng nói giận dữ của nữ tử như đang chất vấn.

“ Nữ nhân không biết xấu hổ đó ở đâu hả?”

Sau đó là một trận bước chân dồn dập đi về phía nàng, vụt một cái chiếc khăn voan trên đầu nàng được hất ra, nàng cuối cùng cũng được thấy rõ một mảng đỏ chói xung quanh. Còn có ánh mắt rực lửa của nữ tử trước mặt, đáng tiếc nàng còn chưa kịp thấy rõ thì vù một cái, nàng liền cảm nhận được trên mặt đau đớn, một bàn tay mạnh mẽ giáng xuống mặt nàng, khóe miệng như có chất lỏng đang từ từ chảy ra.

“ Người làm gì đó?” Lục Thủy hoảng hốt hô lên, hấp tấp chạy tới nâng nàng dậy.

Thiên Âm nghi hoặc nhìn nữ tử đột nhiên ra tay với mình, vô cùng xa lạ nàng chưa từng gặp qua, tại sao trong ánh mắt đó lại tràn đầy oán hận nhìn nàng vậy.

“ Tiện nhân!” Nữ tử đó dường như vẫn chưa xả hết cơn giận dữ, vươn tay gọi ra một cây trường tiên, không suy nghĩ liền hướng nàng mà đâm tới.

“ Dừng tay!” Lục Thủy lúc này đã kịp phản ứng lại, thực dụng tiên pháp tạo thành một vòng quần lấy nàng ta, sau đó liền gọi ra một đôi kiếm che chở trước mặt Thiên Âm.

Nữ tử vùng vẫy vài lần đều không thoát ra được càng thêm tức giận, “ Thả ta ra, ta phải giết ả tiện nhân này.” Nói xong lại vùng tay định sử dụng pháp thuật lại bị một tiếng quát làm cho ngừng lại.

“ Nhu nhi!” Viêm Kỳ vội vàng bước vào trong phòng, cầm chặt cánh tay nữ tử, chân may nhú chặt, ánh mắt trách cứ, “ Muội đang làm loạn gì đó?”

“ Làm loạn! Huynh lại còn nói ta làm loạn sao?” Nữ tử tức giận càng tăng lên, “ Kỳ ca ca, người còn nhớ hay không người từng hứa hẹn điều gì không? Ta không có trách huynh, hiện tại ta chỉ muốn giết ả tiện nhân đã quyến rũ huynh này thôi, huynh còn nói ta làm loạn sao?”

Viêm Kỳ hít một tiếng, “ Nhu nhi, mọi chuyện không như muội tưởng tượng đâu.”

“ Sự tình còn chưa đủ rõ ràng sao? Các người đã.....” Đưa ánh mắt lần lượt nhìn hai người hỉ phục đỏ thắm, tức giận trong ánh mắt lại bất chợt hóa thành bọt nước, ào ào chảy ra, “ Huynh bảo ta phải nghĩ như thế nào, chẳng lẽ phải đợi tới khi các người có đứa nhỏ, lúc đó mới rõ ràng sao?”

“ Nhu nhi.....Đừng bướng bỉnh nữa, muội về trước đi, sau này ta sẽ.... uội lời giải thích xác đáng.” Viêm Kỳ chậm chậm nói, ánh mắt mềm mại mà Thiên Âm chưa bao giờ gặp qua, nâng tay lau đi những giọt nước mắt trên mặt nữ tử bên cạnh, nhẹ nhàng, chậm chạp giống như đang vuốt ve một đồ vật vô cùng quý giá.

“ Được, ta đi. Không quấy rầy các người thành thân nữa, ta không nên trở về. Ta vĩnh viễn sẽ không trở về đây nữa!” Nữ tử hất tay Viêm Kỳ ra, khóc lớn chạy ra ngoài.

“ Nhu nhi!” Viêm Kỳ hoảng hốt hô một tiếng, giọng điệu lo lắng. Ngắc đầu nhìn Thiên Âm liếc mắt một cái, do dự một lúc, cuối cùng vội vã chạy đuổi theo.

Thiên Âm lúc này mới từ trên giường đứng lên, khẽ đưa tay vuốt má cảm giác có chút hơi sưng. Nữ tử đó tới là vì Viêm Kỳ, giờ nàng đã biết nguyên nhân vì sao, trong lòng không rõ có cảm giác gì, hay cũng có thể là không có bất kì cảm giác gì nữa. Lặng lẽ tháo từng món đồ trang sức cồng kềnh trên đầu xuống.

“ Cái này.....Đây là.....” Lục Thủy còn chưa hiểu rõ sự tình, khi phục hồi lại tinh thần nhìn về hướng hai người kia biến mất lại quay qua nhìn về mặt bình tĩnh của Thiên Âm khó hiểu.

“ Lục Thủy, ta phải nghỉ ngơi rồi, người cứ về Thanh Vân đi.”

“ Nhưng mà.....Tinh quân vẫn chưa trở về mà.”

“ Hắn sẽ không trở về.” Thiên Âm cười cười.

“ Cái gì? Vậy.....”

“ Trở về đi.”

“.....” Lục Thủy đầy một bụng nghi vấn, nhưng thấy vẻ mặt kiên nghị của Thiên Âm đành phải hậm hực quay bước ra ngoài.

Mãi cho tới khi không còn nghe được tiếng bước chân của Lục Thủy nữa, nàng mới ngừng tay, thở dài một tiếng. Trên mặt vẫn cảm thấy có chút đau đớn, nàng lấy ra lọ thuốc vẫn mang bên mình, định bôi lên mặt. Bất chợt lại nhớ tới thuốc này là do Linh Nhạc lấy ở phủ Ti Dực dặn nàng lúc nào cũng phải mang bên người. Khẽ nhú mày, chút đau đớn trên mặt dường như đã lan xuống tới tận ngực. Cầm lọ thuốc, cuối cùng nàng lại không dùng nữa.

Tháo xuống hết tất cả trang sức, phần son cùng hỷ phục, nàng khẽ bước tới kéo lên góc chăn. Nghĩ nghĩ một lúc, nàng liền đi tới trước bàn, thổi tắt đôi nến đỏ dụ ý thiên trường địa cửu đang bập bùng cháy. Lúc này mới yên tâm nằm xuống giường, gắt gao nắm chặt lọ thuốc nhỏ nhắm mắt lại.

Gả cho Viêm Kỳ, cho dù không phải là do hai người thuận ý. Nhưng sau này cả đời sẽ phải ở cùng nhau một chỗ, nàng cũng đã từng nghĩ qua, thử cố gắng yêu thương, kính trọng hắn. Cố gắng giống như những đôi vợ chồng bình thường khác, như vậy có lẽ cũng không quá khó khăn. Nhưng mà hiện giờ xem ra, chỉ sợ nàng cho dù muốn là ai.....cũng đều không thể làm được.

60. Chương 061

061

“ Ai mà không biết nàng trước kia làm ra biết bao chuyện hoang đường chứ, bây giờ còn có mặt mũi nào đòi gả cho quân thượng chúng ta chứ.”

“ Không phải lúc trước còn cùng Nhị hoàng tử yêu đương nồng cháy mà, sao giờ lại xoay người tới nơi đây vậy.”

“ Chỉ tiếc cho U Nhu công chúa, từ nhỏ đã ở cùng quân thượng, cứ tưởng rằng nhất định sẽ trở thành phu nhân đấy, lần trước còn bởi vì quân thượng mà bị thương phải bế quan hơn nửa năm, ai ngờ giữa đường lại gặp một cai mặt dày cản đường chứ.”

“ Nàng nếu có mặt mũi biết suy nghĩ đã không trở lại Thiên giới mà tới đây rồi, ngay từ đầu đã không biết xấu hổ là gì rồi mà.”

“ Rõ ràng chỉ là một phạm nhân, ngay cả tiên thể còn không có lại bắt chúng ta phải xưng một tiếng phu nhân. Chỉ cần tưởng tượng thể thôi ta liền cảm thấy ghê tởm lắm rồi.”

“Ta nghĩ nàng cũng không phải kẻ gốc đầu, cố gắng từng ngày để bước lên cảnh cao đó. Không phải có người nói mấy ngày trước khi thành thân, Diễm Kỳ điện hạ còn thường xuyên đi lại Thanh Vân sao.”

“ Ha.....Nói chính xác là, ta nghe được.....A! Phu.....Phu nhân.”

Vừa rồi còn bàn tán xôn xao vậy mà lúc này thần thái lại bay đi đâu hết, đám tiên tì lúc này vẻ mặt có chút xấu hổ lo lắng, khom người hành lễ.

Thiên Âm bộ dáng giống như không hề nghe được những lời đó của các nàng, khẽ cười xoay người bước đi. Nàng vốn là muốn uống chén trà, gọi lại không thấy tiên tì nào tới bèn tự mình đi lấy, không nghĩ rằng tới khi quay về lại nghe được những lời bàn tán của đám tiên tì. Nhưng mà những lời như thế này nàng đã nghe nhiều lắm rồi, từ lâu đã chẳng chút quan tâm.

“ Này, người đứng lại!” Vừa mới ý định bước đi lại bị gọi lại. Nàng quay đầu liền nhìn thấy bộ dáng tức giận của một nữ tử, vóc dáng không cao, khuôn mặt cũng rất là thanh tú, trên thiên giới cũng được coi là tuyệt mỹ. Có điều cặp mắt trong trẻo kia nhìn vô cùng quen mắt.

“ U Nhu cô nương.”

“ Người biết ta sao?” Nàng ta có chút kinh ngạc, trừng mắt nhìn Thiên Âm.

“ Trước kia không biết, hiện tại thì đã biết rồi.” Thiên Âm cười cười, làm sao có thể quên được người nào đó trong đêm tân hôn đó người đã thẳng tay cho nàng một cái tát chứ.

Nàng ta dùng ánh mắt dò xét Thiên Âm một lúc mới lưỡng lự hỏi: “ Vừa rồi, tại sao người không tức giận?”

“ Vừa rồi?” Thiên Âm sững sốt một lúc mới hiểu được nàng ta ý nói tới chuyện mấy tiên tì tụ tập nói xấu mình, liền nhẹ nhàng cười, “ Ta vì sao phải tức giận chứ?”

“ Đương nhiên là bởi vì các nàng tụ tập nói những chuyện không tốt về người, rõ ràng người đã nghe thấy hết tại sao lại không tức giận?” Nàng ta vẻ mặt phẫn nộ nói giống như người vừa bị nói xấu chính là nàng ta vậy.

Thiên Âm tâm tình tự nhiên cảm thấy tốt lên, bỗng cảm thấy cô nương trước mặt này cũng thật là đáng yêu, nhìn bộ dạng lúc này của nàng ta rõ ràng là muốn tới tìm mình làm khó dễ vậy mà lúc này lại quay qua giúp mình đòi công bằng.

“ Cứ coi đó là những chuyện phiếm đi, lúc rảnh rỗi các nàng ấy mang ra tán gẫu đi. Như thế sẽ không còn cảm thấy bức mình nữa.” Thiên Âm nhẹ nhàng giải thích.

Cô nương trước mặt ngẩn ngơ, lắc lắc đầu thật sự cũng không hiểu rõ lắm.

“ U Nhu cô nương, tìm ta có chuyện gì sao?” Nàng nhìn không được bèn cất lời nhắc nhở.

Nàng ta lúc này mới sực nhớ tới mục đích chính của mình, vẻ mặt vừa mới có chút thân thiện lại bất chợt đành lại giận dữ, trừng mắt nhìn Thiên Âm nói: “Đương nhiên là có chuyện mới tới tìm ngươi rồi, ta là tới cảnh cáo ngươi.”

Thiên Âm cười cười xoay người bước đi, chậm rãi đi về hướng chòi nghỉ mát phía trước.

“Này này này, ta còn chưa nói xong, ngươi đứng lại cho ta.” U Nhu ầm ỉ đuổi theo. “Ta cảnh cáo ngươi tốt nhất là ngươi nên cách xa Kì ca ca ra, huynh ấy là của ta. Ta từ nhỏ đã ở bên cạnh huynh ấy, huynh ấy vĩnh viễn là thuộc về ta ngươi hiểu không?”

Thiên Âm ngồi xuống nhàn nhã rót một chén trà đưa về phía U Nhu lại tiếp tục rót thêm một chén ình, nhẹ giọng đáp: “Ừm, ta biết rồi.”

“Ngươi biết được là tốt rồi.” Nàng ta với tay lấy chén trà một ngụm uống cạn, lại tiếp tục mở miệng, “ta đã đồng ý với Kì ca ca sẽ không làm ngươi bị thương, nhưng ngươi cũng đừng qua đắc ý, huynh ấy đã nói rõ mọi chuyện cho ta biết rồi. Các ngươi thành thân là bởi vì Thiên đế ép buộc, huynh ấy căn bản là không có yêu ngươi, trước kia không có về sau cũng sẽ không bao giờ có. Đừng tưởng rằng ngươi gả cho huynh ấy rồi sẽ có được cơ hội này nọ, nói cho ngươi biết đừng nên có một chút vọng tưởng gì, hiểu không!”

“Ta đã biết.” Thiên Âm lại rót tiếp một chén trà nữa đưa cho nàng ta khẽ nói:

“Còn chuyện gì nữa không?”

U Nhu nhận lấy cái chén sừng sốt, “Còn có.....Còn có....., tạm thời chỉ có thế thôi. Ngươi cứ nhớ kĩ những điều đó trước đã.”

Thiên Âm nhẹ nhàng cười, bưng lên chén trà của mình nhấp một ngụm xong gạt đầu, “Được.”

U Nhu bên cạnh trừng mắt nhìn nàng một hồi lâu mới gạt mình hô: “Ngươi..... Không có ý kiến gì sao?”

“Nên có ý kiến gì nữa sao?” Thiên Âm buồn cười hỏi lại.

Nàng ta gãi gãi đầu rồi rầm một lúc mới ấp úng mở miệng, “Ngươi.....Ngươi đứng ra nên cãi cộ một chút, ít nhất cũng phải có ý phản bác ta hoặc không thì cũng nên mắng mỗ ta vài câu linh tinh chút.”

Thiên Âm bất đắc dĩ cười cười, “Ngươi hy vọng ta sẽ như thế sao?”

“Đương nhiên hy.....Không hy vọng.” Nàng ta gạt mình hấp tấp nói, nhanh chóng dừng câu chuyện, trừng mắt nhìn Thiên Âm một lượt vẻ mặt biểu cảm hết sức cổ quái quay đầu chạy đi.

Thiên Âm nhìn bóng dáng vội vã chạy đi của nàng ta, nhin không được bật cười thành tiếng. Quả nhiên vẫn chỉ là một tiểu cô nương mà thôi, rõ ràng không hiểu rõ mọi chuyện đầu đuôi thế nào nhưng vẫn cố tình bày ra bộ dáng hiểu rõ.

Thật sự làm cho nàng nhớ tới bản thân mình trước kia, cái gì cũng tùy hứng, không quan tâm đúng sai. Nhưng nàng lại không được may mắn như cô nương U Nhu này.

61. Chương 062

062

“Ta có thể cho rằng, ngươi vừa mới ở nơi này bắt nạt Nhu nhi được không?” Phía sau truyền đến tiếng nói của Viêm Kì, giọng điệu vương chút ý cười.

“Vậy sao, ngươi có nên vì nàng đòi lại chút công bằng không?” Thiên Âm thuận miệng lên tiếng, quay người lại đã thấy Viêm Kì đứng ngay cạnh, khóe miệng tươi cười.

“Nha đầu này, như thế nào trước đây ta lại không biết ngươi cũng xấu tính như vậy chút.” Viêm Kì tiến lên từng bước, lắc đầu, cầm trong tay cây quạt không lưu tình mà khẽ đập lên đầu nàng. “Không nói chuyện

với người nữa, ta nếu không nhanh chóng đi tìm nàng, không khéo một lúc nữa nàng lại mang roi tới đánh người mất.”

Dứt lời bèn nhanh chóng đuổi theo hướng U Nhu vừa mới chạy đi.

Thiên Âm nhìn về phía thân ảnh màu trắng còn lại, vẻ mặt nhanh chóng khôi phục lại nét bình thản thường thấy, không một tia gợn sóng, cúi người hành lễ, “ Thái tử điện hạ.”

Diễn Kỳ mày căng thẳng, đáy lòng có chút khó chịu, vì sao nàng có thể mỉm cười với bất luận kẻ nào nhưng với y thì không. Y thật sự cảm thấy không thể kiên nhẫn hơn được nữa. Hít sâu một hơi, đem ý muốn không chế nàng đè ép xuống, y không quên mục đích tới đây hôm nay bèn hướng nàng giải thích.

“ U Nhu vốn là công chúa của bộ tộc linh hồ ở ven bờ sông này, mà Viêm Kỳ lại hàng năm được cử trấn thủ nơi này, hẳn đã chứng kiến nàng ấy trưởng thành từng ngày cho nên quan hệ của họ tự nhiên cũng có chút thân thiết.”

Y ngừng lại nhìn vẻ mặt Thiên Âm vẫn là biểu cảm lạnh nhạt, mới tiếp tục nói,

“ Viêm Kỳ cũng đã từng nói với ta, ý định sẽ hướng nàng ấy cầu hôn, nhưng ai cũng không thể ngờ được rằng hiện tại lại xảy ra tình huống này.”

Thiên Âm không có ý định tiếp lời

Diễn Kỳ mày càng thêm nhíu chặt, khẽ nắm bàn tay nói, “ Ta biết, việc này thật sự thiệt thòi cho nàng. Ta lúc trước cũng không nghĩ rằng mẫu hậu lại an bài như thế, nhưng mà nàng yên tâm, ta sẽ nghĩ biện pháp giải quyết việc này.”

Thiên Âm ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt y. Đột nhiên cảm thấy rất nực cười, nàng lúc trước từng cầu xin y buông tha cho nàng nhưng y không một chút động lòng, đã thế còn lấy an nguy của Thanh Vân uy hiếp nàng. Giờ đây y nói ra những lời này là có ý tứ gì đây, giải thích ư? Hối hận ư? Còn có thể như thế nào được nữa.

“ Không phiền thái tử điện hạ bận tâm, Thiên Âm không dám nhận.”

“ Nàng.....” Y vốn có thiện chí nói chuyện lại bị nàng dội cho gáo nước lạnh như thế, “ Nàng không nên như vậy, nói chuyện cùng ta không được sao?”

“ Thái tử điện hạ muốn ta nói chuyện gì bây giờ?” Nàng cười lạnh một tiếng, quá khứ trước kia, lúc nào nàng cũng tìm cách lấy lòng y, nhưng y lại thấy nàng phiền, chán ghét nàng. Sau này nàng đã cố gắng cách xa y, nhưng y vẫn thấy nàng không vừa mắt, hiện tại nàng đã coi như người này không tồn tại, y vẫn cảm thấy không hài lòng. Nàng rốt cuộc phải làm thế nào bây giờ?.

“ Ta biết nàng giận ta ép nàng trở về, nhưng nàng cũng phải hiểu, nàng và Linh Nhạc không thể có khả năng.” Y hít sâu một hơi rồi bình tĩnh nói, “ Viêm Kỳ cũng không phải thật sự muốn cưới nàng, việc này hai người cũng là thân bất do kỷ. Trong lòng hẳn đã có U Nhu, không có cách nào để tâm tới nàng được nữa.”

Thiên Âm trầm mặc, quả thật nàng đã làm phiền Viêm Kỳ rồi.

“ Chuyện này nhất định phải giải quyết nhưng không phải chuyện một sớm một chiều. Trước hết nàng cứ tạm thời ở nơi này đi, mọi chuyện ở Thanh Vân ta sẽ giúp nàng sắp xếp ổn thỏa.” Y ngẩng đầu nhìn lên không trung, thở dài một tiếng, “ Thời gian này, tiên yêu hai giới đang lục đục, hơn nữa ma tộc ở giữa tung hoành, trận chiến này không sớm thì muộn cũng sẽ không tránh khỏi.”

“ Thiên giới với yêu giới sẽ khai chiến sao?” Thiên Âm hoảng sợ, tuy rằng hai giới trừ trước tới nay không hòa hợp, nhưng từ trận đại chiến khi xưa sư phụ đã đem yêu tộc đẩy ra khỏi thiên hà, gần hai ngàn năm qua cũng chưa từng nảy sinh xích mích lớn nào.

Sắc mặt Diễn Kỳ trầm xuống, “ Chuyện gì đến rồi cũng sẽ phải đến thôi, mà ta đã thương thảo với Diễn Kỳ rồi. Trận chiến lần này ta và hẳn sẽ ra trận, nếu giành thắng lợi có thể cầu xin phụ quân cõi bổ thiên mệnh nhân duyên của hai người.”

Nói là như vậy nhưng chiến sự bất định, đâu thể đoán trước điều gì. Nếu chỉ có mình yêu tộc, thiên giới có lẽ còn có hy vọng. Nhưng nếu như còn thêm cả ma tộc nữa e rằng chống chọi cũng khó khăn.

“ Lần này ta tới đây cũng chỉ muốn nói với nàng một tiếng.” Về mặt y trầm xuống, nhìn thẳng vào ánh mắt nàng, “ Việc này nhất định sẽ giải quyết được, nàng yên tâm, ta sẽ thường xuyên đến gặp nàng.”

Thiên Âm vẫn không đổi sắc, chỉ chậm rãi cúi người, “ Cung tiễn điện hạ!”.

Diễn Kỳ lại lâm vào bế tắc, nhìn thân ảnh gầy yếu của nàng, đáy lòng y bỗng nhói đau. Chưa bao giờ y nghĩ rằng sự việc lại thành ra thế này. Y vốn tưởng rằng mọi việc đều nằm trong lòng bàn tay thế nhưng lại có những chuyện không lường trước được, liên lụy tới nàng.

Muốn bảo vệ nàng thật tốt, lại không ngờ đẩy nàng ngày một xa.

62. Chương 063

063

Thế cục hai giới tiên yêu ngày càng căng thẳng, Viêm Kỳ cũng càng ngày càng bận rộn, từ sau ngày gặp mặt đó, đã năm sáu ngày không nhìn thấy bóng dáng y.

U Nhu sau lần ấy cũng không còn tới tìm nàng phiền phức. Qua mấy ngày này, thỉnh thoảng chỉ thấy nàng ta xuất hiện trong tầm mắt của nàng, có lúc là ở phía sau tầng đá góc đường, có lúc là trốn ở phía sau cây cột trong viện. Lúc nào cũng thế, khi nàng vừa phát hiện, nàng ta liền xoay người chạy mất.

Nhưng trong ánh mắt của nàng ta, phảng phất ánh nhìn như thương hại, hơi nước mơ hồ, ngân ngấn, khiến nàng vô cùng khó hiểu.

Nàng cũng không ngăn cản, để nàng ta tùy ý nhìn. Quả nhiên không quá mấy ngày, nàng ta cuối cùng cũng không nhịn được, tự mình lộ diện, hai mắt sáng trong nhìn nàng, vừa vào phòng liền ngồi xuống đối diện với nàng, nhìn chằm chằm không chớp mắt. Khiến cho nàng tự dưng nhớ tới khuôn mặt nhỏ nhắn của Viêm Hoàng, như thể sẽ nhào tới gọi nàng Âm Âm tử tử.

Thiên Âm rót hai chén trà, một chén đưa cho nàng ta, một chén ình.

Nàng ta vươn tay nhận lấy, đưa trà lên miệng, hai mắt tròn vo lanh lợi, lại nhìn thẳng đối diện Thiên Âm, hồi lâu rốt cục không nhịn được, thấp giọng nói, “Thiên Âm, thật đáng thương!”

” Khụ, Khụ, Khụ...” Một ngụm trà chưa kịp nuốt xuống, thiếu chút nữa phun ra. Nàng ta nhìn mình cả ngày, sao đột nhiên lại vọt ra câu này chứ.

“Nàng đừng vội, uống từ từ nào.” U Nhu lại hổ thẹn chuyển chỗ ngồi, ngồi sang bên cạnh nàng, nhẹ nhàng đỡ lưng giúp nàng thuận khí, đôi mắt kia lại càng thêm u buồn yêu thương, “Chuyện của nàng, Viêm Kỳ ca ca đều nói cho ta biết hết, ta biết nàng cũng là bất đắc dĩ.”

Thiên Âm ngẩng đầu, có hơi kinh ngạc, nàng ta biết được những gì rồi mà lại đột ngột tới đây.

Đôi mắt U Nhu trầm xuống, thận trọng nhìn nàng, “Viêm Kỳ ca ca nói nàng vốn là... là công chúa, nhưng là bây giờ cái gì cũng mất. Ngay cả ca ca duy nhất cũng phi thăng, không thể gặp được, bảo ta đối xử với nàng thật tốt. Nàng cũng có người trong lòng phải không? Nàng yên tâm, ta sẽ giúp nàng.”

“Cám ơn nàng.” Trong ngực nghẹn lại, Thiên Âm hít sâu một hơi, dè nén chua xót trong lòng. Quay đầu lại nhìn về hai tròng mắt trong trẻo đơn thuần của U Nhu, nàng khẽ nở nụ cười.

“Nàng không cần khách khí như vậy đâu.” Nàng ta vỗ vỗ ngực giọng điệu đầy kiên định, đột nhiên giống như ra điều gì, nói thêm “Chỉ cần không phải Viêm Kỳ ca ca, ta đều giúp nàng.”

Thiên Âm phì cười, “Nếu như là y thì sao?”

“Không thể nào!” U Nhu kinh hoàng đứng bật dậy, trên mặt đều là hoảng loạn, “Nàng thực sự thích Viêm Kỳ ca ca? Nhưng ... Nhưng tiên ti bọn họ đều nói, nàng thích người kia mấy trăm năm rồi mà, nàng biết Viêm Kỳ ca ca lâu như vậy sao?”

“Yên tâm không phải y, Viêm Kỳ ca ca của nàng vẫn là của nàng thôi.” Nhìn bộ dạng luống cuống của nàng ta, đột nhiên không muốn trêu cô nương này nữa. “Ta đối với y không có tâm tư đó”.

“Nhưng Viêm Kỳ ca ca tốt như vậy, vì sao nàng lại không thích?” Nàng tò mò hỏi.

Đôi mắt Thiên Âm trầm xuống, thì thào nói, “Trong lòng có người, đương nhiên sẽ không chứa thêm được nữa.”

“Thế nhưng... bây giờ nàng không có tâm tư đó, không có nghĩa sau này cũng...”

“Sau này...” Đáng tiếc từ lâu nàng đã không có sau này nữa rồi, nàng kéo tay nàng ta, vẻ mặt thoải mái mở miệng, “Yên tâm, nhiều lắm nửa năm, nửa năm sau... dù thế nào, ta sẽ trả Viêm Kỳ lại cho cô.”

“Nàng nói thật chứ?” U Nhu vui vẻ, hai mắt sáng lên nhìn nàng.

Thiên Âm gật đầu khẳng định.

“Vì sao?” Nàng có chút hoài nghi.

Thiên Âm cười, “Nguyên thần của ta đã bị tiên trận đả thương, lâu nhất cũng chống đỡ không nổi nửa năm nữa. Cho nên, dù là chuyện gì, ta cũng sẽ không thể trở thành trở ngại giữa nàng và Viêm Kỳ được.” Nửa năm sau, nếu thực sự có tâm tư đó với y, nàng cũng không tránh được thiên mệnh.

Nàng ta không trả lời, vẻ mặt đầy xấu hổ, một tay chống đầu, nhìn nàng đang vô cùng lãnh đạm, “Ta thực sự càng lúc càng tò mò, người nàng thích rốt cuộc là ai?”

Một bóng hình hiện lên từ đáy lòng, không khỏi nhói đau, “Người ta thích... là người tốt nhất trên thế gian này”.

“... Tại sao nàng lại muốn gả cho Viêm Kỳ ca ca?” U Nhu tò mò hỏi. “Người kia không cần nàng sao?”

Thiên Âm khẽ cười một tiếng, lắc đầu.

“Y thích người khác?”

Nàng lại lắc đầu.

“Y... Không phải là đã về cõi tiên chứ?”

“Dĩ nhiên không phải!”

“Vậy thì vì cái gì?”

Sắc mặt Thiên Âm hơi trầm xuống, bắt giác sờ lọ thuốc bên người “Bởi vì... không xứng...” Bởi vì nàng không xứng, không xứng để y đối xử tốt với nàng, bởi vì nàng không có thời gian báo đáp lại cho y.

U Nhu nghe được mơ hồ, trong mắt càng đầy ý nghi hoặc, nhìn Thiên Âm một cái, đột nhiên hai mắt mở to, kinh hoàng, “Nàng.... không lẽ nàng thích thái tử điện hạ?”

Thiên Âm sững sốt, nhìn nàng hô to gọi nhỏ, chẳng biết cô nàng này đã nghĩ đi tới nơi nào rồi.

“Thế nhưng... Thái tử sắp cưới Phượng Minh tiên tử, vậy nàng chẳng phải là... vĩnh viễn không có cơ hội sao?” Ánh mắt nàng trầm xuống, nhìn Thiên Âm càng thêm thương cảm, phút cuối cùng lại dùng ngữ khí tràn đầy tiếc nuối, “Thiên Âm, nàng thật đáng thương”

Thiên Âm lắc đầu bất đắc dĩ, gần từng chữ một, “Ta có thể thích bất kì kẻ nào nhưng Diễm Kỳ tuyệt đối không thể”.

63. Chương 064

Ngày tháng dường như ngừng lại, yên lặng bình thản như không cảm giác được dòng chảy của thời gian. sau khi quay lại thiên giới, trước đây nàng luôn cảm thấy không đủ thời gian, thoát khỏi những khổ kiếp này, nàng sợ thời gian quá ngắn, không đủ lưu lại những ngày bình an.

Nhưng bây giờ mỗi một ngày trôi qua lại giống như thiên trường địa cửu. Nàng biết rõ, đây là khổ kiếp nàng tự dành ỉn. Không vượt qua được sẽ chỉ có thể chịu gày vò trong đó.

Cho đến khi gặp lại Linh Nhạc.

Nàng cảm giác như đã qua một thế kỷ, nhưng vẫn không dám khẳng định người trước mặt, có phải là ảo ảnh của bản thân mình hay không. Y gầy quá, tóc cũng dài ra không ít, dài tới đất. Y phục trên người cũ nát không chịu nổi, nhưng vẫn có thể nhận ra, đó là bộ đồ ngày đó nàng làm cho y.

“Ta tìm được nàng rồi.” Y cười với nàng, mang theo vui mừng cửu biệt tương phùng, giang hai tay bước từng bước tới.

Nàng như thể dùng hết sức lực, mới kìm nén kích động muốn chạy tới ôm y. Muốn cong khoe môi để cười với người đó, nhưng lại phát hiện ra chỉ động đẩy môi thôi cũng khiến lòng như xé nát.

Tay y mơn trớn khuôn mặt nàng, thận trọng, như cầm bảo vật hiếm thế, “Xin lỗi, là ta tới muộn, khiến nàng phải chịu uất ức, nàng đừng trách ta, có được không?”

Vẫn những lời thân thiết như thế, vẫn thái độ như thế, nụ cười như ngày xưa, thậm chí không có chút nào hoài nghi, chỉ đầy tự trách. Nàng cứ nghĩ, như thế y cũng không muốn biết nàng đã gả cho người rồi, nếu không, sao trong đáy mắt đó ưu thương lan tràn như sắp vỡ.

Nàng thà rằng y cứ lớn tiếng mắng nàng, chỉ trích nàng, hận nàng tận xương, hoặc là một kiếm giết nàng, tất cả so với sóng yên biển lặng lúc này đều tốt hơn.

“Ta thật ngốc, nên nghĩ đến chuyện nàng có thể sẽ tới Thiên giới, sao lại có thể ở hạ giới tìm nàng ba năm”. Y nhẹ nhàng vén những sợi tóc rũ bên thái dương nàng. Ánh mắt chuyên chú, khiến nàng muốn khóc thật to, nói hết tất cả những uất ức trong lòng.

Nhưng nàng không thể.

“Linh Nhạc, tất cả đều là thật.”

“Chúng ta về trước đã”. Y khẽ nói, nhẹ nhàng như sợ đánh thức điều gì.”Trở về nhà tranh của chúng ta, hoặc là về Thanh Vân cũng được. Ta sẽ bảo vệ nàng thật tốt, nhất định sẽ thế. Nàng lại tin ta một lần nữa, được không?”

“Linh Nhạc, ta đã gả cho Viêm Kỳ rồi.” Nàng như thể phải dùng toàn bộ sức lực tự khắc chế bản thân mới không buột miệng câu đồng ý.

“Không phải sự thật.” Y đột ngột tiến lên ôm lấy nàng thật chặt, giống như muốn đem nàng vùi vào lòng.”Ta biết nàng có nỗi khổ tâm, nàng là vì Thanh Vân phải không? Vì sự phụ đúng không? Nàng nói đi, chỉ cần nàng nói ta sẽ tin, chỉ cần nàng nói, ta sẽ đoạt nàng về mà”.

Móng tay bấm chặt vào lòng bàn tay, nàng chỉ có thể nắm thật chặt, mới không để mặc bản thân, ôm lấy người trước mắt, để khóc thật to, xin y mang nàng đi, từ bỏ tất cả.

Trong tam giới, sẽ không có ai có thể đối tốt với nàng như vậy, có thể tin tưởng nàng không điều kiện, không lí do, không nguyên tắc như thế! Nàng rất muốn ích kỷ một lần, một lần có thể ích kỉ không quan tâm, không để ý.

Rốt cục nàng vẫn kìm nén được, y đối với nàng càng tốt, nàng càng phải khiến y chết lòng. Nàng không phải là người có thể bên cạnh y, ngay cả mình có thể sống bao lâu cũng không biết, nàng sợ nếu mình đối với y càng tốt, tương lai y sẽ càng chịu nhiều khổ đau. Thay vì tương lai khiến y cả đời cô độc, không bằng bây giờ khiến y tuyệt vọng.

“Linh Nhạc, ta đối với đệ cho tới bây giờ chỉ có cảm kích thôi.” Nàng hít sâu mấy hơi, để mình có thể nói chuyện bình thường.

Thân hình trước mặt thoáng cứng lại, y lùi lại một bước, nhìn về đôi mắt đậm mạc của nàng

“Đối với đệ, ta chưa từng có cái gọi là tình yêu nam nữ.”

Y biến sắc, trăm nghìn loại tâm tình luân phiên thoáng hiện, cuối cùng ánh mắt đó chăm chú nhìn nàng chằm chằm, “Sư tỷ, nàng đang đuổi ta đi sao? Nhưng xin nàng đừng dùng cái cố nầy được không? Nàng có thể dùng bất kì cách nào, nhưng đừng dùng cách nầy, cho dù là giả, nhưng vẫn là một lý do đau lòng”.

“Đệ cho rằng đây là một cái cố sao?” Nàng nhìn thẳng vào mắt y, kìm nén run rẩy, trong mỗi câu mỗi chữ, “Đệ là người tốt, trên đời nầy, không ai có thể đối xử tốt với ta như đệ, ta cứ nghĩ ở cùng với đệ là cách hồi báo tốt nhất, nhưng... Ta không muốn lừa đệ nữa, cho nên ta đã trở về, gả cho Viêm Kỳ”.

“Không, nàng gạt ta.” Y lắc đầu rất mạnh, nói cho nàng nghe, cũng như nói là cho chính mình, “Nàng không muốn liên lụy ta nên mới muốn đuổi ta đi, đúng không?”

Vẻ đau đớn trên mặt y rõ ràng như vậy, nàng lại vẫn phải từng đao từng đao đoạn tuyệt tất cả, “Linh Nhạc, ta chưa từng thích đệ.”

“Vậy nàng thích ai? Đại ca sao? Hay là Viêm Kỳ.” Y nghiêm mặt, nắm lấy tay nàng càng chặt: “Thiên Âm, đừng gạt ta, không phải họ đúng không? Ta không tin, ta biết trong lòng nàng họ không là gì cả. Nói cho ta biết đi, người trong lòng nàng là ai?”

“Đệ cần một đáp án sao?” Thiên Âm ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt y, “Người trong lòng ta, dù đệ cố gắng thế nào đi nữa cũng vẫn kém hơn người ấy. Dù pháp thuật của đệ cao đến đâu, ngộ tính cho dù tốt, vẫn kém hơn người ấy.”

Linh Nhạc cứng đờ, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch, từng bước lui về sau, trong mắt mang theo nét kinh ngạc và hoảng hốt nhìn nàng, ngay cả thân hình cũng bắt đầu run rẩy, “Nàng nói... Là sư phụ...”

64. Chương 065

065

Thiên Âm không trả lời, nàng sợ mình không nhìn được mà bật khóc, cố gắng hết sức không dời tầm mắt, nhìn từng tia sáng vỡ vụn trong mắt y, biến thành tro bụi.

Như thể rất rất lâu sau, y mới xoay người, thất hồn lạc phách, mỗi bước đi như đang dẫm lên mũi dao, lão đảo rời xa.

Cho đến khi không nhìn thấy bóng dáng ấy nữa, Thiên Âm mới cho phép mình suy sụp, ngã ngời trên mặt đất. Mỗi lần hít thở giống như kim châm, đâm tới tâm chết lặng. Nàng chỉ có thể không ngừng tự nói với mình, mình làm đúng, không sao đâu, không đau, nàng chỉ làm chuyện cần làm thôi mà. Chỉ có như vậy, sau khi nàng rời đi, y mới có thể sống thật tốt, nàng nên vui vẻ mới đúng.

“Đau khổ như vậy, sao còn muốn nói thế?” Không biết từ lúc nào Viêm Kỳ đã xuất hiện sau lưng, nâng Thiên Âm từ trên mặt đất dậy, thở dài một tiếng, “Lại còn kéo cả sư phụ mình vào, cô không sợ y trách cô đại nghịch bất đạo à.”

Thiên Âm trầm mặc, cắn răng nén khóc, “Chỉ như vậy, y mới tin. Thanh Vân ta từ trước đến nay đều nhất sư nhất đồ, chuyện đó cũng không phải là chưa có tiền lệ. Linh Nhạc kính trọng sư phụ nhất, cho nên ta chỉ có thể làm vậy mới khiến y chết lòng.”

“Không chỉ khiến y chết lòng đâu.” Viêm Kỳ lắc đầu, “Cô làm vậy còn làm y tuyệt vọng, làm tổn thương y cũng là tự cô làm tổn thương chính mình.

Cái này nàng tự biết, chỉ là....”So với đau đớn lâu dài, không bằng một lần hoàn toàn tuyệt vọng. Y sẽ sống tốt thôi, ta vốn đã không cách nào hồi báo được, cần gì phải thêm hi vọng, bây giờ, điều duy nhất ta có thể làm cho y chính là rời y càng xa càng tốt.

“Aiz!” Viêm Kỳ thở dài một tiếng, “Nếu đã quyết định như vậy, ta cũng không tiện nói gì. Chỉ là kẻ phải chịu phần nộ của tên tiểu tử kia lại là ta.”

Thiên Âm quay đầu lại, lúc này mới phát hiện ra, trên mặt Viêm Kỳ không biết lúc nào xuất hiện một vết xanh tím, thân hình cũng không giống như bình thường “Huynh...”

“Đã nhìn ra?” Viêm Kỳ cười, chỉ chỉ hướng Linh Nhạc vừa rời đi, “Tiểu tử kia vừa đến, cũng không quan tâm ta giải thích thế nào, động thủ ngay lập tức, ta quen y lâu như vậy, cũng chưa từng thấy y ra tay ác đến thế. Ta không đỡ được rồi, không hổ là đệ tử của Thanh Vân cô.”

“Viêm Kỳ, xin lỗi.”

“Cô không cần phải nói vậy.” Y khoát tay áo nói, “Đây không phải là lỗi của cô, ai bảo ta quen biết hai người làm gì. Huống hồ cô nghĩ cách y xa một chút, đoạn tuyệt tâm tư của y, sợ rằng sự tình cũng không thể như ý cô mong muốn.”

Thiên Âm nghi ngờ ngắc đầu.

Viêm Kỳ sờ sờ đầu nàng, “Vừa rồi thiên quan đến truyền hai chúng ta đi thiên cung tham gia Thiên yến, cho nên...” Nàng sẽ phải gặp lại Linh Nhạc, cho dù có không muốn bao nhiêu đi nữa.

“Thiên Âm, hôn sự của chúng ta, là thiên mệnh nhân duyên do thiên đế ban thưởng, vốn phải trở về thiên cung tạ chỉ, như vậy chỉ là chuyện sớm hơn mà thôi. Cô...”

“Ta không sao.” Nàng ngắt lời, nàng đã sớm quyết định rồi, cho dù gặp Linh Nhạc, cũng không thể thay đổi. Bây giờ, nàng chỉ nghĩ đến một điều duy nhất, phải hết sức bảo vệ được Thanh Vân. Linh Nhạc là đệ tử của Thanh Vân, nếu như y thực sự hận nàng, thì với bản tính của y, cũng sẽ không đứng nhìn Thanh Vân bị ức hiếp.

Cho nên... Chỉ cần nửa năm sau, hết thảy sẽ tốt thôi. U Nhu Viêm Kỳ sẽ thành đôi, Linh Nhạc cũng sẽ sống thật tốt, mà nàng... Cũng sẽ tốt thôi.

65. Chương 066

066

Tiên nhạc du dương, nhưng nghe lại chẳng thấy tâm tình tốt hơn, chẳng biết từ lúc nào, thiên cung trong lòng Thiên Âm chỉ là nơi lạnh lẽo xa xôi, ngồi ở rất xa cũng cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, khắc vào xương tủy.

Từ phía trên cao kia, dù nàng cố giả vờ đến mức nào, vẫn là có thể cảm nhận được ánh mắt ám áp nóng rực từ đó. Nàng biết là Linh Nhạc, từ khi bắt đầu khai yến y đã không nói gì, chỉ tự mình uống rượu, từng chén rồi từng chén, như không dừng lại được.

Nàng chỉ có thể ép buộc bản thân không được nhìn về phía ấy, không nhìn tới, mới có thể không nghĩ tới.

“Tổ Văn thiên phi tinh thông âm luật, một khúc này, mới biết lời đồn không phải là giả.” Vừa dứt lời, chúng tiên đều tán thưởng, Phượng Minh từ phía sau chiếc đàn cổ chậm rãi đứng lên, ý cười dịu nhẹ, ngồi về bên cạnh Diễm Kỳ. Thiên Âm thế mới biết, tiên nhạc vừa tấu là nàng ta.

“Phượng tộc trời sinh thiện nhạc, không ngờ thiên phi lại càng tinh thông, có thể nói là đệ nhất Thiên giới rồi.” Lại có tiên nhân khen.

Phượng Minh chỉ là gật đầu đáp lễ, cũng không sửa lại xưng hô của đối phương, đoan trang thành thạo. Thiên yến lần này vốn là để tuyên bố hôn sự của Diễm Kỳ và Phượng Minh, chúng tiên cũng vui vẻ sớm gọi nàng một tiếng thiên phi. Chỉ là Diễm Kỳ bên cạnh, lại nhú mày.

“Lời này của Thượng tiên sai rồi, muốn nói thiện nhạc của Thiên giới, nào chỉ có Phượng tộc thôi.” Đột nhiên có tiên nhân đứng lên phản bác, giọng điệu vô cùng chắc chắn “Duyệt Đức thiên quân năm đó, một khúc bách hoa sát, chậm có thể thúc giục vạn vật, nhanh có thể giết địch giành thắng, đó mới là thể gian tuyệt khúc.”

Tiên nhân đối diện cười ha ha một tiếng, “Tiên hữu nói đúng, đáng tiếc sau khi thiên quân mất, không có ai có được công lực như vậy, xứng với hai chữ “tuyệt khúc” này.”

Hàm ý trong lời nói của y, khiến nhiều người cười vang.

Tay Thiên Âm nắm chặt, ngực như bị người ta rạch ra đau nhức. Trên tay đột nhiên nóng lên, ngẩng đầu lại thấy Viêm Kỳ nhẹ cau mày nhìn nàng, vài phần lo lắng. Nàng hít sâu một hơi, lắc đầu. Tự nhiên lại thấy mình buồn cười, vừa rồi, chỉ vì một câu của người ta thôi mà động khí.

“Người hồ ngôn gì thế hả? Ai nói là tuyệt khúc.” Đột nhiên giọng nói tức giận vang lên, Thiên Âm ngẩng đầu, thấy U Nhu tức giận đứng dậy, không ngờ nàng ấy cũng tới đây. U Nhu chỉ vào tiên nhân vừa mới nói kia, thở phì phì: “Duyệt Đức thiên quân tuy đã qua đời, nhưng người vẫn còn đệ tử, sao biết được nàng không thể làm tốt hơn?”

Tiên nhân kia sửng sốt, quay đầu nhìn về phía Thiên Âm bên cạnh, cười lại càng thêm thâm ý: “Ồ, U Nhu công chúa khẳng định như vậy, là cho rằng truyền nhân của Thiên quân, có tài nghệ xuất sắc hơn thần phi nữa sao?”

“Cái này...” U Nhu nghẹn lời, quay đầu lại nhìn Thiên Âm một lát, lại nhìn về hướng Phượng Minh ngồi phía trước, vẻ mặt khó xác định, nhưng vẫn buộc lòng phải nói: “Tuy rằng không thể so với thiên quân, nhưng so với thiên phi...”

“Nhu Nhi!” Viêm Kỳ lớn giọng ngắt lời U Nhu, nàng tuổi còn trẻ không hiểu những chuyện này, không biết rằng chỉ cần bất cẩn một chút thôi sẽ bị đối phương lấn lướt.

“Viêm Kỳ ca ca...” U Nhu bị tiếng hét dọa sợ, nàng không nhịn được mà lên tiếng nói giúp thôi, kết quả là lại bị khiển trách, mũi chua xót, mắt cũng dần ngấn lệ.

“Còn chưa chúc mừng chuyện mừng tân hôn của tinh quân.” Vị tiên nhân kia vẫn không tha, chuyển hướng người bên cạnh Viêm Kỳ, ý châm chích rõ ràng: “Nghe nói phu nhân là cao đồ của Duyệt Đức thiên quân, sao không thi triển sở học, để mọi người được mở rộng tầm mắt?”

“Thượng tiên nói quá lời.” Viêm Kỳ cười đáp lại, khách khí nói: “Nội nhân* mấy ngày gần đây sức khỏe không tốt, lần sau nếu có cơ hội sẽ biểu diễn cũng không muộn.” Vừa nói vừa cố ý ôm vai Thiên Âm bên cạnh.

*nội nhân (nội thị): chỉ vợ một cách lịch sự.

Thiên Âm tất nhiên biết y vì mình giải vây, khẽ tựa vào ngực y. Phía xa bỗng vang lên tiếng tách, giống như tiếng đồ vật bị bóp vỡ....

Sau đó lại là giọng nói hốt hoảng của tiên tỳ: “Nhị diện hạ, cái chén của ngài!”. Nàng không ngẩng đầu lên, làm như không thấy.

“Chỉ là để lệnh phu nhân thi triển tài nghệ thôi mà, có cần phải bảo vệ như vậy không?” Lời của tiên nhân kia càng mang theo vẻ trêu chọc.

Viêm Kỳ lại cười càng tươi, khẽ vuốt vài sợi tóc của người trong lòng, đôi mắt như tràn đầy tình ý: “Ai bảo nàng là thê tử của ta, đương nhiên sẽ phải che chở hết thảy cho nàng rồi.” Y nói xong thì nhìn thẳng về phía tiên nhân trước mặt: “Thượng tiên, ngài nói có đúng không?”

Tiên nhân run lên, nghe ra ám chỉ khiêu khích trong lời nói đó.

“Tinh quân và phu nhân, thật là phu thê tình thâm.” Hấn lẩm bẩm trả lời, chúng tiên nhân xung quanh cũng bắt đầu nói cười khách khí, Viêm Kỳ cũng không phủ nhận, buông Thiên Âm trong lòng ra, tươi cười đáp lại. Đôi mắt nhìn sang bên kia thì sửng sốt, mày cau chặt, dưới chân khẽ nhích một bước, như muốn

chạy đi. Thiên Âm nhìn theo ánh mắt y, thấy U Nhu bên kia vẻ mặt đầy uất ức, thậm chí nước mắt cũng từng giọt từng giọt rơi xuống.

Nàng lại thấy trong lòng đau đớn, mở miệng muốn nói, nhưng nàng ấy lại đột nhiên ngẩng lên, tròng mắt liếc nàng, không ngờ, lần đầu tiên, trong đáy mắt nàng ấy lại là hận ý. Rốt cục nàng cũng không nói được gì, chua xót càng tăng lên.

“Thanh vân sơn tuyệt kỹ, ta cũng muốn biết một chút.” Thấy trò khôi hài này đang dần bình ổn, Phượng Minh như thể vô tình thêm một câu. Cả hội trường lại trở nên yên tĩnh, nàng ta cười dịu dàng nhìn về phía Thiên Âm :”Ta luôn rất thích ca vũ, nhưng lại không có duyên phận gặp được Duyên Đức Thiên quân, Thiên Âm muội muội, không biết muội có thể giúp ta mở rộng tầm mắt không.”

Thiên Âm sửng sốt, ngẩng đầu nhìn Viêm Kỳ bên cạnh, dường như y không nghe được lời của Phượng Minh, vẻ mặt đau lòng nhìn về phía U Nhu, nàng than nhẹ một tiếng, nhìn thẳng về hướng Phượng Minh: “Nàng muốn sao?”

Chỉ ba từ đó, lãnh đạm không chút tâm tình, khéo miệng Phượng Minh giật một cái, chẳng biết tại sao, nghe thấy lời đó, nàng lại không dám xác định.

66. Chương 067

067

“ Phượng Minh đủ rồi” Diễn Kỳ thấp giọng nói một tiếng, giọng điệu còn mang theo vài phần trách cứ. Phượng Minh từ nhỏ vốn nhu thuận hiền lành, lại biết rõ Thiên Âm vốn không tinh thông mấy thứ đó, nếu cứ như vậy đứng là hơi quá đáng.

Phượng Minh bị giọng nói của Diễn Kỳ làm giật mình, nhưng vẫn hạ quyết tâm, sắc mặt âm trầm từ từ khôi phục lại vẻ ôn hòa, cười cười nói: “ Vậy không biết Thiên Âm muội muội có đồng ý thực hiện giúp ta tâm nguyện này không?”

“ Phượng Minh!” Diễn Kỳ sửng sốt vội vàng gọi.

Thiên Âm nắm chặt chiếc chén nhỏ trong tay, chậm rãi đứng dậy. Bên tay cầm Xích Cơ, đưa mắt nhìn một vòng xung quanh rồi chậm chậm bước ra giữa, vừa đi vừa nói: “ Về phần ca hát tấu nhạc, ta trước giờ vốn không tinh thông, nhưng mà nếu là múa, ta cũng có thể biểu diễn một khúc..... Vô Ưu vũ”.

Ngoài tưởng tượng, sắc mặt Phượng Minh bỗng bừng trắng bệch.

Thiên Âm có thể cảm giác được khi nàng nói lời này, ánh mắt phía kia cũng nóng rực ưu thương. Trước mắt giống như tái hiện lại khoảng thời gian ấm áp hạnh phúc trong căn nhà tranh nhỏ ngày ấy, nàng nắm lấy đôi tay ấm áp của y nói: “ Nếu đệ thích, sau này ta sẽ thường xuyên biểu diễn cho đệ xem, xem tới chán thì thôi.”

Thế nhưng nàng vẫn không thực hiện được.....

Điệu múa này nàng đã từng toàn tâm toàn ý múa vì y, bây giờ cũng là điệu múa ấy nhưng đã không còn cảm xúc như xưa nữa.

Bước chân nhẹ nhàng, trong ánh sáng bỗng bồng bềnh mờ ảo, nàng cùng Xích Cơ như hòa làm một, cảnh tượng giữa sân huyền ảo như một bức tranh. Vô Ưu vốn là một thần khúc, điệu múa làm vạn vật bồng bềnh. Mặc dù Thiên Âm không còn tiên lực, nhưng chỉ bằng một điệu múa cũng khiến cho người xem cảm giác như trăm hoa tung bay hòa cùng tiếng hạc kêu thánh thót. Dường như thiên địa vĩnh hằng tất cả đều chìm đắm trong điệu múa. Không gian nhất thời không có một tiếng động, chỉ còn tiếng nhạc múa bồng bềnh, áo gió phất phới tung bay, một người, một quạt hòa thành một.

Nàng dùng hết toàn lực để múa, mà trong ánh mắt ảm đạm của Linh Nhạc vẫn không hiện ra tia gọn sáng. Giống như người đã mất đi linh hồn, ngoại trừ hành động bưng ly rượu lên rồi hạ xuống, y không còn bất kì hành động nào khác.

Diễn Kì nhìn bóng hình người dưới sân như thôi miên, trong đầu có cái gì đó như nổ tung lên, nghi vấn bất ngờ nảy ra, hoảng loạn lục tung trí nhớ lên tìm kiếm, cuối cùng y ngăn người, điệu múa này.....

Bóng dáng nhỏ nhắn như ẩn như hiện say sưa múa dưới sân kia, cũng giống như bóng hình trong lòng y vẫn luôn khát khao tìm kiếm. Nháy mắt, y quên cả hô hấp, trong lòng như sông cuộn biển gầm, đầy hỗn loạn. Bất giác y nắm chặt lấy cánh tay Phượng Minh, giống như muốn ổn định lại tâm tư chính mình.

Không thể như thế.....Không thể nào, y hoảng loạn.

Phượng Minh bên cạnh cũng cảm thấy không ổn, trên mặt không một tia máu.

Điệu múa kết thúc, không khí xung quanh vẫn không có một tiếng vang.

Thiên Âm quay trở lại chỗ ngồi thì không thấy Viêm Kì đâu cả, nàng ngẩng đầu nhìn về phía bên phải, quả nhiên U Nhu cũng không còn ngồi đó.

“ Không hổ là thần khúc Vô Ưu.....” Một lúc sau đám người trong toàn trường mới có phản ứng lại. Nếu như lúc đầu đa số đều mang vẻ mặt châm chọc khinh miệt thì bây giờ chỉ biết cúi đầu tặc tác.

“ Duyên Đức thiên quân không hổ là chiến thần đứng đầu thiên giới. Ngay cả đồ đệ cũng.....”

“ Danh sư xuất cao đồ a! Ta đây là lần đầu tiên được chiêm ngưỡng một vũ khúc như thế đấy, thật đáng kinh ngạc. Ngay cả ở Thiên Kì ngày đó cũng..... Ách..... Ha ha.”

“Ta thì không phải lần đầu tiên thấy, lần trước, phải rồi....hình như là.....” Một vị tiên nhân thì thào như nghĩ ra gì đó.

Thiên Âm vẫn từ từ quay về chỗ ngồi, cầm một chén rượu lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm, nhìn chỗ ngồi còn trống bên cạnh, đáy lòng xuất hiện cảm xúc nói không lên lời.

67. Chương 068

068

Vô tình ngẩng đầu, vừa vặn chạm vào ánh mắt của Linh Nhạc, nhưng ánh mắt đó đã không còn ảm áp nhìn nàng như trước mà chỉ chậm rãi lướt qua chỗ ngồi còn trống bên cạnh nàng, mày khẽ nhíu chặt, y đột nhiên đứng phắt dậy.

Nàng hoảng hốt, y nhìn chỗ ngồi còn trống bên cạnh mình, lúc đầu là đau lòng, về sau thì phẫn nộ. Đột nhiên lại xoay người bước đi, bộ dáng đầy tức giận.

Y muốn làm gì? Không phải y cho rằng Viêm Kì bỏ rơi nàng mà tức giận chứ? Nàng càng hoảng hốt, bật người chạy theo hướng y vừa đi, Linh Nhạc, đệ nhất định không được làm việc gì ngốc nghếch đâu.

Yến tiệc lại khôi phục vẻ náo nhiệt ồn ã như trước, cũng không ai chú ý tới một vài người đã rời đi.

“ Đúng rồi, ta nhớ rồi.” Đột nhiên một vị tiên nhân cao giọng nói ra, “ Ta đã nói mà, khúc Vô Ưu vũ này sao lại quen vậy chứ, thì ra một ngàn năm trước Thiên Âm công chúa đã từng múa khúc này tại Dao Trì tiên hội.”

Choang! Cái chén trong tay Diễn Kì bất chợt rơi xuống đất, vỡ vụn. Lời nói này giống như một tia sét đánh thẳng vào đầu y, y vội vã hỏi vị tiên nhân vừa nói.

“ Người xác định, một ngàn năm trước nàng ấy đã từng múa qua khúc Vô Ưu này ở Dao Trì tiên hội ư?”

Vị tiên nhân kia sửng sốt, không hiểu vì sao y lại kích động như vậy, nhưng vẫn theo quy củ đáp: “ Bẩm thái tử điện hạ, thần xác định. Lúc ấy Thiên Âm công..... Nàng ấy vẫn còn là một tiểu hài tử vốn là không nên tham gia những loại tiên hội như thế nhưng nàng lại nghịch ngợm trộm tới, sau đó Thiên Đế còn nổi giận một trận làm cho các tiên nhân tham dự yến hội ngày đó cũng không dám nhắc tới chuyện đó nữa.”

Diễn Kì lão đảo lùì từng bước về phía sau, loạng choạng giống như bị một lực nào đó mạnh mẽ đánh thẳng vào ngực. Là nàng ấy, thật sự là nàng ấy, người con gái mà y giữ trong lòng một ngàn năm trước, hóa ra lại là nàng ấy!

Thì ra y ngay từ đầu đã nhận sai người.

Quay phắt đầu nhìn về chỗ ngồi xa xa nhưng ở đó đã không còn bóng dáng nàng. Đột nhiên lòng y khủng hoảng, mọi thứ dường như bị đảo lộn hết cả, xoay người bước đi, y cũng không biết phải thế nào nữa, cứ như vậy mà bước đi. Trong lòng cô quạnh trống vắng, lúc này y chỉ muốn được nhìn thấy nàng ấy, như thể tìm được nàng mới có thể che lấp được nỗi vắng vẻ trong lòng.

“ Thái Tử?”

Diễn Kì đột nhiên rời khỏi khiến cho các tiên nhân đều sửng sốt, kì thật yến hội hôm nay là do Thái tử cùng thiên phi tương lai đứng ra tổ chức, hiện tại chủ gia đột nhiên bỏ đi, mọi người không khỏi hai mắt ngơ ngác nhìn nhau, rồi đồng loạt hướng về phía vị chủ thượng còn lại, Phượng Minh.

Phượng Minh ngồi yên tại đó, không có ý định lên tiếng giải thích điều gì nhưng bàn tay thì nắm chặt cái chén, run run.

68. Chương 069

069

Linh Nhạc rời đi, Thiên Âm vội vã đuổi theo nhưng vẫn không tìm thấy bóng dáng y. Trong lòng vô cùng bối rối, chỉ sợ lỡ may y lại làm ra chuyện gì rồi bị trách phạt thì sao. Nghĩ như thế, nàng càng hoảng loạn vội vã hơn.

Đi được một đoạn thì nghe thấy tiếng tranh luận gay gắt, nàng căng thẳng chạy về hướng đó, hai người phía xa quả nhiên là Viêm Kì và U Nhu. Nàng nhất thời nhẹ nhàng thở ra, không phải Linh Nhạc là tốt rồi, đang muốn quay trở về yến hội lại bất chợt bị câu nói của U Nhu làm cho dừng bước.

“ Ta hận nàng ấy!” U Nhu nước mắt giàn dụa, ánh mắt đầy vẻ không cam lòng và uất ức: “ Ta biết không nên như thế nhưng ta thật sự hận nàng ấy. Vì sao.....vì sao nàng ấy có thể ngồi bên cạnh huynh, vì sao huynh lại đối xử với nàng ấy tốt như thế? Huynh phải là của ta, là của ta!”

“ U Nhu.....” Viêm Kì lau đi những giọt nước mắt trên mặt nàng, lúc này chỉ biết cố gắng trấn an nàng ấy mà thôi.

“ Viêm Kì ca.....” Nàng lại khóc lớn hơn, “ Nghĩ tới huynh gọi nàng ấy là phu nhân, ta vô cùng đau lòng. Biết không phải là sự thật, nhưng ta vẫn thương tâm. Vì sao lại là huynh, vì sao nàng ấy lại muốn cướp huynh của ta.”

“ U Nhu, việc này không phải lỗi của nàng ấy.”

“ Vậy đó là lỗi của ai? Là của ta sao?” Hận ý trong mắt U Nhu hiện lên rõ ràng, gần từng câu: “ Vì sao nàng ta phải trở lại, vì sao phải trở về Thiên giới chứ? Nếu nàng ta không trở lại thì tất cả mọi chuyện cũng sẽ không xảy ra rồi.”

Thiên Âm giạt mình, bước chân chậm chạp lùi từng bước. Đúng vậy, vì sao nàng phải trở về? Vì sao phải trở về nơi đây chứ? Ngay từ đầu nàng đã là một người không được hoan nghênh ở nơi này mà.

“ Nếu nàng ấy không ở đây thì thật tốt, nếu cho tới bây giờ không trở về thì có phải rất tốt không?”

Nếu cho tới bây giờ nàng không hề tồn tại, nếu nàng ngay từ khi còn là phạm nhân đã hồn phi phách tán, hồn vía lên mây, có phải tất cả mọi người sẽ đều vui vẻ mà sống hay không. Viêm Kỳ có thể cưới U Nhu, Linh Nhạc có thể vô ưu vô lo mà sống, có lẽ.....nếu nàng không trở lại sự phụ cũng có thể sống lại.

Thật ra nàng chỉ muốn an an ổn ổn mà sống thôi, không hy vọng xa vời gì cả, cho dù chỉ là nửa năm cũng tốt lắm rồi. Nhưng hiện tại nàng bất chợt hiểu ra, bản thân nàng còn sống đã chính là một loại hi vọng xa vời rồi. Nàng lại thấy hận chính bản thân mình, vì sao còn tồn tại? Vì sao còn muốn sống thêm nửa năm nữa chứ? Có phải ... ngay từ đầu, nàng đã không nên tồn tại hay không?

“ Viêm Kỳ ca ca... Dẫn ta đi được không? Chúng ta bỏ đi thật xa, không bao giờ trở về nữa được không?” Thanh âm của U Nhu càng thêm trầm thấp, từng câu từng chữ đều giống như đang cầu xin, khiến cho lòng Viêm Kỳ rối loạn, càng khiến lòng Thiên Âm dậy sóng.

Cuối cùng.....

“ ...Được, ta mang muội đi.”

“ Thiên Âm đâu?” Một giọng nói hét lên, giống như mang theo băng giá lạnh lẽo cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người. Linh Nhạc không biết từ lúc nào đã đứng phía trước bọn họ, sắc mặt lạnh như băng đáng sợ, nhìn thẳng Viêm Kỳ, như thể ngay sau đó sẽ đem hắn ăn tươi nuốt sống.

“ Vậy còn sư tỷ của ta? Người tính thế nào hả?”

“ Linh Nhạc.....” Viêm Kỳ kinh hãi trước sự phẫn nộ của y, theo bản năng che chắn trước mặt U Nhu, lung túng nói: “ Đệ hãy nghe ta nói, sự tình không giống như đệ tưởng đâu.”

Giọng Linh Nhạc càng thêm lạnh lẽo, “ Ta tận mắt nhìn thấy, người bỏ mặc sư tỷ của ta một mình đối mặt với sự chế nhạo của chúng tiên, chịu nhục nhã. Còn người lại chạy ra đây gặp gỡ nàng ta. Người có cần ta nhắc lại cho người rõ ràng không, sư tỷ của ta mới là thê tử của người.”

“ Linh Nhạc, người hãy nghe ta nói.....”

“ Im miệng!” Y lớn tiếng đánh ngắt lời của Viêm Kỳ, tức giận càng lúc càng dâng cao, sâu trong đáy mắt lại ngập nổi bi thương, “ Sư tỷ nói.....Chưa từng yêu thương ta, nàng ấy còn nói nàng lớn tuổi hơn ta. Điều quan trọng là nàng ấy nguyện ý gả cho người...vì thế ta mới nguyện ý buông tay nàng. Bởi vì ta cũng tin tưởng, người nhất định sẽ thật tâm đối xử tốt với nàng, sẽ không để cho nàng phải chịu bất kì tổn thương đau khổ nào. Ta... ta đã thật sự cố gắng hết sức mình để quên nàng, vậy mà người....người đã đồng ý với ta sẽ thay ta chăm lo che chở cho nàng ấy. Thế nhưng hiện giờ thì sao...Người đang chăm lo bảo vệ nàng như thế này sao?”

Ánh mắt y lạnh lùng, bên cạnh lóe lên ánh sáng, một thanh trường kiếm lập tức xuất hiện trong lòng bàn tay.

Viêm Kỳ hoảng sợ, “ Linh Nhạc!”

“ Ngay từ đầu ta đã nói rồi, nếu người dám phụ bạc sư tỷ, ta sẽ cho người sống không bằng chết!”

“ Linh Nhạc, bình tĩnh...”

Viêm Kỳ vội vàng giải thích, nhưng lúc này Linh Nhạc đâu còn để tâm lắng nghe nữa, y vùng kiếm đánh tới. Một người đánh, một người thì ra sức gào to giải thích, muốn giải thích cho Linh Nhạc hiểu, cũng là muốn giải thích cho chính mình.

“ Người lại muốn cùng nữ nhân khác cao chạy xa bay, ta tuyệt đối không cho phép! Sư tỷ từng nói, nàng sợ nhất là bị người khác bỏ mặc. Ta cũng đã từng hứa với nàng, sẽ không bao giờ để nàng phải cô đơn một mình, cho dù nàng đã là người của người, ta cũng không để chuyện đó xảy ra.”

Linh Nhạc giống như bị lâm vào ma chướng, từng chiêu đánh tới như quyết tâm muốn lấy mạng đối phương, hai mắt y đỏ sẫm, không còn phân rõ được là phẫn nộ hay oán hận, chỉ có một điều hết sức rõ ràng, là sự thống khổ bi thương.

Viêm Kỳ ôm lấy U Nhu, điểm chân nhanh chóng phi thân lên không trung, bắt đầu dĩ né tránh.

Từng câu từng chữ Linh Nhạc hét ra giống như hòn đá ném thẳng vào mặt hồ vốn đang âm ỷ dậy sóng trong lòng Thiên Âm, những chuyện đã qua giữa nàng và y như lần lượt hiện về. Cố gắng trấn định tâm mình, nhất định không để bản thân bật khóc.

“Linh Nhạc, dừng tay.”

69. Chương 070

070

Dường như Linh Nhạc không nghe được thanh âm của nàng, vẫn hết sức đánh về phía Viêm Kỳ, dùng hết toàn lực muốn dồn đối phương vào đường cùng. Viêm Kỳ vô cùng khổ sở, biết hắn đã hiểu lầm nhưng không thể nào giải thích cho hắn hiểu được. Phải tận lực tránh né công kích của đối phương lại còn không thể ra tay đánh trả, bộ dạng cực kì chật vật.

“Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?” U Nhu hoang mang lo sợ, vô đầu bứt tai cũng chỉ biết sốt ruột lôi kéo cánh tay Thiên Âm.

“Đi tìm Thiên Hậu”. Thiên Âm chỉ chỉ về hướng thiên yển: “Mời ngài ấy tới giúp đỡ, nhớ đừng làm kinh động tới người khác.”

U Nhu gật gật đầu, vừa định xoay người chạy đi liền thấy Diễm Kỳ từ xa xa đi tới.

Nhìn thấy Thiên Âm, sắc mặt y liền hiện lên ánh vui vẻ, lại gần vài bước thì mới phát hiện hai người trên không trung đang đánh nhau, y thoáng sửng sốt, chân mày liền cau lại.

Y cao giọng khiển trách: “Hai người đang làm cái gì vậy hả?”

Đáng tiếc là trên bầu trời hai người vẫn đang chật vật kẻ đánh người né, không ai có ý định muốn trả lời câu hỏi này của y.

“Linh Nhạc đệ bình tĩnh một chút, hãy nghe ta nói đã!” Viêm Kỳ nhân lúc Linh Nhạc phân tâm cố gắng giải thích, “Ta và Thiên Âm không thể có khả năng, U Nhu từ nhỏ đã đi theo ta, chúng ta.....”

“Câm miệng!” Y càng thêm hung dữ, giống như không thể nghe bất kì một lời giải thích nào, “Ta chỉ biết người phụ sự tỵ, còn U Nhu...Ta không tin người không biết, nàng đã được gả cho Yêu hoàng tử, phụ quân ngày mai sẽ hạ chỉ.”

“Người vừa nói cái gì?” Viêm Kỳ run rẩy, ngẩng đầu nhìn hướng Linh Nhạc nói, ánh mắt lộ vẻ không thể tin.

Ngay cả U Nhu đứng phía dưới cũng ngây ngẩn cả người, run rẩy nhìn về phía Diễm Kỳ bên cạnh, “Thái tử điện hạ, hắn.....nói là sự thật sao?”

Diễm Kỳ nhú mày, cuối cùng nhẹ gật đầu. trong nháy mắt U Nhu dường như mất hết khí lực, ngã ngồi xuống mặt đất.

“Không.....Không thể như thế.” Viêm Kỳ mê loạn, trừng mắt nhìn Linh Nhạc lớn tiếng phủ nhận, “Đệ gạt ta, Thiên đế không thể từ hôn như thế được.”

Nói xong y dồn toàn lực đánh về phía trước. Từng đạo tiên khí sắc bén va chạm phát ra những tiếng vang lớn trong không trung. Linh Nhạc bất ngờ bị công kích né tránh không kịp, Viêm Kỳ vung kiếm tới vừa vặn Linh Nhạc cũng dương kiếm lên, cả hai lúc này dường như đều muốn đối phương phải chết.

“Linh Nhạc.....” Lòng Thiên Âm căng thẳng, nếu cứ tiếp tục đấu như thế, chỉ sợ.....

Diễm Kỳ cũng cảm thấy không ổn bèn phi thân bay lên, một tay bắt lấy Linh Nhạc một tay đỡ kiếm của Viêm Kỳ.

“ Các người gây chuyện đã đủ chưa! Dừng tay lại cho ta.”

Y vận tiên lực, toàn lực áp chế, binh khí trên tay hai người đều đồng loạt rơi xuống. Diễm Kỳ lúc này mới đem hai kẻ không bình tĩnh kéo xuống phía dưới. Linh Nhạc là bởi vì lúc trước tiên khí bị phong ấn, mà giải trừ lại chưa hoàn toàn, còn bị một lực của Diễm Kỳ áp bức, liền phun ra một ngụm máu tươi.

“ Linh Nhạc!” Ngực Thiên Âm đau đớn, nhìn không được tiến tới nắm lấy tay y: “ Đệ khỏe không?”

Ý thức y mơ hồ không rõ, ánh mắt màu đỏ sậm khế mở, in lại hình bóng của nàng trong đó. Rồi vội vàng nắm lấy tay nàng, hỗn hển nỉ non một câu, sau đó liền hôn mê bất tỉnh.

Tiếng nói của y vô cùng nhỏ, nhưng nàng lại nghe được rất rành mạch, từng chữ như khắc vào tim.

Y nói...

“ Sư tỷ, đừng sợ, nàng sẽ không cô đơn một mình.....”

Một khắc đó, nàng không thể kìm nén được nữa, nước mắt cứ tự nhiên trào ra. Nàng chỉ muốn lớn tiếng nói cho y biết, nàng không sợ. Trước kia, nàng rất sợ, bởi vì nàng từng là một người cô đơn ở thế gian, chịu từng kiếp từng kiếp khổ cực bi thảm, ngoại trừ sư phụ ra cũng chẳng có ai còn nhớ tới nàng.

Nhưng mà hiện tại.....Nàng không hề sợ, thật sự không sợ.

Nhưng mà nàng.....không có cơ hội nói cho y biết điều đó.

“ Yên tâm đi, Linh Nhạc vì vừa mới được giải trừ phong ấn, lại cường lực vận công, cho nên mới tạm thời ngất xỉu như thế, nghỉ ngơi một lúc sẽ tỉnh lại thôi.” Diễm Kỳ bên cạnh nhẹ giọng nhắc nhở.

Thiên Âm không hề quay đầu lại, chỉ hít một hơi thật sâu cố gắng áp chế những đợt sóng cuộn cuộn trong lòng xuống, suýt chút nữa thì nàng đã không thể giữ được bình tĩnh rồi.

Quay đầu nhìn về phía Viêm Kỳ, thấy y như người mất hồn ngẩn ngơ đứng đó, vì những lời nói lúc nãy của Linh Nhạc.

“ Viêm Kỳ.....”

“ Đừng nói.....” Y đưa tay ngăn chặn, thân hình lảo đảo vài cái giống như toàn bộ khí lực đã không còn, “ Đừng nói gì với ta lúc này cả.....cầu xin cô, đừng nói...đừng nói gì cả...” Y thì thào, lảo đảo bước tới đỡ U Nhu đang ngơ ngẩn dưới mặt đất dậy, hai người chậm rãi bước đi.

Từ đầu tới cuối đều không hề liếc nhìn về phía Thiên Âm dù chỉ một lần.

Nhưng mà câu nói thì thào giống như nỉ non ấy lại không hiểu sao vẫn rơi được vào lỗ tai nàng một cách rõ ràng, cũng khắc sâu vào đáy lòng trong phút chốc, làm nó lại tiếp tục rỉ máu.

“ Đừng nói chuyện với ta.....Ta sợ, ta cũng sẽ hận cô!”

70. Chương 071

071

Thiên Âm đưa Linh Nhạc trở về Thiên cung, nàng cũng không biết tại sao mình lại làm như thế, vì sao không theo Viêm Kỳ trở về Phân Hà, có lẽ là bởi vì Linh Nhạc hiện tại đang hôn mê, nàng không thể nào an tâm. Mà cũng có lẽ vì bản thân không có tư cách cùng Viêm Kỳ và U Nhu trở về.

Nhìn Linh Nhạc hôn mê trên giường, nàng đột nhiên thấy mờ mịt, con đường phía trước dường như chỉ là một mảnh u ám. Cho dù thời gian không còn nhiều, nàng cũng không biết nên đi thế nào. Vốn nghĩ rằng sẽ cô độc một mình, không ngờ lại liên lụy nhiều người đến thế.

Nàng nên làm gì bây giờ? Sư phụ, phụ quân, nói cho Âm Nhi biết, rốt cuộc con nên làm gì đây?

“Thiên Âm...” Diễm Kỳ mở miệng, lại không biết nên nói gì với nàng, lời sắp ra khỏi miệng lại chỉ nhẹ giọng an ủi, “Đừng lo lắng, một lát nữa nó sẽ tỉnh thôi, ta đã sắp xếp người đưa cô quay về Ngân Hà rồi.”

Thiên Âm lúc này mới chậm rãi đứng lên, ngoái nhìn người trên giường một cái rồi xoay người đi ra ngoài.

“Chờ một chút.” Diễm Kỳ lại kéo tay của nàng, trong mắt có một thứ tâm tình phức tạp ngay cả bản thân y cũng không thể hiểu.

“Thái tử điện hạ, còn có gì cản dận sao?”

Diễm Kỳ sửng sốt, một tiếng thái tử điện hạ này càng khiến y khó chịu và chua xót hơn nhiều lần trước kia, đáy lòng đột nhiên lại hiện ra bóng hình nàng nhảy múa bên Dao Trì, tay bắt giắc run nhẹ: “Trả lời ta một chuyện, ngàn năm trước, tại Dao trì tiên hội, có phải nàng... đã múa Vô Ưu khúc không?”

Thiên Âm chậm rãi quay đầu, nhìn ánh mắt phức tạp của y, lại nhìn về phía bàn tay đang nắm tay nàng, đột nhiên lại có chút nghi hoặc, y đang lo lắng sao? Lo lắng cái gì?

“Những chuyện này quan trọng sao?” Nàng không nhịn được hỏi, trong lòng cũng đoán ra được bảy tám phần.

“Rất quan trọng!” Y trả lời đầy nghiêm túc, từng câu từng chữ.

Nàng khẽ bật cười, thanh âm ẩn chứa vẻ quạnh hiu: “Trong lòng Thái tử điện hạ rõ ràng nhất, cần gì phải hỏi ta?”

Tay y run lên, không khỏi nhẹ buông tay, quả thực, y rõ ràng, trong đáy lòng y rõ ràng nhất. Có thể từ trước đây rất lâu, y cũng đã đoán được, cho nên y mới có thể chậm chạp không cùng Phượng Minh thành hôn. Chỉ là y không muốn thừa nhận, y không tin sự thật một nghìn năm trước, sẽ lại bị lật đổ trong chớp mắt.

Là nàng... Trước giờ vẫn là nàng.

Nàng trước đây đã sớm nói với y...

“Diễm Kỳ ca ca, ta cũng có thể múa Vô Ưu khúc, thật đó!”

“Diễm Kỳ ca ca, dao trì tiên hội, lần nào ta cũng đều đi. Trước đây phụ quân không cho ta đi, ta vẫn đi.”

“Diễm Kỳ ca ca, ta múa còn đẹp hơn cả Phượng Minh tỷ tỷ, huynh xem ta một lần có được hay không?”

“Diễm Kỳ ca ca, huynh tin ta...”

Đáng tiếc, trước giờ y đều chưa từng tin. Một lần cũng chưa từng, luôn cho rằng điều kia mới là sự thật, là y đã tự tay, vứt bỏ nàng.

“Diễm Kỳ?” Phượng Minh lờ lững kéo người đứng ngẩn ngơ giữa điện.

Diễm kỳ lúc này mới xoay người lại, hẳn không biết mình đứng bao lâu, Phượng Minh đến lúc nào, chỉ thấy đáy lòng rất loạn.

“Chàng sao một người đứng ở chỗ này? Linh Nhạc sao vậy?” Nàng nhìn về hướng bóng người đang nằm trên giường.

Diễm Kỳ không trả lời, chỉ là ngây ngẩn nhìn mặt nàng, trong đầu hỗn loạn.

Ngàn năm trước y chỉ nhớ rõ điệu múa kia, cho nên ở trong hậu viện, thấy Phượng Minh múa điệu múa kia, liền cho rằng là nàng. Lại quên rằng nàng lúc đó ngây ngô, rõ ràng là mới học được, nào có sự linh hoạt tự nhiên của người bên Dao trì.

Sai một bước, lại thêm bước bước sai, nhưng người bị thương tổn thật sự lại là người kia, nhớ lại, Thiên Âm năm đó phạm sai lầm, tám chín phần mười tất cả đều là bởi vì y. Tất cả đều do y nhận nhầm người mà ra, thế nhưng Phượng Minh...

Mấy trăm năm ở chung, tình cảm này chẳng lẽ lại là giả sao? Không, không thể.

“Diễm Kỳ ca ca?” Phượng Minh nghi hoặc hỏi.

Y lại dường như lại thấy được, năm trăm năm trước, bóng hình kia vẫn làm phiền y, luôn cười chạy về phía y. Y nhất thời không biết làm sao, không biết, y thực sự không biết làm thế nào mới tốt?

“Diễn Kỳ? Diễn Kỳ?”

“Phượng Minh...” Một lúc lâu, y mới tìm thấy âm thanh của mình, lại trầm trọng như núi, “Hôn kỳ của chúng ta... vẫn là nên để một thời gian nữa đi!”

Dứt lời, người phía sau cứng đờ tại chỗ, sắc mặt tái nhợt như tuyết.

71. Chương 072

072

Lần thứ hai thấy Phượng Minh, mặc dù trong dự liệu của nàng, nhưng thần sắc của nàng ta lại có chút ngoài dự liệu của Thiên Âm. Nàng ta sắc mặt tái nhợt, tìm không thấy một tia huyết sắc, nhẹ cắn môi dưới, mơ hồ xuất hiện dấu vết, giống như dấu ấn đã được cắn rất lâu.

“Thiên Âm...” Nàng ta cười với Thiên Âm, nhưng nụ cười không rơi vào đáy mắt, mơ hồ lộ ra tia chua xót: “Có thể nói chuyện với ta chứ?”

Thiên Âm đứng tại chỗ một lúc lâu, mới quay đầu lại mời Thiên quan đi theo nàng ta chờ, theo nàng đi. Thiên quan thấy là Phượng Minh tới cản đường, tất nhiên là không dám nói gì, cũng đành đợi tại chỗ.

Phượng Minh đưa nàng tới chỗ một cây đại thụ.

“Cô lên thiên giới đã nhiều ngày như vậy, lại không có cơ hội, cùng nói chuyện với cô.” Phượng Minh vuốt cây khô kia, chậm rãi mở miệng, mày nhăn lại càng thêm sâu, “Còn nhớ cây này chứ, khi còn bé, cô thường mang ta tới đây trèo.”

Thiên Âm ngẩng đầu, đó là một gốc cây cây bồ đề, thật là cao to, nàng khi còn bé thường tại cây này hạ chơi đùa, đương nhiên còn có nàng. Khi đó, còn không có Linh Nhạc, không có Viêm Kỳ, càng không có Diễn Kỳ. Nàng là nàng, trừ Bạch Vũ ca ca ra thì luôn chơi một mình.

Là từ khi nào, nàng bắt đầu hận nàng ta thấu xương?

“Cô từ nhỏ đã rất ngang bướng, điều đã nhận định thì sẽ làm đến cùng.” Nàng chậm rãi nói, làm như nghĩ đến chuyện gì rất buồn cười, “Khi đó cô đối với ta đặc biệt tốt, có gì tốt, đều len lén vội mang tới cho ta, còn mang ta cùng nhau chinh anh cô...”

“Đó đều là chuyện đã qua.” Thiên Âm trả lời, những gì đã qua, chỉ có thể là quá khứ. Từ khi Diễn Kỳ xuất hiện đã bắt đầu, các nàng đã định trước không thể quay lại quá khứ nữa rồi.

Ánh mắt nàng hơi trầm xuống, cắn thật chặt môi dưới, hồi lâu mới nói, “Cô... Trách ta chứ?”

Thiên Âm bất ngờ ngẩng đầu, dường như rất khó hiểu nàng ta tại sao lại hỏi như vậy.

“Trách tỷ cái gì?”

Nàng do dự hồi lâu mới nói, “Kỳ thực Diễn Kỳ sở dĩ từ chối đối đãi với ta không giống người khác, là bởi vì ngàn năm trước tại Dao Trì hội đã nhìn thấy Vô ưu khúc, hẳn vẫn cho rằng người đó là ta.” Nàng ta ngẩng đầu nhìn Thiên Âm một cái, mới tiếp tục nói, “Ta cũng là gần đây mới biết được... Ta tuy biết rằng hẳn nhận lầm người, nhưng ta... cô có phải trách ta không nói với Diễn Kỳ ca ca, năm đó người múa tại Dao Trì hội là cô? Trách ta...” Nàng cúi đầu, tiếng nói càng lúc càng nhỏ, “không nói với hẳn, Vô ưu khúc của ta thực ra là do cô dạy.”

“Trách tỷ thì có tác dụng sao?” Thiên Âm khẽ cười một tiếng, nhìn thẳng vào đáy mắt của Phượng Minh. Không ngờ, đáy lòng cũng chết lặng, không có khổ sở, lại không biết yêu thương. Nàng thậm chí nghĩ như vậy cũng không có gì sai.

Kỳ thực ngàn năm trước, nàng vẫn thắc mắc, vì sao Diễn Kỳ cô độc lại đối với Phượng Minh đặc biệt. Cho đến khi phát hiện y mỗi khi thấy Phượng Minh nhảy múa, trong mắt đều lóe lên một loại quang mang khác thường, nàng vẫn cho rằng chỉ là bởi vì y thích vũ, cho nên nàng mới cố gắng nhảy múa thật đẹp, nhưng trước giờ đều không có cơ hội cho y nhìn thấy.

Hôm nay nghe những lời Phượng Minh vừa nói, cũng không khác mấy với những gì nàng đoán. Chỉ là đối với nàng mà nói, đã không còn quan trọng nữa rồi.

Không thể phủ nhận, nàng đã từng oán nàng ấy, oán nàng mỗi khi ở nhảy múa trước mặt Diễn Kỳ, chưa bao giờ nhắc đến nàng, trách nàng ấy không để ý tình nghĩa tỷ muội, biết rất rõ ràng nàng thích Diễn Kỳ, lại giả như không biết. Nhưng cũng chỉ là đã từng, “Hiện tại tỷ và Diễn Kỳ ra sao, đều chẳng quan hệ tới ta.”

“Cô...” Trong đáy mắt nàng tràn đầy khiếp sợ, nhìn Thiên Âm khắp lượt mới chậm rãi nói, “Cô thực sự đối với hần hết hy vọng rồi sao?”

Thiên Âm không muốn giải thích lại, lướt qua nàng đi về hướng Thiên môn.

“Thiên Âm!” Nàng ta lại vội vàng nắm lấy tay Thiên Âm, lòng bàn tay nắm thật chặt, do dự một chút, mới nói, “Cô... Nói cho hần biết chưa?”

Thiên Âm kinh ngạc quay đầu lại.

Sắc mặt của Phượng Minh lại càng thêm xấu xí, cúi đầu rì rầm nói, “Ta muốn nói... năm đó... chân tướng ta bị thương.”

Thiên Âm sửng sốt, chậm rãi xoay người lại, nhìn vào trong mắt nàng ta, nàng ta lại vô tình hay cố ý trong lúc tách ra, giống như không dám nhìn thẳng vào mắt nàng.

Nguyên nhân... Lẽ nào...

Nàng đột nhiên cũng rất muốn cười, lại thực sự bật cười, hóa ra... Hóa ra đây là nguyên nhân sau khi nàng lên thiên giới hần vẫn hận nàng thấu xương?

“Chân tướng? Cái gì là chân tướng?” Nàng một tiếng lại một tiếng càng thêm lạnh, “Chân tướng năm đó người mượn Xích Cơ của ta sao? Bởi vì người cưỡng ép bản thân dùng bản mạng thần khí của ta, cho nên mới dẫn đến thần khí phản phệ, bởi vậy thiếu chút nữa hồn phi phách tán? Mà Diễn Kỳ lại cho rằng là ta ra tay sao?”

“Ta... Ta không phải cố ý.” Nàng ta vội vàng biện giải, chột lui ra phía sau một bước, “Ta không biết Xích Cơ là bản mạng thần khí của cô, ta thật không ngờ phản phệ, ta chỉ là muốn múa thật tốt, ta chỉ là muốn cho hần biết.”

“Cho nên người mới không phủ nhận, không thừa nhận, càng không hề giải thích, cũng định năm trăm năm sau cũng giống vậy?” Chân tướng tới quá đột nhiên, quá mức buồn cười, nhìn Phượng Minh trước mắt đầu cúi thấp, không trả lời, nàng đột nhiên cảm thấy tâm mệt mỏi không thở nổi.

“Phượng Minh... Ta đã từng rất hổ thẹn, chuyện năm đó tuy rằng không phải ta làm, nhưng cũng là do ta mà ra. Xích cơ là vũ khí của ta, ta đã từng cho rằng, là bởi vì ta không nói cho người thần khí phản phệ, nên mới hại người bị thương. Có lẽ là... Là bởi vì người thực sự bị nó gây thương tích, thiếu chút nữa mất đi tính cách.”

Cho nên, dù là bị phạt, dù là xông vào yêu giới, dù là bị loại bỏ tiên cốt đánh vào thể gian, nàng một mình đơn độc chưa từng oán, chỉ có một mình nàng.

Nàng thậm chí tưởng, có lẽ có một ngày, Phượng Minh sẽ tỉnh lại, sẽ vì nàng giải thích, có thể nói với mọi người, mặc dù xông vào yêu giới là nàng không đúng, nhưng thật thực không hề làm nàng ấy bị thương. Chỉ cần nàng ấy nói, như vậy sau khi nàng trở về có thể thực sự xin lỗi nàng ấy.

Thế nhưng nàng bây giờ mới biết, hóa ra nàng ta chưa từng vì nàng mà giải thích một câu.

Hóa ra... tất cả mọi người đều cho rằng năm đó là do nàng hại nàng ta.

Hít sâu một hơi, nàng bước đi thật nhanh, hiện nơi này, nàng không muốn ở lại dù chỉ một khắc.

“Thiên Âm!” Phía sau vang tới tiếng gọi của Phương Minh.

Nàng dừng lại, gần từng câu từng chữ, “Yên tâm, chuyện của người và hân hôm nay, đều không đáng để ta quan tâm dù là một chút”.

Nói xong, nàng cũng không quan tâm nàng ta tâm tình thế nào, xoay người đi thật nhanh. Nàng chỉ muốn sớm một chút rời khỏi nơi ác tâm này.

72. Chương 073

073

Ý chí của Thiên đế cuối cùng cũng hạ xuống. Tứ hôn U Nhu với Yêu Hoàng Xuy Minh, mười ngày sau thành hôn. Thiên Âm sau khi từ Thiên Cung trở về, đã sáu, bảy ngày không nhìn thấy U Nhu và Viêm Kỳ, nhưng hai người họ nhất định ở chung với nhau.

Lần thứ hai nhìn thấy Viêm Kỳ là ở trong hậu viện, y dường như chỉ là vội vã trở về một chuyến, lướt qua Thiên Âm, giống như là không nhìn thấy nàng, chỉ là trở về cầm thứ gì đó, rồi lại vội vã rời đi. Nàng kêu y một tiếng, y mới dừng lại, nhìn nàng một cái. Đôi mắt không rõ tâm tình, giống như hổ thẹn, giống như lo lắng, càng nhiều hơn chính là thống khổ.

Ánh mắt đó khiến nàng giật mình, nhất thời cũng không biết nên nói gì với y.

“Có biện pháp không?” cuối cùng nàng cũng chỉ có thể nói câu này.

Mây y nhíu chặt, khuôn mặt thần thái phi dương trước đây, lúc này đã chán chường mệt mỏi, trầm ngâm hồi lâu mới nói, “Rồi sẽ có, nhất định có!” Nói xong rồi xoay người đi.

Thiên Âm đứng tại chỗ, đột nhiên cảm thấy vô lực, Viêm Kỳ nói thật chắc chắn. Nàng lại có thể thấy được y không xác định được bao nhiêu, chắc chắn ý nghĩa của lần tứ hôn này y là người hiểu rõ nhất.

Yêu giới và tiên giới mâu thuẫn hết sức căng thẳng, hôn sự này là để tránh dậy lên chiến tranh mà thôi. Mà thượng đế lại không có nữ nhi, thân phận xứng với Yêu Hoàng, cũng chỉ có thân là U Nhu – Công chúa của tộc Linh Hồ. Về công về tư, thượng đế đều sẽ không dễ dàng thay đổi chủ ý.

Viêm Kỳ vội vã như vậy, có thể đã biết.

Hôm nay nàng thực tâm hy vọng, Viêm Kỳ có thể mang U Nhu đi cũng tốt, chí ít cũng không cần phải đối mặt với kết cục như vậy, những tiên nhân kia có thể cam tâm gả tới yêu giới.

Đột nhiên nàng cảm thấy phải làm chút gì, tất cả do nàng mà ra, thế nhưng hiện nay ngay cả chờ đợi cũng khiến nàng vô lực.

Có lẽ chuyện nàng có thể làm một mình chính là lại cược một phen, trở về nơi đã từng vô cùng quen thuộc lại cũng là nơi tổn thương nàng sâu sắc nhất. Bỏ hết tất cả kiêu ngạo còn sót lại trong lòng, kết quả nàng còn giá trị gì, cho dù nàng vất đi tôn nghiêm bé nhỏ kia cũng chẳng làm sao.

Diễn Kỳ thế nào cũng không ngờ Thiên Âm sẽ tìm đến y, hôm đó sau khi nàng quyết tuyệt rời đi, ycho rằng sẽ không còn cơ hội gặp lại. Hôm nay lúc Thiên quan tới báo lại, y gần như không dám tin vào tai mình. Mấy ngày liền bị tiên yêu hai giới phiền nhiễu tích tụ trong lòng, cũng được quét sạch. Dường như ngay lập tức, y vất bút trong tay, kích động chạy ra ngoài.

Y không dám tin, bản thân có thể kích động giống như một tên tiểu tử. Một đường chạy tới nơi chờ truyền trước điện, cho đến khi nhìn thấy cánh cửa đại môn rộng mở, y mới dừng chân lại, hít thật sâu một hơi, cảm thấy mình thật buồn cười.

Y giảm tốc độ, tiến gần vài bước, liếc mắt liền nhìn thấy Thiên Âm ngồi bên trong, an an tĩnh tĩnh ngồi chờ, không động cũng không lên tiếng. Đường như bị bức họa trên giấy, rõ ràng là một thân quần áo hồng nhạt, lại trống vắng tới đáng sợ, lộ ra cảm giác cô đơn xao lãng khôn cùng, khiến người nhìn cũng có cảm giác chua xót chưa từng có.

Y đột nhiên nhớ lại, trước đây nàng là rất đáng ghét quần áo màu hồng loại này, nàng thích đồ thẫm, loại màu đỏ lóa mắt đường hoàng, có thể khiến người ta tùy ý liếc mắt một cái có thể nhìn thấy nàng, mà không phải loại màu hồng phổ biến này.

Như nghe thấy tiếng y tiến vào, nàng đứng lên chậm rãi xoay người lại. Khuôn mặt quen thuộc lại xa lạ, lại in vào mắt. Lần đầu tiên y quan sát nàng nghiêm túc như vậy. Nàng hình dáng khi ở nhân gian không tính là tốt, khuôn mặt chỉ lớn hơn bàn tay một chút, có thể là do thường xuyên ăn không đủ, trên mặt có điểm vàng như nén, lại gây đến kinh tâm. Ngay cả viêm mắt và gò mà đều để lại dấu vết.

So với tiên thân của nàng trước đây ở thiên giới, khuôn mặt tròn tròn dường như có thể nắm một cái, đơn giản là khác nhau một trời một vực. Nàng ở Ngân Hà sống không tốt sao? Hay là bọn họ không chuẩn bị lương thực của phạm nhân, y không hiểu lại có chút tức giận.

“Thái tử điện hạ.” Nàng đi tới, giống như ngày trước cúc cung tôn kính hành lễ.

Trong lòng càng thêm chua xót, lẽ nghĩa như vậy, năm trăm năm trước vốn là y phải làm với nàng, nhưng nàng chưa bao giờ ép buộc, ngược lại còn một mực gọi y là Diễn Kỳ ca ca, hôm nay y lại không còn cơ hội nghe tiếng đó nữa rồi.

73. Chương 074

074

“Không cần.” Cuối cùng nhịn không được lời tay nàng đứng lên, “Không cần phải khách khí như vậy.”

Y ổn định làm tâm tình, lại chợt cảm thấy lòng bàn tay lạnh lẽo, “Sao lại lạnh như vậy?”, không khỏi nhìn bàn tay mình đang nắm, khớp xương rõ ràng, gây đến mức không thừa một tí thịt.

“Nàng..”

Nàng lại giống như phải bỏng, lập tức rút tay, đôi mắt ánh lên vẻ như chán ghét, lòng y trống trải.

“Nàng tìm ta có chuyện gì?” Y chuyển đề tài.

Thiên Âm ngẩng đầu, tay nắm thật chặt, như quyết tâm điều gì đó

“Người đã nói, nếu có chuyện gì... Có thể tới tìm người. Không biết lời này thật hay giả.”

Diễn Kỳ gật đầu, y thật tâm muốn bù đắp cho nàng, “Tất nhiên là thật, ta sẽ tận lực giúp nàng.”

“Như vậy...” Mắt nàng trầm xuống, cắn răng, “Thỉnh thái tử điện hạ, hủy bỏ hôn ước giữa U Nhu và Yêu Hoàng”.

“Hóa ra là bởi vì chuyện này.” Diễn Kỳ nhíu mày căng thẳng, hết sức khó xử, “Việc này Viêm Kỳ sáng sớm đã tới tìm ta, chỉ đây việc là do phụ quân đã quyết định, ta không thể làm chủ được”.

“Nếu như ngay cả người cũng không giúp được một tay, vậy không còn có người khác có thể giúp”.

Diễn Kỳ tay nắm thật chặt, không phải y không muốn giúp, ngay từ đầu y đã phản đối chuyện này, “Thế nhưng... ý chỉ của phụ quân, cho tới bây giờ sẽ không dễ thay đổi”.

Phịch một tiếng, Thiên Âm quỳ xuống, “Ta van cầu người, giúp bọn họ đi. U Nhu sao có thể giả đi như vậy được, nàng ấy có thể chịu nổi, Viêm Kỳ cũng không chịu nổi”.

“Thiên Âm, nàng đứng lên trước đã.”

Nàng lại vẫn là cố chấp quỳ trên mặt đất, “Coi như đây là lần cuối cùng ta cầu xin huynh, Diễm Kỳ ca ca”.

Diễm Kỳ sững sốt, một câu xưng hô đã lâu, đáy lòng chua ngọt cay đắng, vị gì cũng có.

Y trầm ngâm thật lâu, cuối cùng nặng nề ngồi xuống, nâng người trên mặt đất dậy, “Được, ta đáp ứng nàng.” Nàng đã gọi y là Diễm Kỳ ca ca rồi, chứng tỏ nàng nguyện ý thử đón nhận lại y, vậy có điều gì mà y không thể đáp ứng nàng nữa chứ.

“Ta chỉ có thể cố gắng thử một lần, nhưng kết quả thế nào...”

“Tạ ơn thái tử... Cảm ơn huynh, Diễm Kỳ ca ca.”

Diễm Kỳ cười khỏ, sao y có thể không nghe ra sự miễn cưỡng trong giọng nói của nàng, còn cả thân thể khi nhìn thấy y giống như cây cung căng cứng, tất cả đều nói cho y biết, nhưng lại không thể kéo về.

Nỗi khổ trong lòng không ngừng tăng thêm, bây giờ, y tình nguyện không biết gì cả, sẽ không phải luống cuống như lúc này.

Nâng người trên mặt đất dậy, thở dài một tiếng, đột nhiên rất muốn biết suy nghĩ của nàng.

“Thiên Âm, nàng hôm nay đi cầu ta, rốt cuộc là bởi vì Viêm Kỳ, hay là bởi vì ta.”

Lời vừa ra khỏi miệng, y lại hối hận, muốn biết rồi lại không muốn nghe nàng nói ra khỏi miệng, chỉ có thể khấn trương nhìn người trước mắt.

Thiên Âm trầm mặc, đỡ tay y nắm thật chặt.

“Ta chỉ là muốn... Có thể, có thể... Ta còn có thể lại tin huynh một lần.”

Đáp án ngoài dự liệu, trong nháy mắt, Diễm Kỳ cảm giác như tâm mình đã được lấp đầy. Y muốn tin tưởng, dù là cái gì cũng không sao cả, cho dù nàng lừa y, cũng không sao. Y muốn tin... Có thể giữa bọn họ, vẫn còn có khả năng trở lại.

“Chúng ta đi tới thiên điện, ta sẽ cố gắng cầu phụ quân thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, không tiếc bất kỳ giá nào.” Giọng y đầy kiên định, quay đầu lại vừa nhìn về phía nàng đang lo lắng, “Nàng yên tâm.”

“Ta đi theo huynh.” Thấy y muốn đằng vân mà đi, Thiên Âm tiến lên một bước, Diễm Kỳ do dự một hồi, mới kéo nàng đi, “Cũng được, nàng ở ngoài điện chờ ta, nhanh thôi”.

Thiên Âm gật đầu, không nói nữa, thế nhưng lo lắng và bất an trên mặt lại rõ ràng như vậy. Diễm Kỳ nhìn rõ, cuối cùng vẫn không thể thốt ra một câu an ủi, bởi vì ngay y cũng không hề chắc chắn.

Kỳ thực y còn một câu rất muốn hỏi nàng, vì sao nàng lại cầu xin y, mà không đi tìm Linh Nhạc. Là vì trong lòng nàng y mới là người thực sự là người có thể giúp nàng, hay là bởi vì nàng không muốn việc này liên lụy tới Linh Nhạc. Cho nên, tình nguyện bỏ hết tôn nghiêm cầu xin y, cũng không muốn khiến Linh Nhạc bị ảnh hưởng.

Y không dám hỏi, y sợ Thiên Âm nghe những lời đó, có thể so với phỏng đoán của y càng khiến y khó thừa nhận hơn, đặc biệt là những chuyện thế này, thà rằng cứ nghĩ, nàng đã bắt đầu tình nguyện tin y.

74. Chương 075

075

Thiên Âm đứng ngoài điện chờ Diễm Kỳ, tuy rằng biết rõ là hy vọng xa vời nhưng nàng vẫn ra sức ngóng trông, cầu mong điều bất ngờ xảy ra. Nàng không muốn vào thiên điện nên chỉ có thể đứng bên ngoài cửa đại điện đi tới đi lui chờ đợi. Diễm Kỳ vào đã bốn năm canh giờ, mãi tới khi sắc trời dần âm u mà vẫn chưa y ra.

Nàng chỉ có thể thầm nhủ bản thân mình không nên suy nghĩ lung tung nữa, nàng cứ hết lần này đến lần khác âm thầm nhủ chính mình như thế. Không có việc gì hết, nhất định sẽ không có chuyện gì, Diễm Kỳ từ nhỏ đã được Thiên đế coi trọng, nhất định ngài ấy sẽ nghe ý kiến của y. Hôn sự với yêu giới lần này chẳng qua chỉ là cái cớ, căn bản không mang ý nghĩa gì. Thiên đế nhất định sẽ không chỉ vì một hi vọng mơ hồ mà bắt U Nhu gả đi như vậy.

Thời gian cứ thế trôi đi Thiên Âm càng thêm nóng lòng lo lắng. Nhìn về phía thiên cung nguy nga xa lạ kia, những lo lắng trong lòng dần dần hóa thành từng giọt từng giọt tuyệt vọng, bất ngờ bên trong vang lên một tiếng hét to nhất thời làm tan rã hết hy vọng của nàng.

“Hoang đường!” Tiếng quát uy nghiêm từ bên trong vang ra làm cho cả cách âm kết giới cũng bị phá vỡ, “Người đang uy hiếp ta sao? Uy hiếp phụ thân của người sao!”

“Phụ quân, thỉnh ngài xem xét lại, việc này quả thật không ổn.”

“Im miệng, người thân là thái tử, đáng lẽ phải hiểu tầm quan trọng của chuyện này hơn ai hết, sao có thể không phân rõ công tư như thế.”

“Nhưng mà phụ quân...”

“Đủ rồi, người lo nghĩ việc này cũng nhiều ngày rồi, trở về nghỉ ngơi vài hôm đi”.

“Phụ quân.....”

“Đi xuống!”

“.....Nhi thần cáo lui!”

Diễm Kỳ nặng nề bước từng bước ra ngoài, nhìn thấy thân ảnh nhỏ bé và yếu ớt đang chờ đợi phía xa xa trong lòng lại trào lên nỗi áy láy không lời. Y vậy mà cũng không làm được, cuối cùng cũng không thể giúp được nàng.

“Thiên Âm.....”

Ánh mắt vụt sáng của nàng quay lại nhìn y, cuối cùng lại quay về một mảnh u ám, im lặng một hồi, nàng khẽ bật ra tiếng cười khổ nói: “Ta đã nghe được rồi.”

“Nàng đừng nghĩ nhiều quá, có lẽ còn có biện pháp khác, để ta xem xét.”

“Thôi bỏ đi.” Thiên Âm lắc lắc đầu, họ đều hiểu rõ, việc này kết cục đã định rồi.

“.....” Y không biết phải nói gì nữa.

“Ta về trước, cảm ơn người.”

“Ta đưa nàng.....”

“Không cần.” Nàng nhẹ nhàng từ chối, xoay người bước ra ngoài, từng bước từng bước giống như mang theo ngàn vạn gánh nặng trên người. Làm cho y càng nhìn càng thêm chua xót.

75. Chương 076

076

Thiên Âm cứ vậy lo lắng cũng qua mười ngày, nàng hận chính bản thân mình vô năng, cuối cùng vẫn chẳng giúp được gì, ngày đó vẫn sẽ tới.

U Nhu gả đi, mọi người đều có cảm giác bất an. Nàng rất sợ Viêm Kỳ xúc động làm ra chuyện ngu ngốc gì đó. Nhưng đáng tiếc, nàng không gặp được Viêm Kỳ, từ sau lần đó nàng chưa từng gặp y.

Trong lòng nàng luôn thấy bồn chồn, mơ hồ có dự cảm không tốt, mãi cho tới khi màn đêm buông xuống, phía chân trời xa xa nghe thấy tiếng nhạc tiên, cuối cùng tất cả lại lâm vào một mảnh yên tĩnh u ám. Viêm Kỳ vẫn không thấy xuất hiện, phía Phân Hà cũng không có tin tức gì truyền tới.

Nàng chỉ có thể trở về phòng chờ tin tức, nàng không tin Viêm Kỳ cứ im lặng như thế, nhưng rồi lại sợ hấn thực ra đã làm gì rồi, lại lo lắng bất an.

Đột nhiên nghe thấy tiếng động lạ vang lên phía cách vách.

Nàng đã nghe tiên ti nói, U Nhu nàng ấy phản đối việc tứ hôn đã bỏ về hồ tộc rồi, đúng ra bên đó phải im lặng mới đúng.

Thiên Âm đầy lòng lo lắng, chậm rãi bước sang phía đó xem xét.

Vừa mới đẩy cửa bước vào, mùi rượu nồng nặc xông thẳng vào mũi làm cho nàng phải lùi lại vài bước. Dưới ánh trăng đầy đất đều là bầu rượu, tất cả đều đã trống không, một vài cái bị đập vỡ.

Đột nhiên loảng xoảng vang lên, một bầu rượu vỡ vụn dưới chân nàng, có tiếng gầm lên giận dữ, “Cút! Cút hết cho ta.”

“Viêm Kỳ?” Nàng khê hỏi, đấy đúng là giọng nói của Viêm Kỳ, đối phương không hề có tiếng đáp lại, chỉ vang lên từng tiếng cầu nhàu, xem ra đúng là y rồi.

Thiên Âm né tránh những bầu rượu ngổn ngang trên đất chậm chạp bước vào. Nhờ ánh trăng, nàng mới nhìn rõ người ngồi ở một góc trên mặt đất, có chút kinh ngạc. Là Viêm Kỳ đây sao, bộ dạng này nàng chưa từng thấy qua, cả người y ngập mùi rượu, quần áo, đầu tóc tả tơi, giống như vừa được vớt từ dưới nước lên vậy.

“Viêm Kỳ.....” Nhất thời nàng lại không biết phải mở lời thế nào, y lại chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía Thiên Âm. Đột nhiên bật lên tiếng cười lớn ha hả nhưng trong giọng điệu đó lại tràn đầy đau khổ.

“Nha đầu? Ha ha.....lại là cô à.....Ha ha.....” Y càng cười lớn hơn, càng cười càng thô lương hơn, thậm chí ẩn sâu trong khóe mắt còn xuất hiện từng giọt nước.

Thiên Âm lại bên cạnh y ngồi xổm xuống, hốc mắt cũng nóng lên, rối rắm khó chịu, “Viêm Kỳ huynh.....” Vốn là muốn khuyên nhủ y một chút nhưng rốt cục lại không thể nói lên lời.

Bất chợt y lại giành nói trước, “Nha đầu.....Cô biết không? Chỉ một chút nữa thôi.....một chút nữa mà thôi, ta đã có thể mang nàng đi rồi. Ta thật sự có thể mang nàng rời đi rồi.....”.

“Viêm Kỳ!” Thì ra y thật sự tính mang U Nhu rời đi.

“Ta đã đồng ý với nàng, tuyệt đối sẽ không để nàng bị gả tới yêu giới, Viêm Kỳ ca ca sẽ ở cạnh nàng, vĩnh viễn ở bên cạnh nàng. Nhưng mà..... Nhưng mà.....đã không kịp rồi, không kịp rồi.....”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Ánh mắt y trầm xuống, đáy mắt tràn ngập bi thương cùng đau đớn.

“Nàng đã chết!”

Thiên Âm tròn tròn hai mắt, không tin nổi nhìn về phía Viêm Kỳ. Y không kìm được nước mắt trào ra, “Nàng cứ như vậy mà đi rồi.....ngay chính trong căn phòng này, tự hủy nguyên thân, hồn phi phách tán.”

“U Nhu.....” Thiên Âm đau xót, cô gái tươi sáng như ánh mặt trời đó, không nghĩ tới nàng ấy lại suy nghĩ nông cạn như vậy.

“Tại sao nàng không đợi ta? Tại sao? Tại sao.....Nha đầu cô nói cho ta biết tại sao đi?” Y đột nhiên choàng tới ôm chặt lấy Thiên Âm, cố gắng tìm kiếm đáp án, nhưng nàng lấy đầu ra đáp án trả lời y đây.

“Chậm một bước, ta vốn cũng đã chuẩn bị tốt mọi thứ để dẫn nàng đi, nếu như ta có thể mau chóng một chút, nếu ngay từ đầu ta nói rõ ràng mọi chuyện với nàng, có lẽ nàng đã không.....” Y tiếp tục hỏi, “Nàng đã chọn phương pháp tàn nhẫn nhất rời xa ta, làm cho ngay cả hồn phách của nàng ta đều không tìm thấy, có phải nàng đang trừng phạt ta lúc trước ruồng bỏ lời thề, cưới cô không?”

“Viêm Kì.....” Nàng muốn nói với y, đừng quá đau khổ, muốn nói với y rằng, mọi chuyện rồi cũng sẽ qua thôi, muốn nói, U Nhu nàng ấy cũng sẽ hy vọng y sống tốt. Nhưng mà nàng bỗng nhớ ra bản thân mình làm gì có tư cách an ủi y, bởi vì tất cả mọi chuyện không phải từ nàng mà ra sao.

“Nha đầu.....” Y thì thào mở miệng, không rõ là lời nói của người say hay đúng là tiếng lòng của y làm cho Thiên Âm nhất thời lặng im khó thở, “Ta không nghĩ sẽ hận cô.....Nha đầu, ta vốn không muốn hận cô.....Nhưng hiện tại ta không thể không hận được.”

Một câu không thể không hận, như là một đao chặt đứt tất cả đường lui của nàng, không tìm được nước mắt. Bên tai vẫn còn vang vọng lời nói như lắng trĩ của y, từng tiếng từng tiếng như cào xé trái tim nàng.

“U Nhu rốt cuộc đã không còn nữa rồi, nàng bởi vì ta mà chết, nàng bị chúng ta bức chết.”

“Nha đầu, thực xin lỗi.....Ta không có cách nào không hận cô.”

“Thiên Âm.....Vì sao cô phải trở về, vì sao lại trở về hả?.”

“Nếu cô không trở lại thì tốt rồi, nếu cô vĩnh viễn ở thế gian có phải sẽ tốt không?”

Trong lúc nhất thời nàng bỗng cảm thấy mình dường như ngay cả hô hấp cũng trở nên thật khó khăn.

76. Chương 077

077

Thiên giới cùng yêu giới cuối cùng cũng không tránh được chiến tranh, Viêm Kì là người đầu tiên xin ra trận. Tối Thiên cung lĩnh mệnh sau đó trực tiếp ra chiến trường, không trở lại phủ một lần. Có lẽ y không muốn quay về để chạm vào nỗi đau mất đi U Nhu, hoặc cũng có lẽ y không muốn nhìn thấy nàng.

Viêm Kì nói đúng, y không thể không hận Thiên Âm. U Nhu chết rồi, nếu như yêu giới cứ nhất quyết truy cứu, nàng cũng sẽ gặp khó khăn. Viêm Kì một phần cũng là muốn báo thù cho U Nhu nên chỉ có thể ra tay trước Yêu giới mà thôi.

Một trận chiến này, thế phải đánh cho thảm thiết, Viêm Kì vừa đi thoát đó đã ba tháng không tin tức.

Bởi vì chiến sự, trong phủ Viêm Kì lại càng trở lên trống trải, các tiên tì lại không muốn tới gần nàng cho nên xung quanh càng trở lên quanh què với Thiên Âm. Thời gian này nàng thật sự rất hỗn loạn, không còn phân biệt được sớm chiều nữa, nhưng mà cũng có ngày tinh thần trở lên tốt lên đôi chút.

Cánh cửa khẽ kêu một tiếng, có người đẩy cửa bước vào nhưng lại không nghe thấy tiếng bước chân. Một thân ảnh màu lam chậm rãi tới gần bên giường, đứng thẳng, ngắm nhìn người đang nằm trên đó, đầy mắt tràn đầy vẻ đau xót, không đành lòng dời mắt đi.

Thật lâu sau, y mới chậm rãi ngồi ở bên giường, như sợ người nằm đó bừng tỉnh, y cẩn thận không phát ra chút tiếng động nào. Lại im lặng ngắm nhìn một lúc lâu xác định người trên giường vẫn không tỉnh dậy, mới vươn tay vuốt ve gương mặt nàng, ánh mắt thâm trầm sâu tựa biển. Cúi người lại sát bên khuôn mặt nàng, khăn khăn nói.

“Sư tỷ.....” Y áp vào gương mặt nàng, cánh tay run rẩy vuốt ve dung nhan đó, một lần nữa mở miệng lầm bầm lầu bầu như muốn nàng nghe được. “Nàng sao lại nhẫn tâm như vậy..... Vì sao lại đối xử với ta như thế? Rốt cuộc ta đã làm sai điều gì? Nàng thậm chí.....còn không muốn gặp lại ta? Vì sao?”

Y ghen ngào một lúc, đau đớn bi thương làm cho không thể nói thành lời, thật lâu mới nói tiếp, “Ngày mai.....Ta phải đi nghênh chiến, hỗ trợ cho Viêm Kì. Trận chiến này.....ta sợ rất lâu mới có thể quay về được. Thiên Âm.....nàng có thể đồng ý với ta, đợi tới lúc ta trở về, đừng không nhìn ta, đừng trốn tránh ta nữa, được không? Cho dù.....cho dù trong lòng nàng tới bây giờ cũng chưa từng có ta.....chưa từng có.....ta.....”

Y nói xong cũng không có ý định dời đi, lại tiếp tục kê sát mặt nàng, đầu khê gục xuống vai nàng, gọi tên nàng từng tiếng một.

“ Thiên Âm.....Thiên Âm.....Thiên Âm.....”

Mãi cho tới khi sắc trời dần sáng, y mới đứng dậy rời đi, im lặng giống như khi xuất hiện. Người nằm trên giường nước mắt tự nhiên trào ra, lăn dài rồi từ từ hòa vào trong mái tóc.

Thế nhưng nàng lại không hề mở mắt, không hề.....

77. Chương 078

078

Thời tiết dần dần chuyển lạnh, nơi này gần Yêu giới, không giống như Thanh Vân bốn mùa đều như mùa xuân, trời vào thu, nhìn lá trên cây cứ theo gió từng chiếc từng chiếc rơi xuống đất.

Thân thể của nàng dường như càng yếu hơn, thời gian này nàng thường xuyên nằm mơ thấy những chuyện trước kia. Có lúc mơ thấy phụ quân đang tức giận mắng nàng bướng bỉnh, lúc thì mơ thấy sư phụ đang chỉ dạy nàng các loại tiên pháp, có lúc lại mơ thấy Bạch Vũ ca ca ngồi bên giường ngắm nhìn nàng ngủ, nàng cũng mơ thấy cả Linh Nhạc dẫn theo một đám lớn nhỏ thổ con chạy tới bên nàng cười lớn gọi một tiếng “ Sư tỷ!”.

Hôm nay, không ngờ tinh thần nàng khá tốt, ngồi một mình trong viện nhìn lá vàng rơi, đáy lòng trống trải.

Bất ngờ vì Lục Thủy tới thăm nàng.

“ Tôn chủ”.Lục Thủy từ xa đã lên tiếng, nhìn thấy nàng ngồi ngoài trời liền nhíu mày chạy tới, “ Sao người lại ngồi ngoài này, cũng không phải người không biết nơi này gần Yêu giới, trong gió cũng ẩn chứa yêu khí, không thể tiếp tục ở đây được, mau vào phòng thôi.”

Thiên Âm cười khê tùy ý cùng Lục Thủy bước vào phòng, “ Hôm nay sao lại rảnh tới thăm ta vậy?”

Lục Thủy vốn là định mở miệng nói một chuyện nhưng rồi đột nhiên ngậy người một lúc mới cười cười nói, “ Chỉ là.....Muốn tới thăm tôn chủ, thời gian này nhiều chuyện xảy ra mà, cũng đã lâu không được gặp người, cho nên hôm nay em tới nhìn một cái.”

Thiên Âm cũng nghi ngờ vì thái độ trả lời chần chờ đó nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, vào trong phòng ngồi xuống trò chuyện, “ Thanh Vân có tốt không?”

“ Tốt, đương nhiên tốt chứ.” Lục Thủy cười hơi lớn tiếng như muốn khẳng định lời nói của mình vậy, tiện tay với lấy chén trà rồi lại chỉ chỉ vào mình nói tiếp, “ Người xem em này, như thế này có phải là tốt không?”

“ Vậy là tốt rồi.” Thiên Âm nhẹ nhàng thở ra, Thanh Vân cách nơi xảy ra chiến loạn cũng khá xa, hi vọng sẽ không bị ảnh hưởng gì. Ngẩng đầu nhìn về mặt Lục Thủy, hôm nay nàng ấy dường như có chuyện gì không yên lòng, với tay rót thêm trà vào ly của Lục Thủy lại hỏi: “ Vậy Thanh Sơn đâu, y có khỏe không?”

Lục Thủy đột nhiên giật mình, loảng xoảng một tiếng, chén trà trong tay bỗng rơi xuống đất vỡ tan.

“ Lục Thủy?”

“ Vâng..... xin lỗi! Tôn chủ, là em bất cẩn.” Nói xong bèn vội vàng thu dọn những mảnh vỡ dưới đất, nhất thời cũng quên luôn cả việc sử dụng thuật pháp.

Thiên Âm hoảng sợ vội vàng kéo tay nàng ấy, “ Bỏ đi bỏ đi, nếu không cẩn thận làm tay bị thương thì phải làm sao?” Kéo Lục Thủy ngồi xuống bên mình, đánh giá một hồi mới cẩn thận nói: “ Lục Thủy, hôm nay em làm sao vậy?”

“ Em.....em không sao” Nàng sửng sốt, ngẩng phắt đầu lên, “ Em làm sao mà có chuyện gì được chứ?”

Sắc mặt Thiên Âm trầm xuống, ánh mắt thẳng tắp nhìn vào mắt Lục Thủy, Lục Thủy lại không dám đối diện, vội vã đứng lên. Thiên Âm thấy thế lại càng cảm thấy không ổn, đáy lòng dâng lên nỗi lo lắng.

“Lục Thủy, nói thật cho ta biết”.

“Em.....Nói đều là sự thật.”

“Thanh Sơn đã gặp phải chuyện gì?”

78. Chương 079

079

Lục Thủy sắc mặt càng lúc càng khó coi, “Y... y không có chuyện gì”.

“Không có chuyện gì?”. Thiên Âm nhú mắt, nhìn chằm chằm vào thần sắc của nàng: “Vậy vì sao em.... chẳng lẽ Thanh Vân Sơn....”

Tim nàng run lên, rồi bời hỗn loạn.

“Thanh Vân xảy ra chuyện gì, mau nói cho ta biết!”

“Tôn chủ... Thanh Vân.... Thanh Vân.....”. Lục Thủy không kìm được nước, bật khóc: “Thanh Vân Sơn... bị yêu giới vây hãm, Thanh Sơn..... y liệu chết báo tin cho em, giờ..... sống chết còn chưa biết”.

“Yêu giới...”. Thiên Âm loạng choạng, đứng thẳng cũng không xong, tựa vào bàn mới chống đỡ được cơ thể, nàng nói mình phải bình tĩnh, bình tĩnh, nàng là Thanh Vân sơn chủ, nàng không thể mất lý trí được, “Vì sao lại thế? Quân yêu giới sao lại xuất hiện ở Thanh Vân? Yêu giới tấn công lên thiên đình, phải qua sông Ngân Hà, sao Ngân Hà giờ vẫn chưa thất thủ?”

“Em không biết nữa”. Lục Thủy khóc không thành tiếng, “Yêu giới chỉ sau một đêm đã xuất hiện dưới chân núi rồi”.

“Chỉ một đêm”. Thiên Âm nghĩ, bàn tay nắm chặt, “Ma tộc... là ma tộc mới có thể có năng lực xuyên không như thế, quân yêu giới không thể bỏ qua Ngân Hà mà xuất hiện ở Thanh Vân như vậy được, em nói chuyện này cho Thiên đế ngay đi”.

“Lúc em từ Thanh Vân chạy ra, cũng đã đi đến đó rồi, nhưng mà... nhưng mà....” Lục Thủy vừa khóc vừa nói, “Thiên đế nói tiên nhân ở thiên giới đều đến sông Ngân Hà chuẩn bị chiến tranh, không dư người để đưa đến Thanh Vân. Hơn nữa... Thanh vân xuất hiện yêu giới, nhân số không rõ, nếu báo sai, không chỉ Thanh Vân mà cả Ngân Hà cũng sẽ thất thủ”.

Tính toán của Thiên đế là đúng, Thiên Âm hít sâu một hơi, run rẩy cầm lấy chén trà trên bàn, uống một ngụm nước lạnh mới tỉnh táo lại.

Lục Thủy tiếp tục nói: “Thiên giới còn đồn đại rằng, yêu giới lần này có ma tộc tương trợ, yêu lực nhân lên. Ngay cả Ngân Hà cũng rơi vào nguy hiểm, mà Thiên giới không thể so với Ma tộc được. Nếu chủ thượng còn sống, nếu Chủ thượng còn....”

Nếu sư phụ còn sống, giả như sư phụ còn sống, bọn chúng có thể làm càn ở Thanh Vân sao.

“Giờ trên Thiên giới đều nói, nay chỉ có Duyên Đức Thiên Quân mới có thể ngăn cơn sóng dữ này, cho nên rất nhiều người đến Thanh Vân, hỏi chủ thượng có để lại phương pháp nào không. Em nghĩ yêu giới vây lấy Thanh Vân cũng là vì người đã tung tin đó. Thanh Sơn đã dặn em không được nói chuyện này cho tôn chủ, nhưng em.... em không biết phải làm sao bây giờ? Em đã cầu xin rất nhiều người, ai có thể đi em đều đi cả. Nhưng em không tìm ra Nhị hoàng tử...”.

Từng lời Lục Thủy nói như sét đánh ngang tai, khiến nàng thương tích đầy mình, chưa bao giờ nàng cảm giác tuyệt vọng cùng cực đến thế. Dù phụ quân không còn, sự phụ mất đi, tất cả mọi thứ của nàng đều không có, cũng chưa bao giờ cảm thấy tuyệt vọng đến vậy.

”Tôn chủ... em phải làm gì bây giờ? Làm sao cứu được Thanh Vân, cứu được Thanh Sơn đây?”

”Tôn Chủ Thanh Vân không thể xảy ra chuyện gì, em và Thanh Sơn từ nhỏ đã sống ở đây rồi”.

Tôn chủ.... đó là nơi duy nhất chủ thượng để lại cho người, là nhà của người, ai có thể cứu lấy Thanh Vân đây?”

Làm sao ư? Nàng phải làm gì bây giờ?

79. Chương 080

080

Thiên Âm không biết mình đến Thiên cung bằng cách nào, nàng chỉ biết trong lòng nàng không ngừng hiện lên hai chữ, Thanh Vân... Thanh Vân... Thanh Vân.

Cho nên khi nàng lao đảo bước vào Thiên cung, va vào người Diễm Kỳ, nàng có thể tưởng tượng được mình chặt vật đến mức nào.

”Thiên Âm.... nàng...” Diễm Kỳ nâng nàng dậy mấy lần nàng lại ngã ngổ xuống đất, còn chưa kịp hồi đã bị nước mắt dàn dụa của nàng làm cho hốt hoảng.

”Xin người... xin người... cứu Thanh Vân, muốn ta làm gì cũng được cả. Ở lại tiên giới cũng được, rời khỏi Linh Nhạc cũng được, hồn phi phách tán, vĩnh viễn không siêu sinh ta cũng chấp nhận mà, nhưng van người, cứu Thanh Vân”.

Nàng không có gì cả, nhưng Thanh Vân là của sư phụ, hãy cứu nó đi.

Diễm Kỳ sửng sốt, lần đầu tiên y thấy nàng mất khống chế đến thế, nước mắt tuyệt vọng dâng tràn, khiến người ta hít thở không thông.

”Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Thanh Vân làm sao? Nàng đừng vội, từ từ nói rõ cho ta”.

”Yêu giới... yêu giới xuất hiện ở Thanh Vân, nhưng thiên đế không chịu đưa thiên nhân đi cứu, ta xin người... dù là ai cũng được, hãy cứu lấy Thanh Vân”. Thiên Âm nắm chặt lấy bàn tay y, liên tục cầu xin.

”Yêu giới!” Diễm Kỳ kinh ngạc, “Làm sao có thể”.

”Là thật”. Thiên Âm cầm lấy tay y, như sợ y không tin lời nàng nói, nắm chặt hết sức có thể: “Ta xin người tin ta... ta chưa từng lừa người chuyện gì cả, cũng chưa từng làm điều gì có lỗi với ai, năm đó ta không hề có ác ý với Phượng Minh, ta thật sự không làm, người tin ta đi”.

Nàng không nhịn được nữa, không muốn người ta hiểu lầm mình như vậy nữa, hận nàng như vậy nữa. Nàng nào có làm chuyện gì, không hề làm gì cả, vì sao vẫn không buông tha nàng, vì sao chứ.

”Thiên Âm...”.

”Diễm Kỳ ca ca, ở nhân gian đợi huynh năm trăm năm, đợi đến mức cơ hội luân hồi cũng không có, năm trăm năm huynh không đến tìm ta một lần. Ta xin huynh.... xin huynh tin ta lần này”. Nàng kéo tay y, giống như muốn chứng minh lời mình nói, ấn vào ngực mình: “Huynh có thể vấn tâm chú ta, huynh sẽ biết đây đều là sự thật mà. Ta không sợ chết, nhưng xin huynh tin ta, một lần là được rồi”.

Diễm Kỳ đột nhiên thấy tay mình lạnh cóng, lòng rối như tơ vò, vấn tâm chú là pháp thuật tự vấn, có thể nhìn được tất cả mọi người của người đó từ kiếp trước kiếp này, nhưng thuật này còn chưa thi triển, người đã chết rồi.

Không ngờ nàng lại tuyệt vọng đến mức đó, Diễm Kỳ không biết tâm trạng mình giờ ra sao, nhưng trong lòng như có lưỡi dao sắc bén đâm vào tim y, không tìm được mà ôm lấy toàn thân run rẩy của nàng, “Ta tin, ta tin mà”.

Y ôm chặt lấy bờ vai đơn bạc, cầm bàn tay lạnh như xương, “Chờ ta ở đây, dù bằng cách nào, ta cũng sẽ cứu Thanh Vân. Chờ ta”.

Nói xong, không hề do dự một giây, xoay người chạy ra ngoài điện.

Thiên Âm lúc này mới hoàn hồn lại, người vẫn còn run rẩy, ôm lấy cơ thể mình, như hi vọng đáy lòng đừng run lên.

Diễm Kỳ nói nàng chờ, nàng sẽ chờ. Nàng sẽ ngoan ngoãn chờ, không hi vọng chạm đến lòng người kia, cũng không hi vọng ở lại thiên giới, càng không mong có người đối xử tốt với nàng, thậm chí nàng còn không nghĩ mình sẽ sống.

Thực sự, cái gì nàng cũng có thể từ bỏ, rời xa mọi người.

Chỉ cần... chỉ cần buông tha... Thanh Vân.

80. Chương 081

081

Thiên Âm một mực ngồi chờ trước cửa đại điện, cũng không biết qua bao lâu, nhưng nàng không dám rời đi, thậm chí còn sợ cả chớp mắt. Nàng sợ bỏ lỡ một tin nào đó.

Bên ngoài kia, người người qua lại, nhưng không nhìn thấy Diễm Kỳ trở lại. Nàng chờ đến mức cả người cứng ngắc, nhưng vẫn không nhìn thấy người áo trắng kia.

Mấy tiên tì đi qua, ai cũng tò mò ngoái nhìn nàng mấy lần, sau đó dần cũng không buồn nhìn nữa, ai cũng vội vàng bước qua, âm thanh hỗn tạp lọt vào tai.

”Thái tử bị làm sao vậy? Chưa bao giờ thấy bộ dạng người như vậy, đầu tiên là cần xin tiên để mấy canh giờ, sau đó mang mấy chục tiên nhân đi, nhưng mà nghe nói đó đều là người định đưa đến sông Ngân Hà, không biết sao lại bị Thái Tử đưa đi phía tây”.

”VẬY à, ta chưa bao giờ thấy thiên đế giận như vậy? Còn phái vài vị tinh quân đi bắt Thái tử về”.

”Thì cũng vì yêu giới mới phải điều động đến đó. Ta không nghe được nhiều lắm, thượng đế không đồng ý, thái tử vậy mà lại âm ỉ với người”.

”Aiz, xem ra trận chiến này rất khó đánh, lúc Duyên Đức Thiên Quân còn sống, chỉ cần một người cũng đã ép hết bọn yêu giới rồi. Giờ thiên giới chỉ sợ...Aiz!”

Thiên Âm lẳng lặng nghe, đứng một chỗ quá lâu, một lúc nàng mới cử động được thân mình, có lẽ cũng vì thế, cơ thể nàng chao đảo, suýt té vài lần, nàng phải cố lắm mới gượng đứng thẳng, đi từng bước về phía trước, đến tòa nhà lớn nhất.

Cả đời này, nàng không còn gì để lấy đi, thân phận, tình cảm, thân tình, hữu tình, coi như đều là vì mình vô duyên. Nàng còn lại cái gì đâu? Vì sao phải ở đây đau khổ cần xin chứ?

Thật buồn cười.

Trong lòng phút chốc trở nên bình tĩnh, nàng ngẩng đầu, nhìn về khoảng không vô định, mơ hồ hiện lên hình ảnh đám mây bay trong điện ngày ấy. Người nam tử lạnh lùng, trên mi tâm có nốt chu sa đỏ như máu. Giữa bốn phía vang lên tiếng gọi giống dạ: “Thiên Âm, đồ nhi”.

Đúng vậy, nàng không để ý bất cứ thứ gì. Chỉ có Thanh Vân... đừng ai đụng được đến nó.

81. Chương 082

082

“Quỳ bao lâu rồi?” Người nam tử ngồi trên địa vị cao quý uy nghiêm hỏi.

”Tâu bệ hạ”. Thiên quan khom người trả lời: “Đã năm canh giờ rồi ạ”.

”Ồ...” Thiên đế ngẩng đầu nhìn người đang quỳ gối ngoài điện, đôi mắt thoáng qua ý chán ghét: “Gọi nàng ta vào”.

”Vâng”. Thiên quan lĩnh mệnh, đi ra gọi nữ tử trên mặt đất, cúi đầu nắn đôi cầu, khi đó nữ tử mới lao đảo đứng lên, dường như vì quỳ quá lâu, chân cũng bị thương, nàng từng bước từng bước vào trong điện.

Ở chính giữa điện, ngẩng đầu nhìn vị thiên đế đang thượng vị trên kia, nàng lại từ từ quỳ xuống. Nhưng không lên tiếng, chỉ im lặng quỳ.

Thiên đế chau mày, phát tay cho bốn phía lui xuống, cẩn thận đánh giá người đang quỳ ở kia, rồi mới hỏi: “Sao không nói gì?”

Thiên Âm ngẩng đầu, nhìn người phía trên, hắng giọng nói: “Xin thiên đế tha cho Thanh Vân”.

Y nhú mày, mặt lạnh băng: “Người ăn nói vô lễ, tập kích Thanh Vân là yêu giới, có quan hệ gì tới ta đâu? Gì mà buông tha?”

”Thanh Vân cũng là nằm trong tiên giới, nên Thanh Vân gặp chuyện không may, thiên giới cũng chỉ có trăm hại không lợi đâu”. Nàng lên giọng giải thích.

”Chuyện có nặng có nhẹ, giờ chúng tiên sông Ngân Hà để chống đỡ yêu tộc, sao có thể đến Thanh Vân được”. Y lạnh giọng trả lời, khinh miệt nhìn người đang quỳ gối phía dưới, mặt càng lạnh như băng: “Huống hồ Thanh Vân là phủ đệ của chiến thần Duyệt Đức Thiên Quân, sao cả yêu tộc nhỏ cũng không đối phó được”.

Hàm ý châm chọc y nói quá rõ ràng, Thiên Âm nắm chặt tay, hít sâu mấy hơi mới nén được đau đớn trong lòng. “Giờ sư phụ đã mất, Thanh Vân thiếu linh khí của người, yêu tộc lại quá đông, cho nên không đủ năng lực chống trả lại. Mong thiên đế thương tình”.

”Đó là việc của Thanh Vân người, có dù Duyệt Đức Thiên Quân đã về cõi tiên, nhưng người cũng là đồ đệ duy nhất của y, lại là hậu duệ của thượng cổ thiên tộc”. Thiên đế hừ một tiếng, “Từ xưa đến nay, tộc các người quản chưởng thiên giới, phi thăng chín tầng lên làm thần, hơn phân nửa cũng là người tộc người, các người có năng lực này, mà lại không có sức đối phó với yêu tộc à”.

Thiên Âm sững sốt, bất ngờ nhìn người đang ngồi trên cao kia, đột nhiên lại bật cười, dịu giọng nói: “Vì sao ta lại không có năng lực này à? Không phải thiên đế người phải rõ ràng hơn ai hết sao?”

”Làm càn!” Mặt y càng lúc càng tệ, “Thiên Âm, ta niệm tình người là nữ nhi duy nhất của thiên đế, cho nên mới tha thứ cho quá nhiều lỗi sai của người, không truy cứu đến cùng, người không biết cảm ơn thì thôi, còn dám nói vô lễ”.

Sắc mặt Thiên Âm không buồn thay đổi: “Thiên đế để ý đến thân phận của ta như vậy, là vì ta không chống đỡ được yêu tộc, hay là sợ thân phận có thể chướng mắt thiên giới của ta”.

”Đừng có nói bậy!” Thiên đế đột nhiên đứng lên, tức giận ngàn ngạt, tiên khí tỏa ra bốn phía, đánh thẳng lên người Thiên Âm. Thiên Âm tức ngực phun ra ngụm máu tươi.

”Miệng còn hôi sữa, không biết trời cao đất dày còn dám nói bậy”.

Thiên Âm lại cười khăng định :”Nếu nói bậy, ông cần gì tức giận chứ?”

”Người...” Thiên đế nghẹn lời, nắm chặt tay, hít sâu một hơi mới từ từ ngồi xuống, khôi phục lại uy nghiêm của đế quân, “Thiên giới gần đây phải ứng phó với chiến sự yêu giới, giờ còn thêm Ma tộc nhúng tay, thiên giới giờ đang gặp bất lợi. Cũng có các lời đồn đại không tốt, về sự phụ của người... về thiên tộc...”

Thiên Âm không nói, đúng là châm chọc, sự phụ là chiến thần thiên giới, bình thường chẳng ai chiếu cố đến Thanh Vân, giờ gần chiến sự mới nhớ tới người.

”Người thiên tộc nắm quản thiên giới, khai thiên lập địa. Khi yêu giới xâm phạm biên giới, chiến thần Thanh Vân luôn đứng ra chống đỡ, giờ Thanh Vân không còn người. Đương nhiên sẽ có các nhàn ngôn toái ngữ, như tiên đế cũ thật tốt...” Thiên đế hừ lạnh một tiếng: “Nhưng cũng chỉ là ý tưởng nhất thời thôi, giờ người là phạm nhân rồi. Đừng nói là công chúa thiên giới, cho dù với năng lực của người, thì có thể làm được cái gì?”

Hóa ra... hóa ra đây mới là nguyên nhân y không chịu cứu Thanh Vân, trơ mắt nhìn yêu tộc vây khốn mà không để ý.

Phụ quân sớm ra đi, nàng bị biếm thành phạm nhân, thiên tộc không người kế vị, người long tộc như y, ngồi trên cái vị trí kia đã là vô lí. Giờ cố tình cho nàng trở về, đúng là thời khắc tiên yêu đại chiến.

Hóa ra là vì nàng, bởi vì nàng.

82. Chương 083

083

”Thiên Âm, người hiểu tình thế hiện giờ chưa, người không gây ra được sức ép nữa”.

Thiên Âm cười khê, càng cười càng chua xót, cười đến mức nước mắt tràn ra. Nàng ngẩng đầu nhìn nam tử phía trước đang có phần lo lắng, đưa tay lau khóe mắt, hít sâu một hơi.

”Thiên đế yên tâm, Thiên Âm.... chưa bao giờ có tâm tư đó”. Nàng chưa từng nghĩ tới ngồi lên ngôi vị cao nhất đó, cho dù phụ quân còn sống, nàng cũng chưa từng nghĩ tới, đã có Bạch Vũ ca ca rồi.

Tiếc là lúc trước không ai nhìn thấy, thiên đế hiện giờ cũng không rõ: “Người không có, không có nghĩa là người khác không có”. Y không thể để lại tai họa ngầm, không thể. “Thời kì này rung chuyển thiên giới, không thể để bất cứ biến cố nào xuất hiện. Chắc người cũng hiểu được tác hại của nó, lúc đó đừng nói là Thanh Vân, sự cả thiên giới cũng...”

Thiên Âm sững sốt một lát, rồi bật cười, trên mặt là nước mắt: ” Ý của thiên giới, là không dung được, dù hai tháng cuối cùng thôi cũng thế sao?”

Y nhíu mày, nhìn thân ảnh nhỏ như chỉ cần một cơn gió cuốn qua cũng gục, trong lòng nảy sinh chút luyến tiếc, y chuyển tầm mắt, không đối diện với ánh mắt của nàng, thở dài một tiếng: “Không phải ta không cho người, mà là tình thế trước mắt.... cấp bách. Thiên Âm, người là công chúa, hẳn phải phụ trách chuyện này”.

Thiên Âm ngừng cười, từ từ lau khóe mắt, hít một hơi thật sâu rồi nắm chặt bàn tay, nàng đương nhiên hiểu. Cho nên năm năm trước, nàng chưa từng xin phụ quân nửa câu, nhảy xuống tru tiên thai.

Nhưng nàng không biết, nàng đã không còn là công chúa năm đó, sớm đã mất đi thân phận này, giờ lại muốn phải phụ trách, lại không cho cơ hội cự tuyệt.

”Được, ta đồng ý”.

Nàng từ từ đứng lên, quý quá lâu làm đôi chân đau nhức, nàng vẫn phải quật cường đứng thẳng, nhìn về phía người ngồi trên kia, gần từng chữ: “Mai... mai ta sẽ làm như ông muốn, cho thiên giới một đáp án vừa lòng. Nhưng mà...” Nàng lạnh lùng nói: “Ta có ba điều kiện”.

Thiên đế nhú mày, ngồi nguyên vị, “Nói”.

”Thứ nhất, ta hi vọng ngươi hủy bỏ nhân duyên thiên mệnh của ta và Viên Kỳ, đem tự hồn đăng cho Viên Kỳ”.

”Có thể dùng tự hồn đăng để ngưng tụ tách tán..” Sắc mặt thiên đế trầm xuống, nhìn nàng một cái rồi do dự gật đầu: “Được, ta đồng ý, tiếp”.

”Thứ hai...” Thiên Âm tối sầm mặt, trong lòng đau nhức, cắn răng mới có thể kìm giữ lại: “Ban cho nhị hoàng tử tuyệt tâm thủy, ông phải cam đoan y uống”.

”Tuyệt tâm đoan tình, quên hết yêu thương, ngươi...” Thiên đế nhìn sắc mặt của nàng, gật đầu: “Cho dù ngươi không nói ta cũng sẽ làm vậy. Thứ ba là gì?”

”Thứ ba!” Thiên Âm gần từng tiếng một: “Chỉ cần long tộc các người còn tồn tại một ngày, phải đảm bảo với ta, Thanh Vân trọn đời an khang!”

83. Chương 084

084

Sắc trời dần tối, Thiên Âm đi ra khỏi cửa thiên cung, tự nhiên không biết nên đi về đâu nữa.

Thiên cung, từng là nhà của nàng, giờ lại là nơi không dung được.

Sông Ngân Hà, nơi đó giờ bị yêu giới vây khốn, cũng không vào được.

Ngay cả nhân gian, ngoại trừ đời đời khổ kiếp, cũng không để lại chút gì ở đó.

Giờ nàng mới phát hiện, mình không có một nơi nào để đi. Tam giới to lớn là vậy, lại cô đơn đến mức không có một tắc vương mà sống.

Đứng hồi lâu, suy nghĩ nửa ngày xem nên nói lời từ biệt với ai, cuối cùng quyết định đi đến Kì Sơn, thăm Viêm Hoàng.

Nếu phải đi, người duy nhất khiến nàng không yên lòng, cũng chỉ có con phượng hoàng lửa nhỏ bé kia.

Nàng đứng ngoài Kì Sơn đợi một lát, bóng hình rực rỡ lao ra khỏi viện. Giống như ánh mặt trời, khiến cho tâm hồn tĩnh mịch của nàng thêm sức sống.

”Âm Âm, Âm Âm...” Cô bé vừa chạy vừa la, như muốn lao thẳng vào trong lòng nàng, Thiên Âm cũng giang hai tay ra, chờ mong cái ôm nhung nhớ.

Cô bé chạy đến gần thì vội ngừng lại, giống như nhớ ra điều gì, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, hừ lạnh một tiếng rồi bày ra vẻ giận dỗi.

”Âm Âm, không phải Âm Âm không cần Viêm Hoàng nữa sao?”

Thiên Âm sững sốt, lúc này mới nhớ tới từ lần cùng Linh Nhạc cáo biệt đến giờ chưa gặp lại bé, cô bé này giờ lớn thật rồi, còn bày ra vẻ tức giận cho nàng xem nữa.

Nàng hơi buồn cười, bước tới xoa xoa đầu bé: “Còn giận sao?”

Cái đầu nhỏ ngược mắt lên nhìn nàng một cái, miệng chu ra, tức giận hừ một tiếng, quay mặt đi không thèm nhìn nàng nữa.

”Không để ý đến tỷ thật sao?”

Cô bé vẫn quay lưng không quan tâm.

Thiên Âm vuốt ve cái đầu nhỏ, không kìm được muốn đùa bé: “Nếu thế, ta về đây”.

Thấy nàng phải đi, khuôn mặt nhỏ bé của Viêm Hoàng phút chốc thay đổi, bật người lại ôm chặt lấy tay nàng, bật khóc: “Không được đi, Âm Âm.... Âm Âm”.

Cô bé gấp đến mức, nước mắt từng hạt từng hạt rơi xuống, không giận dữ gì nữa, ôm chặt lấy cổ nàng không buông.

”Muội không giận, không giận mà, Âm Âm... Âm Âm đừng đi”.

Thiên Âm đau lòng, khuôn mặt nhỏ bé giàn giụa nước mắt như đánh vào tim nàng, cũng không nỡ đùa bé nữa, nàng ngồi xuống lau nước mắt trên mặt Viêm Hoàng, “Được, tỷ không đi”.

Cô bé khóc rất lớn, nước mắt không kim lại được, Thiên Âm phải vỗ về lưng, giúp bé dễ thở. Một lúc lâu sau cô bé mới ngừng khóc được, cọ cọ trong lòng nàng.

Thiên Âm ôm lấy bé, ngồi xuống một bên.

Viêm Hoàng còn nhỏ, hơn nữa Vũ tộc từ trước đến nay khi chim non mới nở, nhìn thấy người nào đầu tiên, sẽ luôn ý lại người đó. Dù là phượng tộc vua của trăm loài, nàng cũng ý lại như thế.

Cô bé nức nở xong, đôi mắt ướt sũng khiến nàng lo lắng: “Sao lại cứ khóc như vậy, sau này phải làm sao”.

Cô bé lấy tay lau nước mắt, uất ức nhìn nàng: “Chỉ cần Âm Âm không bỏ Viêm Hoàng, Viêm Hoàng sẽ không khóc. Âm Âm... mãi mãi ở bên Viêm Hoàng được không?”

Trong lòng Âm Âm từng hồi nhức nhối, nàng xoa nhẹ đầu cô bé: “Ngốc, Viêm Hoàng đã trưởng thành rồi, sao Âm Âm có thể bên cạnh được”.

”Vì sao lớn lên lại không được?” Cô bé thắc mắc.

”Vì... Viêm Hoàng là công chúa phượng tộc, sau này phải nhận cả phượng tộc, sẽ có nhiều việc bận rộn. Chờ muội lớn lên, sẽ không cần tỷ nữa”. Vuốt mái tóc trên trán bé, nàng nhẹ nhàng nói: “Viêm Hoàng luôn là đứa bé ngoan mà”.

Viêm Hoàng ngẩng đầu nhìn Thiên Âm, câu hiểu câu không, nhưng câu khích lệ sau cùng bé hiểu.

”Muội ngoan”. Cô bé đưa đưa bàn tay nhỏ bé tranh công.

Thiên Âm cười càng thêm dịu dàng, nắm bàn tay nhỏ, gật đầu: “Đúng thế, Viêm Hoàng của chúng ta là ngoan nhất, cho dù... cho dù về sau Âm Âm không thể đến thăm muội... không thể cạnh bên muội”.

”Âm Âm, lại muốn đi sao?” Viêm Hoàng như hiểu ra vấn đề, đôi mắt lại ngập nước: “Đi đâu? Viêm Hoàng cũng đi cùng”.

Thiên Âm lắc đầu, “Nơi tỷ đến rất xa, Viêm Hoàng còn nhỏ quá, không thể đi sớm vậy được”.

”Thế... khi nào Âm Âm mới về?”

Thiên Âm trầm mặc, một lúc lại nói: “... Chờ khi Viêm Hoàng học được tất cả tiên pháp, có thể một mình đảm đương được, lúc đó...”. “Đến lúc đó cô bé sẽ không cần nàng nữa.

”Được, Viêm Hoàng sẽ cố gắng mà”.

”Về sau phải ngoan ngoãn nghe lời Phượng Minh tỷ tỷ nhé”.

”Được, nghe theo Âm Âm hết”.

”Còn nữa, phải chăm học, tu luyện cho tốt, ngủ cho tốt...”.

”Được”.

”Có chuyện gì có thể tìm Thanh Sơn ca ca và Lục Thủy tỷ tỷ nhé”.

”Được”.

”Buổi tối đi ngủ, phải nhớ đắp chăn”.

”Được”.

Nàng dặn dò hết tất cả mọi chuyện, nhưng sao nói bao nhiêu vẫn cứ thấy không đủ, thấy thiếu điều gì đó. Mãi đến khi từ trong lòng vang lên tiếng hít thở nhẹ nhàng, nàng mới biết Viêm Hoàng đã ngủ.

Vuốt ve khuôn mặt tròn đầy, nhìn thật kĩ, mấy tháng qua bé béo hơn một chút. Thiên Âm không kìm được khẽ cười, Phượng Minh là tỷ tỷ của cô bé, có nàng chăm sóc, mình còn lo lắng gì đây?

Có Phượng Minh bảo vệ, Diễn Kỳ quan tâm, Linh Nhạc thương yêu, tương lai cô bé chắc chắn sẽ là đứa trẻ hạnh phúc nhất tam giới, cho dù có.... thiếu nàng....

84. Chương 085

085

Thiên Khải thai.

Thiên Âm không nhớ nổi mình đã đến đây bao nhiêu lần, nhưng nàng có thể chắc chắn, lần này là lần cuối.

Nàng còn nhớ rõ, sự phụ, phụ quân lịch kiếp ở đây, khi đó bốn phía đều là chúng tiên nhân ngồi quanh, nàng cầm tay Bạch Vũ ca ca, ngồi ở nơi cao nhất nhìn. Bây giờ, ở đây yên tĩnh đến vậy, trừ nàng ra, không bóng người nào khác.

Giờ Bạch Vũ ca ca đã phi thăng thành công, mà nàng... có lẽ, có lẽ còn có thể gặp y một lần.

Nghĩ như vậy, nàng lại khẽ cười, đúng là có lẽ... một chút, nàng cũng không bằng tu vi của Bạch Vũ ca ca.

Nhưng sự phụ, cứ xem như, xem như là một chút an ủi đi.

Nơi này tiên khí dày đặc bởi vì hằng năm đều nhận chín trọng thiên lôi, tiên khí giống như lưỡi dao sắc bén cứa vào cơ thể, nhưng nàng lại không cảm thấy đau chút nào. Lặng lặng ngẩng đầu, nhìn khoảng không xung quanh.

Nhìn ngắm...

Thật lâu sau, nàng bỏ hài ra, đi chân trần lên giữa chính điện lạnh như băng, nhón miệng cười, như hao hết khí lực toàn thân để có nụ cười đẹp nhất. Nàng đưa tay ra, cúi đầu hô một tiếng.

"Phụ quân, sự phụ". Nàng cúi đầu, nắm chặt cây quạt trong tay, mở quạt ra, giọng nói đầy ý làm nũng: "Tiểu Âm múa cho hai người xem, được không, nếu múa không tốt cũng không được chê đâu".

Nói xong nàng nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, bắt đầu nhảy múa, mỗi bước chân, mỗi cái xoay tròn đều như nhảy hết sức mình, giống như trút toàn bộ sinh mệnh vào điệu múa. Nàng không hề mở mắt, có lẽ đã buông tha hết thảy, không gì ảnh hưởng đến nàng được nữa, dù là cả sắc trời âm u kia.

Thiên giới rung chuyển, một ngày nàng ở đây, sẽ khiến cho khắp nơi tranh luận, có người nhớ tới nàng là người thiên tộc cuối cùng, muốn nàng ngồi lên vị trí kia. Cho nên thiên đế không chứa được nàng, không vì điều gì khác, vì thiên giới bây giờ, không thể có lần thứ hai nổi loạn.

Cho nên với y, sự tồn tại của nàng đã là một sai lầm.

Thiên đế cho dù phải bỏ đi tai họa ngầm này, cũng phải có lí do. Cho nên nàng cho y lý do tốt nhất.

Ra đi lạc thiên kiếp.

Chỉ cần nàng chết dưới thiên kiếp, chẳng những bảo vệ được Thanh Vân, cũng bảo đảm thể diện của thiên đế.

Điều này... không thể tốt hơn.

Mây đen cuộn cuộn đến, từng đạo thiên lôi từ từ ngưng tụ, xẹt qua trời cao, cả bầu trời âm u vụt sáng.

Ầm một tiếng, tia lửa điện như con xà lòn, tàn sát cả chính điện, âm thanh vang vọng cả trời, giống như sinh mệnh sắp tiêu tán nơi tế điện này.

Từ nay về sau... mọi thứ sẽ tốt cả thôi.

85. Chương 086

086

Lúc Linh Nhạc tìm thấy Viêm Kỳ, y đang cẩn thận lau một cây đèn, hình thù kì lạ, phía trên có những đám mây di động, đầy linh khí. Y thấy lạ muốn mượn xem, tay vừa đưa đến không ngờ Viêm Kỳ lại tránh, còn đánh y một chưởng.

Y tránh không kịp, may mà đánh nhẹ, còn chưa bị thương, nhưng mà đúng là bị chọc giận rồi.

”Huynh làm gì vậy? Chỉ là một cây đèn thôi mà, gì mà kinh thế?” Họ cảm tình mấy trăm năm, giờ lại vì một cây đèn mà đánh y, đúng là không nói nổi.

”Đệ thì biết cái gì, đây là tỳ hồn đẳng”. Viêm Kỳ còn tức giận hơn, “Trong này có hồn phách của U Nhu, nếu nàng có việc gì, ta liều mạng với đệ”.

Linh Nhạc sửng sốt, mắt nhìn đến ngọn đèn kia, và cái tên đó: “U Nhu? Ai là U Nhu? Uống công ta với huynh huynh đệ mấy trăm năm, chuyện lớn như vậy mà cũng giấu ta. Mau mau, nói xem là ai vậy? Hai người quen nhau thế nào, sao nàng lại ở trong đèn này?”

Viêm Kỳ quay phắt đầu nhìn y, vẻ mặt như thể nhìn thấy vật quý hiếm, “Đầu óc đệ bị hủy rồi à? U Nhu là ai cũng không biết? Giờ nàng có thể trở về, chuyện kia ta không truy xét nữa. Nhưng có chuyện ta phải nói rõ ràng, ta và Thiên Âm không có gì cả, sao đệ không chịu tin?”

”Thiên Âm?” Vẻ mặt Linh Nhạc mê man, đột nhiên cảm thấy không thở nổi, phút chốc lại biến mất, khiến y không hiểu nguyên nhân, y cười vô tâm vô phé: “Thiên Âm là ai? Được lắm, tiểu tử huynh, lúc thì U Nhu lúc thì Thiên Âm, không lẽ huynh đứng núi này trông núi nọ à? Nói đi rốt cuộc là sao?”

Viêm Kỳ khiếp sợ, nhìn y như nhìn vật không bình thường, “Đệ.... Đệ không biết Thiên Âm?”

Linh Nhạc càng thấy buồn cười: “Ta phải biết à? Huynh nhìn ta làm gì? Hôm nay huynh làm sao vậy? Toàn nói chuyện kì lạ”.

Viêm Kỳ ngờ người, nhìn chằm chằm một lúc lâu, vẻ mặt không dám tin, rồi y chợt nhớ ra điều gì đó, thì thảo lắm bẩm: “Thiên quan được hôm qua... chẳng lẽ là...”.

Vẻ mặt thoáng chốc trầm xuống, ánh mắt trở nên thâm thiết hơn, cũng đầy phần thương hại.

Linh Nhạc bị y nhìn mà hoảng, trong lòng có cảm giác gì đó rất lạ, cũng thấy giận giận: “Huynh làm gì thế? Có chuyện thì nói đi”.

”Đệ... không nhớ Thiên Âm thật sao?” Y lại hỏi.

Linh Nhạc cười phì một tiếng: “Đệ phải biết nàng à?”

Mặt Viêm Kỳ trầm đi, không nhìn vào ánh mắt khó hiểu của Linh Nhạc nữa, chăm chú nhìn ngọn đèn tỳ hồn trong tay, vừa tự nói: “Cũng tốt... như vậy cũng tốt, chỉ là khó cho nàng...”

Y muốn nói lại thôi, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài.

Trong lòng Linh Nhạc càng lúc càng nghi ngờ, giống như người kia và y, phải có một mối liên hệ nào đó, nhưng mà y không nhớ gì cả, trong lòng cứ thấy bứt rứt rầu rĩ, tâm tình tốt lúc đầu cũng biến mất hoàn toàn.

Viêm Kỳ vẫn chú tâm vào tụ hồn đằng, có lẽ không có tâm tư bàn chuyện chiến sự yêu tiên hai giới với y rồi.

Đang định xoay người ra ngoài, đột nhiên từ chín tầng mây, một tiếng nổ vang trời.

”Tiếng gì vậy?” Linh Nhạc kinh hoàng, có một dự cảm rất xấu bùng lên.

Viêm Kỳ nhíu mày: “Hình như... là tiếng thiên lôi”.

Hai người nhìn nhau, bước vội ra ngoài.

Phía đông, từ ánh lôi quang như rồng như hồ màu tím sậm, cắt ngang chân trời, tiếng sấm vang vọng tam giới.

”Đó là Thiên Khải thai... hay đó là chín trọng thiên lôi”. Viêm Kỳ nhìn tia chớp đó, mày càng nhăn chặt, “Ngày Thiên Khải đã qua rồi, là ai dẫn thiên lôi xuống?”

Linh Nhạc không trả lời, ngơ ngác nhìn thiên lôi hạ xuống, ngực như khoét rỗng.

”Không biết có phải do yêu giới gây nên không, không được, phải cho người đi thăm dò một phen, Linh Nhạc... Linh Nhạc”. Viêm Kỳ quay lại, thấy Linh Nhạc không biết vì sao lại gập người lại, mặt tái nhợt như tuyết, một tay đè ngực lại, như cố nén đau, cả cơ thể run rẩy chao đảo.

”Linh Nhạc, đệ... đệ làm sao thế?” Y vội đưa tay đỡ lấy cơ thể chút nữa thì ngã xuống.

”Không... Không biết”. Linh Nhạc lắc đầu, tay đặt trên ngực bầu cồng chặt hơn, mê man: “Đệ không biết... nhưng đau quá, ngực đệ đau quá. Đệ không bị thương mà... Sao lại đau như thế?”

Y thực sự không biết, gần như trong chớp mắt nhìn thấy đạo thiên lôi màu tím chói mắt kia, ngực như bị cái gì đó đánh vào rất mạnh, đau đốn đến tận xương, như thể linh hồn cũng muốn nứt vỡ.

Có gì đó rất mơ hồ, có gì đó vô cùng quan trọng, thứ đó, đã bỏ y mà đi. Y muốn níu lại, nhưng không nghĩ ra, không nhớ ra được bất cứ thứ gì.

Nước mắt như đê vỡ, mơ hồ cả tầm mắt, y đưa tay vuốt nước mắt trên mặt, ngay cả mình cũng kinh ngạc: “Vì sao đệ lại khóc? Lớn như vậy rồi chưa bao giờ đệ khóc, vì sao... vì sao bây giờ...?”

Y lau vội lau vội từng giọt nước mắt, nhưng càng lau lại càng chảy nhiều hơn, mãi không ngừng lại.

Y không biết có chuyện gì để phải đau lòng, để phải khóc, vì sao lại khó chịu đến mức, như thế... sau đó mình sẽ chết đi.

”Viêm Kỳ, huynh nói đi... đệ làm sao thế?”

Viêm Kỳ nhìn về phía Thiên Khải thai, rồi nhìn người bên cạnh, dường như y đã hiểu. Nhưng y lại không thể trả lời, cũng không có câu trả lời.

Còn một mình Linh Nhạc, đau đốn lan tràn không hiểu vì sao xuất hiện kia, gì cố gắng hồi tưởng, tìm mãi cũng không biết lý do gì khiến mình đau thương.

86. Chương 087

087

Thiên Âm đã chết, Diễm Kỳ không tin.

Khi y rốt cục cũng vì nàng làm một chuyện gì đó, thì có người đến nói với y, người kia đã chết rồi, chuyện y làm không hề có ý nghĩa nữa đâu.

Y đương nhiên không tin được, dù là chính miệng phụ quân nói, dù Lục Thủy khóc lóc kể lể y nghe, y vẫn không tin.

Sao Thiên Âm có thể chết được, nàng tuyệt vọng chạy tới tìm y, nhờ y bảo vệ Thanh Vân cho nàng, nàng đồng ý gọi y là Diễn Kỳ ca ca lần nữa, tin tưởng y lần nữa, sao có thể chết được, làm sao mà chết được !

Muốn y bảo vệ Thanh Vân sao? Một mình y nhảy vào Thanh Vân lúc bị vây khốn, cho dù bị yêu giới gây sức ép, y vẫn liều mạng, chờ quân tiên giới đến, sẽ cứu được Thanh Vân của nàng.

Đồng ý rồi, y sẽ làm được, nàng có thể yên tâm, vậy vì sao phải chết.

Đúng, là để lừa y thôi, mọi người đều lừa y, nhất định nàng còn sống, y đã tìm được cách chữa khỏi thương tổn của nàng, khiến nàng sống thật lâu.

Khi y tức khí ngập trời quay trở lại thiên giới, như muốn nổi điên lật tung tất cả tìm bóng dáng nàng, Thiên Khải đài bị tàn phá không còn gì cả, chỉ còn phiến cốt của Xích Cơ.

Trong nháy mắt, y không còn nghe được âm thanh gì nữa, khí lực toàn thân phút chốc đều biến mất, y ngã ngổn trên đất, trong đầu từng tiếng nổ vang.

Nàng đi thật rồi, không còn gì cả, phách hồn tấn tán, thi cốt vô tồn.

Diễn Kỳ ngồi trên Thiên Khải thai đến khi mặt trời lặn, trong đầu vẫn trống rỗng như cũ.

Mãi đến khi Lục Thủy khóc lóc chạy đến, chĩa kiếm vào người y, đòi lại tôn chủ của nàng. Y mới đột nhiên bình tĩnh, y phải tìm nàng về, cho dù là hồn phi phách tán hồn vía lên mây, cũng sẽ có tàn hồn lưu lại, chỉ cần tìm được tàn hồn, một ngày nào đó thu về đủ ba hồn bảy vía, nàng sẽ trở về thôi.

Trong nháy mắt y cảm giác mình sống lại, may quá, còn kịp, chuyện gì cũng còn hi vọng.

Dường như y dùng tốc độ nhanh nhất cuộc đời mình đến Ti Mệnh thai mượn Hương Sinh cảnh, y phải nhanh chóng tìm tàn hồn của Thiên Âm, có Hương Sinh cảnh, có thể chiếu được kiếp trước kiếp này của mọi người trong tam giới, cũng có bản ghi chép nơi từng linh hồn sinh ra rồi tiêu vong.

Nhưng mà... y không tìm thấy Thiên Âm.

Đừng nói là hồn phách, ngay cả hơi thở mỏng manh, y cũng không tìm được.

Y không từ bỏ, cứ tìm hết lần này đến lần khác, nhưng tìm mãi không ra.

"Vì sao chứ? Vì sao lại chỉ không tìm thấy nàng?"

"Thái tử điện hạ". Sắc mặt Ti mệnh hơi khó coi, ấp úng nói: "Tiên yêu hay con người trên thế gian này, từng hồi phách đều luân hồi vạn kiếp, Hương Sinh cảnh này có thể chiếu được hồn phách luân hồi trong vạn kiếp mà thôi".

"Luân hồi vạn kiếp, Thiên Âm là thiên thai trời sinh, lại là hậu duệ của thần tộc, hồn phách của nàng được trời đất sinh ra, tiên thể lúc nhỏ, là kiếp thứ nhất của nàng, cho dù rơi vào phạm trần thì cũng mới năm trăm năm thôi. Năm trăm năm sau đã quay về, sao đã hết vạn kiếp được".

"Thái tử điện hạ, ngài quên rồi sao. Trên trời một ngày, dưới đất một năm. Năm trăm năm trên tiên giới trôi qua chớp lát, nhưng dưới trần gian đã thương hải tan điền. Huống hồ..." Sắc mặt Ti Mệnh càng thêm khó xử, "Huống hồ, Thiên Âm... sơn chủ, hạ phạm chịu khổ kiếp, mỗi kiếp sống không lâu, hơn nữa..."

Cơ thể Diễn Kỳ khê run lên, chao đảo, y vội kéo lấy vạt áo của Ti mệnh: "Vì sao... vì sao có chuyện như thế? Sao người không bẩm báo chuyện này cho ta?"

"Thần... Thần có bẩm báo rồi". Về mặt Ti mệnh đầy bối rối, vội vàng giải thích, "Thần đã nhiều lần bẩm báo với thái tử, nhưng... mỗi lần còn chưa nói, người đã đuổi thần đi, cho nên..."

Diễn Kỳ sững sờ, đúng là năm trăm năm này, y hận nàng thấu xương, ghét nhất chính là khi nghe hai chữ Thiên Âm đó, vậy mà y lại không nghe người ta bẩm báo, hối hận nhất thời như muốn ép y không thở nổi.

Từng lời nói Ti mệnh như lưỡi dao chém thẳng vào ngực y.

"Thần đã sớm bẩm báo với thiên đế, nhưng thiên đế nói để ngài làm chủ, thực ra mỗi lần nàng hết một đời luân hồi, thần đều cầu kiến thái tử, ngày nói... về sau chuyện của nàng dừng đến bẩm báo nữa, cho nên thần..."

”Thực ra nàng đã lịch kiếp chín ngàn chín trăm chín mươi tám thế, cho nên đây là đời luân hồi cuối cùng. Hơn nữa nàng là bị tiên lôi đánh...”.

”Duyên Đức Thiên Quân không để ý đến tính mạng, xuất quan cũng là vì muốn tìm nàng về, bởi vì người tính được, đây là đời cuối cùng của nàng rồi”.

”Dưới chín trọng thiên lôi, hồn phách tam giới vạn kiếp luân hồi cũng sẽ tiêu tán trong thiên địa”.

”Thái tử điện hạ, Hưởng Sinh cảnh không tìm ra Thiên Âm sơn chủ, là bởi vì... nàng không phải hồn phi phách tán, mà là... vĩnh viễn không siêu sinh”.

Diễn Kỳ bước lùi về sau từng bước... trong lòng đau quặn, vị tanh ngọt trào ra khoang miệng, máu từ khóe miệng chảy xuống. Không ngờ trong năm trăm năm ngắn ngủi, nàng đã đi qua vạn kiếp.

Là do y khiến nàng vĩnh viễn không siêu sinh.

Chấp nhất trong lòng y, bóng hình nhảy múa nơi Dao Trì ngày đó, chấp nhất một ngàn năm. Nhưng chấp nhất đó lại khiến nàng thương tích đầy mình, khiến nàng vĩnh viễn không siêu sinh được.

Thậm chí y còn chưa bao giờ tin tưởng nàng một lần, năm trăm năm trước, y từ chối tình cảm của nàng. Năm trăm năm sau y biết rõ mình không khổng chế được sự hấp dẫn của nàng, lại một lần nữa làm nàng bị thương, cuối cùng cũng không chịu nhận ra tâm ý của mình.

Đúng vậy, y thích nàng, có lẽ từ năm trăm năm trước, khi lần đầu tiên nhìn thấy. Có lẽ là ngay từ khi nàng trở về, có lẽ là vì ngàn năm trước, nàng nhảy múa bay lên, lúc ngoái đầu lại mỉm cười tuyệt mỹ.

Cuối cùng y đã biết, người trong lòng mình bấy lâu, chỉ có nàng.

Nhưng mà... y vĩnh viễn không còn cơ hội nữa.

87. Chương 088

088

Gió thổi từng hồi, không ngừng không nghỉ vào mọi góc ngách trong địa phủ.

Nước sông Vong Xuyên tối đen, yên lặng chảy, cho dù sóng nước mãnh liệt, cũng vẫn một vùng vắng tanh.

Diễn Kỳ nhìn vùng đất trống vắng nơi sông Vong Xuyên, đứng hồi lâu không bước. Thiên Âm từng nói, tình cảm của nàng với y, đều chôn bên bờ sông Vong Xuyên đời đời kiếp kiếp, cho nên y muốn đến nhìn xem, không ngờ rằng ở đây cảnh vật lại như vậy, một nơi khiến người ta hít thở không thông.

Nàng đã ở đây ngăn người vạn kiếp.

”Cậu trẻ tuổi, đây không phải nơi để ngây người đâu”. Có lẽ y đứng đã lâu, một cô hồn nhìn thấy y có tiên khí, liền tiến đến khuyên răn, “Nước sông Vong Xuyên phệ hồn, uống một ngụm có thể đốt đi ấn ký kiếp trước, quên hết kiếp trước kia. Còn ngã xuống đó, thì ngay cả cơ hội đầu thai cũng không có đâu”.

Diễn Kỳ không đáp lại, cứ lẳng lặng nhìn dòng nước đen trước mặt.

Cô hồn cũng không để ý nữa, tự nói một mình.

”Cái người này, đừng không chịu tin, Mạnh Bà ta ở bên bờ Vong Xuyên một ngàn năm, nhìn các cô hồn luẩn quẩn ở đây, cũng biết hết”. Nàng vừa nói vừa lắc đầu. “Mấy chục năm trước, còn có một nữ quý, mỗi lần đầu thai, nàng cũng đứng cả ngày bên bờ sông giống người vậy, giống như chờ ai đó. Sau này không thấy nàng quay lại nữa, có lẽ đã rơi xuống đó rồi”.

Diễn Kỳ sững sốt, quay đầu lại.

Mạnh Bà thấy y có vẻ hứng thú thì nói tiếp, “Nói đến nữ quỷ kia cũng thật là kì lạ, lần đầu nhìn thấy nàng, nàng xinh đẹp thanh tú, xiêm y cũng tốt, giống như tiên nữ vậy. Nhưng không biết vì sao, từ lần đó về sau, đời sau nàng còn thắm hơn đời trước. Đến lúc về địa phủ, không thiếu tay thì cũng gãy chân. Không có khi nào đầy đủ, không biết nàng tạo cái nghiệp gì...”

Diễn Kỳ chấn động, bàn tay bên người run run.

”Ta đoán, nàng đã làm chuyện gì đó khiến người người oán trách, bị trời phạt. Ngay cả nước sông Vong Xuyên cũng không thể quên được hết kiếp trước, cứ thế ghi nhớ đời đời kiếp kiếp...”. Mạnh Bà lắc đầu rồi nói: “Biến một cô nương tốt như vậy, thành kẻ điên”.

Bàn tay y nắm càng chặt, xuyên qua da thịt làm máu chảy ra, y mấp máy môi, khàn giọng hỏi : “Sau đó thì sao? Nàng thế nào?”

”Còn thế nào nữa? “Mạnh Bà lắc đầu, ” Nàng nhảy vào giữa dòng Vong Xuyên cũng chỉ bị nước sông làm bong da tróc thịt, trí nhớ của đời thế khổ cực cũng không cách nào rửa sạch. Cứ thế chuyển thế luân hồi, nàng điên, cũng thành thói quen, không khóc không nháo nữa, cũng không nhảy vào dòng sông nữa. Nhưng mà... từ đó về sau, cũng không đến bờ sông này tìm tảng đá nữa”.

”Tìm tảng đá?”

”Đúng thế”. Mạnh Bà như nghĩ đến chuyện thú vị, cười nói: “Nữ quỷ kia cũng kì lạ lắm, lần đầu nàng tới đây, cứ ôm tảng đá màu đỏ đặt bên bờ Vong Xuyên, sau đó mỗi thế luân hồi, nàng lại ngồi khắc lên mặt đá, sau đó không còn chỗ khắc nữa, nàng lại tìm hòn đá khác, giờ bên bờ sông này chỉ sợ không tìm được tảng đá nào chưa có chữ nàng khắc đâu”.

”Tảng đá màu đỏ kia ở đâu?” Diễn Kỳ bước lên từng bước, vội vàng hỏi.

Mạnh Bà bị y hét lên thì hơi hoảng sợ, chỉ vào khối đá màu đỏ phía trước, còn chưa kịp mở miệng, người đó đã biến mất, chạy về hướng kia.

Chỉ liếc mắt qua Diễn Kỳ đã nhận ra, là tảng đá đỏ, nhân duyên thạch của nguyệt lão, cũng được gọi là đá tam sinh, chỉ dùng để khắc tên nhân duyên nam nữ trên khắp thế gian, dù không có vết tích của nguyệt lão, nhưng trên mặt đá còn lưu tiên khí, đã chứng minh hết thảy.

Y ngồi xổm xuống, cố gắng đưa bàn tay run rẩy phủ lên tảng đá kia, chạm vào từng chữ.

Diễn Kỳ – Diễn Kỳ – Diễn Kỳ.

Tất cả đều là tên y, chiếm trọn mỗi một góc trên hòn đá, không còn kẽ hở.

Đột nhiên y hiểu dụng ý của nàng.

Đá tam sinh để ước duyên, cho nên nàng trộm một khối đá tam sinh của nguyệt lão, đưa đến bên bờ sông, khắc đây tên y, không còn chỗ trống, nhưng nàng lại quên sao, đá tam sinh này chỉ có thể định kiếp phạm nhân, nào định được tiên nhân.

Năm trăm năm nàng thương y tận xương tận tủy, thương đến quên mình, đến mức khắc tên y đầy tảng đá, nhưng lại quên tên mình.

Giờ rốt cục y hiểu được, vì sao nàng nói, tình cảm của nàng, đã sớm tiêu tán bên bờ sông Vong Xuyên đời kiếp kiếp.

Thiên Âm mang hết tình yêu của nàng vào từng cái tên, ở bên bờ Vong Xuyên, chờ y nhớ tới nàng, chờ y đến đón nàng.

Nhưng lại không ai nhớ đến, mọi người đều quên nàng.

Là y!

Từ kiếp đầu tiên của nàng, cho đến khi nàng biến mất....

Nàng từng nói, cho dù tứ hải hủy diệt, thiên giới biến mất, nàng cũng không thương y nữa, giờ y đã hiểu được, lời này nặng nề bao yêu. Tình cảm nàng giành cho y, đã chết hoàn toàn.

Cho nên vì đường lui của tất cả mọi người, để U Nhu sống lại, Linh Nhạc vong tình, và cả Thanh Vân trọn đời bình an, vì với họ, đó đều là kết thúc tốt nhất, chỉ còn mình y.

Nhấn tâm khiến cho y lúc vừa nhận ra tình cảm của mình, lại trọn đời cô tịch trong ấy nấy.

Y ôm tảng đá đỏ kia vào lòng, ôm rất chặt như muốn khảm vào lòng. Chặt đến mức cảm nhận được hòn đá lạnh như băng, cũng không lạnh bằng tâm mình, có lẽ tâm y đã đóng băng rồi, cũng sẽ không bao giờ... biết rung đập nữa.

88. Ngoại Truyện 1

Ngoại truyện

(Phần ngoại truyện do bạn editor msjewer viết, có gì không đúng mong độc giả thứ lỗi).

1.

Vu Thiên Sơn nằm giữa Đông Hải và Nam Hải, linh khí ở đây mờ nhạt đến mức không một vị thần tiên nào muốn tới sinh sống vì chẳng có lợi cho tu hành. Có người nói, mảnh đất ấy vốn là nơi người Thần Tộc ở, sau lần đại chiến tam giới mấy trăm ngàn năm trước, nó bị tàn phá quá nặng nề, cho nên Đế quân đã dời môn phái về Thanh Vân Sơn.

Linh Nhạc đã từng đi khắp Đông Nam Tứ Hải du ngoạn nhưng vẫn không tìm ra Vu Thiên Sơn trong truyền thuyết. Đi hỏi các trưởng lão trên Thiên Đình, ngay cả Ti Mệnh viết ra số mệnh nhân gian cũng không biết rõ. Ti Mệnh tinh quân nói: “Đế quân đời trước đã phong ấn Vu Thiên Sơn lại, nghe nói đó là nơi an táng của người Thần tộc, cho nên người muốn bảo tồn nó muôn đời”.

Linh Nhạc nhú mày, từ lâu đã không nghe ai nhắc đến người Thần tộc nữa. Hơn hai ngàn năm trước, người Thần tộc cuối cùng, cũng là Thanh Vân sơn chủ khi ấy quy tiên. Y vẫn còn nhớ rõ, một đạo thiên lôi xé nát bầu trời, cảm giác đau đớn đến tê tâm liệt phế đó tới bây giờ y vẫn không hiểu được?

Có liên quan đến Thanh Vân sơn chủ đó sao?

Cho nên bằng mọi cách, y vẫn muốn tìm được Vu Thiên Sơn. Sách cổ trong Tàng Thư Các ghi rằng, đường đến Vu Thiên Sơn phải có thần chi lục hoa dẫn lối. Thần chi lục hoa này nở mãi không tàn, hương khí thanh tân đậm nhả, có thể khiến tâm tình con người ta thoải mái bình yên. Thế nhưng chỉ có người trong Thần tộc mới có khả năng hái được, không phải vì hiếm có, mà vì những người khác chỉ cần chạm vào, hoa sẽ tan ra.

Chưa tính đến chuyện lấy được Thần chi lục hoa hay không, mà tìm được nó thôi cũng đã là vấn đề nan giải. Linh Nhạc tìm nó trăm năm nay, nhưng từ khi Thần tộc diệt vong, loài hoa này cũng lặng lẽ biến mất, như chưa từng tồn tại.

Không biết vì sao, hình ảnh bông hoa trắng thuần khiết cong mình trong gió, quật cường bên một hòn đá nhỏ luôn xuất hiện trong đầu y, dù mơ hay tỉnh. Y không nhớ mình đã thấy nó ở đâu, chỉ cảm giác được mùi hương nhẹ nhàng ấm áp của nó, nhưng lại khiến cho lòng nhói đau.

“Linh Nhạc, huynh đi chơi với muội không?” Tiếng cười nói lanh lảnh từ ngoài phòng vang vọng vào. Linh Nhạc giật mình nhìn ra cửa. Viêm Hoàng gần ba ngàn tuổi, trong chốc lát đã thay mình thành một cô thiếu nữ yếu điệu thướt tha, nhưng tính tình ham chơi của nàng vẫn không hề thay đổi. Y bật cười đứng dậy:

“Định đi đâu?”

“Đi Tu Di Sơn được không? Muội muốn uống rượu hoa đào”.

Tu Di Sơn ngày nay do Phệ Ấn Tiên quân cai quản. Trước kia thượng tiên phi thăng thành công Bạch Vũ tinh quân cũng từng sống ở đây, sau khi phi thăng thành thần thì không xuất hiện nữa. Rừng đào của y

được phong ấn bởi tám mươi một kết giới mạnh yếu lớn nhỏ, không một ai vào được. Nhưng Linh Nhạc thì có thể.

Bạch Vũ tinh quân không có đệ tử chân truyền, người duy nhất từng được y chỉ dạy thuật kết giới chính là Linh Nhạc. Thiên kị năm đó Linh Nhạc đến Thanh Vân Sơn, cùng y luyện tập suốt một ngày. Còn vì sao phải đến Thanh Vân sơn, y cũng không nhớ rõ.

Hai người cười mây suốt hai canh giờ, xoay người vượt qua phong ấn một lúc lâu, đến khi vào được vườn đào cũng đã xẩm tối. Khu vườn đào quanh năm rực rỡ, từng cánh hoa hồng đỏ lả tả bay, tạo ra một bức tranh hoa thêu gấm. Lọt thỏm giữa khu vườn là căn nhà trúc nhỏ. Vì là nơi riêng tư của Bạch Vũ tinh quân, Linh Nhạc cũng không muốn tự tiện tiến vào. Mấy trăm năm trước khi y và Viêm Hoàng tới đây cũng chỉ ngồi ngoài vườn uống hết chum rượu rồi đi.

Viêm Hoàng nhấp một ngụm rồi ngược mặt lên nhìn trời, cảm thán: “Muội nhớ Âm Âm quá”.

Linh Nhạc thở dài: “Lần nào uống xong muội cũng nói một câu này cả”.

Nàng giận dỗi liếc y một cái: “Dù muội còn nhỏ muội vẫn còn nhớ Âm Âm, vậy mà huynh lớn như thế lại quên Âm Âm là sao chứ?”

Câu hỏi này không biết Viêm Hoàng đã chất vấn y bao nhiêu lần. Thiên Âm là Thanh Vân sơn chủ cuối cùng, ngoài điều đó ra, y không biết thêm gì nữa. Nàng ra sao, hình dáng như thế nào, giọng nói có nhẹ nhàng không? Y không biết. Viêm Kỳ mắng y sao không nhớ, Viêm Hoàng bực mình không thêm hỏi y thêm gì nữa, ngay cả Thanh Sơn, hộ vệ của Viêm Hoàng cũng trưng ra bộ mặt đen thui nhìn mình. Y nghĩ, nàng được lòng nhiều người như vậy, chắc đó là một người con gái rất đẹp, rất tốt, thanh thuần như đoá Thần chi lục hoa vậy.

“Âm Âm đã đi hai ngàn năm rồi, ai cũng bảo tỷ mất, nhưng muội vẫn tin, sẽ có ngày tỷ quay trở lại”.

Viêm Hoàng vừa uống vừa thì thào. Linh Nhạc vẫn giữ nguyên im lặng, y không thể nói, một người phách hồn tẩn tẩn, vĩnh viễn không siêu sinh, làm sao có thể trở về được nữa. Chỉ cần nghĩ tới đó trong lòng y lại như có trăm ngàn mũi tên xuyên thấu, máu chảy đầm đìa, đau đến mức hốc mắt cũng trở nên chua xót.

Linh Nhạc vội uống hết bát rượu, nuốt luôn cảm giác cay đắng nghẹn ứ trong cổ họng. Y thần thờ đưa mắt nhìn quanh. Căn nhà tre nhỏ chỉ được một gian, ô cửa sổ mở ra như người bên trong chưa từng đi khỏi. Thấp thoáng qua song cửa còn có thể nhìn thấy giá gỗ ngổn ngang những sách, phía trên đặt một chậu hoa nhỏ, chỉ một bông hoa trắng muốt.

Linh Nhạc vội đứng bật dậy, đập thẳng cửa nhà tre rồi lao vào trong. Bông hoa trắng cong người tỏa hương nhẹ nhẹ, dù chỉ có một mình, dù giữa cả rừng đào luôn khoe sắc, ngát hương, nó vẫn lặng mình ở đó, không cô độc, chỉ có quật cường. Mùi hương này, hình như từ rất lâu rồi y vô cùng quen thuộc.

“Thần chi lục hoa?”. Viêm Hoàng theo y bước vào liền thốt lên. Con bé từng đi theo Thanh Vân sơn chủ, chắc chắn không thể nhìn nhầm.

Linh Nhạc cố gắng trấn định con tim như muốn lao ra khỏi lồng ngực của mình, hỏi lại: “Muội chắc chắn?”

“Đương nhiên”. Nàng đi tới gần bên cạnh, đưa tay phông theo đường nét của cành hoa, nhưng không dám chạm vào: “Muội nhìn nó suốt trăm năm, ngày nào chờ Âm Âm trở về muội cũng ra vườn ngắm nó, mùi hương này, mùi trên người Âm Âm, cả đời muội cũng không quên được”.

Linh Nhạc mím chặt môi, nhìn chằm chằm vào bông hoa như muốn khắc vào tâm khảm, hình ảnh mờ ảo về một bóng hình nào đó, ngồi bên khóm hoa, cũng đưa tay phông theo từng cánh, như ẩn như hiện ra trước mặt. Y nhắm mắt thật chặt, một lúc sau đôi mắt đó mở ra như mang theo quyết tâm kiên định:

“Ta phải đến Đông Hải một chuyến, muội đi cùng không?”

Viêm Hoàng ngơ ngác: “Đến Đông Hải làm gì?”

Ôm chậu Thần chi lục hoa vào lòng, Linh Nhạc vừa đi vừa nói: “Tìm người muội muốn”. Cho dù đó chỉ là một mộ phần.

Giữa ranh giới Đông Hải và Nam Hải, gió lốc cuộn xoáy, sóng cao hơn trượng. Dừng đám mây lại trên cao, tạo một vòng kết giới ngăn cản, Linh Nhạc lấy chậu hoa trong tay áo ra, nhìn ngắm một hồi vẫn không thấy biến chuyển. Y lấy làm lạ: “Không phải nói dùng Thần chi lục hoa đến dẫn đường sao? Có chuyện gì xảy ra đâu?”

Viêm Hoàng bên cạnh cũng cùng quan sát, trên đường đi Linh Nhạc đã giải thích qua về truyền thuyết của Thần tộc và Vu Thiên Sơn cho nàng nghe. Những điều này Âm Âm chưa từng nói qua cho nên nàng cũng không hiểu gì nhiều. Nhưng nàng biết, ít nhất cũng phải tìm ra cửa kết giới của Vu Thiên Sơn, khi đó Thần Chi lục hoa mới có thể trở thành chìa khóa dẫn đường. Nhưng giữa mây trời sóng nước mù mịt này, đâu mới là kết giới?

Linh Nhạc nhìn hoa một lúc lâu, chau mày nói: “Nếu không chúng ta trở về trước đến tầng thư các tra thêm sách rồi quay trở lại”.

Viêm Hoàng hừ mũi: “Nếu để người ta nhìn thấy Thần chi lục hoa, muội đó Đế quân cho huynh đi tìm đấy, không khéo lại nhốt vào băng vực vài trăm năm không chừng”.

Y cũng hiểu tính Thiên mẫu và Đế quân, hai người đó không hề muốn y dính dáng gì đến hai từ Thần tộc, ngay cả Sáo Vô Ưu cũng nhiều lần muốn thoát đi, nhưng rồi lại nghĩ đến việc tu luyện của y cho nên mới tạm quên ý định này.

Sáo Vô Ưu là di vật của Thiên quân trước đó, cây sáo từng đánh bại trăm ngàn yêu ma, cùng với quạt Xích cơ chính là chi bảo của người Thần tộc.

Sáo Vô Ưu?

Linh Nhạc bưng tỉnh, nếu sáo Vô Ưu kết hợp với Lục chi thần hoa, liệu có thể thức tỉnh kết giới không?

Y đưa chậu Lục chi thần hoa cho Viêm Hoàng cầm, trong lòng bàn tay vụt hiện ra sáo Vô Ưu, Linh Nhạc đưa lên miệng thổi, khúc sáo y quen thuộc nhất, khúc Vô Ưu.

Thiên địch hằng năm, y vẫn thổi khúc Vô Ưu cho Phượng Minh nhảy múa, nhưng y biết, đó không phải là người múa Vô Ưu vũ đẹp nhất. Mấy ngàn năm nay Phượng Minh và đại ca Thiên Kỳ vẫn vậy, không tổ chức hôn lễ, cũng không chia tay, cứ duy trì như thế khiến không ít người dòm ngó. Thiên mẫu cũng cực kì đau đầu vì điều này, y không hiểu rõ, không phải Thiên Kỳ yêu thích Phượng Minh lắm cơ mà.

Tiếng sáo Vô Ưu vang lên, từ từ mượt mát, thanh âm như nước, xoa dịu thế gian. Mơ hồ hiện lên trong kí ức, có một người con gái tung người giữa ngàn vạn đóa hoa, rõ ràng gần trong gang tấc, lại giống như xa thiên sơn vạn thủy, người con gái đó mặc y phục màu trắng, mơ hồ như thể chỉ một khắc sau sẽ bay lên chín tầng mây, mãi không tìm thấy. Đường như Linh Nhạc không phải thổi khúc Vô Ưu để đánh thức Lục chi thần hoa nữa, y nhập mình vào trong khúc sáo miên man, lạc giữa một khu vườn nhỏ, đắm mình trong cơn mưa hoa phiêu tán đầy sân trong tiềm thức. Ngọt ngào mà đau đớn, cảm xúc dần xé tim y hai ngàn năm qua, khó chịu đến mức y không cách nào chịu nổi. Giọt nước mắt bất giác thấm ra từ khóe mắt, rơi xuống hòa vào tiếng Vô Ưu.

“Linh Nhạc.... hoa.... hoa”.

Ổng tay áo bị ai đó kéo làm y giật mình định thần lại, nhìn Viêm Hoàng đang ngơ ngàng run run chỉ về phía trước, Linh Nhạc ngược mắt theo hướng đó. Bất ngờ thấy bông hoa trắng lơ lửng thoát ra khỏi kết giới nơi đám mây, bay là đà trên mặt nước Đông Hải. Xung quanh nó được bao phủ một vùng ánh sáng lấp lánh bạc, tạo thành một quả cầu rực lửa vô cùng chói mắt.

Sau một khắc sững sờ, Linh Nhạc vội điều khiển đám mây đi theo Lục chi thần hoa, hai người bay tà tà giữa sóng lớn dữ dội, bọt nước bắn tan ngoài màng kết giới, đi được hơn hai trượng, vùng ánh sáng bên ngoài đóa hoa càng lúc càng sáng hơn, giữa trời râm một tiếng như sấm nổ. Linh Nhạc hốt hoảng đưa tay tăng cường kết giới, nhất quyết không đưa đám mây bay đi xa nơi đó.

Hai người chăm chú nhìn động tĩnh, cảm giác lo lắng sợ hãi trước nay chưa từng có. Y không biết mình sợ điều gì nữa, sợ những thứ mình mong chờ không phải là sự thật, hay sợ cảm giác đau đớn ngày hôm đó lại tái hiện thêm lần nữa, sợ những dày vò khó chịu hai ngàn năm nay không cách nào vơi đi. Nơi đóa hoa đang đứng, sóng nước đột ngột dâng cao hơn cả trượng, một khối đất từ từ rẽ nước nhô lên.

“Vu.... Thiên Sơn?”

Viêm Hoàng thì thào, chỉ hơn nửa sau, hòn đảo hoàn toàn thoát mình khỏi biển, non xanh nước biếc mây trời, cảnh sắc ở đó khác hẳn với trời âm u gió bão giữa Đông Hải hay Nam Hải, nó có một mặt trời riêng đang nghiêng mình tỏa sáng, có chim chóc mây bay, tất cả được bao phủ trong một màng sáng trắng của kết giới. Linh Nhạc trợn tròn mắt há hốc mồm, thực sự là đỉnh cao của kết giới mà trước nay chưa một lần y được thấy.

Lục Chi thần hoa chạm vào hòn đảo rồi dần dần biến mất, từ đó xuất hiện một cánh cửa lớn được bao phủ bởi rêu phong và cỏ dại, từng bậc cầu thang bằng mây từ từ kết thành từ cửa đến đám mây hai người đứng. Cánh cửa từ từ mở ra, cánh đồng cỏ màu xanh ngút ngàn hiện ra trước mắt, những đóa hoa trắng đung đưa từng khóm, có mấy con nai nghiêng đầu nhìn sang đây rồi lại quay người ăn cỏ.

Linh Nhạc gắng khống chế nhịp tim như muốn văng ra khỏi ngực, kéo tay Viêm Hoàng bên cạnh.

“Muội ở lại, để ta vào xem sao”.

“Không, muội muốn đi cùng, muội cảm giác được Âm Âm ở đó, muội phải đi”.

Viêm Hoàng đã thoát khỏi kết giới bước thẳng lên bậc thang phía trước, Linh Nhạc không còn cách nào đành đi theo, nắm chặt lấy hai tay run rẩy, bước vào Vu Thiên Sơn.

Nếu là một phần của người Thần tộc, không biết nó sẽ được sắp xếp ở đâu, hòn đảo này lớn như vậy, nếu hai người chia nhau ra tìm không biết khi nào mới thấy. Trong lúc Linh Nhạc còn đang suy tính, không biết Viêm Hoàng chạy đi đâu mất rồi, đột nhiên một tiếng cười trong trẻo của trẻ con từ xa vang vọng tới.

Có người?

Y vội vàng chạy sang, đôi chân run run chéo vào nhau suýt ngã. Chạy vòng sang một cây cổ thụ lớn hơn mười người không ôm nổi, Linh Nhạc giật mình sững lại trước cảnh tượng trước mắt.

Một thôn làng nhỏ bé giữa hòn đảo, mấy chục căn nhà tranh yên lặng nép vào nhau, trên những mái nhà còn có làn khói bay lên từ bếp núc. Trong sân còn có vài người phụ nữ cùng nhau dệt vải, trẻ con chơi đùa phía trước. Linh Nhạc lững thững bước vào thôn, có người ngược lên nhìn y, mỉm cười rồi lại cúi đầu tiếp tục làm việc của mình, cứ thế, hai người đi dọc đến cuối thôn.

Phía cuối con đường là một căn nhà gác lớn hơn những ngôi nhà kia, như là nơi trung tâm của làng. Một nam tử tuổi tứ tuần tú phiêu dật đang ngồi bên ghế trúc, trong tay là cây sáo bằng ngọc trúc. Tiên phục áo dài, tóc dài chấm đất, giữa trán có một nốt chu sa đỏ tươi như máu. Sắc mặt trầm ngâm điềm tĩnh, ánh mắt hơi nhúu lại, khẽ thở dài trách móc một câu: “Tiểu Âm, không được làm loạn!”

Linh Nhạc ngơ ngác nhìn một cô bé con từ xa lao vào lòng nam tử đó, váy trắng mềm mại, tóc búi thành hai núm nhỏ hai bên, cười vui vẻ: “Sư phụ, Âm Nhi múa có đẹp không? Bạch Vũ ca ca, phụ quân cũng đều cười Âm Nhi, không ai khen Âm Nhi.”

Sắc mặt Linh Nhạc càng trở nên tái nhợt, một tay y đỡ lấy ngực, như cố nén cảm giác đau đến tận tâm can, cơ thể chao đảo. Nước mắt trào ra như vỡ đê, y cũng không định lau đi, chỉ nhìn cô bé đó không chớp mắt, sợ rằng chỉ một lần chớp mắt thôi, nàng cũng biến mất theo mây gió. Cảm giác như những trống rỗng đau đớn mấy ngàn năm qua, giờ đã được lấp đầy, kí ức ủa về trong phút chốc, mơ hồ mà rõ rệt, cuối cùng y cũng đã tìm thấy điều quan trọng nhất.

Nam tử kia từ từ đứng dậy, khẽ cười với Linh Nhạc: “Đồ đệ, ta và Âm Nhi chờ con lâu rồi”.

Nghe y nói Linh Nhạc thoáng sững sờ. Cô bé Thiên Âm cũng nhìn theo hướng sư phụ, bước chân không tự chủ đi về phía y, đôi mắt tròn xoe trong veo nhìn như thác mắc. Một lát sau, nàng lại chúm chím môi đưa tay kéo lấy tay áo Linh Nhạc.

“Tiểu ca ca, sao huynh khóc?”

Linh Nhạc run rẩy khụy gối xuống nhìn nàng, bàn tay tròn trịa lau đi giọt nước mắt trên mặt y, xoa xoa mấy cái rồi lại cười nói: “Ca Ca xinh đẹp như vậy, sau này huynh cưới Âm Nhi được không? Được không huynh?”

Tay áo y bị kéo qua kéo lại, Linh Nhạc kìm nén từng tiếng nức nở, cố gắng thì thào: “Được..... Linh Nhạc cười Âm Âm”.

89. Ngoại Truyện 2

2.

Linh Nhạc trở về sau lần đi săn cùng sư phụ, vừa thu dọn chiến lợi phẩm xong, Viêm Hoàng từ đâu hốt hoảng chạy tới: “Linh Nhạc, lúc huynh đi Âm Âm dùng Hướng Sinh cảnh Bạch Vũ ca ca mang tới để nhớ lại kí ức kiếp trước rồi. Hoàng Nhi không cần được, giờ không biết tỷ ấy đi đâu rồi nữa”.

Linh Nhạc ngỡ ngàng, nàng lấy lại kí ức kiếp trước rồi? Không chỉ một lần Thiên Âm đề nghị với y muốn nhớ lại ngày tháng đó, nàng nói không muốn bắt công với y, không muốn chỉ có y có được kí ức ngày đó của hai người. Linh Nhạc lại không hề muốn.

Không phải y ích kỉ, chỉ là không muốn nàng nhớ lại đời đời kiếp kiếp đau khổ luân hồi kia, mà quan trọng hơn, y không muốn nàng nhớ được tình cảm năm trăm năm giành cho người đó. Một phần nào đó trong lòng y sợ hãi, năm trăm năm bên bờ Vong Xuyên, năm trăm năm yêu thương một người tận xương tận tủy, có dễ quên không?

Nếu nàng hỏi y về Diễm Kỳ, y phải trả lời sao. Diễm Kỳ kế thừa ngôi vị, chủ quản tiếp nhận Thiên giới, nhưng vẫn đặt hòn đá màu đỏ đó bên người, hòn đá nàng khắc tên y. Không kết hôn với Phượng Minh, không tình ý với bất kì người nào khác, chỉ có nàng trong tim.

Nếu nàng biết điều đó, liệu nàng có bỏ qua tất cả, quay về bên huynh ấy không?

Linh Nhạc không dám chắc, y sợ, lại càng không dám đối mặt. Nhưng giờ... nàng đã nhớ lại rồi đó thôi.

Chạy vội đến tất cả những nơi hai người từng đến, vẫn không tìm thấy bóng dáng Thiên Âm, Linh Nhạc đưa tay đề lấy trái tim đập loạn, nàng ấy không thể, trong lúc y không ở đây, chưa một lời chia tay, đã cứ thế bỏ đi chứ?

Trước kia cũng có một lần như thế, y vui vẻ đi mua hỉ phục, nến đỏ chữ hồng, về đến nhà chờ nàng ra đón, nhưng đổi lại chỉ là căn nhà tranh vắng tanh. Y chạy thục mạng tìm nàng, la hét, van nài, chạy đi khắp trấn thành, lại nghĩ có khi nào nàng lừa y, trốn trong rừng sau nhà không, thế là lại tìm kiếm trong rừng trúc.

Y tìm nàng vài năm, rồi mới nghe tin nàng lên Thiên giới. Dù y biết ngày ấy nàng bắt đắc dĩ, nhưng cảm giác hôm đó như khắc sâu vào tâm khảm, nỗi bất lực đến cùng cực giờ lại tái hiện thêm lần nữa.

Lúc Linh Nhạc tìm thấy Thiên Âm, nàng đang ngồi tĩnh lặng trên hòn đá nhỏ, xung quanh là hàng trăm hàng ngàn bông Thần chi lục hoa trắng muốt, phiêu lãng theo làn gió. Nàng cứ lẳng lẳng ngồi đó, cánh tay đưa ra mơn trớn cánh hoa, đôi mắt nhìn về một chân trời vô định.

Đột nhiên Linh Nhạc lại không đủ can đảm bước qua, y sợ đối mặt với câu trả lời của nàng, với ánh mắt đau lòng áy náy của nàng. Hôm nay chỉ cách ngày họ thành thân năm ngày nữa.

Như cảm giác được có người đang nhìn mình, Thiên Âm giật mình ngẩng đầu lên, nhìn Linh Nhạc áo quần chật vật, mái tóc hỗn loạn. Mắt y hiện lên vẻ hoang mang mà nàng chưa từng nhìn thấy.

Thiên Âm vội đứng dậy, bước qua nắm lấy tay y, khẽ gọi: “Linh Nhạc”.

Phải gọi mấy lần, Linh Nhạc mới bừng tỉnh lại, nhìn nữ tử trước mặt đang lo lắng ỉn, y khàn giọng nói: “Âm Âm.... sư tỷ...”.

Thiên Âm bật cười, buông tay y ra vờ giận dỗi: “Huynh gọi ai là sư tỷ, rõ ràng ta chỉ mới hai ngàn tuổi, trong khi huynh đã năm ngàn tuổi rồi đấy”. Nàng liếc mắt nhìn y một cái: “Hay là y không muốn cưới ta nữa, nên mới gọi thế?”

Linh Nhạc vội lắc đầu, cuống quýt ôm chặt lấy nàng, không dám để nàng đi: “Không có, ta muốn cưới nàng, ta... ta...” Y ngập ngừng một lúc mới nói tiếp: “Ta chỉ sợ là nàng không cần ta nữa?”

Thiên Âm bực mình muốn quay lại nhìn người y, nhưng y ôm chặt cứng, đầu vùi vào hõm cổ nàng, cứ bướng bỉnh như đứa trẻ, nàng thở dài: “Ai bảo huynh ta không muốn?”

“Nghe nói... nàng nhớ lại kí ức kiếp trước rồi?”

Cuối cùng cũng phải đổi mặt, vậy thì y muốn đánh đổi tất cả một lần, giữ nàng ở lại.

Thiên Âm khẽ thở dài một hơi, rồi đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt người kia. Nàng tìm về kí ức, chẳng qua chỉ là muốn biết trước kia mình và y như thế nào, nàng cũng lo lắng, có khi nào người y yêu, không phải nàng của bây giờ, mà là một Thiên Âm với tính cách nào đó của ngày trước.

Bởi vậy dù phụ quân và sư phụ hết lời ngăn cản, nàng vẫn muốn tìm về.

Đời đời kiếp kiếp chỉ trong nháy mắt, tự nhiên lại thấy lòng buồn miên man. Hóa ra, nàng từng đau lòng khôn khổ đến thế, từng yêu thương một người hết lòng đến vậy. Hóa ra, Linh Nhạc đã chờ nàng, tìm nàng lâu là thế.

Thiên Âm khẽ nhướn miệng cười, kí ức đó cũng như bản nhạc lạ vụt qua, buồn trong lòng một lúc rồi biến mất. Nàng đã sống trong yêu thương che chở của phụ quân và sư phụ đủ lâu, có Linh Nhạc bầu bạn suốt một ngàn năm qua, cũng đủ quên đi đau buồn tiền kiếp. Có lẽ với nàng, giờ điều đó không còn quan trọng nữa. Người kia, cũng đã buông tay từ rất lâu trước đó rồi.

Nàng đã hỏi Bạch Vũ ca ca về y, ca ca cũng hỏi nàng có thương cảm tiếc nuối cho Diên Kỳ không? Nàng mỉm cười lắc đầu. Không tiếc nuối. Tất cả tình cảm kiếp trước nàng đã dành ột người, từ khi nồng nhiệt đến khi nguội lạnh, làm tất cả cho người mình yêu thương nhất. Còn kiếp này, kiếp sống với đầy ắp tiếng cười vui vẻ, tình cảm này chỉ có thể trao ột người nữa mà thôi. Đâu còn lòng dạ để lo cho người khác.

An ủi người nào đó đang cảm thấy bất an cũng khó khăn lắm đấy. Nàng từ từ xoay người lại, kiễng mũi chân đặt một nụ hôn lên môi y: “Linh Nhạc, đời này kiếp này, Âm Âm chỉ có chàng thôi”.

90. Ngoại Truyện 3 – Hoàn

3.

Nhiều năm sau, khi quả trứng của Thiên Âm và Linh Nhạc đợi chờ suốt năm trăm năm không nở, hai người mới hốt hoảng ôm trứng yêu đến gặp Thanh Vân sơn chủ. Sư phụ ngó nghiêng nửa ngày rồi cầm trứng lên cười ha hả:

“Đúng là con nhà tông, không giống lông cũng giống cánh mà”.

Linh Nhạc lơ mơ hỏi lại: “Sư phụ, người nhìn ra được điều gì sao?”

Sư phụ đưa trứng lại cho Thiên Âm, cười nhẹ: “Ngày xưa không phải con cũng mãi năm trăm năm mới chịu chui ra đó sao? Duyên số đến ắt sẽ nở thôi, hai con không phải lo.”

Linh Nhạc mơ màng cả ngày cũng không hiểu được cái gì mới gọi là duyên số, hai tay chống cằm nhìn trứng yêu vỏ dày cứng cáp không chút dấu hiệu nứt gãy kia, nhìn đến hoa mày chóng mặt vẫn không chịu ngừng. Thiên Âm bưng cơm nước vào nhà, nhìn thấy phụ quân mình như vậy thì phì cười. Linh Nhạc đã gần bốn ngàn năm tuổi rồi, dường như thời gian không để lại dấu vết nào trên tâm hồn người đó, lúc nào cũng khiến nàng có cảm giác mình đang nuôi một đứa con lớn trong nhà.

Ngày trước khi hai người thành hôn, nàng quyết định lấy lại trí nhớ kiếp trước. Bởi vì nàng không muốn để y phải chờ đợi mình thêm nữa, người đã yêu nàng, tin nàng, đợi nàng mấy ngàn năm qua, những kí ức đó có thể sẽ khiến nàng đau khổ, nhưng mà, nàng sẵn sàng chấp nhận, vì y. Nàng muốn trân trọng tất cả, những gì hai người đã từng trải qua, kiếp trước và cả kiếp này.

Hóa ra, những câu chuyện trước kia, về từng vòng luân hồi khổ sở, những uất ức nơi thiên giới hay về Diên Kỳ đã không còn lay động nàng được nữa, như cơn ác mộng đã qua, có chút tiếc nuối, đau lòng, nhưng chỉ mơ hồ nhẹ thoáng. Có lẽ nàng đã buông tha hết thảy, bắt đầu một cuộc sống mới yên ổn tại Vu Thiên Sơn.

Vu Thiên Sơn là vùng đất không có trên thiên địa, không nằm trong thiên giới, cũng chẳng thuộc ma tộc. Từ rất lâu trước kia, Đế quân và một thượng thần từng là người Thiên tộc tạo ra một kết giới vững bền nhất, vùi Vu Thiên Sơn xuống đáy biển Đông. Ban đầu Đế quân định lấy nơi này làm nơi an táng yên bình cho người trong tộc, nhưng đến một hôm người xem mệnh từ sao, biết được hai ngàn năm nữa, người Thiên tộc cuối cùng sẽ chết đi, khi đó người mới quyết định sử dụng Vu Thiên Sơn vì mục đích khác.

Từ khi đó, mỗi khi có một người con Thiên tộc ra đời, nó sẽ được đưa đến Thanh Vân sơn để sư phụ cầu phúc xem số mệnh, đồng thời cũng tạo ra một phân thân thần hồn, mang đến lưu giữ tại nơi này. Khi tinh hồn của họ chết đi, phân thân này sẽ bắt đầu một kiếp sống mới không nằm trong thiên địa, không mang kí ức trước kia, không có cơ thể của tiên nhân, cứ thế bình an sống cuộc đời người phàm thế. Chỉ khác một điều duy nhất, người Thiên tộc vốn trường sinh.

Ngôi làng trên Vu Thiên Sơn bắt đầu như thế, tồn tại đã ngàn năm, dưới sự bảo hộ của hai vị thượng thần, trong đó có một người là Bạch Vũ tinh quân. Thượng thần vốn ít khi qua lại với người Thiên giới, nhưng không phải là không có dịp. Chẳng qua ở đó không còn ai khiến Bạch Vũ phải để tâm. Cách đây không lâu, Bạch Vũ từng xuất hiện trong đám cưới của Thiên Âm, chỉ một lát rồi biến mất.

Thiên Âm thở dài nhớ lại, tự nhiên trong đầu lại nảy ra suy nghĩ. Hay là vì mình và Linh Nhạc vốn “khác loài”, cho nên con của hai người mới dị thường như thế. Có khi nào sinh ra một quái vật hay không chứ?

Càng nghĩ càng hoảng, nàng vội vàng kéo Linh Nhạc lại, hỏi dồn: “Trước kia vì sao chàng lại không chịu nỡ, mà đến năm trăm năm mới nỡ thế?”

Linh Nhạc nhíu mày ngẫm nghĩ: “Chuyện lúc đó ta cũng không nhớ nhiều, chỉ nhớ ngày mới sinh có rất nhiều người đến chúc phúc, nói gì mà tương lai phải làm rạng danh tổ tiên, tự nhiên lại thấy áp lực bên ngoài lớn quá, nên cũng không muốn chui ra. Sau này...”. Y thoáng nhìn về phía nàng, đỏ mặt nói tiếp: “Sau này, có nàng đến nói chuyện cùng ta, rồi một ngày nàng lại không đến nữa, cho nên ta mới muốn ra ngoài tìm nàng”.

Có chết y cũng không muốn thừa nhận mình yêu sớm. Nào có ai thích người ta ngay từ khi còn trong trứng chứ. Linh Nhạc thấy Thiên Âm còn đang tập trung suy nghĩ, dường như không để ý đến tình tiết vừa rồi, mới nhẹ nhõm đi một chút. Đưa hai tay ôm lấy nàng vào lòng, đầu tựa vào hõm vai nàng, trấn an:

“Đừng lo quá, ta cũng nghĩ thông rồi, có lẽ nó cũng giống ta, đến lúc nào muốn sẽ chui ra thôi”.

Thiên Âm uất ức hỏi: “Liệu có phải vì chàng là tiên mà thiếp lại là người phàm không? Cho nên con mới không bình thường?”

Linh Nhạc gõ lên đầu nàng một cái, nàng dám nói con y không bình thường à.

“Nàng có thần hồn, cũng là tiên thôi, chẳng qua chỉ là không có pháp lực, mà ta ở nơi này, từ lâu cũng không còn pháp lực nữa rồi”. Cho nên vấn đề không phải ở đó.

“Hay là vì chúng ta nói chuyện với con ít quá?”

“Chúng ta nói còn ít sao, năm trăm năm qua có ngày nào ta không nói vài canh giờ với nó chứ?”

Thấy Thiên Âm cứ suy nghĩ miên man, Linh Nhạc đành kéo nàng ra ngoài, du sơn ngoạn thủy cho khuây khỏa.

Hai người vừa đi, một bóng người lấp ló đã chui tọt vào phòng, phấn khích ôm lấy quả trứng nhảy vòng.

“Ôi đáng yêu chết đi được, chỉ tại Linh Nhạc ôm trứng mãi, không cho Hoàng Nhi chơi, bây giờ phải chơi cho chán mới thôi”. Viêm Hoàng cho trứng vào tay áo, thoát cái đã chạy đi, không chút để ý, quả trứng màu trắng tương như hòn đá vô tri, từng hồi run nhẹ.

—HẾT—

o~(^o^)-o

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luong-tien-kho-cau>